DUCHOVNÍ SLUNCE
1.

Vnitřním slovem od Otce Světla obdržel a napsal

JAKOB LORBER

D Í L P R V Ý

Přeložil prof. Ing. Vincenc Kroužil podle čtvrtého vydání německého originálu vydaného Novosalemským nakladatelstvím v Bietigheimu, kapitolu 1 – 59 kapitolu 60 – 101 Julie Ottová v r.2004

Tento spis dosud nebyl knižně v ČR vydán.

Digitálně podle strojopisu zpracoval JHR v roce 2004

P Ř E D M L U V A.

Jakob Lorber a Novosalemské spisy.

Veškeren v nesmírně dlouhých údobích stvoření se dějících dlouhých údobích stvoření se dějící vývoj jest duchovní postup, jehož účelem jest výchova a zrání nedokonalých a nesamostatných tvorů v opravdové děti vznešeného věčného božího Ducha podle jeho obrazu. Tento velký postup školení bytostí řídí od nepamětných dob s nevyčerpatelnou láskou a moudrostí náš Otec nebeský. A stále nechává při tom přitékati Svým bytostem poznatky a síly ve vždy nových účelných darech, kterých je v dočasném stavu vývoje k dosažení cíle dokonalosti zapotřebí.

Z tohoto základního názoru vyplývá bez dalšího, že zjevování božských pravd a božské vůle nemůže také vůči lidem naší Země nikdy utuchnouti a přestati. A jest lidsky malé a úzkoprsé říkati a ze sv. Písma chtíti dokázati, že velká oznámení Boží pozemskému lidstvu byla pro čas a věčnost zprávami z Bible o působení a učení Ježíše a apoštolů uzavřena. Nikde o tom není ve sv. Písmu ani jediného, nedvojmyslného slova. Naopak se namnoze mluví o „Duchu pravdy“, který uvede všechny pravé učedníky a následovníky Ježíšovy v každé době do vší pravdy. A Ježíš slíbil výslovně těm, kdož účinně zachovávají Jeho přikázání pokory a lásky, že se jim v celé hloubce zjeví i se všemi svými tajemstvími. (Jan 14, 21).

Podle toho také skutečně za všech dob a u všech národů vyvolení lidé kteří životem pokory a lásky otevřeli svá srdce božsky dobrému a božsky pravdivému obdrželi vnitřním slovem Ducha přerozmanitá zjevení. Nejen izraelité a nejen bílí nýbrž všichni, které nebeský Otec nazývá Svými dětmi, a které chce tak dobře jako nás, přivésti k dokonalosti a blaženosti.

Zcela velká zjevení dále se a dějí se zřídka. Přicházejí v rozsáhlejších údobích vždy tehdy, když božské proudy světla a lásky bývají ve světě sebeoslavováním a sobectvím lidí takřka zasypána.

Takovému obzvláště velkému daru světla se pozemskému lidstvu dostalo před třemi a půl tisíciletími skrze Mojžíše. Potom as o 1500 let později přišel onen největší dar skrze Ježíše Krista. Během času se však také Toto božské Spasitelem a Vykupitelem světa v učení o životě a smrti lidskému pokolení vylité světlo vlastní vinou tohoto pokolení téměř ztratilo a nastala úplná noc ve víře. Tu spěchal nebeský Otec Svým dětem opět na pomoc a odhalil v naší době různým národům země staré, věčné pravdy víry ve velkých nových zjeveních hlouběji a nádherněji nežli kdy před tím.

Nejvýznamnější z těchto Nových zjevení vyšlo v německé řeči, skrze Jakoba Lorbera, prostého a zbožného Božího muže, žijícího v létech 1800 – 1864 ve Štýrském Hradci. Kdo o tomto největším německém mystiku a Božím poslu a o jeho povolání za posla (proroka) nemá ještě podrobnější zprávy, ať si přečte život, z pera K. Gottfrieda Rittera von Leitnera tehdejšího stavovského tajemníka (tento spisek jako jiné lze obdržeti v Neu-Salems-Verlag.

Hlavní spisy v létech 1840 – 1864 hlasem božského Ducha sdělená skrze Lorbera jsou: Janovo velké evangelium, Domácnost Boží, Mládí Ježíšovo, země a Měsíc, Přirozené Slunce, Biskup Martin, Robert Blum a jiné podrobné zprávy o vzniku, pořadí a obsahu veškerých děl J. Lorbera, podává přehledný úvodní spis „Boží poselství“ Jakoba Lorbera od Waltra Lutze jakož i hlavní seznam Novosalemských spisů, lze rovněž obdržeti v nakladatelství Neu- Salem – Verlag Bietigheim W.

Hlavní spisy V těchto spisech Otec Světla nově a čistě zjevil pozemským lidem věčně jedině spásné náboženství lásky k Bohu a k bližnímu, které Ježíš ve Svých pozemských dnech s božskou silou zvěstoval a Svým životem kázal a které tvoří pravé jádro náboženství všech dob a národů.

Toto náboženství lásky jest hluboce založeno naukou o stvoření a o záhrobí, v níž je vysvětleno celé jsoucno a dění z duchovních základních příčin jako plánovité Boží dílo s duchovními cíli. Podává se zde tedy v dokonalosti takový duchovní obraz světa, jak dnes po zhroucení materialismu všemi myslícími lidmi ve veškerých oblastech poznání hledán a více jako oblažující pravda poznáván a stanoven.

Toto poselství se tudíž nazývá : Novosalemské Světlo a spisy J. Lorbera „Nové spisy,“protože zde na zem se snesl opravdu nový duchovní Jeruzalém, příbytek Boha u lidí.

Duchovní Slunce II.

V tomto spisu „Duchovní Slunce“ máme hlavní dílo o záhrobí. Bylo sepsáno Jakobem Lorberem od listopadu 1842 do prosince 1843, jako dodatek k podrobným zprávám o našem přirozeném Slunci. Spis přirozeného Slunce by tedy měl být k k lepšímu porozumění čten před duchovním Sluncem. Jsou-li čtenáři známé myšlenky Nového Zjevení z některých jiných hlavních děl. „Duchovní Slunce“ uvádí nás totiž do oblastí duchovních, naše přirozené Slunce obklopujících, celý planetární svět v sobě uzavírajících a pod vedením záhrobních duchů ukazuje stavy a duševní vývoje v tamních sférách. Poněvadž záhrobní nauky představují korunování nauky o stvoření a o životě, jsou tedy předběžné znalosti žádoucí.

Hlavní věcí zde také jest ovšem prosté, pokorné srdce, ochotné sestoupení s trůnu lidského rozumu a zkoušení měřítkem lásky. Kdo je naplněn takovýmto Duchem, ten pochopí a potvrdí vše, co Bůh ze Své nekonečné moudrosti a lásky stvořil a dál a dále přivádí k dokonalosti. A takový čtenář bude hluboce a slibně slyšeti mluviti hlas božské lásky také ze zpráv této knihy. Radostně pozná a rád uvěří, že co pozemská věda smyslná a nadsmyslná, co okultismus a spiritismus přinesly na světlo jako kusé a co lidstvo odjakživa tušilo, zde jest spojeno v obdivuhodnou Boží a životní nauku přesvědčující, oblažující pravdy.

Duchovní Slunce 1.

Kapitola 1.

22.11.1842 od 4 hod. ráno do 18,00 hod.

Kde jest a jak existuje Duchovní slunce atd. Co jest duchovno v každé věci. Příklady; tón, magnet somnambuli. Duchovno Slunce – jiskra milosti z Pána, k němuž jest přirozené Slunce v tom směru jako tělo k duchu. Příklady; hrubá a event. hlazená tyč, postup oblázku ke sklu, podobenství cesty přirozených bytostí k dokonalým duchům.

Dříve nežli se budem moci odebrati do vlastního duchovního Slunce, musíme najisto věděti, kde jest, jak souvisí se Sluncem přirozeným a jak je uspořádáno.

Abychom si však o celé věci mohli učiniti co možno dokonalý pojem, musí být předem poznamenáno, že duchovno jest vše to, co jest nejvnitřnější a zároveň také nejpronikavější, tedy samopůsobící a podmiňující.

Vezměte například nějaký plod, co jest to jeho nejvnitřnější? Nic, nežli duchovní síla v zárodku. Co jest tedy plod sám jenž tu jest se všemi svými součástmi ke krytí a udržování nejvnitřnějšího zárodku? Není v podstatě opět nic jiného nežli vnější silou zárodku proniknutého ústrojí, jež se ve všech svých částech spojuje a dobročinně k přítomnému zárodku.

Že vnější plod jest ústrojím podmíněným duchovní silou zárodku, vysvítá také již z toho, že nejen plod nýbrž i celý strom anebo celá rostlina pochází z duchovního zárodku.

Co jest tedy duchovno? Duchovno jest především nejvnitřnější silou v zárodku, kterou je podmíněn celý strom i s kořeny, kmenem, větvemi, haluzemi, listy, květy a plody a jest to opět duchovno, které jakoby pro sebe a pro své vlastní dobrodiní proniká všechny tyto jmenované části stromu. Duchovno jest tedy podle tohoto nejvnitřnější, pronikající a tedy také v sobě vše zahrnující, neboť co jest pronikající, jest také zahrnující. Že toto je správné, můžete pozorovati na leckterých přirozených jevech. Vezměte nejprve v úvahu zvon, kde jest v něm sídlo tónu? Řeknete-li spíše na vnějším okraji, anebo spíše uprostřed kovu, anebo na vnitřním okraji, vše to jest nesprávné. Tón jest nejvnitřnější v hmotné schránce uzavřené duchovní fluidum- Udeří-li se tedy na zvon, jest tento úder nejvnitřnějším fluidem, které je jako duchovní substrát (podle vašeho výrazu), nejvýš pružné a roztažitelné způsobem jeho klid rušivým postřehováním a tím jest pak celé fluidum uvedeno ve snahu chtíti se osvoboditi, jež pak ohlašuje záchvěvy stálými. Je-li hmota pokryta hmotou jinou, která není proniknuta tak snadno vznětlivými duchovními potencemi, pak jest toto chvění vznětlivých duchovních potencí aneb spíše jejich snaha chtíti se osvoboditi – brzy ztlumena a tak takový zvon pak také brzy dozní, je-li však zvon volný, trvá znějící chvění ještě dále. Obklopuje-li jej však ještě i zvenčí velmi vznětlivé těleso, jako snad čistý, elektřinou naplněný vzduch, pak se tím znění stává ještě mocnější a v takovém spoluvznětlivém tělese se šíří daleko.

Prohlédneme-li nyní poněkud tento obraz, stane se vám z něho nutně zase jasné, že je zde opět duchovno to nejvnitřnější, pronikající a zahrnující. Vezměte však ještě jeden příklad.: Vezměte magnetizované železo, kde jest v železe ona přitažlivost anebo odpudivá síla? Jest v tom nejvnitřnějším to jest ve schránkách které vlastně přestavují postřehovanou hmotu železa, právě jako takové nejvnitřnější proniká hmotou, která není pro ni žádnou překážkou a všude ji zahrnuje. Že toto magnetické fluidům hmotu, uvnitř která jest, také zevně zahrnuje, může každý snadno poznati z toho, když vidí kterak takové magnetické železo přitahuje daleko položený kousek podobného kovu. Kdyby tu nebyla jakési zahrnující a tím také nad sférou přirozena působící věci, jak by mohla předmět daleko ležící uchopiti a k sobě přitáhnouti?

Uvedeme k nadbytku ještě několik příkladů. Pozorujte elektrický vodič, anebo také elektrickou láhev, je-li takový vodič anebo taková láhev naplněna elektrickým ohněm třené skleněné tabule, proniká tento oheň celou hmotou a jest pak zároveň tím jejím nejvnitřnějším jejím pronikajícím. Začne-li se však v takové lahvi anebo takovému vodiči jen poněkud přibližovati, zpozorujeme velmi jemným váním a přitahováním, že toto fluidum objímá také celou hmotu lahve a vodiče. A ještě výmluvnější příklad se vám vyjevuje v mdlých obrysech u každého člověka, jakož i jiných bytostí, hlasitě volající se stává u somnambuly. Jak dalece totiž magnetizér u som-

nambula s nímž jedná mohou být ve vzájemném vztahu, o tom učinili zajisté již mnozí z vás nejživější zkušenosti. Kdyby tedy duch pouze nejvnitřnější a nikoli také zároveň pronikající podstatou, nebylo by předně již tak zvané magnetizování možné a kdyby nebyl duch také zároveň ono objímající a vše uchvacující, řekněte, jak by tu byl možný vzdálený vztah mezi magnetizérem a somnambulem? Myslím, že máte dost příkladů, abychom z nich seznali, kde a jak a v jakém utváření se všude projevuje duchovno, tudíž také jistě v Slunci, skrze Slunce a u Slunce. Duchovní slunce jest tedy to nejvnitřnější u Slunce a jest jiskrou milosti ze Mne, pak proniká duchovní co nejmocněji působě, celou hmotu Slunce, a konečně jest oním celou bytost Slunce objímající. Toto jest tedy úhrnem duchovní Slunce, a toto jest také ono nejvnitřnější Slunce, neboť viditelné hmotné Slunce není nic jiného nežli jen duchovní Slunce podmíněné, jemu samému dobročinné ústrojí, které ve všech svých částech je tak uspořádáno, že se v nich a skrze ně může duchovno projeviti a tím se právě samo může ve svém celku úplně uchopovati.

Kdo tedy chce zříti „duchovní Slunce“, ať se napřed podívá na jeho vnější jev, a nechť při tom uváží, že toto vše je duchovní Slunce ve všech jednotlivostech jakož i v celku proniknuto a objasněno tím dospěje již k jakési slabé představě o duchovním Slunci.

Přimyslí-li však ještě k tomu, že všechno to duchovno je dokonalé konkrétno, anebo-li všude úplně se uchopující, zatím co ono přirozené jest jen částečně, oddělené, sebe sama naprosto neuchopující, nýbrž objevuje-li se co souvislé, jest takové jen skrze přebývající v něm duchovno, a pak se stane názor o duchovním Slunci již jasnější a rozdíl mezi přirozeným a duchovním se bude vyjadřovati vždy jasněji.

Abyste mohli však toto stále jasněji chápati přivedu vás opět k takovému jasnému nazírání několika příklady. Vezměte třeba malou tyč z ušlechtilého kovu, pozorujete-li ji v hrubém stavu, jest tato temná a drsná, jestliže však tuto tyč brousíme a pak jemně leštíme, tu se ukáže ve zcela jiném světle nežli dříve, a je to přece vždy ještě táž tyč. Jaký je vlastně důvod znádhernění této tyče? Připravím vám zcela jednoduchý. Broušením a leštěním se části na povrchu tyče více k sobě přiblížily, a jaksi spolu spojily a tím se staly zároveň konkrétnější a vzájemně více se uchopující, tím se také staly, chcete-li to správně vzíti, jakoby úplně stejně smýšlející. V dřívějším hrubém stavu, jenž tu byl ještě stavem odloučenosti, stály proti sobě jakoby nepřátelsky, každá takto oddělená částečka, lichvařila s živícími paprsky světla pro sebe, stravovala je podle své možné lačnosti a neponechávala ničeho sousedovi. Ve stavu vyleštěném, který se může nazvati vytříbeným anebo očištěným, uchopily se tyto části a tímto uchopením se dopadající paprsky světla stávají společným majetkem, při čemž žádná jednotlivá částečka nechce již tyto paprsky podržeti pro sebe, nýbrž chce se již s nejmenší částí sdíleti se všemi svými sousedy. Co se tím nyní děje? Všechny částečky mají nadměrné množství světla, takže nejsou vůbec sto toto bohatství stráviti a nadbytek tohoto nyní všeobecného bohatství paprsků se pak odráží jako nádherný harmonický celek od celého povrchu vyleštěné tyče.

Pociťujeme-li již něco, odkud tato nádhera? Od jednoty aneb od sjednocení. Je-li tedy duchovno dokonalé, v sobě sjednocené, oč mnohem větší musí tedy být nádhera duchovní nežli nádhera jeho ústroje, který je přece něco dílčího aneb kusového, tudíž právě tím sobeckého, zištného a tedy mrtvého. Poslyšte však jiný příklad: zajisté jste již viděli hrubý křemen, z něhož se vyrábí sklo. Propouští takový hrubý oblázek paprsky nerušeně tak, jako jeho dítě sklo? Ó, nikoli, to víte zcela dobře. Proč však takový hrubý křemen nepropouští paprsky? Protože jest ve svých částech ještě příliš rozloučený a příliš málo v sobě jednotný. Dopadají-li naň paprsky, stravuje každá jeho částečka paprsky pro sebe a svému nahodilému sousedu nezanechává buď zcela nic, anebo nanejvýš abychom tak řekli odpadky paprsků. Jak to však přijde, že jeho dítě sklo je tak štědré? Hleďte, křemen se především na drobno roztlouká, tím jaksi musela každá částečka vůči druhé odumříti, anebo se musela od ní úplně odloučiti, odděliti. Potom se tento prach křemene myje, po mytí se vysouší, mísí se, se solí, pak přijde do tavicího kelímku, kde se pak každá jednotlivě oddělená částečky prášku za pomoci soli a náležitého stupně žáru vzájemně úplně spojuje.

Co se touto praví chce jinými slovy říci? Sobečtí duchové bývají hmotou jaksi rozemleti, takže jsou od sebe úplně odděleni, v tomto odloučení jsou pak myti aneb čištěni. Jsou-li očištěni, přicházejí pak teprve do sucha, kterýžto stav odpovídá jistotě, v takovém stavu bývají teprve solí moudrosti soleni a konečně takto připraveni v ohni Mé lásky zčištěni. Rozumíte tomuto příkladu? Ještě mu úplně nerozumíte, ale hleďte, Já vám jej blíže osvětlím.

Vnější hmotný svět ve všech svých částech jest (v podobenství) hrubý křemen, jeho odloučení jest vytváření jeho v různé bytosti a mytí tohoto prachu jest čištění anebo postupně vystupování k vyšším potencím duchů v hmotě. Sušení znamená představování aneb zabezpečování duchů v jednotě, která se vyslovuje jež v člověku, solemi jest udělení světla a milosti duchů v člověku, konečně slití žárem ohně v kelímku jest sjednocení duchů jak mezi sebou tak i ohněm lásky. Neboť jako se nemůže hmota v tavícím tyglíku uchopiti dokud nemá týž stupeň žáru, jaký má oheň sám, tak se také duchovně mezi sebou nemohou sjednotiti a tedy věčně se snášeti dokud nejsou Mou Láskou jako Já jsem, úplně proniknutí, neboť takto se také praví v Slově; „Buďte dokonalí jako Otec váš v nebi dokonalý jest!“ (Mat. 5, 48.) A opět se praví: Aby byli jedno jako Já a ty jedno jsme (Jan 17.) Hleďte, z toho se tento příklad jistě stane jasný.

Čím se tedy sjednocení u skla vyjadřuje? Tím, že se všechny části přijímají jedním a týmž způsobem paprsek Slunce, bývají skrz na skrz osvětlovány, tedy nadmíru světlem nasyceny, a přece mohou přijaté světlo zcela nerušeně propouštěti. Hleďte, tak vás již vaše okenní tabule učí, kterak jsou zřízeny nebeské poměry, a zároveň vás také učí, abyste o značný stupeň blíže ohledali ono duchovní Slunce. S tímto příkladem se však ještě nespokojíme, nýbrž při nejbližší příležitosti uvedeme ještě některé jiné příklady, a jimi se pak co nejlehčím způsobem samo duchovní Slunce úplně vznese a uzříme tu nevyslovitelné nádhery!

Kapitola 2 (75)

23.listopadu 1842 od 4 hod do 6 hod.večer

Celá příroda může být evangeliem Božího řádu. Př. Obytný dům a jeho stavba. Přirozené Slunce se svým paprskovitým věncem.

Jak jsem vám již mnohdy vykládal, tak vám znovu opakuji: Celá příroda, také každý možný výkon jak u zvířat tak zejména u lidí, může být evangeliem a svými poměry ukazovati a otvírati nejpodivnější věci Mého věčného řádu. Za srovnávací příklad nemusí být ta neb ona věc teprve vyhledávána, nýbrž mohli byste sáhnouti k jakékoli nejbližší, sebenepatrnější věci a bude jistě chovati v sobě ono evangelium, které se v osvětlení jakéhokoli duchovního poměru jistě tak dokonale hodí, jako by ta věc byla od věčnosti jen k tomu stvořena. Řekl jsem tedy, že mám třeba ještě několik příkladů, abychom se jimi mohli úplně vznésti na duchovní Slunce, proto také nebudeme na rozpacích, nýbrž vezmem příklad nejbližší.

Vezmeme např. nejbližší obytný dům, z čeho je vybudován? Jak víte, obyčejně ze zcela hrubé, beztvaré nahromaděné hmoty, tato hmota jakoby sobecky dělena, se vyskytuje všude. Jest to hlína, z níž se připravují cihly, pak jistý druh kamene, z kterého se pálí vápno, písek a neopracované dřevo. Shromáždíme-li nyní takový hrubý materiál na nějakém poli, máme tu malou horu naházené hlíny, dále chaotickou hromadu dosud neotesaných stromů, a opět hezky velkou hromadu písku. Nedaleko odtud jest pak malá hromada železné rudy, poněkud dále hromada křemene a nedaleko od ní řádnou kalužˇ. Hleďte tak máte pohromadě v hromadách hrubý materiál domu. Řekněte však kdo z vás je tak bystrozraký, aby ze všech těchto hromad hrubého materiálu uviděl dobře uspořádaný, nádherný dům? Toto vše se právě tak málo podobá domu, jako moucha slonu, anebo jako pěst lidskému oku, a přece vše je určeno ke stavbě nádherného domu.

Co však se musí nyní státi? K hromadě hlíny přijdou cihláři, kyprá hlína se navlhčí, pak náležitě prohněte, a když se náležitě uchopila a stala se dostatečně tuhou, razí se z ní vám známé cihly a aby se částice v cihlách ještě těsněji a trvaleji uchopily, pálí se taková cihla jak náležitě v ohni, při které příležitosti se jí dostane větší pevnosti a obyčejně také vám dobře známé barvy. Co se děje s vápencem! Hleďte víte jistě co se s vápencem děje ve vápenných pecích. Také tesaři si připravují stromy a otesávají je ke stavební potřebě. Kováři připravuji rudu a železo zpracovávají je k všelikým stavebním potřebám. Kámen jak se připravuje je již vysvětleno. Teď tedy máme hrubý materiál připravený, přijde stavitel a vytyčuje stavební plán. Kope se základ a zedníci se dají do práce a vidíme kterak se hrubá hmota pod rukama stavebních dělníků přetváří v uspořádanou stavbu. Ponenáhlu se zvedá nad zem a dosahuje určené výšky. Nyní přiloží ruce k dílu tesaři, a v krátké době je budova opatřena dokonalou střechou. Při této

se naše hrubohmotné hromady úplně ztratily, jen část hromady písku ještě vidíme a vápna na omítku. Nyní zmizí i toto a dům jest nyní úplně omítnut z venku i z nitra, avšak nyní přijde ještě množství menších řemeslníků. Přijdou truhlář, zámečník, malíř pokojů, kamnář atd. Tito maloživnostníci se tu ještě po určitou dobu činí, a konečně tu stojí úctu budící dům.

Můžete-li porovnati nyní své pocity počínaje od pohledu na nejmenší hmotu až k úplnému dokončení této nádherné budovy, pak v nich jistě shledáte zcela značný rozdíl. Čím však byl tento rozdíl způsoben! Pravím vám; ničím jiným nežli účelným a náležitým pořádkem a sjednocením oddělením hrubé hmoty v jednotný celek. Když jste před tím chodili okolo hromad materiálu, tu vám bylo v mysli nevolno, a vaše pocity se chaoticky válely jeden přes druhý. Když jste opět celou hrubou hmotu viděli ohněm a řemeslným náčiním tesařů již pořádati a činiti způsobilou, tu vám bylo již volněji, neboť jste již přidali možnost, že z takové uspořádané hmoty může býti dům, avšak stále ještě jste nemohli dospěti k úplné představě domu.

Když jste však viděli od stavitele vytyčovati stavbu, tu jste byli jaksi ve svém pocitu uspokojivěji překvapeni, neboť jste již mohli říci: Aj, hleďme, to bude zcela velkolepá budova! Když jste však spatřili budovu úplně vystavěnou, pak jste zatoužili po dokončení budovy a když byla budova, pak jste ji pozorovali s velkým zalíbením a když jste byli uvedeni do krásných a ozdobných pokojů domu, tu teprve jste se obdivovali řkouce; „Kdo by toto byl před nedávnem viděl na té hrubě tu ležící hmotě?

Nuže hleďte tak se to má také se vším tím, co jste dosud viděli v přirozeném Slunci, jsou to hrubé hromady materiálu, které se v tomto stavu objevují bez souvislosti a bez spojení. Pozoruje-li někdo obyvatele Slunce a postupně všechna jejich zařízení, nemůže si z toho vynajíti žádnou souvislost. Tedy teprve v duchovnu jsou tyto hrubé víc a více uspořádány a z tohoto pořádku můžete pak již seznati k jak vyššímu určení tu podle toho jsou, když ve svém nitru všechny poukazují k jedné podstatě, v níž pak teprve může být jejich konečný a úplný pořádek v jednom dokonalém celku uskutečněn. Proto také uzříme úplně hotovou budovu teprve v duchovním Slunci, v němž se toto vše uchopí a jako celek se v převeliké nádheře prokáže.

Nuže hleďte, kterak tento všední příklad chová v sobě přenádherné evangelium a vnitřnímu pozorovateli otvírá řád, o němž se žádnému smrtelníku ani nezdálo. Z tohoto příkladu chci vás ihned upozorniti na něco více duchovnímu se blížícího a to zejména Slunce samo. Viděli jste různá zařízení celého Slunce a vše co je na něm a v něm. Jistě to vykazuje nesčíslnou a téměř nevyslovitelnou rozmanitost, jak se tedy na konec vyjadřuje veškeré toto zajisté pozoruhodné zařízení Slunce!

Odpověď vám dává každý pohled, který vyšlete k Slunci, totiž ve všeobecném nadmíru intenzivním věnci světla a paprsků.

Pohleďte jak vše to téměř nekonečně rozmanité se zde spojuje a takto spojené působí téměř do nekonečných prostorových dálek. Nebude třeba líčiti všechny nesčíslně dobrodějné účinky Slunečního světla, neboť každý den popisuje a opěvuje ve vašem malém zemském tělese nesčíslněkrát. Způsobilo by Slunce bez tohoto spojení světla nad sebou i se všemi svými nesčetnými částmi takové obdivuhodné účinky? Ó, jistě ne! Jen se zeptejte hodně tmavé noci a ona vám doslova řekne a ukáže k čemu by bylo Slunce bez světla. Avšak nemusíme se spokojovati jen s tímto ještě vždy poněkud tvrdým příkladem, neboť ještě mnoho příkladů lepších.

Abyste však tím přesvědčivěji seznali, kterak nás může každá k našemu cíli blíže přivésti, jen když ji zkoumáme za správného stanoviska zvolte si příště příklad sami, nějakou nejbližší a tedy také nejlepší látku k tomu a pak uvidíme, pokud se dá upotřebiti k naší věci anebo ne. Myslím však, že bude dosti za těžko vyvoliti v tomto ohledu látku neupotřebitelnou, neboť co záleží na chuchlovitém tvaru nějakého nalezeného drobtu rudy? Jen s ním do tavné pece, a přiměřený žár už mu dá jeho jisté určení! Proto také nehledejte namáhavě nějakou látku neboť jak říkám, Já mohu jako Žid s rancem všechno zcela dobře potřebovati. A tak zůstaňme pro dnešek při tomto.

Kapitola 3. (76).

25.11.1842 od 16 do l8,30 hod.

Přáteli písařovými byl za příklad zvolen obraz hodiny, jejich zařízení obdoba se Sluncem, jako velkými zlatými hodinami.

Zvolili jste tedy hodiny, tento příklad jest lepší než si dovedete představiti, neboť také bych vzal nějaký časoměr. Probereme tedy tento příklad ihned poněkud kriticky a jak se brzy ukáže, zdali nás přivede o stupeň výše nežli případ předešlý.

Zkoumáte-li hodiny, spatříte na tomto malém časoměrném přístroji vesměs kultivovanou hodnotu. Spatřujete dobře vypočítaný mechanismus jenž je tak sestaven, že tu jedno hnací kolo mechanismu zasahuje svými zuby do zubů kola druhého. Vidíte, kterak je tu celé soukolí spojeno pomocí přiměřeně silného řetězu s pružným perem, které pak svou vnitřní silou uvádí celý přístroj do účelného pohybu. Povšimnete-li si tohoto celého přístroje blíže, objevíte v něm ještě množství součástek. Vše je vypočítáno a má své určení. Když jsme jednou vnitřní přístroj náležitě ohledali, můžeme přihlédnouti k vnější podobě. Co tu spatřujeme? Plochý ciferník a dvojici zcela prostých ručiček. Co vykonávají tyto ručičky na celém jednoduchém ciferníku? Ukazují, jak víte hodiny dne a noci, měří tedy čas. Čas, který je těmito ručičkami měřen, jest jistě něco všeobsahujícího, a také je to něco vše pronikajícího a také centrem všude, kamkoliv pohlédnete, neboť nikdo nemůže říci; já jsem na konci času, anebo čas nemá se mnou co činiti, anebo čas mě neobklopuje. Neboť někde něco vykoná, koná to uprostřed času, a proč? Protože jest časem vždycky proniknut a všude stejně obepnut. Toto nám také ukazují hodiny, v centru ciferníku jsou umístěny ručičky a svými konci opisují přesný kruh. Jelikož však z centra běží nepřerušeně dále jako konkrétní hmota až k opsanému vnějšímu kruhu, opisují z centra nesčetné množství stále větších a větších kruhů, jest tedy jasné a zřejmé, že toto opisování kruhu vychází z centra špičky na níž jsou ručičky upevněny, načež celou plochu ciferníku proniká, a na konci onoho času, kteří měří, jest jako nějakým nekonečným velkým kruhem obejmuto.

Vrátíme-li se však k našemu vnitřnímu hodinovému stroji, objevíme nepohyblivou horní a dolní desku, nepohyblivé sloupky, jimž jsou horní a dolní pevně spolu spojeny. Objevíme také množství nepohyblivých nýtků a šroubků. Jest snad v těchto nehybných věcech také již něco z konečného určení stroje, které se projevuje nad ciferníkem? Ano, také v těchto nepohyblivých věcech jest jakoby mlčky vysloveno konečné určení.

Popatříme-li však dále do hodinového stroje, uvidíme různé pohyby kol, předně hbité kyvadélko, pak jeho nejbližší kolo. Toto kyvadélko jest ještě vzdáleno hlavního určení, neboť nemůže ještě opisovati úplný kruh nýbrž je poháněno stále sem a tam a přes svůj v celém stroji nerychlejší pohyb, přece nepřichází dále. Nejbližší kolo, které jest zřejmě ovládáno kyvadlem chtějícím mnoho udělati, vyčíhává vesele skoky kyvadla a při každém skoku postoupí o jeden stupeň v kruhu dále, a tak již koná i když také ještě dost rychlé přece jen ustavičný pohyb kruhový. Na jeho pohybu pozorujeme ještě skákání kyvadla avšak toto skákání věci nic neškodí, kruhového pohybu se přece jen docílilo. Další kolo které následuje po kolu kyvadlovém se pohybuje již stejnoměrně opisuje klidně kruh a jest hlavnímu určení mnohem blíže. Další kolo se pohybuje, již mnohem pomaleji a proto jest hlavnímu určení již mnohem blíže. Poslední kolo jest u samého určení avšak nemůže být ještě v mechanismu poznáno.

Avšak právě tu, kde hlavní určení jaksi již skrytě vyjadřuje v hmotném mechanismu, vyčnívá z centra mechanismu vřeteno nad ciferník. Na vřetenu jsou umístěny ručičky a konečně ve své největší prostotě vyjadřují jedině určení celého uměle sestrojeného mechanismu.

Nevidíte-li již velmi jasně kam se ta celá věc chce zatočiti? Vše to byť sebe rozmanitější ukazuje v sobě konečně sjednocení k jedinému dílu a ani jeden nepatrný nýtek nesmí chyběti, má-li býti zcela jistě dosaženo cíle.

A nyní přejdeme zase k našemu Slunci, pohleďte na tyto velké zlaté hodiny jako měřiče dob vám nepamětných, viděli jste rozmanitý mechanismus obrovských hodin, viděli jsme, že také zde je Má láska všemohoucí živou vzpruhou, která uprostřed dvou velkých desek, které se zde slují věčnost a nekonečnost uvádí v pohyb velký stroj. Viděli jsme všechna tu nesčetná kola, a všechny ty čípky a sloupky, známe nyní tento mechanismus, avšak s rozmanitostí jeho části lze konečně hlavní určení právě tak těžko poznati, jako kdyby někdo chtěl bez ohledu na

ciferník jen zkoumáním rozmanitého pohybu soukolí přesně určiti hodinové úseky časové. To by bylo správné a nelze ničeho proti tomu namítnouti, řekl by mnohý, jest však nyní otázkou; jak tedy při tomto velkém mechanismu přijdeme na ono centrální vřeteno, které se zvedá z hmotna a vyčnívá na velký ciferním konečného jediného velkého určení? Já vám však pravím:

Toto nechť vás nezneklidňuje, neboť nic nelze snáze uskutečniti nežli to, jestliže si někdo stroj napřed prohlédl, takže všechny součásti jsou mu v podstatě známé. Jelikož jsme však již jako dobrý příklad zvolili hodiny, povzneseme se právě tímto příkladem k velkému povrchu.

Kdo jednou prozkoumal hodiny, ten většinou shledal, že tři věci v nich mají téměř zcela stejný pohyb. První věc jest kolo v kapsli, v něm je uzavřena pružina, druhá věc jest pak hlavní hnací kolo, které je spojeno řetězem pérovým s kolem v kapsli a třetí jest centrální vřetenové kolo, které uvádí v pohyb ručičky nad ciferníkem.

Chceme-li se dostati ven na ciferník, musíme věděti čemu tato tři kola odpovídají? Čemu odpovídá pérové kolo v kapsli? Je přece rukama hmatatelné, že odpovídá lásce, že toto péro představuje lásku, která je v něm uzavřena a jaksi z nitra způsobuje život celého stroje. Podle toho tedy v lásce spočívá zcela jednotně a dokonale již celé hlavní určení stroje.

Čemu tedy odpovídá druhé kolo podobného pohybu, které jest pomocí řetězu spojeno s pérovým kolem? Toto kolo odpovídá moudrosti, která dostává svůj život z lásky a podle toho jest také s ní v nejužším spojení. Čemu odpovídá hlavní centrální vřetenové kolo? Věčnému řádu, který vychází živě z jmenovaných dvou kol, a zařizuje celý stroj ve všech jeho částech tak, že se nakonec musí vše podrobiti k dosažení onoho hlavního cíle, který se právě v tomto řádu z lásky a moudrosti vyslovuje. Hleďte nyní již máme celek, vřetenové kolo jest nalezeno, neboť sluje řád, a na tomto vřeteni se chceme tedy tady vyšplhati nahoru a konečně zříti velké konečné určení věcí, jak se toto určení předně přiměřeně vyslovuje podle věčné lásky, moudrosti a z těchto dvou vyplývajícího řádu.

Tím jsme tedy příkladem dosáhli úplně našeho cíle a proto se také již nacházíme na duchovním Slunci, aniž byste ještě tušili a viděli jak a jakým způsobem? Já pravím vám : Projděte zběžně dané příklady a začnouce navrtáváním stromů a jdouce konečně až k hodinám velmi snadno shledáte, že se jaksi inkognito právě s těmito příklady velmi hbitě pohybujeme na duchovním Slunci, zatím co vy stále ještě čekáte abyste se na ně dostali. Jsme již na ciferníku a netřeba nám lézti po vřeteně nahoru.

Vy se však tážete; jak to? Věc zní jako hádanka. Já však pravím: Kde se ujasňuje význam věci, i když také ještě spíše všeobecně nežli ve zvláštnostech, kde se ukazuje jak na konec vše záleží na sjednocení, kde se toto sjednocení dokonce ukazuje všelikými názornými příklady, tak již nesvítí přirozené slunce, nýbrž duchovní. Další postup to však postaví do nejjasnějšího světla a z něho zcela jasně uvidíme, že se již nacházíme na duchovním Slunci. Drží-li pochodeň v ruce, ví také k čemu je pochodeň udělána. Kráčí-li však v temnotě, co jest snazší, nežli pomoci si s takovou pochodní! Zapalme jen pochodeň a temnota bleskurychle zmizí, my však máme pochodeň v ruce, dané př.jsou pochodní čeho tedy více třeba nežli tuto přejasně svítící pochodeň malou jiskru lásky rozžehnouti a velký významný ciferník duchovního Slunce bude ihned vyjasněn. Proto také pro nejbližší příležitosti nebudeme dělati nic jiného nežli, že rozžehneme naši dobrou pochodeň scintila amoris (jiskru lásky) a při tomto nádherném světle shledáme velký význam věcí na duchovním Slunci a tak nám tedy dnes opět toto postačí!

Kapitola 4 (77)

26.11.1842 od 15,45 do 17,15 hod.

Pochodeň k osvětlování nekonečných niv duchovního Slunce jest Pán Sám a podle toho se v tomto světle ukáže pravda. Rozdíl povahy přirozeného Slunce a duchovního jest – jednoduchost, přirozeného Slunce jest složité, ještě jednou hodiny, jejich stroj jako přirozeného Slunce, jejich účel v době k duchovnímu Slunci se podobá prostě ciferníku.

Otažte se řkouce bylo by dobře zapáliti pochodeň jiskerkou lásky, avšak kde tuto jiskérku vzíti? Nemohu vám na to věru říci nic jiného nežli abyste ji právě odtamtud vzali, odkud se má vlastně vzíti. Nenazvalo by se to přímo směšným, kdybychom s celým velmi mocně ohnivým

Sluncem nebyli s to zapálit trochu pochodňový knot? Vždyť jiskřičkou lásky rozumí se právě slunce, které co do délky, tloušťky a šířky máme ve svých rukou, a jste-li s to zapálit lupou velikosti tolaru kus houby paprsky Slunce, ač toto Slunce s hlediska přirozeného jest 22 milionů mil vzdálené, pak bude ono nyní zcela blízké Slunce zajisté s to zapálit naši pochodeň.

Pochodeň světla nyní hoří a hleďte, od světla věčného červánku, které pochází z tohoto světla pochodně, září pro ducha nepřehledné nivy. Neboť Já Sám jsem pochodeň a svítím přiměřeným světlem, kdo v tomto světle zří ten vidí všude pravdu a žádný klam nesmí jeho očím nastati!

Jaký div, řekněte v přirozeném Slunci jsme zřeli obry a velké různorodosti ve všech věcech, zde na světlé sféře jest vše stejné. Nevidíme, že by jedno přečnívalo druhé, jest jedno světlo, jest jedna velikost a láska se projevuje všude v nevyslovitelné spanilosti. Vidíme téměř samou rovnou zemi, kde jsou ony přirozené hory Slunce?

Nesmírně spokojené duchovní andělské bytosti, kráčejí po světlých nivách nedělajíce rozdílu, zda tu jest země nebo voda, lehce se vznášejí do světlého éteru a opojené slastí, dýchajíce blaženost za blažeností míhají se v něm. Vidíme jen zcela ladné stromky, kde jsou ony obrovské stromy přirozené půdy? Také ve všech těch ladných rostlinách vidíme obdivuhodný soulad z každé vydechuje nevyslovitelný pocit blaha, vysoce uchvacujícího každého ducha, který se k ní přiblíží. Ano z každého stromku, z každé něžné špičky trávy proudí jinaký pocit slasti a přece vidíme ve stromcích ve všech těch ostatních rostlinách, jako na trávě jen jeden tvar a úplnou jednotu v bezpočetnu.

Kráčíme přes nekonečné nivy: potkávají nás nesčetné zástupy nejblaženějších duchů andělských, avšak nikde neobjevujeme obydlí. Nikdo nám neříká tento pozemek jest můj a tento mého souseda, nýbrž jako nadmíru veselí cestující na silnici si všude vykračují jásají a chválí, pějí. Kamkoliv se jen obrátíme, nevidíme nic jiného nežli vlniti se život a život. Světlé postavy se potkávají, a ze všech stran zaznívá radostné mocné volání. Avšak my jsme tu jako úplní laici a nevíme kudy kam. Kde je tento světlý svět, který nyní zříme? Jest toto duchovní Slunce? Tak se s užaslým pohledem a užaslým srdcem tážete.

Já jsem však pravil, že duchovní Slunce, uvažováno jsouc o sobě úplně se podobá ciferníku hodin, na němž se vyjadřuje celý účel onoho uměleckého mechanického stroje. Řekněte poněkud zaraženi; to vše v duchovním Slunci? To jest. ovšem velmi obdivuhodné, vznešené, krásné, nadmíru živoucí, avšak při tom velmi jednoduché. Na vlastním Slunci jsme však viděli vše tak nevysvětlitelné rozmanité, velkolepé, ba obdivuhodné, zde však nám to připadá tak, jakoby byla tato celá nekonečnou se zdající plocha velkou silnicí pro duchy, na níž nelze objeviti prachu. Avšak vážně řečeno, co se týče oné jednotvárnosti, oné jakoby věčnou se zdající jednostejností tohoto nadmíru světlého světa, v tom ohledu bychom podle velkolepých předchozích zjevů na přirozeném Slunci očekávali něco zcela mimořádného. Máte přece za vzor hodiny, probíráte-li se soukolím vzájemně zasahujících kol, tu kdybyste ještě nikdy neviděli ciferník hodin, také vy jste mysleli, kdoví jaké účinky vyvolává tento obdiv vzbuzující mechanismus? Zda byste také neřekli, ohledávajíce soukolí; když už prostředek vypadá tak obdivuhodně, jak nesmírně obdivuhodný musí být teprve účel! A řekli byste mistru hodináři: „Pane! Nevyslovitelně umělecky a znamenitě vypočítáno jest toto soukolí, jak velký a umělecky musí tu teprve být účel tohoto obdivuhodného mechanismu! Dej nám také nahlédnouti tam, kde se jistě vyjadřuje velký účel tohoto obdivuhodného mechanismu, a hodinář opatří stroj pouzdrem a ukáže vám nyní ciferník.

A vy pohlédnete udiveni a zaraženi a řeknete; Cože? To je vše, kvůli čemu je vnitřní umělý stroj stvořen? Nic než bíle lakovaný kruhový list s dvanácti ciframi a dvojice zašpičatělých ručiček se v nepozorovatelném pohybu neustále plazí 12 ciframi. Ne, tu bychom si představovali něco zcela jiného! Já pravím; Snad umělé loutkové divadlo anebo i velkolepou dětskou hru.

Ó, moji milí! Tu jsou vaše představy o veškerém duchovním světě ještě velmi chabé, cožpak jste z daných příkladů neokoukali, jak celý zevnějšek ve vší své rozptýlenosti se musí konečně vyjádřiti v jednotnosti? Viděli jste toto při vylíčení stromu, při leštění tyče z ušlechtilého kovu, při zhotovení skla, při stavbě domu a konečně makavě při zkoumání hodin.

Kdyby se do přechodu do duchovna jednalo o to, aby se duchovno ještě více rozptýlilo, nežli je ve vnější přirozenosti rozptýleno, jak by se tu dalo mysleti věčné trvání a věčný život! Takto se však podle opravdového vnitřního živého řádu musí v duchovnu vše sjednotiti, aby se tím stalo silné, mocné a živoucí na věky, Řekněte zde; toto je zřejmé, úplně správné a pravdivé,

nicméně jsme však při leckterých příležitostech slyšeli o velkých nádherách nebeského duchovního světa, a tak tedy nevíme jak jsme vlastně na tom. V podstatě nemůžeme sice proti jednoduchému zření nádheře duchovního Slunce ničeho namítati, avšak po vašich dřívějších pojmech o nebeském světě, připadá nám tato nádhera jako krásný nedělní den, za kterého vidíme ve vzduchu nesčíslné množství tak zvaných jepic pestře se v slunečních paprscích rojících a žádná nám nemůže podati zprávu odkud přišla a kam jde a proč tak zcela zvláštním způsobem ve všemožných směrech šelestí vzduchem naplněným paprsky.

Vaše námitka jest sice v mnohém ohledu správná, avšak jak tato jednoduchost souvisí s onou nanejvýš obdivuhodnou nádherou nebes o níž jste již častokrát slyšeli, to aby se vám sdělilo, k tomu není ještě čas, protože se musíte učiti poznávati teprve základu. Jestliže jste dosud jen jepice pak to jistě není hlavní věci na újmu, neboť v dalším se ukáže co znamená jednoduchost tohoto námi nyní zřeného duchovního Slunce. Toho si tedy povšimněte a sami o tom u sebe přemýšlejte v dalším pokračování budeme tuto jednoduchost pozorovati zcela jinýma očima a pro dnešek tedy končíme!

Kapitola 5 (78)

28.11.1842 od 4,15 do 6 hod.

Cesta na hory, různost dojmů účastníků podle jejich vnitřního Stavu jako pokyn k různému pojetí tohoto duchovního Slunce. „Kdo tu má tomu bude dáno.“

Zdánlivá prostota duchovního Slunce přechází v nekonečné divy podle sféry duchů, v níž se duchovní Slunce pozoruje. Tato sféra odpovídá způsobu a stupni lásky k Pánu. Pokyny o Království Božím v člověku.

Kdybyste po jistou dobu prodlévali na nějaké vysoké hoře a to za úplně krásného a čistého dne, co byste tu pozorovali? Mnohý z vás bude po nějako dobu zcela vytržen, neboť velkolepý romantický obraz přírody by poskytoval svými mnohonásobně se střídajícími se tvary dostatečné látky k obveselujícímu uvažování. Jiný by však při tom myslel zcela jinak a z těchto svých myšlenek by řekl; Cožpak je to něco tak mimořádného? Vidíme daleko, široko a co? Nic než horu za horou, některá je vyšší jiná nižší, tu a tam jsou nejvyšší vrcholky zasněženy na několika jiných bodech činí opět několik hrubých skalních vrcholů a hory, které jsou odtud nejdále, proto se také vyjímají co nejlépe, zatím co hory bližší nic jiného neukazují nežli jen stopy a stopy stálého ničení. To je ona ustavičná jednakost té věhlasné horské vyhlídky. Třetí jest na vysokém horském vrcholu též ve společnosti, tento jak říkáte strašpytel, lituje téměř již plačky, že se namáhal na toto pohoří vystoupiti. Předně říká, že tu nevidí nic jiného nežli co vidí na zdravé rovné půdě v nížině, za druhé za takovou námahu nadto ještě zmrzá a za třetí hladem by kousal kamení a když dokonce pomyslí, že musí konat strašnou zpáteční cestu, začíná všechny smysly jímat závrať.

Tu bychom tedy měli tři horolezce, proč nachází prvý pro svou mysl tolik povznášejícího, druhý nic jiného nežli abstraktní tvary a třetí se nakonec rozzlobí, že se za takovou směšnou cenu namáhal? Důvod u každého je zcela velmi blízký, neboť jest v něm samém. Jak to? Prvý jest ducha více živého a probudilého, nejsou to tvary a vysoká cimbuří hor, která ho blaženě nalaďují, nýbrž tato nálada jest oznámením vyššího života příslušné formě nad takovými horami. Neboť již při jiných příležitostech jsme dostatečně slyšeli o tom, jaký život se na horách zvěstuje a právě od tohoto života závisí pocit blaha onoho návštěvníka výšin, který sám na ně vystupuje spravedlivějším a živějším duchem. Duch druhého jest ještě v hlubokém spánku, proto také nepozoruje nic jiného nežli co vidí jeho tělesné oči a co tedy odměřuje jeho pozemský rozum. Zaplatíte-li mu a dáte pak do ruky matematické měřičské přístroje přiměřené jeho vědomostem jako geometra, vyleze vám na všechny vrcholky hor, a v dobré míře vyměří všechny jejich výšky, bez této páky by se vám však sotva podařilo dostati ho znovu na nějaký vrchol hory! Co se týče ducha třetího, nelze o něm naprosto nic říci, neboť u něho žije jen zvířecí člověk, který nachází veškerou blaženost v břichu. Chtěli-li byste ho zase jednou přivésti na horskou výšinu, museli byste předně pečovati o to, aby přišel na horu bez obtíží, za druhé, aby nahoře

dostal něco jísti a píti, tehdy také vystoupí ještě jednou na horskou výšinu, když už ne se svýma vlastníma nohama, tak aspoň s nohama dobře vycvičeného soumara, neboť tu řekne:

Za takových okolností si dám říci, neboť horský vzduch působí svou čistotou mnohem příznivěji na trávení nežli ztuchlý vzduch údolí.

Hleďte, z tohoto příkladu můžete vyvoditi velké a důležité ponaučení, které se zcela přesně hodí na naše prosté duchovní Slunce, a toto ponaučení souhlasí na vlas přesně s textem evangelia, který zní takto; „Kdo zde má, tomu bude dáno, aby v hojnosti měl, kdo však nemá, ztratí ještě to co má (Mat. 13, 5) a v tomto textu Písma vězí pak ještě jiný text, který s hořejším příkladem ještě více na vlas souhlasí a který zní takto: „Království Boží nepřichází s vnější okázalostí, neboť aj ono jest ve vás.“ (Luk. 17, 21).

Pozorujte nyní jak se to má se zatímní jednoduchostí duchovního Slunce? Vy řeknete: My sice něco pozorujeme, avšak ještě ne úplně jasně, co tím má být řečeno a oznámeno. Já pravím vám: Jen zcela malé strpení a věc ihned několika málo slovy vysvitne jako Slunce za jasného poledne. Proč jste viděli duchovní Slunce tak jednoduché? Protože jste viděli jen vlastní vnější stránku. Já však pravím vám: Na duchovním Slunci jest nekonečně velkolepá obdivuhodná rozmanitost, o níž si dosud ještě nemůžete učiniti žádného pojmu, avšak tato rozmanitost nespočívá na duchovním Slunci, nýbrž spočívá v nitru duchů. Chcete-li tedy tyto duchy spatřiti, musíte prohlédnouti s čistě duchovníma očima do sféry toho či onoho zde blaženého ducha, a pak ihned uvidíte v nesčíslné divy přecházeti jinak jednotvárný duchovní sluneční svět neboť musíte věděti, že je zde každému duchu dán jeden a týž poklad, kterým tu jest pouze Má milost a slitování, jež se stejnoměrně vyjadřuje v duchovním vání zřeném Slunci. Co se však týče vypravení tohoto pokladu,aneb vlastního odbytelného světa pro ducha, závisí toto jen na nitru ducha, jímž tu jest láska ke mně a z této lásky vyplývající moudrost. Abyste toto mohli ještě jasněji poznati, podám vám ještě jeden náležitě názorný příklad. Ten či onen z vás by se nalézal na nějakém rovném poli, na němž nenajde nic jiného nežli uprostřed stinný strom pod jehož stínem roste velmi bujná tráva. Ba této trávě si lehne poutník, klidně usne a tím se posílí, avšak v tomto posilujícím odpočinku se ho zmocní obdivuhodný sen, v tomto snu jest tento zcela prostý a osamělý v přenádherných palácích zaměstnán samými knížaty, stýká se s nimi a tím prožívá nadmíru velké blaženosti. Táži se vás nyní: Kal tento člověk na tomto pustém prázdném poli k takové spokojenosti přijde? Hleďte toto vše jest příslušenství jeho ducha a je to tu v duchu samém, je to tvorba silou lásky ducha, a jest uspořádána podle moudrosti, která tu vyplývá z takové lásky. Budete-li nyní o tomto příkladu poněkud přemýšleti, bude vám jistě jasno, jak bude jednou v duchu každý podle své lásky a z ní vyplývající moudrosti tvůrcem svého vlastního pro něhož obydlitelného světa a tento svět jest ono vlastní Království Boží v člověku.

Kdo tedy má v sobě lásku Boží tomu se také dostane moudrosti v té míře, v jaké má tuto lásku. A tak bude dáno tomu, kdo totiž lásku má, kdo však nemá, nýbrž jen svůj suchý světský rozum který považuje za moudrost, tomu bude potom i ten vzat a to co nejpřirozenějším způsobem, až mu bude ono světské anebo život jeho těla vzat – odňat.

Hleďte tak se mají věci, jeden horolezec jde na hory s láskou a láska jest na výšinách tvůrkyní jeho blaženosti. Kdo však jde na hory jen se svým rozumem, ten jistě nenalezne oblažujícího placení, nýbrž následkem své námahy bude ještě ve svém rozumu značně zkrácen, protože mu rozum nahoře vynese buď směšně málo anebo zcela nic, a třetí jenž však vůbec ničeho nemá, bude na výšině zbaven všeho, neboť mrtvý nemůže přece na životě nalézti potěšení, neboť jest pro tento život němý, tak je také těžko kámen dopraviti nahoru, avšak je-li na výšině uvolněn, řítí se s tím větší prudkostí dolů do hlubiny smrti. Když toto nyní přesně srovnáme, nebude nám duchovní Slunce jistě připadati již tak jednoduché jako předtím, co se však na něm ještě oznámí, dozvíme se co nejjasněji v dalším.

29. 11. 1842 od 16 do 17,45 hod. večer

Kapitola 6 (79).

Duchovní kosmo-dioráma, jak nejpohodlnějším způsobem viděti snadno mnohé a velmi různé. Popis diorámy a jejího podobenství. Prvý duch, do jehož sféry vstupujeme, tvoří jaksi prvé okénko diorámy.

Jak to zařídíme, abychom na našem dosud prostém duchovním Slunci mohli něco více viděti? Podnikneme tam snad velké a rozsáhlé cesty, anebo se postavíme na některém místě, kde otevřeme velmi široce ústa oči, abychom viděli, jak nám snad budou létati pečeně do úst? Já pravím; neučiníme ani to, ani ono, nýbrž odebereme se do duchovního kosmoráma a diorá-ma, a potěšíme se tu jak jen lze nejlépe z obdivuhodných nazírání v srdci. Abyste si však mohli o tom učiniti trochu lepší představu, přivedu vás k věci blíže velmi názorným příkladem. Zajisté jste již viděli tzv. optické dioráma, které záleží v tom, že pomocí zvětšovacího skla průměru po-loviny střevíce lze se dívati na dobře namalované představy na černou stěnu promítnuté. Když takový velmi pěkný obraz prohlížíte, pak můžete činiti co chcete, svou fantazii a představivost mírniti a podle možnosti uzpůsobovati a přes veškeré úsilí se vám nepodaří, abyste viděli malo-vaný obraz pouze jako takový, nýbrž se vždy objeví dokonale plastický a předměty podá tak, že je spatříte jako v přírodě samé, předpokládá se, že obraz a sklo jsou samy dokonale bez vady

Nacházíme-li se nyní v nějaké chatě? (aneb stanu), kde je umístěno asi dvacet takových okének zvětšovacích, pak zajisté shledáte podle zevnějšku hned každé okénko úplně stejné, když však přistoupíme blíže, pak v malém prostoru uděláme několika kroky přes dvacet okének cestu, jakou byste jinak snad neučinili v několika rocích. Jak bylo řečeno jest jedno okénko po-dobno druhému, avšak okénkem se představuje krajina světa.

Jdete-li k druhému okénku a podíváte-li se dovnitř, jak nebetyčný rozdíl od předchozího! A tak to jde dále až k poslednímu okénku. Nepotěšil vás každý nový průhled okénkem nanejvýš uspokojivě? Musíte to zřejmě potvrditi, neboť v jednom okénku jste viděli znamenitě velké měs-to, vedle rozsáhlého venkovského obvodu jeho okolí a v dalším okénku nadmíru romantickou horskou krajinu tak znamenitě znázorněnou, že byste mysleli, že můžete proraziti jen černou stěnu, abyste se nalézali zcela přirozeně v této krajině. Nemohli jste se úplně odloučiti, avšak vůdce vám pravil: U dalšího okénka uvidíte něco ještě velkolepějšího a vy ubíráte se k třetímu okénku. Prvý pohled vás již úplně porazí, neboť spatříte nekonečně rozsáhlou mořskou krajinu, podél moře spatříte se všemi mořskými nádherami pobřežní do silně namodralé páry se ztráce-jící krajinu, na rozsáhlé mořské hladině spatřujete tu a tam ostrovy a nesčetné množství velkých a malých mořských člunů a toto vše jest pak znamenitě znázorněno ve velké město vedle roz-sáhlého venkovského obvodu jeho okolí, že můžete než zvolati a říci: Tady již přestává býti umění uměním, nýbrž vstupuje úplně do oblasti nejčistší přirozené skutečnosti! A tak vás vede vůdce k nejbližšímu okénku, zde jste opět ještě více překvapení, a tak dále až k poslednímu.

Když jste takto přesně prohlédli, chtěli byste pak jíti, avšak vůdce vás zastaví a řekne; „Mi-lí přátelé!“ Nechtěli byste jíti ještě jednou k prvému okénku? Vy však mu řeknete: To jsme bez-toho již viděli, avšak vůdce vám praví: „Okénko jest ovšem totéž, avšak pohledy jsou zcela změněny. „Přistoupíte k němu, a k vašemu největšímu úžasu uvidíte opět něco zcela nového a úplně neočekávaného a tak to jde celou řadou několika 20 okének. Velmi užaslí opouštíte opět okénko poslední, a vůdce vám opět praví: „Milí přátelé!“ Okénka jsou sice ještě tatáž avšak lze za nimi viděti již opět jiný nový svět. „A vy uchváceni velkým zájmem jdete opět pozorovati a již při prvém okénku zvoláte; „Div, div, div! Vážený příteli, vy jste ve Své oblasti umění nevyčerpa-telný. „A on vám řekne: „Ano, moji přátelé! Tak bych vás mohl ještě celé dny baviti stále novými velkolepými změnami.“

Hleďte, v tomto jednotvárném zcela malém prostoru jste používali názoru na svět, jakého mnozí velcí plavci kolem světa přirozenosti nepožívali, vaše oči uzřely sta mil a více, a to vše na prostoru několika sáhů a střevíců. Nuže, hleďte tento zajisté velmi názorný příklad dává vám velmi dobrou předchuť nejobdivuhodnějšího duchovního nazírání na našem duchovní Slunci a pravím vám, jak zde na malém prostoru můžete právě tak mnoho k vidění našeho ducha obdr-žeti, jako jsme právě v naší optické komůrce s nemenší námahou uzřeli aspoň polovinu Země.

Jak toto však provedeme? O tom byl již dán malý pokyn, a podle tohoto pokynu učiníme tedy také malý počáteční pokus. Hleďte nacházíme se ještě vždy na našem prostém duchovním Slunci, nevidíme stále ještě nic jiného nežli blažené duchy v dokonalé lidské postavě kráčeti skrze sebe, pospolu a nad sebou, a na půdě naše stromky, ušlechtilé keře a krásnou trávu. Avšak hleďte právě nám přichází jakýsi duchový muž. Mne nevidí, proto jen ho oslovíte vy, aby před vámi zůstal státi, a až zůstane státi, pak k němu přistupte blíže, abyste dosáhli jeho sféry a spatříte ihned duchovní Slunce v jiném oděvu.

Nuže, jste v jeho sféře, a sprásknete ruce nad hlavou, co však vidíte? Pro samý obdiv nemůžete takřka přijíti ke slovu. Také ho není třeba, neboť se Mnou jest v tomto ohledu snadno hovořiti, protože Já vidím totéž co vidíte vy, a vedle toho však také ještě nekonečně dokonaleji. Vy vidíte nejnádhernější krajiny, vysoké lesknoucí se hory, rozsáhlé nejvýš úrodné krajiny, jako diamanty v Slunci lesknoucí se řeky, potoky a moře, jasnou světle modrou oblohu spatřujete posetou nejnádhernějšími a nejčistšími nejvýš se lesknoucími skupinami hvězd. Nádherné Slunce vidíte vycházeti, svítí přejasně, lahodně a libě, a přece svým světlem nemůže krásné hvězdy oblohy zemdlíti. Vidíte nesmírný počet velkých lesknoucích se chrámů a paláců, velká města postavená na rozsáhlých březích velkých moří, nesčíslné a nejblaženější bytosti kráčí po nádherných veškerou blažeností dýchajících nivách, slyšíme dokonce jejich řeč a jejich nebeské chvalozpěvy pronikati k vašim uším a ohlížíte se na všechny strany v onom dříve jednoduchém Slunci, avšak nikdy se již neukazuje nic za jeho dřívější jednoduchostí, nýbrž vše jest rozloženo v nesčíslné divy!

Avšak nyní vstupte do sféry našeho duchovního muže! Hleďte nyní opět vše zmizelo, nacházíme se opět na našem jednoduchém Slunci. Vy nyní řeknete: „Ano, copak to bylo? Jak je to možné? Cožpak takový duch nosí toto vše v takovém ještě úzkém kruhu, nekonečný svět plný nekonečných přepodivných nádher, v tak úzkém kruhu a tak velmi rozsáhlý mnohostranný život? Jest to skutečnost, anebo jen prázdný jev?

Milí přátelé! Nyní vám o tom ještě zcela nic neřeknu, neboť dříve ještě budeme těžiti z několika okének našeho duchovního dioráma, a pak se teprve pustíme do nejvnitřnějšího osvětlení, neboť toto jest jen malý začátek toho, co vše se ještě ukáže naším pohledům.

Kapitola 7 (80).

30.11.1842 od 16,45 do 18,30 hod.

Druhé okénko, nebo druhá sféra duchů, aby z ní bylo možno zříti duchovní svět sluneční. Chrám při vkročení zmizel aneb stává se novým nádherným nebeským světem. Nauka tohoto ducha jenž žil před 50 léty na zemi, duchové nevidí vyšší duchy, nechtějí-li se tito dáti viděti. Bděte a modlete se! To je kráčejte v lásce! Kdo byl ten duch?

Hleďte tu se k nám blíží zase jiný duch, také ten se tu pozdrží, abyste mohli vstoupiti do jeho sféry. Nuže pohleďte už na vás čeká a ví vnitřním pokynem co chcete. Přibližte se tedy k němu, a vstupte do jeho sféry! Nyní se v ní již nacházíte, řekněte mě co tu vidíte? Já však již zase vidím, že pro velikost toho co zříte nemůžete ze sebe nic vypraviti, proto budu muset dělati dobrého tlumočníka již zase Já. Stojíte ve sféře tohoto ducha za samého obdivu a úžasu jakoby úplně strnuli. Ano tento vám asi působí slabou závrať, neboť vidíte zázračnou krajinu rozsáhlé nádherné řady niv se prostírají před vašima zrakama. Všude vidíte nejvýš laskavé lidi obývající skvoucí se nádherné pokojné chaty, jejich nevyslovitelně krásné a milé postavy zadržují vaše pohledy, takže je vám sotva možno opustiti bytost na níž pohlížíte a přejíti na druhou. Obíráte se jejich nejmilejším obličejem jako by zcela do něho ztraceni, a tisíce a tisíce jich přechází kolem vás, a vy kvůli tomuto jednomu se jich sotva povšimnete!

Na libých světlozelených výšinách pozorujete nad míru svítící chrámy, v chrámech samých pozorujete, že jsou navštíveny přeblaženými žijícími duchy, kteří se tam procházejí, pohlížíce k obloze, a zříte opět zcela nové ještě mnohem krásnější souhvězdí, ano skrze čisté vrstvy vzdušné vidíte s velkou snadností a rychlostí se ubírati nad míru silně svítící zástupy blažených duchů, kteří se dílem zcela volně vznášejí, dílem jakoby na svítících obláčcích kráčejí-

cích. Pohlížíte k východu a velké Slunce, stojí již vysoko nad obzorem, jeho světlo se podobá nenádhernějším ranním červánkům, a vše na cokoliv pohlédnete, září ze světla tohoto Slunce.

Nedaleko před sebou spatřujete dosti vysoký avšak zcela mírně zaoblený chrám. Sloupy se lesknou jako diamanty na slunci a místo střechy vidím svítící oblak, nad nímž se opět vznášejí blažení duchové.

Vy nyní řeknete: „Nekonečně obdivuhodné a nepopsatelně nádherné jest vše co vidíme, jenže jest od nás ještě poněkud daleko a v tomto zřeném nádherném světle nemůžeme udělati ani krok do předu, neboť učiníme-li tak, vystoupíme zřejmě ze sféry našeho ducha a s naším zřením bude konec! Já však pravím vám : Nikoliv, jen pojďte právě na tuto horu, a shledáme ty věci podrobnější. Hleďte už jsme na hoře, co zde vidíte?

Stáváte se ještě více zamlklí a samým obdivem nevíte si již rady, neboť jste se domnívali, že budete moci choditi v chrámu, jako snad v nějaké velké budově na vaší Zemi, leč když jste vstoupili do chrámu, přetvořil se vnitřek chrámu v nový ještě nádhernější nepřehledný svět nebeský, tak že nyní nevíte, jak jste na tom. Avšak o to zatím nejde, pravé světlo vše objasní. Tážete-li se Mne sice, zda také ve sféře duchů tohoto druhého druhu uvidíte jiné věci?

Ó, ano pravím vám. Změna tohoto chrámu v nový obdivuhodný nebeský svět je právě následek toho, že jste vystoupil do sféry duchů, kteří se objevili v tomto chrámu. Avšak vy pravíte, tázajíce se: Proč nevidíme tyto duchy? V jejichž sféře se nyní nacházíme?“ Protože Mým zprostředkováním zříte z jejich centra. Vraťme se však poněkud nazpět, a pohleďte stojí tu již náš předešlý chrám, a my jej vidíme naplněný přeblaženými duchy, kteří navzájem hovoří o všelijakých na Mne se vztahujících věcech.

Nyní jsme se přesvědčili, že se lze i v takovém světě duchů, volně podle libosti pohybovati tak jako na Zemi, a tak se tedy zase můžeme vrátiti zpět na naše stanoviště. Hleďte, již jsme tu.

Vstupte opět do sféry našeho pohostinného ducha, a budeme se opět nacházeti na našem zcela prostém duchovním Slunci. Jelikož nyní jste opět mimo sféru, a náš dobrý duch se nachází ještě v naší společnosti můžete si s ním dokonce pohovořiti, neboť zná vás velmi dobře, neboť pochází rovněž z vaší země, a to z vašeho pokrevního příbuzenstva. Zatím vám ho nechci blíže označiti, neboť se ještě naskytnou lepší příležitosti kde se blíže seznámíme se všemi těmito při této příležitosti nám sloužícími duchy.

Slyšte však co k vám promlouvá tento duch řka: Ó, přátelé kteří ještě ve svých tělech kráčíte na tvrdé Zemi, pochopte život v jeho základu. Jest nekonečný, a jeho plnost jest nezměrná! Základem života jest láska Otce v Kristu v nás! A tento nekonečný základ pochopte ve svých srdcích a co nejhlouběji. A tak najdete v sobě totéž, co jste nalezli ve sféře mé. Co jste viděli, bylo jen jednoduché, ale v základu života spočívá nekonečno na nekonečno: „Neboť není tomu ani 501 let kdy jsem kráčíval tak jako vy jako občan tvrdého života po zemi, myšlenka na příští smrt těla často mnou otřásla! Avšak věřte mně, má bázeň byla marnivá a lichá, neboť když přišla na mé tělo smrt a já byl toho mínění, že na věky zahynu a budu zničen tu teprve jsem se probudil jako z nějakého hlubokého snu, a přešel jsem ihned teprve do tohoto opravdového a dokonalého života.

Ač jsem dosud ani zdaleka nedosáhl ještě dokonalosti onoho nanejvýš skutečného života, přece jen jsem stále blíže jasnější a jasnější dokonalosti. Jak velká a nádherná musí být tato dokonalost, nemohu vám ještě ukázati, jen s plností svého vnitřního nazírání mohu souditi, že dokonalost života v Otci skrze čistou lásku k němu musí být něco co žádný duch v této sféře ani nejmenší není sto pochopiti!

Blaze tomu, ano nekonečněkrát blaze kdo si na Zemi učinil lásku k Pánu jedinou potřebou, neboť ten k takové dokonalosti (nastoupil) nejkratší cestu života! Neboť, věřte mě moji milí pozemští bratři a přátelé, kdo v sobě na Zemi nosí lásku k Pánu, nosí v sobě též dokonalost života, neboť má v sobě a u sebe ten největší nejsvětější a nejdivuplnější, nejdokonalejší cíl, k němuž já mám ještě dlouhou a dalekou cestu.

Můj životní stav jest sice už naplněn nevyslovitelným blahem, avšak vše to co jste viděli v mé sféře, a ještě nekonečně více co jste neviděli a co já vždy úplně a přeblaženě mohu ve vždy obnovené divuplnosti přehlédati, není ničím naproti jedinému pohledu který se upíná na Otce. Proto pohlížejte ve svém pozemském životě především upřeně na Něho tak budete jednou zcela snadno a jistě přivedeni tam, kde přebývá Otec mezi těmi, kteří Ho milují!“

Jak se vám líbí řeč tohoto ducha? V pravdě pravím vám „ Kdyby tomuto duchu bylo dáno nyní aby mne jako Vůdce mezi vámi spatřil, byl by příliš velkou blažeností jakoby zničen, proto

pochopte a uvažte, v jaké blaženosti se nevědomě nacházíte, když se denně mezi vámi nacházím, vás vychovávám a učím, a Svým vlastním příkladem vám ukazuji nejpříjemnější a nejkratší cestu ke Mně.

Proto se nedejte světem ošáliti, neboť svět jest pln smrti, bahna a pekelného ohně! Jak se však tento svět po odpadnutí těla utváří, uvidíme mimochodem jako dobrý přídavek také ještě u leckterého ducha našeho duchovního Slunce neboť vám pravím: Běda světu pro jeho zlo, jeho zisk slouti bude : Strašné a nadmíru strašné jest býti v hněvu Božím! Avšak nyní již nic dále o tom, pro příště se blíží již zase jiný duchovní přítel, a my chceme v jeho přítomnosti, z jeho životní sféry zase něco nového získati. Prvé dva duchy dřívější podržíme však také na nějakou dobu v naší společnosti, neboť Anselm H.V. bude přece moci snésti blízkost svého dědečka! A tím pro dnešek ukončíme!

Kapitola 8. (81).

1.12.1842 od 16,15 do 18,15 hod.

Třetí duch, jeho sféra jako třetí okénko našeho dioráma a novými zázračnými světy. Nebeská světová revue při čemž se podrobněji ohledává Centrální Slunce. Obraz nekonečnosti, dvě zrcadla. Důvodem zrcadlení jest pouto Božské lásky. Tato mnohonásobnost závisí na všeobecné sféře, ať vyšší či nižší.

Hleďte, třetí duch jest již zde, a proto s pohostinností něco vytěžíme. Vstupte jen do jeho sféry, a ihned se dovíme co vše se v ní dá uzříti. Jelikož se již nalézáme v jeho sféře, oznamte mě také jednou svými ústy co vše se vaším duchovním pohledům podává k nazírání! Vy již opět žasnete a pohlížíte kolem sebe jako zcela zmateni. Co je to tedy co vaše pohledy tak mocně poutá? Vidím se opět nucen vám dělati tlumočníka, neboť nemáte ani času, ani klidu, abyste nalezli slov, která by mohla označiti co zříte! Stojíte na lesknoucím oblaku, a s užaslým pohledem vidíte spousty nadzemských světů. V nekonečných kruzích míjeti kolem vás. Vidíte je všude obklopeny nejvelkolepějšími divy, na každém tom Světě, jsou nespočetné, každý z těchto světů se zdá být, nekonečně velký, a přece jej můžete od pólu k pólu prohlédnouti. Nesčetné zástupy šťastných bytostí vidíte na těchto kolem se táhnoucích světech v radostném jásotu sem a tam kráčeti každý nový svět se k vám přiblíží, jest poset jinými nevyslovitelnými divy. Avšak vy pravíte: jen kdyby tato přenádherná bydliště nesčetných zástupů blažených duchů nemíjela tak rychle! „ Ó, počkejte také tomu můžete ihned odpomoci. Hleďte tamto se právě táhne veliký zářící, Hlavnímu ústřednímu centrálnímu Slunci podobný svět. Zadržíme jej, abyste jej mohli blíže prozkoumati. Hleďte, nyní je zde.

Veliký lesk oslepuje sice ovšem vaše oko, a pro jeho příliš silný svit nemůžete hojnost jeho divů spatřiti, také tomu má býti odpomoženo. Hleďte jeho silný svit se již mírní a vy vidíte, že tento nekonečný Svět vypadá jako nekonečná, velká, nevýslovně blažená, přenádherná překrásná zahrada. V zahradách spatřujeme mnohé velmi zdobené příbytky, a kolem těchto příbytků kráčí slastí naplnění blažení duchové a požívají ve velké radosti nadmíru chutné plody této velké zahrady.

Tamto vidíte do svítícího éteru se vznášeti, chvalozpěvy prozpěvující duchy, na jiném místě vidíte opět v největším přátelství a blaženosti kráčeti spolu ruku v ruce milence, tamto opět vidíme společnost moudrých kteří, kteří se svítícími obličeji opěvují Mou lásku, milost a slitování. Na větvích nesčetných druhů ovocných stromů vidíte též jakoby jiskřiti svítící hvězdy. Vy se tážete: „Co je to?“ A Já vám pravím: všimněte si blíže věci, a zpozorujete ihned, co vězí za těmito hvězdami. Vy se však již zase znovu podivujete, neboť pravíte: „Velký svatý Otče!Co jest toto?

Když jsme takovou hvězdu zkoumali blíže, rozšířila se i se stromem v nekonečnou velikost. Předchozí velký Svět, jakož i velikost jednotlivého stromu nemůžeme již pro příliš nekonečnou velikost spatřiti avšak tato hvězdička vyrostla v nový svět a my vidíme tento Svět opět plný divů! Ó. Otče, řekněte dále, kde tedy má nekonečná velikost tvých zázračných stvoření konec. Já však pravím vám: Právem se takto tážete. Já však pravím vám: nekonečná hojnost a velikost Mých stvoření nemá ani počátku ani konce, neboť všude spatřujete jedno, věřte, že jest

skryto nekonečno! Tedy nic co nyní v duchu zříte nemá v sobě konečno, nýbrž vše je nekonečné, neboť kdyby tomu tak nebylo, nebylo by to ze Mne, nebylo by to tedy duchovní a věčný život by byl naprostou lží! Praví-li vám však dělení přirozených těles, že jejich části jsou do nekonečna a že v jednom semeni je skryto nekonečně mnoho semen, jak by tedy duchovno mělo podléhati nějakému ukončení?

Přesvědčte se jen na tomto novém Světě, hleďte tamto kráčí duch v naší blízkosti, vstupte do jeho sféry a ihned se přesvědčíte, jakou nesmírnou hojností divů oplývá tato sféra a věřte mně, že to jde do nekonečna. Toto byste také mohli již spatřiti v nějakém přirozeném obraze. Už jsem sice jednou takový obraz naznačil, přesto však si nyní můžete opět připomenout.

Tento obraz pak záleží v tomto? Postavte naproti sobě dvě dobře broušená zrcadla, a řekněte Mně kde toto vzdálené zrcadlení má konec? Hleďte tak je tomu také zde, každý duch má v sobě nekonečnost a to právě v nekonečné rozmanitosti. Jeden duch je však naproti druhému jako zrcadlo svou vnitřní láskou ke Mně a z této lásky k svému bratru. Jest tu tedy také věčné a nekonečné zrcadlení, a toto zrcadlení, a právě toto zrcadlení jest ono velké svaté všemocné pouto Mé lásky, kterým jsou všechny tyto bytosti se mnou a mezi sebou co nejblaženěji spojeny!

Avšak vy se nyní opět tážete: Jsou duchové které jsme zde ze sféry našeho pohostinně sloužícího ducha viděli a ještě uvidíte, také skutečně samostatní duchové, anebo jsou to pouze jen jevy, které mají svůj původ v takovémto zrcadlení skutečných duchů? Já pravím vám ; Jsou obé zároveň. Divíte se této odpovědi, leč v říši ducha už to jednou jiné není, protože v ní je vše živoucně bytostně podmíněno.

Kdybyste mohli vstoupiti nahoru do sféry, spatřili byste celou nekonečnou Říši nebes, jen jako jednoho duchovního člověka, kdybyste však mohli vstoupiti do jeho sféry, pak by se tento jediný člověk brzy rozložil v nesčíslné světy duchů, kteří by vypadali jako nesčíslné jednotlivé Hvězdy rozprášené po celé nekonečnosti.

Kdybyste se jedné takové přiblížili, vypadala by velmi brzy jako jednotlivý člověk. Kdybyste mohli opět vstoupiti do sféry tohoto člověka, spatřili byste místo něho opět nové na všechny strany nesčetnými hvězdami přeplněné nebe, a kdybyste se opět k takové hvězdě přiblížili, vypadala by zase ve střední vzdálenosti jako člověk.

Kdybyste se tomuto článku víc a více přibližovali, zvolali byste téměř tak jako kdysi plavec Krištof Kolumbus, když se přiblížil k pevnině americké, neboť tu začnete zříti velký nebeský svět nádhery a divů. Kdybyste se však na tento Svět úplně odebrali, začali byste se mocně diviti, že jste jej shledali obydlený nesčetnými zástupy duchů. Kdybyste se odebrali do sféry toho neb onoho ducha zde bydlícího, objevili byste pak nové nádhery a zároveň byste také mohli ovšem s protříbenějším pohledem spatřiti prvý základní Svět jako vlastní bydliště těchto duchů.

A tak to jde také dál a dále a pak podle toho jest každý jednotlivý duch opět dokonalým nebem o sobě ovšem v nejmenší podobě. A tak můžete pochopiti, že celé nebe jest nebe nebí, a jako je celé nebe v sobě dokonalé, tak jest také každé jednotlivé nebe andělských duchů v sobě nekonečné, a proto se také praví v Písmu: Království Boží nepřichází s vnější okázalostí, nýbrž jest ve vás!

Z tohoto důvodu bude také každý duch obývati, zříti a užívati takovou říši jakou si vydobyl v sobě láskou ke Mně.

Tak jest také psáno: Království nebeské je podobno semeni hořčičnému, toto semeno jest nejmenší mezi semeny, je-li však zaseto do země, to jest do srdce naplněného láskou, stane se stromem mezi jehož větvemi se ubytují ptáci nebeští. Vidíte nyní zrnko hořčičné? Každý jednotlivý duch který jest blažený, jest takovým zrnkem hořčičným, což praví tolik jako; jest tvorem Mé lásky, a jest tedy jejím živým slovem. Když toto slovo vzejde v zemi lásky, jež byla ze mě vystavena svobodně! – navenek, stane se skrz naskrz živoucím stromem plným lásky a všeho života ze Mne.

Vstoupíte-li tedy do sféry jednoho takového stromu, naplní vás to pak ovšem podivem, že v ní spatřujete nekonečnou hojnost nebes, která jest jako Má láska, milost a slitování v každém jednotlivém duchu nekonečná.

Avšak toto musíte shledati také zcela podle řádu a tak budete z toho míti teprve opravdový vnitřní užitek a konečně v jasném světle v sobě uzříte, že Mé slovo psané-slovo v sobě jest jako Já a zároveň je živou nekonečnou Říší nebeskou u vás, mezi vámi a chcete-li ji přijmouti účinně do svých srdcí živou ve vás.

Co vše se však z ní ještě nového a obdivuhodného vyjeví, uvidíme dostatečně ještě ve sférách jiných pohostinných duchů.

A tak vystupte opět do sféry tohoto třetího ducha, který je rovněž jedním z vašich příbuzných, a při nejbližší příležitosti se odebereme ihned do sféry čtvrtého ducha.

Kapitola 9 (82)

2. 12. 1842 od 16 do 18,45 hod. večer

Čtvrtý duch, čtvrté kukátko, svět jeho sféry, týž jako vůdce a tělesný bratr. Chrám Božského slova z Jana a Pavla a pak nádherné nitro se šíří v nekonečnou hojnost světů duchů s duchovní cestou v chrámu. Tajemství syna člověka jeho (Pavlův) pozdrav. Mezi pohany a jejich dětmi. Div pro něho. Poučení Páně o tom, trpělivost lásky a její plod.

Hleďte, tu již stojí a kývá sám na vás velmi vlídně, abyste se mu přiblížili a vstoupili do jeho sféry. Vstupte tedy jen opět tam a dejte dobrý pozor na to, co uvidíte v jeho sféře. Tohoto ducha uvidíte také v jeho sféře, a on vás ve svém světě trochu povede. A tak tedy, jak bylo řečeno, dejte pozor na vše, co tu uvidíte, neboť toto již bude míti velký význam. Nuže jste tedy v jeho sféře a buďte nadmíru veselého srdce neboť vidíte ducha v jehož sféře se nacházíte, jen s tím rozdílem, že jste jej mimo sféry nemohli poznati v jeho sféře však dokonce poznáte, že vám byl kdysi na Zemi tělesným bratrem. Můj o slovo horlivý Anselm pozná zcela dobře svého bratra Jindřicha, teprve až ho uslyší mluviti. Z toho důvodu také chci, aby vás trochu povodil a o lecčems vám podal vlastními ústy zprávu.

Nuže co vidíte? Nemůžete to sice pro samé příliš velké překvapení vašeho ducha oznámiti, avšak tentokráte nechci dělati tlumočníka, nýbrž učiní to váš vůdce a tak tedy praví on (Jindřich): „Pohleďte tamto milí bratři, na tento velký vznešený chrám přede mnou, hleďte jak nepopsatelně krásné sloupoví jej zdobí. Vidíš bratře, jeden sloup sahá tak vysoko že z jeho výšky dostáváš závrať, a pohleď jen tam v přímé čáře, kterak téměř nesčetné mnohé sloupy zaujímají tento nádherný chrám. Hleď, nad těmito sloupy se vznáší kruhová, více než tisíci Slunci střecha a nad střechou se vznáší velký ohnivý kříž, který září tak červeně, jako nejnádhernější červánky, jak se ti líbí tento chrám?

Ty pravíš: „Milý bratře jeho velkolepá nevyslovitelná nádhera nenechává přijíti ke slovu, abych ti o tom mohl sděliti svůj pocit. Avšak co jest v tomto chrámu? Milý bratře, můžeš nás zavésti dovnitř? Ó, ano milovaní bratři a přátelé, připravte se však na to nejmimořádnější, neboť vnitřní nádhery, ano chci říci svatosti chrámu jest tak nepomyslitelně vznešená, obdivuhodně veliká, že jí sotva snesete. Vy víte, že jsem za svého tělesného života byl velkým přítelem Slova Božího a jelikož apoštol Pavel byl zvláště naším apoštolem, kterým bylo obráceno pohanství, byl mě po evangelistovi Janovi jaksi také nejmilejší. Toto jste jistě častokráte ode Mne slyšeli a tento chrám byl založen z takové mé nejvýš vnitřní úcty k božskému slovu.“

Dříve nežli do něho vstoupíme, chci vám jej poněkud vysvětliti; Tyto téměř nesčetné mnohé vysoké sloupy znamenají jednotlivé texty Písma božského slova, a představují starý Zákon. Vystoupíte-li nyní se mnou těmito sloupy, objeví se před námi nesmírně světlá velká chodba, tuto chodbu uvnitř sloupů uzavírá však červeně svítící stěna. Jak vidíte jest tak vysoká jako sloupy a jest uvnitř v nejvyšším místě mocně zářícími oblouky spojena s vnější řadou. Tato nadmíru prostorná chodba mezi sloupy a stěnou jest vlastní předsíň chrámu. Střecha, kterou jste ve tvaru kruhu viděli tak silně svítící nad sloupy a chrámem, znamená Světlo milosti, které je tu o sobě svatyní, totiž láska Otcova v Synu. Ježto nyní, milí přátelé a bratři toto víte, pak pojďte tedy se mnou podél této chodby kupředu až tam, kde vidíte prouditi ze stěny velké světlo, které svítí načervenale, tak jako červeň té nejnádhernější růže, tu jest také vchod do chrámu. Víte také co toto světlo znamená? Toto světlo znamená a značí lásku ke Kristu a do tohoto chrámu nelze přijíti jinak nežli jedině úzkou branou lásky ke Kristu. Nyní hleďte milí bratři a přátelé, jsme na místě samém. Hleďte tu jsou dveře, divíte se snad, že do tohoto převelikého chrámu vede jen tak úzká branka, avšak víte také, že se praví: Kdo nepůjde úzkou brankou, ten k Otci nepřijde, tedy také ne do Říše Boží a rovněž tak ne do nebeské Říše andělů. Shýbněte se jen tak jak tedy můžete, (v pokoře) a následujte mne. Ihned uvidíte vnitřek tohoto chrámu.

Nuže, milí bratři a přátelé, jsme ve velké svatyni! Co řeknete k této nádheře? Jak vidím milí bratři a přátelé, jste úplně malomocní a nemluvní proto také jsem vám již předtím řekl: „Připravte se na to nejmimořádnější jak nyní sami s nejužaslejšími pohledy jest nitro tohoto chrámu nekonečně velké divuplné nádherně vznešené, než abych mohl podati o tom i jen slabý náčrt. Nejpodivnější jest již netušená nekonečná velikost nitra.

Domnívali jste se až přijdete do chrámu, uvidíte zde snad podobně jako na Zemi vnitřní nádheru ozdob, avšak zříte zde v doslovném smyslu přesně podle pravdy nekonečnou hojnost Světů duchů a tyto Světy, které tu nemají téměř žádného počátku a žádného konce, jsou spojeny v jedinou říši. S užaslým okem pohlížíte přes nekonečné dálavy, které jsou posety nesčetnými nádherami. Vidíte do nebe se týčící stromy a na stromech viseti hojné plody plné nejnádhernější šťávy a plné zářivého života světla.Vidíte nesčíslné mnohé přenádherné budovy chrámové a vidíte, kterak jsou obydleny velkými zástupy blažených duchů.

Tomu všemu se převelice divíte, avšak, hleďte, milí přátelé a bratři na této nesmírně zvedající se hoře, přímo (pyramidy) k východu stojí zcela jednoduchý, prostý chrám, avšak tím mimořádnější jest jeho lesk. Tam mě následujte a uvidíte něco, co vás přes to co jste již viděli uchvátí. A tak půjdeme. Vidíte zajisté, jak daleko je tento chrám, podle pozemského měřítka, spíše byste došli k svému měsíci, nežli k tomuto chrámu. Avšak my duchovní lidé máme to v tomto ohledu mnohem pohodlnější, neboť nám stačí jen chtít a jsme tam, kde chceme býti. Chceme tedy také se mnou býti tam a hle již jsme na místě.

Skládáte ruce nad hlavou nad ohromnou velikostí tohoto chrámu, a sotva se odvažujete víc a více k němu přiblížiti. Pojďte však jen zmužile se mnou do tohoto chrámu a budete nadmíru jeho přívětivými obyvateli jistě velmi dobře přijati. Jen mě tedy následujte! Tento chrám bude možná také vnitřně jako takový ohledati a vejděte do něho, jako do nadmíru pohostinného domu. Už jsme tedy vstoupili do předsíně a tak tedy půjdeme touto svítící branou také do vlastního nitra tohoto chrámu. Tak milí bratři jsme na místě.

Znáte tamto v dosti dalekém popředí přívětivého muže, obklopeného množstvím velkých a milých lidských duchů? Pohleďte kterak je tam co nejpřívětivěji a nejlaskavěji učí velkému tajemství Syna člověka, a jak každé slovo z jeho úst vychází jako ta nejjasnější Hvězda!

Avšak hleďte, náš dobrý hostimil již nás pozoruje, povstává ze svého zářícího sedadla a spěchá nám s otevřenou náručí vstříc. Neznáte ho ještě? Hleďte, už je zcela v naší blízkosti, pozorujte ho jen zcela přesně, musíte jej poznávati. Nemůžete-li ho však ještě z jeho mluvící postavy poznati, pak ho jistě poznáte z jeho starého stejného a věrného pozdravu. Slyšte tedy, on mluví: „Ó, milí bratři! Milost našeho Pána Ježíše Krista budiž s vámi, a láska Otce v Synu a v pospolitosti svatého Ducha. Co vás pohnulo k tomu že jste přišli sem? Kdo byl vaším vůdcem? Vy si to asi netroufáte říci nahlas, avšak já dobře v sobě tuším Čí láska je tak veliká, že přivádí Své vykoupené k svatému prameni věčného života! Ó, milí bratři! Pravím vám ve jménu svého nadevše milovaného Pána Ježíše Krista, držte se Jeho Lásky a nezhynete na věky, neboť blaženi jsou sice ti, kdož věří, že On jest Kristus jakožto pravý věčný Syn Boha živého, avšak jen ti, kdož Ho nadevšecko milují, uzří v něm svatého Otce, neboť láskou se teprve stanete pravými dětmi Božími! A tak tedy pravím vám, já starý Pavel! Držte se lásky a máte věčný život v sobě můj pozdrav a milost našeho Pána Jezu Krista v Otci a duchu budiž s vámi.

Nuže, moji milovaní přátelé, viděli jste jak pohostinně, přívětivě vás starý přítel a apoštol uvítal! Pohleďte kterak se již opět nachází uprostřed svých žáků a poučuje je v lásce k Pánu. Rádi byste věděli kdo jsou ty děti a duchovní lidé? Hleďte, jsou to samí pohané a pohanské děti, avšak které tu vidíte, nejsou zdaleka všichni, pojďte jen ven opět na volné prostranství velkého chrámu a hleďte jelikož se nacházíte již opět venku, podívejte se tu na blízké nesčetné množství chrámů všude v dalekých oblastech se lesknoucích. Jsou to vesměs učiliště pro všelijaké pohany, jejich učiteli jsou velmi mnozí apoštolové a učedníci tohoto apoštola Pavla.

Bylo by sice ještě možno nesmírně mnoho vám ukázati v tomto velkém chrámu, v němž se nacházíme, jelikož však jste ještě ve spojení s pozemským, bylo by k tomu třeba miliony a miliony roků, abych s vámi co nejpovrchněji prošel i tu nejmenší část. jednou to však uzříte v Duchu ve vší úplnosti a jasu skrze konečnou milost Páně, stejně jako já. A tak půjdeme opět z chrámu. Hleďte jsme již u branky v předsíni a hleďte sloupořadí a svítící střecha s velkým křížem stojí opět před námi. Nyní však ještě jedno. Něco byste mně mohli říci, neboť hleďte, také zde jest leccos, co my duchové buď jen těžko anebo mnohdy vůbec nechápeme. Způsob vaší návštěvy, anebo abych k vám mluvil zřetelněji, to že vás nyní vidím a mohu s vámi mluviti, to je

mi zajisté pochopitelné, neboť byli jste již častěji v duchu u mě a mluvili jste se mnou jako já nyní, jenže vám na toto setkání nesměla zůstati žádná vzpomínka. Proto je mně tedy také vaše nynější návštěva zcela dobře pochopitelná, nepochopitelné jest mi však a nedovedu si to vysvětliti, proč tentokrát pociťuji ve vaší blízkosti tak nevysloviteľný pocit blaha? Neboť můžete mi jako svému nejupřímnějšímu bratru věřiti, že takovou slast jsme ještě nikdy, co jsem obyvatelem tohoto jistě přeblaženého místa nepocítil. Řekněte mi to přece, řekněte to! Je-li vám to možné říci!

Nyní vám však opět pravím Já: Toto mu nesmíte říci, neboť on musí být na pohled, v němž Mně uzří, připraven, jinak by takovouto blaženost nesnesl, neboť jsou zde duchové, kteří Mne tak mocně, silně milují, že pro jejich lásku se mohu viditelně jen ponenáhlu k nim přibližovati. A tak mu tedy řekněte, aby se ve svém přání ještě poněkud posečkal, a že za krátko bude mu již důvod jeho slastí odhalen. Řekněte mu to tedy ve svém duchu. Hleďte, již to z vás vystihl a jest tím ve velké touze uspokojen.Tento stav sluje trpělivost lásky.

Jsme také již zase na našem společenském místečku a proto vystupte zase ze sféry vašeho bratrského ducha a přihlédněte, Já se mu na okamžik ukáži! Hleďte nyní Mne spatřuje! Padá na tvář a miluje, modlí se a pláče a je dobře! Jen okamžik pro tento čas! Příště však použijeme sféry pátého ducha, také tento váš bratrský duch vás povede, jako tento zde dosud plačící a modlící se, který také zůstane v naší společnosti. A pro dnešek tedy končíme.

Kapitola 10 (83)

3.12. 1842 od 16,30 hod. do 19 hod.

Pátý duch a jeho sféra v duchovním Slunci, bohatství a hojnost pokladů z jeho lásky k Pánu. Různý úsudek zde a v tomto výstupu na pahorek. Návštěva paláce tam, odpovídající slovu Božímu. Největším divem srdce člověka jako příbytek Ducha svatého. Chrám s duhovou střechou, div na div. Moře a ostrovy. Návštěva tam, jiný chrám, také stejný uvnitř, kde se růžovými okny ukazuje Jan a Marie. Obdiv bratra Františka. Šestý duch přebývá ve Velkém městě. Paprsek milosti pro vůdce Františka.

Neznáte tohoto pátého ducha, který jest již zcela před námi? Pohleďte jen jak se vlídně usmívá a zve k vejití do jeho sféry! Jděte jen tedy tam a podívejte se na jeho bohatství. Také tento duch vám zůstane v jeho vlastní sféře poznatelný, viditelný, a provede vás poněkud v oblasti pokladů jeho vlastního života, a tak se tedy odeberte do jeho sféry.

Jste nyní v jeho sféře, a spráskli jste již opět ruce nad hlavou, a jste téměř beze smyslů následkem podivuhodné vznešené velkoleposti toho co nyní povrchně zříte. Následujte však nyní našeho vlídného bratrského ducha, a dozvíte se po jeho boku něco neočekávaného. Jako duch předešlý tak i tento duch, bude vám tlumočníkem ve jménu Mém a tak tedy poslyšte co tento duch náš průvodce praví.

Ó, milí bratři a přátelé! Jaká slast a jaká rozkoš a radost pro mě, že vás zde opět spatřuji! Vy mě přece znáte, proto mě následujte v této mé přeblažené sféře, ukáži vám jaké poklady pochází z lásky k Pánu! Hleďte, moji milí bratři, a především také ty můj milovaný Anselme tamto na ono nádherné pohoří před námi, tu teprve uvidíte poklady Mé blaženosti.

Nuže hleďte, už jsme dosáhli výšiny pohoří, pohleďte do nekonečných dálek. Pokud jen mohou sahati pohledy vašeho ducha, ba jak daleko se mohou vrhati vaše nejsmělejší, nejrychlejší myšlenky, hleďte, to je mi dáno jako velké knížectví.

Tážete se mě sice řkouce; avšak milý bratře, jsi tedy vlastníkem také všech těch nesčetných přenádherných paláců, které se tu skví a září jako vycházející Slunce na okrouhlých horách a také vlastníkem všech těch nesčíslných myriád blažených duchů, které vidíme všude přeblaženě kolem sebe míjeti a náleží tobě všechny ty nesčetné nádherné zahrady se skvoucími sloupovými věžemi, které tu svým silným světlem oslepují naše užaslé zraky?

Jak je to tedy tamto s oněmi dalekými Světy, které spatřujeme jako vycházející Slunce? A ona jasná obloha s nesčetnými přenádhernými Hvězdami, jest také tvá? A toto nádherné Slun-

ce nad vaší hlavou, jehož paprsky se zdají tak libě a něžně naplňovati celou nekonečnost, jak je to s ním? Počítáš je také k svému vlastnictví?“

Ano, milovaní bratři pravím vám: „Nejen toto co vidíte, nýbrž ještě mnohem, nekonečně více, co viděti nemůžete, jest vlastnictvím mé lásky. Milí bratři vy se divíte: Ale, milý bratře pravíte“; tvé vysvětlení zní téměř tak, jakoby se k tobě přidružilo sobectví a sebeláska, neboť přece; vše toto a ještě nekonečně více jest vlastnictvím tvé lásky. Láska však nyní své vlastnictví já, a tedy také tvůj vlastní život, neměl bys věděti, že to vše je jen vlastnictví Pána? – Jak můžeš říci, že toto vše jest vlastnictvím tvé lásky?

Ano, milí bratři, vaše řeč je mě milá a vaše námitka dobře odůvodněná, jenže zde není na pravém místě. Neboť pokud usuzujete z venku dovnitř má váš úsudek dobrý důvod, zde však musí každý úsudek postupovati vždy přiměřeně z nitra na venek, a hleďte tu pak váš úsudek není na pravém místě. Neboť řeknu-li: Vše toto a ještě nekonečně více jest vlastnictví mé lásky, musíte při tom z nitra usuzovati tak, že má láska jest Pán Sám, a že já nemám žádné jiné lásky, a tedy také žádného jiného života, nežli jen život Pána!

Abyste však moji milí bratři a přátelé, důkladněji poznali, že váš úsudek o mně je vnější, tu pravím vám kvůli vašemu vlastnímu nutnému osvětlení že, pravíte-li: Vše toto je vlastnictví Pána, že tím činíte jen vnější doznání, že toto přiznáváte jen Pánu, avšak při takovém přiznání jest Pán, jakož i přiznání ještě mimo vás. Řeknete-li však: Toto vše jest vlastnictvím mé lásky, dáváte tím ze sebe na srozuměnou, že vaše vše jest Pán, a že On se Svou láskou a milostí přebývá jako věčný Život ve vás neboť řeknete-li v lásce svého srdce Pánu: Toto vše jest vlastnictví mé lásky, pravíte tímto právě tolik, co pravil kdysi můj dobrý přítel, starý apoštol Pavel, když ještě na zemi chodil v těle: „Nyní již nežiji já, nýbrž Kristus žije ve mně!“ To jsem vám řekl nyní proto, abyste z toho věděli, jakým způsobem je zřízena veškerá naše řeč neboť na Zemi jest také nejistá a zřídka případná, není-li uzpůsobena jako Slovo Páně, které člověka uchopí ze všech stran a takto jej proniká, naše řeč jest však ještě vnitřní a nemá nic vnějšího a jest tudíž také vždy případná a svého cíle dosahující. Pojďte však nyní se mnou na onen pahorek před námi, kde spatřujete nádherný palác. Hleďte, ještě jsme téměř ani slova nepromluvili a již jsme také tam, kde jsme chtěli býti. Vy sami nyní pravíte: Palác je nádherný a velkolepý, avšak onen chrám, který jsme viděli ve sféře našeho dřívějšího bratra, byl velkolepější. Já však pravím vám: Nesuďte příliš ukvapeně, dříve vstupte dovnitř a pak porovnávejte. Hleďte, také zde je jen úzká branka, kterou se přijde do paláce. Ohněte se jen na kolik můžete a následujte mě. Nuže prošli jsme brankou a nacházíme se v paláci.

Co je vám, že jako ztrnulí sem a tam pohlížíte? Hleďte, milí bratři, já jsem vám přece říkal, abyste ukvapeně nesoudili, neboť zde cena nějaké věci spočívá vždy jen v nitru a nikdy ne ve vnějšku. Proto jest také vnitřek vždy vznešenější a podivuhodnější velkolepější, nežli zevnější, neboť zde to vše se má tak, jako Slovo Boží na zemi. Prosté a bez nádhery jest toto Slovo pomocí písmen v knize, vznikne-li však někdo do prostého slova úzkou brankou pokorné lásky, k jaké hojnosti divů dospěje v jediném slově Božím, které je tu prostě a bez nádhery z písmen sestaveno v knize. Právě tak, jak bylo řečeno, jest tomu i zde.

Netušili jste, že v tomto prostém paláci uzříte nekonečnost naplněnou divy Božími, ježto však nyní vidíte nesčetné spousty Světů v duchovně pozměněném bytí, a vidíte na nich miriády nádher a nesčetné blažené obyvatele, žasnete, jak je něco takového možné v těsném paláci, a venku ! Já však pravím vám: Toto daleko není tak velký div, jako když se tu ze srdce člověka může státi příbytek svatého Ducha, z lásky věrného otce nekonečně přesvatého, všemohoucího Boha!

Chcete se mnou jíti tam, kde se na rovné půdě plné nejnádhernějšího lesku zvedá podivuhodně nádherný kruhový chrám, obklopený třemi řadami nejnádhernějších skvoucích se sloupů, nad nímž není střecha, nýbrž místo ní má nad sebou svítící soustavu duha, jež se zdá stále pohybovati?

Svolujete, a hle, jsme také již opět na místě. Je vám libo se mnou také jíti do tohoto chrámu? S radostným srdcem souhlasíte, proto mne tedy také ihned následujte do tohoto chrámu!

Nuže hleďte, již jsme v něm, vy také již opět stojíte jako u vytržení. Ano hleďte, takové je to zde u nás, v nitru jsme doma. Proto nedejte se mýliti ještě většími nádherami, které zde vidíte, neboť čím hlouběji pronikáme, tím nádhernější a divuplnější se vše stává a největší láska milost a divuplnost jest však v tom nejvnitřnějším totiž v pánu. Dospěti tam nebude věčně nikdy žádnému duchu možné ačkoliv se mu může vždy více a více přiblížiti.

Tážete se mě, co asi znamená ono moře tam, které tak nádherně září, a nedaleko od břehu nádherný ostrov s několika krásnými chrámy a zejména s velmi krásným chrámem na příkré výšině? Chcete-li se tam také odebrati se mnou, budete se moci přesvědčiti sami, co vše toto jest. Vy chcete, a hleďte, jsme také již u cíle, neboť zde nepotřebujeme přes moře lodí, naší vůlí se můžeme dostati všude tam, kamkoli jen chceme! Chcete-li také do tohoto chrámu se mnou vejíti, následujte mě. Tento chrám nebude vám však svým nitrem odhalen, nýbrž budete se v něm nacházeti jako v nějaké vnitřní budově.

Nuže hleďte, už jsme v něm, vám se zajisté velmi dobře líbí tato nádherná stavba! Avšak hleďte! Tímto směrem k onomu velkému oknu, kde vniká dovnitř červené světlo, koho spatřujete? Pravíte, velmi milého, přívětivého muže a rovněž tak roztomilou přívětivou dámu. Pojďte jen se mnou ani trochu se nebojte, neboť tito obyvatelé jsou nadmíru přívětiví a ochotní. Hleďte, oba se zvedají a spěchají nám s otevřenou náručí vstříc, nepoznáváte jich ještě. Avšak až budou úplně u vás již je poznáte. Hleďte jsou tu. Dejte se od nich požehnati, neboť on jest miláček Páně, apoštol Jan a ona, ó bratři: Ona jest matka těla věčného slova, k tomu nepřišel ještě čas: Avšak během vašeho pobytu zde jistě se naskytne příležitost, abyste přišli jak k Janovi tak k Marii. Nežli nyní. Mé nitro mně praví: Až sem a ne dále má vás vésti, můžete se tedy opět se mnou vrátiti na místo odkud jsme vyšli. (Jen jedno však neušlo, že tito dva vznešení miláčkové Páně byli jati při mém pohledu).

Jen jedno bych se rád od vás dozvěděl, vy jste to sice nezpozorovali, mému pohledu však neušlo, že tito dva vznešení miláčkové Páně byli při vašem přiblížení jati slastnou úctou, následkem níž byli také úplně neschopni řeči. Něco takového jsem ještě nikdy neviděl a byl jsem již častěji na tomto místě, ano je to pro mě dokonce nejznamenitější zamilovaný pobyt. Mlčíte, a nechcete mně nic říci. Ó, bratři! – Právě tato vaše nemluvnost dává mně tušiti něco Velkého ano Nejvyššího, proto také nechci blíže do vás vnikati, a ať se tedy stane jako vždy nejsvětější vůle Páně.

Vy se tážete a pravíte. Milí bratři, jak najdeme však nyní zpáteční cestu? Podívejte se, kde jste, potom se teprve tažte. Pravíte nyní: „Jak toto bylo možné? Jsme již na místě odkud jsme vyšli! Ano, hleďte, zde to jde lépe nežli s vašimi železnicemi na zemi, neboť, hleďte, my jsme své místo vlastně vůbec neopustili, nýbrž bylo nám jen dovoleno, abyste právě v této mé sféře, která jest milostí páně, činili stále hlubší a hlubší pohledy do mé vnitřní lásky. Netřeba vám tedy ničeho jiného, nežli stáhnouti zpět své pohledy, abyste tím zjistili, že jste dosud zcela neporušeni na předešlém místě, a tak vám můžeme již nyní říci, že ten, který jako váš bratr na zemi měl jméno František vás vedl. Tím jsem vůči vám vyplnil svůj vnitřní rozkaz a můžete také opět vystoupiti z mé sféry.“

Nuže, jak se vám to vše líbilo? Jste blažeností úplně vytrženi. Ano, ano, to je zcela dobře, avšak to není ještě vše. Hleďte, tamto již přichází šestý duch do naší společnosti, tento duch již není zdomácnělý na tomto duchovním Slunci, nýbrž jest obyvatelem Mého svatého. Města. V jeho sféře uvidíte sice také jen věci duchovního Slunce, avšak spatříte je ve zcela jiném světle, nežli tomu bylo dosud. Proto se tedy dobře připravte neboť pravím vám: Vše dostane jinou tvářnost.

Tento druhý váš bratr si též přál viděti váš základ. Já však pravím: není k tomu ještě zralý. Jediný okamžik by byl pro něho příliš mnoho; avšak dáme mu přece Mou blízkost pocítit. Pohleďte, kterak se (tento vůdce) proměňuje, a kterak ze své nejvnitřnější hloubky vzdychaje blažeností volá: Ó, svatý Otče. Ty již nemůžeš být daleko, neboť nikdy netušená blaženost mé lásky mě praví, že jsi nám na blízku! Kdy však budeme požívati nejvyšší všech blažeností, abychom mohli tebe, ó svatý Otče, v nejvyšší lásce našeho srdce zříti!“ Já pravím vám: „ Těmto duchům bude brzy, ano velmi brzy poskytnuta tato milost! Pro další nazírání se připravíme avšak až k příští příležitosti a tak tedy pro dnešek dosti.

Kapitola 11 (84)

5. 12. 1842 od 16 hod. do 17,30 hod.

Krajina sféry šestého ducha na úskalí. V moři směrem k východu příšery, různé obrazy, zprvu našedivělé a hrozivé – libě se rozřeší. Petr na skále.

Jelikož náš laskavý duchovní hostimil jest již zde, nepotřebuje dělat mnoho okolků, nýbrž odeberte se ihned do jeho sféry, abyste tu viděli věci jiného světla.

Nuže, již jsme v jeho sféře. Proč pohlížíte najednou tak bázlivě kolem sebe nespatřujeme nic nežli nekonečné vlnící se moře. Hrozivě a strašně hučící se valí kolem osamělého úskalí, na němž se nacházíme a všude se zdá býti bezedně hluboké, co z vás bude, když toto moře svými mocnými vlnami zaplaví naše slabé úskalí!? Nevidíme před sebou nic jiného nežli jistý zánik! Kam se zachráníme, kdyby se všechny tyto vlny zvedly nad nás? Já však pravím vám: Se svýma očima jste se špatně poradili, pohleďte jen poněkud klidněji tamto k východu, kde se začíná červenati velká vodní hladina a budete poučeni ihned o něčem jiném. Už jste tam obrátili své oči, nuže co zříte?

Jak vidím zmocňuje se vašeho srdce ještě bázeň a vy chvějícím se hlasem pravíte: Ó, Pane a Otče! Zachraň nás, jinak jsme dvojnásobně ztraceni. Neboť velké a vysoké jako vrcholky hor zvedají své hlavy strašní netvorové nad nekonečně rozsáhlé vlny tohoto moře a zdá se, jakoby s velkým kvapem zamířili přímo k nám?! „Ó vy malověrní a ještě méně mocní, proč se bojíte, když jsem u vás, bojíte se věcí které nic nejsou? Pravím vám; použijte jen horlivě svého zraku, neboť věci které nyní zříte mají velkou důležitost, upněte tedy své pohledy ještě silněji a pohleďte k severu a řekněte mně, co tu spatřujete.

Vy se děsíte ještě více, nežli předtím a pro samou pošetilou úzkost nemůžete nyní ze sebe vypraviti slova, copak je to? Vidíte tamto rozštípenou zátoku a podél vlhkých stěn spatřujete v hlubinách hrozný oheň, jenž se více a více zvedá, a v párách stravuje vlny moře. Uprostřed tohoto moře spatřujete velkého draka. Má sedm hlav a na každé straně deset rohů, svým ohonem rozděluje vlny a ze čtyř hlav, které již vyzvedl nad povrch moře srší prudce na všechny strany nad mořskou hladinu velké ohnivé koule, kterak je tu neúčelně množství netopýrů a jiné noční havěti která prchá do jeho široce otevřené tlamy a kterak se hbitě spouštějí do jeho plamenného jícnu. Na hlavách vidíte hrozivě seděti chumáče mraků které se hrozivě točí kolem rohů a naplňují se blesky, které vrhají na spousty vln. To vidíte a jste plni úzkosti. Já vám však pravím; zdvojnásobte ještě jednou svůj pohled, za drakem spatříte ještě něco jiného! Hleďte, kolem jeho ocasu jest vržen silný řetěz v nesčetné řetězy menší. Hleďte, jak na konci jednoho takového řetězu jsou spolu svázány nesčetné zástupy, které tento mocný drak na své ohnivé cestě táhne za sebou.

Vy se nyní úzkostlivě tážete; „Otče, co se tedy má s ubohými otroky tohoto draka státi? „ Já však pravím vám; „Podívejte se jen ještě jednou náležitě ostře tam a brzy objevíte, jak tito otroci s ohnivými meči v ruce za svým drakem jásají a říkají: „Čest tobě mocný kníže, že jsi zvítězil nad národy Země, a nebesa jsi učinil poplatnými, neboť takto jsi se stal mocným soudcem mezi Bohem a vším stvořením! Nebe, země a veškeré propasti se musí před tebou skláněti a zástupy a skutky Syna z Boha jsi překonal a učinil jsi je poplatnými na Zemi a pod Zemí. „Nuže ježto jste toto slyšeli, co tedy nyní říkáte této družině drakově? Děsíte se až do svého nejhlubšího základu. Já však pravím vám; Setrvejte jen na svém úzkém stanovisku a dívejte se pevným pohledem k západu a před vašima očima se objeví ihned výjev!

Nuže, díváte se tam, co je to tu tedy již opět bázeň vzbuzující? Nuže vy pravíte téměř zpola zoufalým hlasem: „Pane půjde-li to tak dále pak jsme nezachranitelně ztraceni, neboť drak se položil jako mocný nepřehledně velký had před příliš, jako nějakým velmi ohnivým okružním valem jsme jim obepnuti. Nevidíme zde již nikde volného východu, tak jsme tedy nezachranitelně jeho kořistí, nad naše stanovisko se nemůžeme povznésti co se stane s námi? Neboť již vidíme na všech stranách mocně planouti daleko se táhnoucí mořskou hladinou, nesčíslné víry se ukazují na žhoucí a mocně se kouřící hladině mořské. Ohnivé orkány se snaží vrhati žhoucí vlny jednu přes druhou k nebi. Ó, Otče, pomoz nám, nežli se všechna tato soužení blíž a blíže k nám dostanou, jinak zřejmě zahyneme.

A jestliže nás tyto žhoucí vlny plné moru a morového zápachu, plné zlořečení a vše pustošícího ohně pohltí – vytáhneš nás potom z nekonečné propasti takové věčné záhuby? Ó, vy malomyslní, proč způsobujete takový úzkostlivý křik? Pohleďte jen k jihu a uzříte jinou scénu. Vidíte tam, kterak za dalekými a mocnými žhavými prstenci hada čekají obrovští mocnými meči opásaní duchové andělští jen na znamení, na malý pokyn ode Mne, aby učinili hadu konec? Ohlédněte se nyní na všechny strany a počítejte tyto soudící andělské duchy, není jich dvanáct? Ano je tomu tak! Avšak nyní se poohlédněte kolem, andělé mají pokyn a hleďte had tu leží rozsekám a usmrcen. Jeho části klesají do hlubin žhoucích vln, vlny se ze všech stran s hromovým burácením řítí za nimi a nyní hleďte, kde jsou vlny, kde ono moře?

Místo hrůzných vln se zvedá pokojná krajina a hleďte, tělesní poslové ze všech stran přicházejí a mají na svých rukou Mé živé slovo, a všude je jako pšeničná zrna rozsévají. A hleďte tamto k východu, nové nádherné Slunce vychází! Z nebes hojná rosa a na novou půdu Mé milosti a Mého slitování a všude z ní klíčí nové nádherné plody. Rozumíte tomu zřejmému obrazu? Já pravím vám: Tento obraz je vám velmi blízký, jeho dění jest před vašima očima. Proto nemáte také býti tak úzkostliví, neboť vy jste zřeli v obrazu vyšší duchovní pravdy konec hanebného nevěstkářství. A nyní se ohlédněte ještě jednou kolem a pozorujte ducha, v jehož sféře jste toto viděli – znáte ho?

Vy pravíte: Ó, Pane a Otče! Zdá se nám být známý, avšak nicméně se v něm nemůžeme náležitě vyznati, proto bys nám mohl oznámiti, kdo tu vězí za tím naším hostitelem, jenž nám připravil ve své sféře takovou strašnou potěšitelnou hostinu. „ Já však pravím vám; tohoto hostimila poznáte velmi snadno, vezmete-li jen trochu ohled na stanovisko, na němž se dosud nacházíte. Komu jsem kdysi řekl, že jest skála na níž postavím církev Svou, kterou brány mocnosti pekelné nepřemohou? Vy pravíte:“ Šimonovi, který byl proto nazván Petr. Nyní vidíte, to je také náš duchovní hostitel. On vidí Mne a vidí také vás, avšak když Já s vámi mluvím jest pln mlčení, neboť jest pln lásky ke Mně

Kapitola 12 (85)

6.12 1842 od 16,35 do 18,45 hod. večer

Sedmý duch Mé okénko v jeho sféře skluzavky houpačky kruhový val Se spirálovými drahami. Vodní nádrž s velkým rovným lopatníkem. Záhadné obrazy pro ty, jímž se nedostává duchovního zraku, jejich podstata se zde ukazuje. Vysvětlení těchto věcí.

Hleďte, sedmý zde stojí a čeká na vás a proto se ihned odeberte do jeho sféry abyste tu zřeli řešení a neklamné cesty spásy a věčného neklamného řádu! Jste nyní v jeho sféře a díváte se zcela překvapeni a zaraženi kolem sebe.

Co asi spatřujete, že vás to uvádí do tak zvláštní nálady, jako byste nevěděli, zda jste zaujati žertem neb vážností? Já však přesně vidím, co se ve vás děje, a vaše vnitřní slova o nichž vy sotva sami víte, leží jasně přede Mnou. Podle toho pravíte: „Jak z tohoto nazírání vyplyne řešení tak podivných věcí, jaké jsme před tím viděli, to ať pochopí kdo může, my však vidíme místo řešení když ne hrozný, přece však jen velmi zamotaný uzel. Kdo může ať tedy pochopí, jaké tu vyplyne řešení, my to nedovedeme, neboť to znamená že tu a tam vyčnívá kuželovitá hora, na jedné straně vystupující lidé až k vrcholu a na druhé straně se klouzají opět dolů, a ti kteří se klouzají dolů, povstávají a smějí se těm, kdo jich následují, a při tom říkají: „Tak je to přece pravda, že jeden blázen jich nadělá deset. „ Na jiné straně vidíme viseti mezi dvěma dosti silnými stromy množství houpaček a v každé z nich se nadmíru houpají, také tady stojí zástup diváků, kteří se smějí houpajícím a volají k nim: Vy hlupáci proč jste tak veselí v takové houpačce, v níž sice velmi prudce sem tam lítáte, avšak při tom přece jen vždy zůstáváte na jednom místě, rozsah výkyvu vaší houpačky jest celá cesta, kterou konáte opět zpředu počínaje. „Toto je druhý obraz, který vidíme, tak v sobě pravíte. A další na jiné straně spatřujeme kruhový val uvnitř tohoto kruhového valu jsou okružní dráhy, které se závitkovitě sbíhají do stanu postaveném ve středu. Na těchto drahách pádí lidé ke stanu, a když ho dosáhli, tu se opět vrací a pádí zpět ven ke kruhovému valu, a na kruhovém valu stojí tu a tam rozptýlení skupiny lidí, kteří se bez rozdílu smějí těmto běžcům po okružní dráze a táží se, co tím chtějí do-

sáhnouti? Mnozí jsou z toho pádění celí omrzlí a vstupují na kruhový val, a říkají: „Jak jsem mohl být tak hloupý, že jsem se tu pro nic a za téměř nic k smrti uběhal?

Na čtvrtém místě spatřujeme kruhovou vodní nádrž as tisíc sáhů a o hloubce asi jeden sáh. Uprostřed této vodní nádrže jest umístěné velké lopatkové kolo průměru asi deset sáhů. Tento lopatník jest uváděn v stejnosměrný pohyb v trámoví nad ním umístěným, tím je celá vodní masa nádrže nucena konati stejné vířivé otáčení, které jest u kola nejrychlejší a čím dále od něho pomalejší.

Na hladině vodní jest množství člunů, v těchto člunech sedí lidé a snaží se přiblížit od břehu k lopatníku. Když se však k němu přiblížili, tu brzy zemdlí a jsou pak vířivým, na venek vycházejícím otáčením vody opět odplaveni ke břehu. Na břehu jest opět zástup diváků, kteří se na celé kolo smějí těmto pošetilým námořnickým plavcům. Plavci tu a tam si z toho jak se zdá, mnoho nedělají, avšak někteří z nich, když byli již častěji odplaveni ke břehu, vystupují konečně s nudnými a mrzutými obličeji ze člunů na břeh a nemohou se tu dost vynadivit jak se mohli tak dlouho nechat pro nic na nic vodním kolem na vodní hladině napalovati. Někteří z nich pohlížejí ještě po nějakou dobu k tomuto pošetilému reji a vysmívají se s ostatními diváky, ještě velmi zaměstnaným plavcům, jiní potřásajíce hlavami se vzdalují a vyhledávají si někde klidné místečko, aby si tu od svého pošetilého a nicotného trmácení odpočinuli. To je však také vše, co spatřujeme v mnohoslibné sféře tohoto sedmého ducha. Že se takovéto zjevy velmi často vyskytují, to dobře vidíme, ale jsou to vždy tytéž. Kdo tedy může z těchto zjevů vyrozuměti řešení a ještě více neklamné cesty Božího řádu, ten musí mít ve svých očích více světla, než celá spousta hlavních centrálních Sluncí v jediný bod shrnutých. Vše co můžeme z celé věci čerpati jest to, co již řekli kdysi staří mudrci. Pod Sluncem není nic nového, nýbrž vše jde svým stálým starým koloběhem, který se vždy týmž způsobem znovu začíná.

Já však vám nyní naproti tomu řeknu také jedno staré přísloví, které bylo vzato případně z povahy věci, a zní takto; „Kdo je slepý ten nic nevidí! „Hleďte, proti tomuto přísloví nelze ničeho namítati, neboť tak je tomu ve světě všeobecně a zejména co se týče vnitřního nazírání ducha a celý svět se podobá Tomášovi, který pravil. Dokud nevložím ruku do jeho ran a do Jeho boku, dotud nic neuvěřím, což jinými slovy řečeno znamená právě tolik, jako; co nemohu svýma rukama uchopiti a svýma očima za jasného světla slunečního viděti, to je pro mě tolik jako nic, a nepraví to nic.

Já bych se předně však chtěl každého takového namítajícího otázat; „Můžeš Hvězdy svýma rukama uchopiti a můžeš je za jasného slunečního záření zříti?“ Hle, nemůžeš ani to ani ono, nejsou Hvězdy nic proto, že ani to ani ono nejsi s to? Ty Mně řekneš Hvězdy vidím aspoň za noci a mohu jejich běh měřiti. Já ti však pravím: Takové svědectví s tvé strany o tvém ostrovtipu neslouží ti zrovna ke největší cti, neboť tím zřejmě dáváš najevo, že Můj Řád vypočítáváš jen ze své strany noční, avšak řád dne ti zůstává cizí a kdybys neměl noci, stál bys zde za jasného dne jako slepec, a nemohl bys o řádu Mých věcí ani sníti. Jest smutné, jestliže za svou moudrost v Řádu Mých věcí vděčíte jen noci a nikoliv dnu, a hleďte toto vám také zcela přesně oznamují věci které jste viděli.

Tamto stoupají a po zkušenostech dychtiví na horu a domnívají se, že tu uchopí tajemství nebes za pravý konec, a že z něho vysají do poslední kapky vše, co se v něm nachází a proto se také namáhají vyšplhati se nahoru přes veškerou příkrost kuželovité hory. Čím dále přicházejí, tím menší mají stanoviště a když dosáhli úplného vrcholu, tu již nemají konečně zcela žádného stanoviště, dostávají brzy závrať a ježto v oné výši nenacházejí žádného nebesky citového stanoviště, nechávají se na druhé straně hory rychle sklouznouti opět dolů do téže roviny, z níž vyšli a nakonec nevědí k čemu bylo dobré to šplhání na horu, a nemohou také jinak, nežli předně sami sobě se vysmáti a konečně také sami sobě říci: Nyní víme tolik jako dříve, veškeré naše namáhání bylo pošetilé a nakonec směšné, při lezení na horu jsme se snažili předejíti jeden druhého, proč? Abychom pak všichni na druhé straně stejně rychle museli konečně odejíti. Jakou přednost máme nyní před těmi, kdož se nepokoušeli po svých nohou na horu? Žádnou, nežli to, že předně jsme jim zcela rovni a za druhé, že se nám ještě jako pošetilcům vysmívají, proč se tak těžce namáhali o dosažení jednoho a téhož cíle, kterého bychom mohli dosáhnouti způsobem mnohem pohodlnějším.

Nepostřehujeme z tohoto popisu ještě nic? Něco vám řeknu a přijdete věci snadno na stopu. Jak rozumíte textu: Mé jho jest sladké a Mé břímě jest lehké?“ Jestliže jsem toto oznámil, kdo potom nutí ty kdož ke Mně chtějí přijíti, aby lezli na hory, mají-li se ke Mně dostati, když Já

jich očekávám na rovné zemi a na cestě jako svíčka rovné? Hleďte nyní dále. Proč se tedy pod Sluncem neděje nic nového? Pravím vám: Z toho velmi moudrého důvodu, aby se tím konečně lidská moudrost musela ponenáhlu sama sebe otupiti, protože na konec rukama chápe, že nemůže dosáhnouti nic jiného, nežli toho, čeho se na téže cestě dosáhlo již dávno před tím. Dále můžete z tohoto prvého obrazu nalézti též správné řešení toho co jste zřeli ve sféře ducha šestého, projdete-li dějiny úsilí drakova podle Zjevení Janova, pak budete moci snad také rukama nahmatati, jak často se již drak namáhal, aby se ze své propasti vynořil, anebo podle dnešního obrazu, aby na vrchol té či oné hory vylezl, jaký byl však ještě vždy následek takového namáhání?

Čím více se namáhal, tím méně měl základního stanoviště a když dosáhl vrcholu, tu následoval velmi rychle sjel do hlubiny, odkud byl vystoupil nahoru, neboť na vrcholu nemůže se nic udržeti, a chce-li se někdo na něm upevniti, tu pak přestává jistě veškeren okruh činnosti a nemůže být větší nežli samo špičaté stanoviště, na němž se nachází ten kdo chce působiti. Toto je však každému kdo chce na vrcholu působiti jasné, proto také pro žádného není na vrcholu trvání. Každý bude na něm zcela jistě jat závratí, následkem které vrchol opustí a na opačné straně rychle opět sklouzne do hlubiny, toto je velmi moudrá škola věčného řádu! Její jméno sluje oproštění, značí tolik jako umrtvení vší sobecké žádostivosti.

Tu nepomůže nic. I když také někdo před výstupem na horu řekne: Slyšte bratři, stoupejte se mnou, já znám pravou cestu. Pojďte jen se mnou, jen na této cestě naleznete pravé a pevné stanoviště! „Už na počátku jsme slyšeli volati duchy v hlubině: „Jeden blázen nadělá deset jiných a hleďte, nejen deset, nýbrž celý zástup šplhá se za takovým znalcem cesty, jelikož však ona hora má jako kužel jen jeden vrchol, dosáhne se ho správně na všech cestách, avšak se také na všech cestách řekne: Až potud a ani o chlup dále! Údělem však jest – na druhé straně se zase sklouznutí velmi rychle dolů k dosažení stanoviště z něhož se vyšlo. Hleďte v tomto obraze spočívá tedy již hlavní řešení toho, co se zřelo již před tím ve sféře šestého ducha. Příští obrazy postaví nám před oči takové řešení ještě mnohem jasněji, proto jen prodlévejte ještě ve sféře tohoto sedmého ducha a tak daleko dlouze až všechny obrazy rozřešíte. Příště přijde na řadu houpačka, potom teprve kruhový val se svými závitovými okružními drahami, a konečně vodní nádrž. A pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 13 (86)

7.12 1842 od 16 do 19 hod.

Houpačka v podobenství: Obřadný náboženský kult se všemi jeho poměry, atd. Útěšný obraz brzkého konce této komedie. Úplné odhalení zejména ušní zpovědi. Průmysl. Celý světský život dílem houpačky. Morálka dějin.

Zajisté ne jednou, nýbrž častokráte jste viděli jednotvárnou zahradní vzducholoď, která je vám známa pod jménem houpačky, také jste se asi již mnohdy takové stále se opakující jízdy zúčastnili. Jak vám to tehdy připadalo, když byla tato vzducholoď, nějakým rozumným řidičem velmi mocně sem a tam poháněna? Náš pocit byl při tom jenom příjemný, a když jsme tuto loď opustili, museli jsme po takové mocné sem tam jízdě téměř zvraceti a z toho důvodu jsme také ztratili chuť, znovu se kdy takové vzdušné jízdy zúčastniti.“

Já pravím: „Toto doznání je velmi dobré a budeme je moci k našemu účelu velmi dobře použíti. Nepozorovali jste však ještě, co taková houpačka dovede uvede-li se nadšeným řidičem do poněkud prudkého výkyvu? Pravíte : Ó, ano, převrací se a takové převrácení se pak sem a tam ve vzduchu plujícím velmi špatně vyplatí. Dobrá, pravím Já, také toto můžeme nadmíru dobře potřebovati. Ještě třetí otázka vám v tom ohledu zbývá a ta zní takto : Jak daleko přijdou cestující v takové vzducholodi?

Odpověď: „Při hodinu trvajícím pohybu přijdou právě tak daleko, že po vykonané cestě sem a tam vystoupí opět z lodi na témž místě z něhož vstoupili na loď.

Odpověď: „Cesta slepá, kde je člověk sice napřed prudce pohybován, avšak vzdor tomuto prudkému pohybu se přece nedostane mimo oblast výkyvu takové vzducholodi a na konec si musí dát líbiti, že se mu i hlemýžď vysměje, který neporovnatelně pomalejším pohybem v době

několika hodin již dávno přelezl oblast výkyvu vaší houpačky, tak vidíte také ze sféry našeho duchovního hostimila, jak se tu na značně velkých houpačkách nechává zcela pošetile sem a tam pohybovati množství lidí.

Pohleďte jen tam, dokud má houpačka ještě výkyvy, křičí houpajícímu : Jen silněji, silněji houpej! Když však houpačka začíná již opisovati úplný polokruh, pak křičí zase všichni zastavte! Jinak se houpačka převrhne a jsme ztraceni. Nevyrozumíváte z tohoto obrazu ještě nic? Ó, leží před našima očima jasněji nežli Slunce! Pohlédnete-li na občasný náboženský kult, pak zcela snadno začnete chápati a rozuměti našemu obrazu.

Dítě zrozené a pokřtěné v takové obřadní církvi jest v ohledu duchovním již položeno do takové houpačky, je-li v ní, jest houpačka také ihned ponenáhlu uvedena do většího pohybu. Při takovém pohybu myslí pak člověk že dělá kdoví jaké pokroky a jak jde ku předu! Avšak na první pohled snadno pozná, jak taková cesta půjde daleko! Naše vzducholoď visí mezi dvěma pilíři, jeden znamená tak zvanou škálu náboženskou, druhý pilíř však státně politickou nutnost. Oba tyto pilíře jsou co možno pevně postaveny a příčnými trámy navzájem spojeny. Tak tedy prochází cesta mezi těmito dvěma pilíři a nelze se pohybovati dále ani o chlup nežli sahá provaz, na němž visí významná houpačka. Mnohým houpajícím bývá brzy zle, a když mohou lapiti prvý bod klidu houpačky vyskočí ven. Někteří se obrátí k takové lodi navždy zády. Jen zájemci houpaček zůstávají pro formu v ní seděti, nechávají se zcela klidně na oko sem a tam tahati a velebí nade vší míru tento pohyb, kterak je prospěšný zdraví a tím lákají cizí a říkají také těm, kteří jsou tak pošetilí že na tuto loď opět vystupují: Chcete-li míti opravdu velký požitek a tím z takové jízdy pocítiti dokonalé uspokojení, musíte si dáti zavázati oči, jelikož toto pak přivábí mnohé pošetilce, kteří pak se zavřenýma očima sedí v houpačce, stává se, že tito pošetilci začnou v nadšení volati říkajíce; Ano, nyní teprve chápeme, jak velká tajemství vězí na této jednotvárnosti, neboť nyní pohybování sem a tam přestalo a my létáme bleskurychle nekonečnými prostory! Tomu se říká zázrak, kdo by kdy snil o tom, že se za takovou jednotvárností skrývá něco tak velkého?!

Když se tací oslepení vzduchoplavci domnívají, že urazili již dosti velkou cestu, pak žádají zájemce houpaček, aby jim opět uvolnili oči, zájemci však dobře vědouce, jaký výsledek pro jejich oslepené vzduchoplavce bude míti oslepení očí, zrazují je z toho co nejnaléhavěji říkajíce jim – běda vám, odvážíte-li se nyní toto učiniti, neboť necháte-li si sejmouti pásku s očí, pak ve sféře v níž se nyní nacházíte, oslepnete na věky. Teprve až dospějeme k velkému cíli života, tehdy budete moci sejmouti, abyste pak uzřeli, jak jistě jsme vás za nepatrnou mzdu, kterou nám za celou velkou plavbu zaplatíte, přivedli k cíli.

Nuže hleďte, někteří se dají podvésti a podržují pilně svou pásku, jiní však omrzelí takovou zvláštní slepou jízdou do neznáma, strhávají pásku a k své velké slabosti zpozorujíce, že se stále ještě nacházejí mezi oněma dvěma pilíři, velmi rádi by nyní z této lodi vyskočili. Leč loď jest ještě v příliš silném pohybu a tak jsou nuceni přes veškeré zdráhání této jednotvárné jízdy dále se zúčastniti a když si začínají na zájemce houpaček stěžovati, pak se jim z všelikých důvodů přikazuje mlčeti, jinak budou z houpačky násilně vystrčeni, což by jim jistě nejlépe neprospělo. A hleďte, aby se tací protestující museli výroku zájemců houpaček násilně podrobiti, jest na jedné straně výkyvu houpaček rozdělán oheň, na druhé je pak nastaveno množství kopí! Co nyní zbývá těmto protestujícím? Nic jiného nežli aby se ještě dále nechali sem tam houpati a za každého proti své vůli se houpajícího zapravili poplatek. Jak toužebně očekávají nyní vidoucí okamžik klidu houpání! Kdy však tento klid nastane?

Tuto věc zcela snadno vypočteme. Hleďte, houpačka k nám nejbližší se nyní velmi silně komíhá. Dosahuje vlevo i vpravo výše téměř plného polokruhu, avšak hleďte, tímto mocným houpáním se již nadmíru kymácejí pilíře s houpačkou a velké tření prodřelo již velmi mnohá vlákna komíhajícího se provazce. Hle toto poškození a tuto puklinu naší vzducholodi pozorují dokonce zájemci, proto si již netroufají dáti ji příliš silný kmih, neboť říkají: Poženeme-li věc příliš vysoko, přetrhnou se provazce a budem i s našimi cestujícími ležeti buď v ohni anebo mezi kopími, proto zařídíme věc nepozorovaně na bod klidu a připojíme se, dělajíce společnou věc, rovněž nepozorovaně k protestujícím a necháme věc jíti pokud to půjde, neboť zcela dobře poznáme, že násilnými kousky nelze tu již mnoho dosáhnouti. A nyní pohlédněte opět tam; Houpačky se pohybují v mnohem kratším obvodě zcela nedbale sem a tam, a slepoty zbavení vyskakují jeden po druhém a my nespatřujeme nyní téměř nikoho mimo zájemce a několik málo oslepených. Vidíte také, že řiditelné houpačky se horlivě namáhají, aby oba rozviklané pilíře

pokud možno pevně udrželi všelijakými podpěrami, zaplacení sluhové lezou po žebřících nahoru a slabými šňůrami se snaží velmi poškozený provazec pokud možno připevniti na oba pilíře. Jelikož však provazec nemá klidu, a stále se ještě sem a tam pohybuje, nemohou nijak udělati jistý pevný uzel, hned je příliš dlouhý, hned příliš krátký a proto může k delší trvanlivosti hlavního provazce velmi málo prospěti. To je tedy jisté znamení, jak se nyní věci mají.

Kdo by snad chtěl toto považovati za pouhý obraz prázdné fantazie, nechť jen letmo pohlédne na hon a shon nynějšího světa, a uvidí toto vzájemné navazování a všelijaké zauzlování mezi zeměmi, národy a náboženskými vyznáními až příliš jasně, zřejmě. Chci vás upozorniti jen na všelijaké vzájemné státní rozhovory, které záleží na všelijakých dohadujících se komisích, a kdo toto i jen jedním okem pozoruje, spatří zmíněné upevňování provazce všelikými šňůrami a tkanicemi. Avšak ten či onen Mně namítne a řekne: „Je-li tomu tak, proč jasně vidoucí přistupující jsou pak s těmito návazky a s upevňováním provazců srozuměni? Odpověď je zjevně před očima: Jelikož houpačky jsou nyní ještě dosti silné, a oni se jednak také nacházejí v této osudné houpačce, a bojí se tedy právě tak velice předčasného přetržení provazce jako zájemci houpaček sami, dávají si toto navazování líbiti, aby příliš náhlým a příliš předčasným přetržením provazce náhle nespadli i se zájemci houpaček. Že takové tedy navazování a zauzlování jest jistým znamením neudržitelnosti hlavního provazce, můžeme nyní velmi snadno rukama nahmatati, neboť kdyby se nějaká země nebo nějaký národ cítil druhému dosti silný, diktoval by mu podle dobře vědomé moci, a jistě by se nespoléhal na navazování a zauzlování. Jelikož však dobře pozoruje svou vnitřní slabost, bere útočiště k nesprávnému upevňování, které však nicméně nedá provazci ani o sekundu delší trvanlivost, nežli jakou v sobě už jen slabě chová následkem svého silného opotřebování.

Když se hlavní provazec přetrhne, pak se také zároveň přetrhnou všechny tkanice a šňůry. Hle, toto nám poskytuje tento druhý obraz.

Shrňte všechny vaše církevní a politické věci, anebo porovnejte každou jejich jednotlivou možnost s naším obrazem a shledáte, že odpovídá správně celku jako každé jednotlivosti. Abyste však toto shledali ještě názorněji, uvedu vám například jen něco jak ze sféry církevní tak ze sféry státní. Ze sféry církevní vezměme například ušní zpověď. Onen stav houpačky, která se při každém zákmitu přiblíží co nejvíce k zemi, jest hříšný stav, člověk se vyzpovídá a tím se vznese na jedné straně k nebi, a sklouzne se však právě tak rychle zase zpět, na nejspodnějším bodě se opět vyzpovídá a opět se na druhé straně vznese k nebi, a tak opakuje člověk tento akt ve stavu houpání tak dlouho dokud žije, a zakončí život za stavu klidu houpačky obyčejně opět zpovědí. Avšak houpačka se tu již nevznese, nýbrž člověk opouští tento život na tomtéž bodě, kde jej začal. Jaké pokroky však tím duchovní člověk učinil, to poznáte právě z našeho obrazu ve sféře našeho ducha na duchovním Slunci, totiž že se bude ještě velmi dlouho houpati dále, až se buď provaz přetrhne, anebo až se zbaví na očích skutečně již přirostlé lásky. Podle tohoto daného měřítka můžete měřiti vše co je obřadné církevní a neobjevíte v tom nic jiného nežli houpání. Úplný vnitřní smysl vašeho toho dnešního církevního opěvuje také zcela případně každý věžní zvon, který při každém sem tam výkyvu vydává ze sebe vždy jeden a týž mocně bouřný tón a harmonické ucho může tu jak chce naslouchati a může si k této činnosti zvoliti všemožná místa, nevyzní a nevyzíská jen nic jiného nežli právě tutéž stálou jednotvárnost tónu, kterou nám již prvý úder znovu naznačil více než dostatečně.

Vše co si z toho takový posluchač nakonec odnese, bude zníti takto: Ve vzdálenosti lze ještě tento tón poslouchati v blízkosti jest však nesnesitelný to však má znamenati tolik jako: Od rány raději dále! Tak bychom měli příklad církevní nyní ještě příklad státní. Pohleďte na náš průmysl a na všechny peněžní podniky, které jsou vlastně střediskem státního života. Kdo tu nevidí řemeslo ustavičného houpání, ten je jistě raněn sedmeronásobnou slepotou. Jak v celku tak i v jednotlivostech spatřujete vyhoupnutí nahoru a opět brzký pokles dolů. Jedna říše se houpe vzhůru, jiná se zase houpe zpět, a přichází opět na nejnižší bod své houpačky. Říše dříve vyhoupaná vzhůru brzy padá a jiná říše se zase houpe vzhůru. Kdykoliv jste pozorovali, že se nějaká říše vyhoupla k nejvyššímu vrcholu, bylo to také nejjistějším znamením jejího ještě mnohem rychlejšího pádu, nežli byl její rychlý vzestup!

Všimnete-li si jednotlivých zbohatlých soukromníků, kteří těží ze své privátní houpačky, uvidíte, že se začali ve vlastní houpačce, kde se nacházejí, při domněle nejvyšším bodě svého blahobytu pohybovati nazpět. U všech přijde jen na délku komíhavého provazce, jsou-li provazce velmi dlouhé, jest komíhání mnohem pomalejší a dále sahající. Avšak kdyby provazec sahal

od Slunce k zemi přece jen se houpačka na něm upevněná, když byla dosáhla nejvyššího bodu, ubírá zase zpět do své nicotné hlubiny, a tak celý život na světě není nic jiného nežli pouhé houpačky! Můžete o tom uvažovati jak chcete, kdo z vás Mně může ukázati z nich nějaký úspěch, pokrok, tomu dám darem desaterónásobný věčný život! Leč také zde postřehneme úsloví starých mudrců, které zní: „Nic nového pod Sluncem!“ Já jsem též toho mínění, neboť u takových všeobecně sobeckých zdánlivých pohybů a pokroků, lze pod Sluncem nalézti hrozně málo nového. Blaze tomu kdo se může z houpačky vykroutiti, neboť na volném místě učiní málo kroky v několika málo minutách více nežli veškerými těmi houpačkami v mnoha tisících letech. Kdo se tady chce státi dokonalým jako je Otec v nebi dokonalý, ať se ničeho tak velice nevaruje, jako hloupého počínání všeho světa. Lépe jest pro ducha a jeho věčný život vléci se kupředu s těžkým křížem, nežli se nechávati sebe sladčeji vhoupávati do věčné smrti.

Nyní snad tomuto obrazu rozumíte. A tak si tedy jasněji prohlédneme příští obraz a pro dnešek tedy končíme touto věcí!

Kapitola 14 (87)

9.12.1842 od 16,30 do19 hod. večer

Kruhový val v podobenství, kratochvilný plný soli a ducha. Odhalení podob různých křesťanských církví.

Věnujete-li větší pozornost našemu kruhovému valu, shledáte že uvnitř tohoto valu na vnitřním plochém okraji, nejen jedna, nýbrž několik drah má počátek a potom se uzlovitě aneb spirálovitě točí vzhůru k uzavřeným stanům. Díváte-li se tam ještě pozorněji, shledáte mimo to ještě, že všechny tyto dráhy jsou dobře vypočteným způsobem položeny směrem k stanům, tak, že po zcela žádné z nich se nelze dostati k vstupním dveřím stanu, a přece na pravé na okrajové význačné plochy nemůže vyhlédnouti tu nejužší dráhu a pak, nezbloudiv na nějakou pobočnou dráhu, kráčí dále, dojde jistě a nepochybně do stanů, kde ho čeká velká odměna. „Co však asi značí toto zvláštní probíhání v ulitové dráze? Nechci dáti na to absolutní odpověď! Vy ji však již beztoho naleznete, budete-li o věci podrobněji uvažovati. Pohleďte tedy jen hezky pozorně na toto sice pošetilé, avšak právě v tomto velmi význačném rejdišti!

Hleďte, kdekoliv začíná taková dráha zvenčí dovnitř tam se také nachází tak zvaný přednosta dráhy, ředitel dráhy a ještě dosti značné množství jiných pomáhačů. Hleďte, jak se všude mimořádně vážně a velmi důležitě tváří. Na širokém valu kolem viditelné velké množství lidí obého pohlaví.

Hleďte, jak tam při počátku dráhy veškeří zájemci dráhy, a hlavně přednosta dráhy, vychvalují jedině svou dráhu jako jedině správnou říkajíce „Sem pojďte všichni! Tato dráha jest jedině správná, na níž se můžete jistě dostati ke dveřím stanu a tedy také do stanu samého, kde vás očekává nezměrná cena! Avšak hleďte, hned nejbližší, sousední přednosta dráhy křičí a říká hostům. Nedejte se podvésti! Zaplaťte nám mnohem menší drážní poplatek, naše dráha jest nejstarší tedy také nejvyzkoušenější, na ní se tisíce lidí dostalo do stanu a odnesli si odtud svou velkou cenu. Avšak prvý přednosta ihned povstane a silně protestuje, a co nejdůtklivěji varuje hosty, aby nenásledovali podvodného svádění druhého přednosty. Druhý přednosta dráhy, se proti takovému hanobení mocně postaví a vzkřikne mocným hlasem: „Já neříkám, že byste měli jít sami, neponechávám vaší svobodné vůli, zda chcete jít na tuto mou dráhu či ne, nýbrž protože dobře vím, že moje dráha jest nejstarší a jedině nesprávnější, chci vás k ní za vlasy přitáhnouti, neboť jest dosti smutné, že takovýmto hlupákům, jakými jste vy, musí býti takové nevýslovné štěstí přímo násilně házeno na záda! „Opět povstává prvý přednosta dráhy a nadmíru křičí: „Následujte jen tohoto mého souseda, nevíte však, že jeho dráha má poblíž stanu skrytou propast v níž neodvolatelně zahyne, kdo kráčí po této dráze. „Při tomto projevu se druhý přednosta pozvedá ještě mocněji, pošle neřeknuv dalšího slova své adjunkty nahoru na val a nechá jimi násilně schytati zástup lidí a zatáhnouti je na svou dráhu a chtějí-li zapraviti drážní poplatek pak chlubně velkomyslně praví: nepřijmu od vás ničeho, nýbrž chci jen vaše štěstí a tak tedy jděte jen po této dráze. Můžete- běžeti a chci jen, jak chcete a ruším vám vším za to,

že na této mé dráze nenarazíte nikde na zhoubnou propast, jen vám však činím podmínku, abyste z mé dráhy nevystupovali.

Jestliže z ní neopatrně a nebo o své újmě vystoupíte, pak neručím za nic dobrého, neboť na každé jiné dráze se dostanete místo do stanu nad nějakou pokryteckou propast. A jak vidíte tento zástup odchází. Avšak hleďte, hned vedle jest již opět třetí přednosta dráhy. Tento sice nebije na poplach, tváří se při tom zcela dobromyslně a soucitně a hosté se jej táží proč to dělá, co mu tak velice záleží na srdci? A on k nim zcela skromně s tišími slovy říká: Kdo by tu neměl být smutný? Vždyť tito ubožáci jdou všichni po špatné cestě, kdežto přece jen tato jest jedině správná a vede téměř jako po šňůře k dveřím stanu. Já vám neříkám: Pojďte sem, nýbrž až všude zkusíte, že jste nedosáhli nic jiného nežli marně prázdného soužení, pak se již sami odeberete k mé dráze a pravím vám: Mně to dokonce není vhod když někdo běží k mé dráze a činí tím mé pletichářské sousedy, přednosty žárlivé, když se všude přesvědčí, že byl napálen přijde beztoho ke mně a zaplatí mi ještě řádný vysoký drážní poplatek, jen když mu otevřu svou dráhu.

Avšak pohleďte na čtvrtého přednostu dráhy, jak zcela potají zchytrale pohlíží na svého souseda, potřásá hlavou a konečně praví: „Jen tak dále! Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe. Já vám říkám adjunkti, ponechte všechny tyto hosty na valech nerušeně, ať si dělají blázny z koho chtějí: my žádného nepozveme a přiveďte sem, když sem budou tito venkovští hlupáci přivedeni pak jsme jisti, že nebudou hledati žádné jiné dráhy a na žádnou jinou dráhu nevstoupí, nežli na naši. My vztyčujeme jen jeden prapor s nápisem: „Jediná a správná dráha k cíli!“ Děláme při tom co nejméně podívané a všechny tučné ryby patří nám!

Hleďte však dále! Vedle je již opět jiná zcela úzká a nuzně vypravená dráha, přednosta dráhy tu sedí u vchodu zcela zarmoucen a zdá se že se o nikoho nestará, jeho nemnozí adjunkti následují jeho příkladu. Hleďte, kterak se někteří hosté ubírají dolů k tomuto přednostovi a zcela v krátkém potají se ho táží: „Jak je to s touto drahou? On na to neřekne vůbec nic než toliko: „Má dráha mluví sama za sebe, kdo chce po ní kráčeti, ten se přesvědčí zda vede k cíli, či ne. „Tato zvláštní a tajuplná slova mnohé zarazí a mnoho drážních hostů se začne u něho scházeti.

Ptají-li se po ceně, řekne: Zde není žádné ceny, nýbrž kdo chce na tuto dráhu vstoupiti, ať dá vše co má, neboť se vším se opět shledá, já však pro sebe nepotřebuji ničeho. Tato podmínka opět zarazí ty, kdož zatoužili po této dráze a jeden po druhém se opět vrací na val

Avšak hleďte, vedle je opět jiná dráha, má zcela mrzutého starého přednostu, ten zřídil před drahou pokladnu. Nezve sice nikoho, avšak kdo tam přijde a otáže se ho; jaká je to dráha a vede-li dobře do stanu? Tu praví zcela tiše a tajuplně přednosta: Příteli nebylo ještě žádné dráhy nežli tato, jedině tato dráha jest nejstarší a spojuje se s branou stanu půjdeš-li po ní, nebude to tvá škoda, musíš však v jemně znějících mincích zaplatiti drážní poplatek, který obnáší tolik a tolik, za to pak obdržíš směnku stejné hodnoty. Půjdeš-li po dráze správné a nedáš se na cestě svésti drahou jinou, přijdeš beze všeho dalšího do stanu a tak uděláš hlavní výhru, kdybys ses však zmátl, pak máš při tom však nicméně dobrou naději, neboť s touto směnkou v ruce, budeš se moci dostati přece jen za zde vložené mince vždy tolik a tolik úroků. Tento přednosta dráhy, má jak vidíte velmi značný příval každého věku, avšak ne snad kvůli dráze, proto oplývá zlatem a stříbrem a všelikými drahokamy. Co se však týče stranu o tom se přednosta, takřka ani v nejmenším nestará, neboť jeho záležitosti jsou jen obchody peněžní. A tak si tedy také poutníci po jeho dráze nedělají zrovna mnoho z toho, zda dosáhnou příznivě stanu, či ne, vždyť mají v ruce směnky!

Avšak pohleďte dále, jest tu ještě několik málo pošlapaných drah. Jejich přednostové jsou hlavním přednostou jaksi jen trpěni, proto také sedí u svých drah zcela tiše. Přijde-li k tomu či onomu pocestný, jest dobře, nepřijde-li však nikdo, pak si z toho starosti také nedělají, neboť jim vlastně nejde o výnos dráhy, nýbrž oni se zcela pohodlně baví svými všelijakými boudami a krámy, které u svých drah postavili. Jsou-li někým zcela tajně dotazováni: „Jest tato tvá dráha správná? Oni pak zcela lhostejně řeknou: Není-li tato dráha správná, která má tedy býti? A hleďte, tak jest rovina dráhy obklopena samými drážními přednosty, velkými křičícími, naříkajícími mlčícími, tajnúskářskými s výjimkou jedné jediné dráhy, totiž té nejužší, nacházíte všude chodce a hledající cíl. Ještě však na konci jsou všechny dráhy ukončeny plotem. Stává se, že všichni cestující po dráze naráží nakonec na stěnu, jen ke dveřím se však nikdo nedostane. A kolik jich tam vidíte spěšně kráčeti, právě tolik je jiná a příkré stěny zklamáno, a obracejíce se

hledají opět svobodu, neboť svými námahami ničeho nedosáhli, a všichni se tísní k onomu přednostovi, jenž vystavuje za zvonivé misky směnky. A hle, dokonce všichni ostatní přednostové dráhy posílají tam nepozorovatelně své adjunkty se sáčky plnými stříbra a zlata a dávají si na ně vystavovati od něho směnky.

Avšak jen k našemu ubohému přednostovi tratí, jenž odpočívá u vchodu nejužší dráhy, nikdo nepřichází. On sám má tedy také málo práce a chtěl-li by ještě někdo tam, pak se mu buď vysmějí, anebo je však také prvým přednostou stržen odtamtud násilím.

Podívejte se tam však ještě jednou, kterak si na valu postavil kolem značné množství cílých vyzvědačů, kteří svým zrakem sledují tuto úzkou nepošlapanou dráhu, a někteří mezi nimi říkají. Pohleďte tam, jedna dráha správně vede ke dveřím, vedou-li však všechny dráhy kol dokola jen k pouhé stěně, kdož ví, zda tato úzká dráha nevede ke dveřím?“

Hleďte, jeden zástup kráčí již kolem valu a svým zrakem sleduje dráhu a přednostové dráhy nechápou, co toto kráčení kolem znamená? Avšak běda všem jestliže tito šťastní vyzvědači správný průběh úzké dráhy vyzvědí, pak bude s nimi zle, neboť budou voláni k odpovědnosti, všechny jejich dráhy budou zničeny a budou učiněny rovny oné úzké dráze a nejnepatrnější přednosta dráhy strhne celý podnik na sebe.

Proto se nedivte, že je na okružním valu již velmi často slyšeti smích platící obzvláště těm nejvíce křičícím majitelům drah, neboť smích má svůj důvod, a můžete věřiti, že všem těmto nynějším drahám se musí dostat výsměchu, všichni učitelé těchto drah a velká zaslíbení budou muset sklízeti hanbu až bude nalezena hlavní linie! Věřte však, že jak vás tomu učí tyto duchovní zjevy, tak je tomu také ve skutečnosti.

Jest již velmi mnoho bystře vidoucích badatelů dráhy na valu, a mají již jen poslední poloviční obrat točité dráhy, již jen několik málo pohledů a kroků a spatříte úzkou velmi hojně pošlapanou dráhu! Její poutníci dojdou nepochybně ke dveřím a do stanu, vezmou si zde velké poklady a budou je ukazovati hostům.

Až se to stane, pak bude také veta po všech ostatních drahách. Hosté vniknou přes všechny tyto dráhy dovnitř, strhnou všechny ploty a tak se ze všech stran přiblíží ke dveřím stanu!

Netřeba si podrobněji určovati, že zmíněná prvá dráha značí hierarchii, druhá církev řeckou, třetí protestantskou, čtvrtá anglickou a že ostatní dráhy značí různé sekty. Když nyní toto víte, pak víte vše, co značí tento obraz a když si toho náležitě povšimnete, pak se vám dostane opět ještě významnějšího řešení toho, co jste už zřeli ve sféře šestého ducha. Příští obraz čtvrtý, a tak tedy pro dnešek dosti!

Kapitola 15 (88)

10.12.1842 od 16,15 do 19,15 hod. večer

Nádrž s ležícím lopatovým kolem. Zde moudrost, budiž čtena a řešena prorocká sféra 7 duchů. (proroka Daniela).

Když jste si řádně povšimli čtvrtého obrazu z prvého pohledu, pak vás napadla zajisté otázka, která se sama sebou namítá. Totiž: Proč je v této kruhové nádrži voda uváděna ve stálý otáčivý pohyb pomocí lopatkového kola umístěného uprostřed nádrže? V této otázce spočívá velmi významná odpověď předně v tom, aby se žádný plavec se svým člunem nemohl přiblížiti k soukolí, za druhé aby tímto nuceným pohybem hladiny vodní bylo vše, cokoli se jen chce přiblížiti centru vodní nádrže, vířivým od centra vycházejícím otáčením vody přes veškeré úsilí puzeno opět na venek. A kdyby se plavec člunu namáhal sebe více, přece nebude s to dosáhnout soukolí, aby je zadržel a tím uvedl vodu do klidu, čímž by pak takovému plavci bylo možné, k centru se přiblížiti a veškerého soukolí se chopiti a spojenými silami je z nádrže zcela odstraniti a tak celou krásnou, klidnou hladinu k všeobecnému blahu uvolniti.

Lze však opět jinou otázku položiti a ta zní takto; copak je tak neobyčejného na centru této vodní nádrže? Ať si je tu kolo, vždyť přesto je kolem něho množství vodního prostoru kdo má

chuť objížděti na vodě se svým člunem, ten tak může ještě vždy podle své chuti učiniti a nepotřebuje k tomu střediska.

Toto by bylo vše správné, dokud se neví, co v sobě skrývá středisko, nad nímž právě je kolo umístěno, teprve když někdo toto ví, může si v sobě samém vysloviti přání a říci: Pryč s mnoholopatkovým kolem! K ničemu nám neprospívá, neboť stálým jeho pohybem se voda hýbe, aby neshnila je mrzutě slepá, uvážíme-li naproti tomu škodu, ano velkou škodu co se tím promešká, že místo nad nímž je vodní kolo umístěno nemůže být využitkováno. Co by bylo třeba na tomto místě vytěžiti? To se pochopí úplně teprve tehdy, až se ukáže jaké je to místo, nad nímž je lopatkové kolo umístěno. Abyste si však nad tím dlouho hlavu nelámali, řeknu vám to rovnou.

Toto místo je pramenem plným vody živé, tento je však dobře ucpán a vařícím olovem zalit a nemůže také ani kapka vytéci, nicméně však všichni ti vypínající se zájemci vodního kola říkají: „Veškerá voda v nádrži je čistá živá voda a život této vody závisí pouze na nich, mají moc, aby vodu oživovali i usmrcovali. Kolo jest jim dáno od Boha, a má moc vodu oživovati, dokud oni jim pohání, nepohání-li ji však, stává se tím voda mrtvou a nikomu již k životu neposlouží. Oni také říkají : Mezi mnohými jinými nádržemi, které se kolem této nádrže podobně nacházejí jest jen tato nádrž jediná, která má pravou živou vodu, ve všech ostatních je voda mrtvá a její pohyb podle způsobu této živé vody není ničím jiným nežli pouhé opičení, tedy prostý podvod a kdokoli se dá svésti a dá svůj člun na takovou jinou vodní nádrž, ten zřejmě zahyne.

Že však je tato nádrž jedině opravdová a pravá živou vodou naplněná dokazuje předně její stáří, za druhé mimořádná nádhera a vznešenost postaveného lešení, které slouží mocnému živému kolu, za třetí předstihující velikost nádrže dokazuje její jedinou pravost, za čtvrté její „všeobecnost“, kterou lze seznati z toho, že na povrchu vody se dostavil vždy největší počet plavců na člunech a za páté, že všechny ostatní nádrže vznikly z této nádrže, což dokazuje jejich tvar, dosti pohybný tvar pravé živé vodní nádrže.

Avšak pohleďte opět tam, už nejméně opět dvě třetiny plavců na člunech stále ke břehu odhozených se již nabažilo své jednotvárné a ničeho nedosahující vodní plavby a proto vystupují ze svých člunů, a zcela zaraženi a omrzelí vystupují na břeh, obracejí se k němu ihned zády a říkají: Copak bychom měli dělati, aby to bylo lepší, nežli toto dlouho trvající živé vodní škádlení? Řeklo se nám: Jen vytrvat a tak často kruh kolem opisovat, při tom se však střežiti a v náležité síle neustávat, aby se předně nepřišlo příliš blízko ke kolu za druhé ne ku břehu, nýbrž ustavičně používati prostor vody, který jest mezi kolem a mezi břehem, neboť přílišné přiblížení se k soukolí by člověka brzy v jeho síle ochromilo, a následkem tohoto stavu by pak byl nevyhnutelně přiveden z oblasti života k oblasti smrti. Nyní jsme však byli chytře vyvedeni na břeh a div že ještě žijeme! A dále pravili ti, kdož vystoupili ze svých člunů: Kdyby aspoň také těm ostatním napadlo vyhlédnouti na břeh aby uviděli, že to tu vše dopadlo mnohem živěji nežli na té vodní hloupé hladině, jistě by pak velmi brzy obrátili všechny čluny k tomuto mnohem šťastnějšímu břehu a dělali by si strašně málo z mocného mluvkaření těch, kdo se nacházejí na římsách vodního kola.

A hovoří dále říkajíce: Pánu všechna chvála a všechna čest, že nám toto vnukl! Avšak jest otázka: Odkud nyní vezmeme jinou lepší vodu?

A hleďte, mnohý z nich praví: „Hleďte, tamto k východu ne příliš daleko odtud jsou hory, kdo by z nás nevěděl, že hory mají vždy dobré prameny! Pusťme se tam, tedy jen přímo a jistě, že přijdeme na čistší a živější vodu nežli je tu tato stará vodním kolem odmrskávaná živá polévka, A hleďte, jak se celý dav od velké nádrže potají vytrácí a ubírá k horám. Toto je již příznivé znamení. My se však přesto zdržíme ještě u naší vodní nádrže a tam se trochu poohlédneme, co se tu vše ještě bude díti.

Nepozorujete mezi pobřežními hosty slušné množství těch, kteří jsou opatřeni dobrými dalekohledy a pozorují ze všech stran kolo a spatřují, že jeho lopatky jsou již velmi zpuchřelé a poškozené. Přes polovinu jich úplně chybí, co z toho asi následuje? Poslechneme si trochu, co tito pozorovatelé mezi sebou hovoří.

Hleďte, tu jsou právě dva velmi důvtipní, hovoří s veselou tváří.Slyšte zní to takto:

Prvý praví: „Hleďte, co jsem říkal! Nadešla chvíle a těmto křiklounům dochází nyní dech. Nemohou zastaviti kolo, aby naň nasadili nové lopatky, neboť kdyby to učinili, zůstala by také voda v nádrži státi a každý pošetilý plavec by pak hned rukama nahmatal neživotnost vody a

silně popoháněti kolo také již nesmějí, jinak by ulomili jistě těch málo lopat rozpuklých. Když se však něco takového zcela jistě děje, pak milý příteli řekni, jak to potom bude vypadati s životností vody? Neboť kolo bez lopat i při rychlém otáčení přinutí vodu právě tak málo již do otáčivého pohybu a propůjčí jí zdánlivou životnost, jako ony z našich myšlenek, které jsme ještě nemysleli.“

A **druhý** praví: „Bratře, já pozoruji zcela dobře, kam toto vše směřuje, když plavci na člunech zpozorují, jak se to podle mého pozorování nyní již velmi často děje, že vody bude pohybovati vždy lenivěji a lenivěji, pak se dílem přesvědčí, že s životností této vody má to své vykázané cesty totiž ven na břeh, dílem se však budou následkem nepatrného odporu přibližovati k tak zvané svatyni a aspoň svým nosem se tam dozvědí, to co my na břehu zcela zřetelně rozlišujeme, totiž jak vypadá ono nadmíru vychvalované mocné kolo. Ty víš, že nadutí zájemci praví o něm, že je pro všechny časy neporouchané a že tudíž má stále stejnou moc činiti vodu živou. Co tomu tito řeknou až začnou počítati lopatky a k svému úžasu objeví takový nedostatek a k tomu ještě zpozorují povážlivé a velmi značné porouchání dosavadních lopat na slepém kole? Nejsi se mnou srozuměn? Obrátí své čluny rychle od lešení kola a budou veslovati ke břehu.“

A **jiný** praví: „To je zajistě jasné jako Slunce za jasného poledne, zejména když voda příliš pomalu ke břehům pohybovaná, jejím nosům řekne něco, co by znělo asi takto: Poslyšte lodníci! Kliďte se kvapně z mé hladiny, jinak se vydáváte nebezpečí, že nakonec pojedete místo přes živou vodu, přes silně páchnoucí louži!“

Jak se vám líbí tato rozmluva? Já myslím, že není špatná, avšak jest ještě jiná strana na břehu. Ta prozkoumává malými tyčemi kolem hloubku nádrže, jezdí s prázdnými čluny na všechny strany a dělá při tom, jakoby ona byla oprávněný živý plavec. Avšak hleďte, tamto právě vystupuje několik takových měřičů dna nádrže a dávají se spolu do důležité rozmluvy. Odeberte se tam, a dávejte pozor co vše spolu mluví.

Poslyšte, do praví **prvý:** „Já jsem vždycky říkal, že tato celá kruhová louže úplně mělká vody jest jen uměle stavěná o sobě však nemá vůbec žádné hloubky, protože však tato voda má snadno zahnívající přimíšeninu, musela být zcela pilně uváděna v pohyb, aby pokud možno zachovala svůj vnější živý nátěr. Nyní však víme, jak se to s věcí má, proto je nám to vše jasné. Co myslíte, jak by se této dlouho trvající pošetilosti čelilo?

Poslyšte pravý **jiný:** Dvojím způsobem, hleďte, zájemce vodního kola jímá beztoho tisíce úzkostí, a nevědí si již rady, jakým způsobem by mohli staré zpuchřelé kolo opět spraviti? Co tu není lehčího, než tajemně se tvářiti a nejkrásnějším způsobem jejich bláznovskou vodu směrem k nížině stáhnouti, nebudou-li již míti ve své nádrži vody, pak mohou své kolo poháněti jak chtějí a můžeme býti jisti, že všichni na povrchu vody se ještě dosud prohánějící plavci člunů budou s velkým chvatem páditi k jistému břehu a zde se přesvědčiti, že všudy jest velké množství života.“ S slyšte praví **třetí:** „Neslyšeli jste však nikdy, že na místě kde se nachází kolo, jest prý skutečně pramen živé vody? Kdyby se ho člověk mohl zmocniti, byl by to zajisté ten největší zisk a slyšte dále, **čtvrtý** praví: „Přišel jsem právě na velmi dobrý nápad, což kdybychom nechali stáhnouti vody, a bez velké námahy provedli náš podkop až pod kolo a nachází-li se tam živý pramen, dopravíme jej tím nepochybně na světlo denní, kde se velmi brzy následkem své živé vydatnosti jako moře rozšiřují přes všechna tato daleko se prostírající údolí a roviny a stane se toto, pak ať si tito poháněči kola vrhají svým kolem jak chtějí, jsme ujištěni, že budeme na prstech počítati blázny, kteří by se dali ještě na temných vodách ve zpuchřelých člunech ukolébati.“

A **prvý** praví: „Výborně! Bratře tomu se říká míti chytrý nápad! Jen ihned ruku k dílu, neboť nadarmo nepostavili kolo právě na onom místě! Pod nímž jistě vězí něco, čeho se silně bojí, aby to nepřišlo na denní světlo, neboť tuší tím dobře svůj zánik a proto se tomu pečlivě vyhnuli a řádně to ucpali. Avšak my jsme se rozhodli, jest to tak v nebi usneseno, a začne se s podkopem.

A vozte ještě dále: Oni se odebírají ještě s mnoha jinými dolů do nížiny, a jako dobří znalci hor objevují zde, již na prvý pohled stopy živé vody. Hleďte, již sondují a již při první sondě objevují hojný pramen, který se jako sluneční světlo mocně zářící vylévá ven. Kopou dále, dělají podkopy větší a poněvadž na žádný kámen nenaráží, pokračuje práce rychle kupředu. Hleďte, jak se již z mnohých nalezených pramenů vylévá celý zářivý potok dolů přes údolí, mnozí kteří jsou daleko odtud spěchají již podle možnosti k tomuto potoku, který se tam v jisté vzdálenosti hromadím již ve značné jezero, jeho libá vůně naplňuje daleko a široko krajinu a jeho břehy se

již stávají stále lidnatější. Nyní jsou naší zákopníci již jen dva sáhy od hlavního pramene, pohleďte do velmi světlého podkopu, kterak se stále víc a více blíží k hlavnímu prameni.

A hleďte, jeden činí hlavní úder, pramen jest otevřen, věčným životem odměňuje a vynáší dělníky ven do věčné nekonečné svobody! S velkou mocí a přehojnou plností se vrhá přes všechna údolí a roviny strhuje sebou hory a vše co bylo mrtvé, činí jeho vody živým!

Avšak hleďte, nyní to pozorují zájemci vodního kola a na svých lešeních vodního kola nařík ají. Avšak to nepomáhá. Staré zpuchřelé vodní kolo ztrácí a uletuje jedna lopata za druhou. Vodní hladina kolem břehů je plná prázdných člunů, vše co jen má nohy, se tlačí ven k velké živé vodě, jen zájemci vodního kola sedí nyní sami, jak říkáme v pepři a ve vlastním bahně! Někteří se chápou špatných ulámaných lopat od kola a plují s nimi, pokud to jen jde ven na blažený břeh, jen pro hlavní zájemce nezůstává nakonec téměř žádný záchranný prostředek, neboť čluny je všechny zahnaly ku břehu a nikdo k nim nechce zamířiti, aby se na člunu zachránil na břehu. Jejich voda silně zapáchá a živoucí voda se do ní vlíti nechce.

Hleďte, úplně takto se věci mají a to je také dokonalé řešení celého zřeného hrozného obrazu ze sféry našeho šestého duchovního hostitele! Vy nyní těmto obrazům rozumíte, a to stačí, neboť také toto vám poskytuje pohled na duchovní Slunce. Podobně jako jste v Slunci nalezli všechny hmotné poměry přiměřené každému tělesu zemskému, tak je tomu obzvláště s poměry duchovními.

Kdo je však tento sedmý duch, z jehož sféry jste toto uzřeli? Hleďte je to starý duch vyhrazený pro tuto dobu, je to duch proroka Daniela. A ježto víme nyní toto, pak můžete opět z jeho sféry vystoupiti a příště se obrátiti do sféry ducha osmého, který se k nám právě blíží

Kapitola 16 (89)

12.12.1842 do 15,30 do 18,45 hod.

Osmý duch a jeho sféra pravdy a lásky. Nádherná krajina. Horská partie. Podivné hodinové kyvadlo. Zvláštní jehlanová stavba atd. Podivný ciferník světových hodin, který oznamuje poslední čas. „Vyšší ciferník, nádherné řešení Velkého hodinového stroje. Velká krychle a malá krychle, kniha se sedmi pečetěmi atd. Nádherné město. Nový Jeruzalém, pravdy a sféry Swedenborgovy.

Nuže náš pohostinný přítel jest již zde, vstupte tedy ihned do jeho sféry. Tohoto ducha uvidíte opět v jeho sféře a trochu vás povede. Dejte si však pozor, co on vám ukáže a co on vám řekne, neboť z toho se vám leccos ještě nesprávného ujasní. Už jste v jeho sféře držte se ho tedy, jest to zdatný průvodce a jest v něm mnoho moudrosti ze Mne. Cestou se také již dozvíte, kdo vlastně tento duch jest, a tak tedy ho nyní následujte a jej poslouchejte!

A hle, duch právě vám praví: „Pojďte, pojďte, milí bratři, podle vůle Páně povedu vás do říše pravdy a do říše lásky.

Vizte tamto směrem k východu ono nadmíru velebné krásné pohoří a pohleďte kterak Božské Slunce v němž jest Pán stojí již vysoko nad pohořím a jak nádherně nechává své paprsky jako paprsky libých červánků padati do údolí a jiných prohlubní světa!

Pohleďte také při této příležitosti poněkud zpět spatřujete tu velké moře, které je pohybované velmi mnohými a velkými vlnami na povrchu, nad vlnami spatřujete mnohé vlny, některé velké, jiné malé a hleďte jak se vlny tlačí, blíže ku břehu, aby nasávaly tyto nádherné sluneční paprsky a lodi na velkém moři zařídily také své plachty tak, aby podobně jako vlny připluly k osvětlenému břehu. Z toho můžete poznati skrytou sílu paprsků z onoho božského Slunce, v němž přebývá Pán.

Avšak nyní se odebereme tam na to pohoří, kde uzříme věci zcela jiného druhu a uvidíme jak se tam utváří božská pravda. Vy se tážete říkajíce: „Ale náš milý duchovní příteli a bratře! Ono lesknoucí se pohoří zdá se být ještě zcela daleko, jak brzy ho dosáhneme? „Ó, milí přátelé a bratři! O to se nestarejte, neboť naše vlastní vůle vás tam brzy přivede. Chcete se mnou a hleďte, už jsme na místě!

Vy pravíte: Ó, milý duchovní příteli a bratře, zde jest neskonale nádherně, zde bychom chtěli zůstati, neboť něco tak nádherného, jako je tato vyhlídka u tohoto vysokého pohoří, nám ještě ani v tušení na mysl nepřišla!

Spatřujete tam směrem k jihu cosi podivného a nevíte si rady, co jest to. Vidíte sice na zlaté z vysoké oblohy dolů viseti na tyči slunce a toto slunce se pohybuje vážně pomalu sem a tam jako kyvadlo u hodin. Rádi byste věděli co to je.? Já však pravím vám: Pohněte se jen blíže a přijdete ihned věci na stopu.

Vizte tamto za tím velkým slunečním kyvadlem nadmíru velkou čtyřhrannou budovu, která se svou špičkou stupňovitě a jehlancovitě se zvedá právě také až pod vysokou zdánlivou oblohu, tam půjdeme a tuto budovu si trochu prohlédneme. Nadpis na jedná straně nám především poví, co je to za budovu. Vy chcete a hleďte už jsme také na místě!

Pohlédněte vzhůru, na desátém stupni vidíte státi dvě velké svítící pyramidy, čtěte co je na každé z nich napsáno. Pravíte: Písmo vám neznámé, no dobře, já vám jej tedy přečtu. Hleďte na pyramidě po našem levém boku je psáno; „To je velký časoměr pro stvořené věci. A na druhé pyramidě je psáno: „Jedině správný pohyb všech věcí a událostí podle božího řádu! Z obou těchto nadpisů budete moci již snadno uhodnouti, co tento zjev udává.

Nyní se však povzneste se mnou aspoň k poloviční výšce této budovy, spatříte tu ciferník velkých světových hodin a velmi snadno z něho poznáte o jaký čas z něho jde nyní!

Nuže hleďte, jsme již opět na místě samém, divíte se, že tento ciferník je označen číslicemi jen na jedné straně, totiž na levé a to právě tak jako na vašich hodinách, od jedné do dvanácti. Strana pravá, obrácená k východu, jest zcela bez číslic. To je proto, že zde strana západní jen ono časné, strana k východu však ono věčné a tudíž duchovní.

Hleďte, když bylo založeno veškeré hmotné stvoření, tu stála tato svítící ručička dole na číslo jedna, které spatřujete dosud silně svítící. Kde však stojí tato ručička nyní? Vy pravíte: Stojí přímo vzhůru, a to téměř na konci posledního čísla; má překročiti ještě dva malé body, a její špička bude venku na bezciferním svítícím poli. Víte, co to znamená? Hleďte, to znamená poslední čas!“

Vy se však tážete: Copak přestanou všechny věci existovati, až ručička vystoupí ven do volného pole? To nám oznámí příští výše stojící ciferník, pojďte tedy se mnou jen o několik stupňů výše!

Hleďte tu jest již ciferník, co spatřujete na něm? Vy pravíte: Spatřujeme tu poměr právě opačný, strana obrácená k východu jest temná a bezciferní strana(?) k východu je zde označena novými jasně svítícími číslicemi, avšak jednička tu stojí nejvýše a dvanáctka nejníže. Velká ručička se dotýká již prvé špičky jednotky, která tu svítí jako jasná jitřenka a každá číslice, která sestupuje od jednotky dolů po velkém kruhu, svítí víc a více a lesk poslední číslice je jako lesk Slunce, které tam z rána tak nadmíru nádherně září! Shledali jste tuto věc správně avšak co oznamuje?

To se ihned dozvíte. „Hleďte takto zasahuje starý temný čas do nového světlého, proto také věci nezanikají, nýbrž bude jim dán jen nový čas.“ A jako byl prvý čas časem zániku, časem noci, tak bude tento přicházející čas časem východu a časem dne. Nyní rozumíte tomuto velkému hodinovému stroji a proto obrátíme opět své zraky odtud a budeme zkoumati podrobněji věci, které tu lze ještě v nekonečné plnosti co nejnádherněji spatřovati kolem nás.

Tamto k jihu vidíte nadmíru velkou čtyřhrannou budovu, podobající se nadmíru velké krychli a má délku téměř dvanácti tisíc sáhů a jest tak vysoká a tak široká, jako dlouhá. V určité výšce spatřujete na čtyřech rozích čtyři obrovské postavy lidské a u jejich nohou vidíme čtyři různá zvířata. Ihned se tam odebereme a uvidíme, co je na této celé věci. Vy chcete a tak tedy jsme jak vidíte na lesknoucí se ploše této velké krychle.

Pohleďte tam uprostřed této lesknoucí se plochy jest ještě malá předsíně se lesknoucí svítící krychle, na krychli leží úplně odpečetěná kniha.

Sedmou pečeť vidíte již odpečetěnou a z této pečeti vidíte vystupovati všeliké obrovské útvary. Mnozí duchové bílým rouchem odění a s velkými pozouny v ruce vylétají na všechny strany ven, hleďte, tamto troubí jeden na pozoun a z pozounu se všelicos řítí, jako; válka, drahota, mor, hleďte tamto jiný troubí na pozoun, z něhož srší pustošící oheň, kamkoliv padne tento oheň stráví vše a nejtvrdší kameny se v něm rozplynou jako vodní kapky na žhoucím železe. Hleďte, tamto opět jiný, troubí na pozoun a řítí se z něj velká zátopa všeliké havěti plná a pohleďte tamto v hlubině na starou Zemi, kterak se topí v této zátopě. A hleďte tamto, čtvrtý troubí

na pozoun a velký ohnivý drak se řítí svázán tamto dolů kde vidíte v nekonečné hloubce se vlniti nezměrné ohnivé moře. Avšak pohleďte nyní na ony čtyři veliké obrovské postavy na rozích, také ony jsou opatřeny velikými pozouny. Hleďte, onen na severní straně troubí mocně na pozoun a jakýsi duch se řítí z pozounu s velkými důtkami aby trestal Zemi a hleďte onen na východní straně troubí též na pozoun a z pozounu se řítí jiný duch, rovněž troubí na pozoun z něhož se řítí množství duchů opatřených všelikými košíčky semen, aby do zametené půdy kladli nový plod. A nyní hleďte, duch směrem k východu troubí také na pozoun a z pozounu se řítí svítící mračna. Nesčetné zástupy spatřujete na něm nejvýše nad tímto oblakem spatřujete svítící kříž a na kříži stojí člověk, jemný jako beránek!

Hleďte, toto jest znamení Syna a člověka a tak jsme na tomto místě také viděli vše, co vám může býti doporučeno býti viděno a spatřeno a to vše je světlo pravdy z něhož spatřujete tyto věci.

Avšak vy obracíte své pohledy právě k východu a k vašemu největšímu úžasu spatřujete přenádherné veliké město, které svítí jako nádherné slunce nad ním! Rádi byste také věděli, co je to za město a rádi byste je také podrobněji shledali, chcete! – a hle, město je před vašima očima!

Jak se vám líbí zde? Vy pravíte dále: Nekonečně, nevýslovně dobře, neboť zde dýcháme samou lásku a vše nač pohlédneme má nadmíru jemný něžný a láskou dýchající ráz. Vy pravíte dále: Jak nádherně se lesknou zdi tohoto města, jak nadmíru vznešené a skvoucí jsou brány a jak nepopsatelně nádherné světlo září nám vstříc z každé brány! A jak nesčíslné přeblažené zástupy andělské tu kráčí z něho a do něho. Ó, zde jistě dobře bydlí!

Pravíte, že byste také rádi shlédli vnitřek tohoto města, také toto můžete nyní učiniti. Avšak předem vám říkám: Toto město je tak nekonečně velké, že bychom je celé na věky věků neprošli ani největší myšlenkovou rychlostí. Neboť toto město stává se teprve velkým, ano nekonečně stále větším a větším, čím hlouběji kdo vniká do jeho nitra – proto se také přiblížíme jen k jeho jedné bráně a touto branou pohlédneme do nitra města.

Pravíme nyní: Pro všemohoucího Pána! – Jak nekonečná to nádhera a jak nepřehledná to řada domů! Tato ulice jak zde spatřujeme, nemá jak se zdá ani konce. Ano pravím vám: Touto ulicí byste mohli věčně dále kráčeti a nikdy byste se k druhému konci nedostali a takových ulic a náměstí je v tomto městě nesčíslné množství. Chcete-li však věděti, jak se toto město jmenuje, pak si přečtěte nadpis nad touto branou, zní:

„Svaté Boží město,“ anebo „Nový Jeruzalém.“

Já pak, který vás sem zavedl jsem duch Swedenborgův, a tak jste tedy také viděli vše to, co vám bylo Pánem popřáno z mé sféry viděti.“ A tak se opět vraťte. A hleďte, už jsme tu, odkud jsme vyšli. Vystupte nyní z mé sféry k Tomu, jenž vás očekává a jehož jméno jest: Svatý, svatý, svatý! Nuže, jste opět zde, všimli jste si dobře všeho?

Přisvědčujete, Já však pravím vám: Čemu jste z toho ještě nerozuměli, to se stane se vám časem a to ve sféře nejbližšího ducha jasnější a pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 17 (90)

13.12.1842 od 16,45 do 19,15 hod.

Devátý duch a jeho sféra (ev. Marek) vede do zvláštního duchovního světa, aneb Hadesu a do různých jiných oblastí, také do pekel atd. Tak zvaný Styx. Pohořelá vesnice na druhém břehu Styxu plná bídy a ošklivosti. (Domov tělesné lásky.)

Také tohoto devátého ducha budete v jeho sféře viděti a s ním mluviti provede vás různými místy, kde spatříte a poznáte leccos co vám dosud zůstalo ještě cizí, a leccos co jste dosud zřeli, spatříte v jasnějším světle.

Hleďte, ježto nový pohostinný duch již tu stojí, proto se jen ihned odeberte do jeho sféry, a následujte ho podle jeho pokynu, nyní se již nacházíte v jeho sféře, dejte tedy pozor, co k vám tento nový vůdce mluví řka: „Milí přátelé a bratři, pojďte, pojďte se mnou se podívati na to co vše věčně velká nekonečná láska otcovská koná, a jak jest libá všude! Radujte se převelice, že

se Pánu zalíbilo něco takového ukázati vašemu duchu, neboť uzříte na vlastní oči, jak nevýstižné jsou cesty Páně, a jak nezbadatelné jsou úradky jeho nekonečně věčné moudrosti!

Pohleďte vlevo kolem sebe, jak daleko jen vaše duchovní oči sahají, a řekněte mě pak, co vše se ukazuje vašim očím. Já již vidím, že jste velikosti pohledu na rozpacích a nevíte kde kam a kde začít a kde skončiti. Vylíčím vám tedy podle dobrého řádu věci které zříte, doslovně.

Směrem k severu spatřujete téměř holou krajinu, vysoká příkrá pohoří se kupí jedno za druhým, a shlíží jako soudce dolů do nádherných rovin. Tu a tam mezi horami a na menších pahorcích objevujete budovy na způsob vašich příbytků na zemském tělese, tu a tam spíše směrem dolů k nížině stojí malý kostelíček, ve vyšší sféře těchto hor objevujete táhnoucí se kolem polotemné mraky a nad nimi se zdají být hory ze samého sněhu a ledu, asi jako vysoké ledovce u vás na zemi. Dále spatřujete tuto celou severní krajinu odříznutou velkou a širokou řekou od krajiny na níž se právě nacházíme.

Sledujete-li směr této řeky, shledáte, že vychází z krajiny mezi východem a severem a že se obrací tak téměř polokruhovitě mezi západem a severem, její přívaly mocně vlní a bouří, proto jen jediný létající most anebo spíše jedna volná loď umožňuje obyvatelům, kteří bydlí na druhém břehu řeky.

Rádi byste věděli jací jsou to obyvatelé? To se můžeme ihned dozvěděti. Pojďte jen se mnou, člun jest právě na této straně a řeku s malou námahou přeplujeme, chcete tomu a hle, již jsme na břehu řeky. Vstupte nyní jen zcela srdnatě do člunu a nebojte se šumivých vln, ani černé hlubiny této řeky, budeme člun tak obratně říditi, že nám do něho nepřijde ani kapky. Nuže, jste v něm, hleďte, plavba postupuje lépe nežli jste si mysleli. Neboť již jsme uprostřed řeky, nelekejte se však nestvůr které zvedají své hlavy nad vlny, své tlamy dokonce mocně otvírají, jakoby chtěli pohltiti celé světy. Hleďte už jsme blízko druhého břehu, a nyní jsme ho také úplně dosáhli. Vystupte nyní napřed na břeh a já vás budu následovati a zároveň upevním člun u břehu.

Hleďte. Nyní jsme na břehu, tamto dosti hluboko v údolí spatřujeme špinavou vesnici, vejděme do ní a popatřme, co tu vše jest. Hleďte už jsme tu, jak se vám zde líbí? Dostáváte přímo horečku. Já však pravím vám. Zde to vypadá ještě dobře, přijde však ještě něco horšího.

Vy pravíte: „Milý příteli a bratře! Již toho máme dosti, neboť ony nad míru špinavé domy vesnice vypadají jako u vás na zemi spáleniště, když nějaká vesnice někde v nějakém koutě země vyhoří a lidi které spatřujeme tak ubohé, že by zde na zemi nebyl nikdo snadno s to něco ubožejšího si představiti. Právě k nám přichází dvojice, muž je polonahý. Nahé části jeho těla jsou nadmíru vyhublé a špinavé a nad prsama má, jak se zdá spáleninu. Též vlasy má z poloviny spálené, ohněm ožehnuté, také půl obličeje zdá se být spáleno. Jeho průvodcem zdá se býti žena Pane! Jak žalostně to ženská postava vypadá jakoby byla již tři roky pohřbena, jen přes ramena visí ještě několik nadmíru špinavých cárů a vypadají jakoby byly právě vytaženy z nějaké stodoly. Její zcela nahé nohy zdají se být spíše bezmasými kostmi nežli snad jen poněkud pokryté masem a její ruce. Ó spravedlivé nebe! Jedna jest pouhá polospálená ruka kostlivce a druhá je plna hnisu a vředů, a její hlava, jaká to tvářnost! Věru, kdo jen z ní je s to seznati nějaký rys nežli pouhou smrt, ten musí být věru na vysokém stupni moudrosti.

Ano, moji milovaní přátelé a bratři! Nelitujte tohoto pohledu, neboť obyvatelé této krajiny vypadají zde ještě nejpříznivěji a je to tedy jen prvý počátek velké bídy, kterou v sobě skrývá tato krajina. Pojďme však nyní do vesnice samé, a tam uvidíte pravé podivné věci.

Hleďte, tu jest právě prvý dům, podívejte se tímto oknem dovnitř co spatřujete? Oho, vy se hrozíte, copak je to? Já to dobře vím, hleďte zde není žádný krám s voňavkami, na podlaze této světnice vidíte polozelelé lidské bytosti, jednu přes druhou se chouliti a v jejich zapáchajících, od kosti zpola uvolněném a uhnilém těle se rýpati. To ovšem není nějaký chvalitebný pohled, avšak už tomu jednou není jinak, neboť takto se zde utváří láska těla. Ptáte se zda tyto bytosti bývají ztraceny? Vždyť přece víte, jak velká jest láska a slitování Páně! Hleďte tělo, anebo spíše tělesná rozkoš všech těchto bytostí musí být úplně nejošklivějším způsobem strávena, nežli budou moci přijíti do takového stavu, v němž je pro ně pomoc možná.

Myslíte snad, že tyto z vašeho hlediska nanejvýš ubohé bytosti se cítí v tomto stavu snad nešťastné? Ó nikoliv! Kdyby se tak cítily, pak by brzy uprchly, neboť tolik síly ještě každý má, že může státi a dále se proti proudu řeky pohybovati, jejíž voda má pro ně léčivou a očistnou sílu. Avšak jejich živlem jest tělesná rozkoš a tak hlodající na svém těle tak dlouho až je konečně strávené.

Vy se tážete: „Mají tito lidé také co jísti, aneb mohou nějaký pokrm ještě požíti? Pojďte tedy jen k druhému domu, a podívejte se oknem dovnitř, a uvidíte hned hostinu.

Nuže co vidíte? Avšak vy se nevydržíte na nic dívati. Pročpak jste tak náhle odskočili od okna? Nuže, hleďte, to přináší sebou také tělesná rozkoš. Vždyť již na vaší Zemi máte přísloví, kde mnozí říkají: Ale ten či onen a ta či ona by se láskou snědli! Nemusíte se tedy ani zde tak příliš hroziti jestliže jste viděli, že obyvatelé tohoto domu si ožírají své shnilé, molů a červů plné části těla. Tak se tedy musí tělo stráviti, má-li být v nich kdy uvolněna jiskérka lepšího ducha.

Ptáte se nyní opět, zda tyto nejvýš nešťastné bytosti nemají žádného zaměstnání? Hleďte, také toto uvidíme, tamto jest již opět jiný dům. Podívejte se jen tímto poloprázdným oknem dovnitř a spatříte ihned zaměstnání obyvatelů tohoto domu, avšak vy zase prcháte od okna. Copak jest to již zase, že vás to tak rychle odehnalo od okna? Je věru něco velmi mimořádného, spatřujete-li v pravém světle, jak obyvatelé domu vytahují ze zapáchající stoky v zemi uvolněné a polozetlelé zbytky cárů těla, ovinují je ještě kolem holých kostí a když nějakou kostru takovými hnisajícími tělesnými hadry ovinuli, pomýšlejí pak ihned smyslově páření, a napínají všechny síly, aby si tím ještě opatřili chlípný tělesný požitek. Proč se tak velice divíte při tomto pohledu, vypadá to na Zemi lépe? Ó, kdybyste jen mohli duchovníma očima pozorovati leckteré to jemné tělo, které vzbuzuje na Zemi tak velikou pozornost, pak byste spatřili mnohem větší divy nežli zde!

Vy se tážete; cožpak tyto bytosti nemají vůbec žádného pojmu o Pánu, a také vůbec řádnou touhu po něm? Zde to jde jen velmi málo ku předu, hleďte zde stojí na pahorku jakoby špinavá zřícenina nějaké modlitebny. Přiblížíme se k ní, kdož ví, co vše zvláštního v ní objevíme! Hleďte, zde vzadu směrem k hoře jest poněkud již rozpadávající se vstupní brána. Třeba se jen podívati dovnitř a dostane se nám na naši otázku ihned náležitá odpověď. No zde dokonce padáte zpět? Copak jste spatřili tak podivného? Nemůžete téměř dýchati, neřku-li mluviti, to nesmíte stále dělati, jinak na této naší pouti nedojdeme tak hned konce, neboť co jste zde viděli, není nic víc a nic méně nežli zcela přirozené. Přemýšlejte jen. Tělesně smyslný a žádostivý člověk nosí něco takového všude sebou. Ti když také vstoupí do modlitebny, tu ať se podívá nač chce, jeho tělesná láska bude při tom stále činná. Každý předmět bude jí svým způsobem pomalován a tak lze takovou ošklivou lásku duchovně spatřovati také na každém předmětu, na který smyslově žádostivý člověk jen pohlédl. Z tohoto důvodu spatřili jste také v této modlitebně místo oltáře jen samé pohlavní části obého druhu ba i ten chudě vybavený nepatrný křížek byl ze všech stran ověšen a ozdoben těmito částmi rozkoše a dokonce jste v modlitebně spatřili několik lidí, kteří se vláčeli v této modlitebně, jako nějakém muzeu a jejich oči se pásly na těchto řečených uměleckých předmětech, jakoby byly do nich úplně zahloubány a ponořeny.

Shledáváte to snad přehnané! Pravím vám: To není ani v nejmenším přehánění, nýbrž je to nejskvělejší a nejvýš doslovná pravda, neboť u vás na Zemi je převelice velké množství lidí, kteří sice tu a tam vzpomínají na Pána, zejména když uvidí nějaký vyřezávaný obraz, který Ho ovšem znázorňuje jen nejvýš vnějšně hmotně, jak dlouho však potrvá taková vzpomínka? Stačí jen pohled na někde se nacházející půvabné tělo a ihned bude vzpomínka na Pána, jakož i na Jeho obraz ověšena a protkána všelijakými částmi těla! Na Zemi skrývá toto vše kůže avšak pro ducha je toto vše tu v nahém nazírání.

Tážete se: Milý příteli! Zde hlouběji v těchto špinavých příkopech jest ještě mnoho takto vypadajících krčem, jest tu snad pokračování těchto tělesných proslulostí?

Moji přátelé a bratři! Přijde jen zkouška, abychom také tuto otázku rozřešili, podíváme se ještě na několik takových paláců, a jsem toho mínění, že budete toho míti dost a že se na ostatní, jak vidíte nesčíslně malé paláce, nebudete dotazovati, Hleďte, u jednoho již jsme, podívejte se jen dovnitř a užasnete co tu vše jedním pohledem uzříte. No, no, začínáte se zde dokonce kroutiti, jakoby vás zachvátila zuřivá kolika. Copak je to, já nic takového nenalézám, jsou to přece jevy s vaší země a to zcela takové, jaké se tam vyskytují.

Nevidíte zde nic jiného nežli množství žen ležících na špinavých prknech, které tělesně ještě zcela obstojně vypadají, jen jediná věc, že docela zuřivě smyslně vypadají a skutečně takovými jsoucí mužské bytosti chodí mezi ženami a špičatými noži dělají do těl žen hluboké díry a pak do těchto ran vkládají své genitálie (pohlavní údy). Dále ženy svazují mužům ruce, pak upevňují provazcem na kůl a pak se pustí do mužských pohlavních částí a jakoby žhoucími zuby je rozsápají a že dále naopak mužové ženám vytrhávají prsa a pověšují je na své pohlavní části údu, ba dokonce jsou mnozí již na celém těle ověšeni těmito vytrhanými ženskými prsy a

že toto hanebné dílo vyhlíží zajisté velmi krvavě, tj. však také vše, nad čímž se hrozíte, tedy celá ta věc! Vy nyní řeknete; ne to je přece jen poněkud přehnáno; já však pravím že nikterak, neboť kdybyste na vaší zemi mohli jen na jedné ploše kvadrátní míle duchovníma očima ohledati, jak různě se utváří tělesná touha, uviděli byste ještě zcela jiné věci. Věřte kdybyste leckteré obyvatele Země nezdržovaly sankcionované zákony trestní státní i občanské, podivili byste se, s jakými vpravdě pekelnými vynálezy naplněna by přišla tělesná rozkoš na denní světlo!

Máte ještě chuť prohlídnouti si nejbližší dům? Potřásáte hlavou! A tak vás tedy již dále nepovedu, nýbrž pravím vám jen krátce, že byste nespatřili nic lepšího, nýbrž jen stále horší věci. Tak byste například v nejbližším domě viděli všechny možné druhy tak zvaného prznění chlapců. Kdybyste pronikli dále, spatřili byste, jak jsou tu mladá děvčata chlípníky naváděna a sváděna k smilstvu. Ježto však pohled na další tělesné ošklivosti by vám spíše mohl uškoditi nežli prospěti, je lépe když jich neuvidíte.

Musím vám však nicméně říci, že čím dále se tu vniká dovnitř, spatřujeme lidi zevnějškem jaksi vždy ještě stále tělesnější a dokonalejší, nežli tam dole směrem k řece. Důvod toho spočívá v tom, že ti směrem k řece jsou již více odhaleni a svého těla zbaveni, nežli ti, kdož tu bydlí hlouběji dovnitř.

Pohleďte jen tamto hodně daleko do špinavého příkopu, tu spatříte dokonce několik domů v plamenech, vy se tážete; co to znamená? To znamená že se tam tělesná rozkoš zvrhla ve zlo, jež se odbývá na zemi u vás žárlivostí. Do takového domu nesmíte nahlédnouti, neboť takový pohled by vás stál v nepřipraveném stavu život! V této rokli nemáme tedy také již co činiti a proto se příště přiblížíme k jiné vesnici a uvidíme, jak to tam dopadá. Já pravím vám: Nedělejte si však žádnou dobrou naději, neboť tu uzříte ještě zcela jiné věci! A tak tedy již dosti!“

Kapitola 18 (91)

14.12.1842 od 16 do 19 hod.

Úvaha o tom co se vidělo. Záhrobní utváření lichvářů, domov Průmyslových rytířů (dvojího druhu).

Dříve nežli se přiblížíme k tomuto druhému údolí, odpovím vám krátce ještě na jednu otázku, kterou jste mě položili. Rádi byste věděli zda-li to, co jste tu viděli není snad dokonce peklo. Na to vám mohu odpověděti ani ano ani ne, nýbrž říci vám jen tolik, že to co jste viděli se zde ukazuje, není nic jiného, nežli o sobě uzavřený pohled na neřest, zvláště pokud se týče žádostivosti člověka. Zde jste viděli nejvyžilejší bytosti, tam je také neřest již v podobném stavu, kde jste však viděli ještě dokonalejší tělesně činné zjevy, tam jest činnost neřestí ze špatné touhy také ještě více a více spojena se způsobilostí ke konání neřesti. Toto se na naší Zemi jeví jasně a zřetelně, neboť jistě jste se sešli již s lidmi, kteří mnohonásobným hřešením svou tělesnou vrozenost zpustošili a snížili tak, že ji nejsou již s to žádnými umělými dráždidly k úplnému požitku tělesné rozkoše probuditi. Hleďte, tací se zde objevují v popředí, poněvadž tu a tam přece jen nechávají v sobě vzejíti myšlence která jim ukazuje nicotnost a pomíjejícnost všech takových požitků. V pozadí jste však spatřili ty, u nichž síla touhy je ještě také více v souladu se silou konání neřesti. Pohleďte jen na podobné lidi na zemi, dokud mají ještě takové síly, kterak s ní přímo hazardují a své tělo honí jak říkáte jako herku.

Z toho byste mohli nyní poznati, že to, co jste viděli není peklo ani nepeklo, nýbrž jen jev utvářené neřesti, a ježto nyní toto víme, odebereme se tímto poznáním k nejbližšímu zmíněnému již údolí.

Hleďte, toto údolí jest nám již známého oddělení jen nízkými a dosti špinavým horským hřebenem. Třeba jen tento hřbet přestoupiti a spatříme ihned podstatu druhého údolí. Vy tomu chcete a hleďte, již jsme na výšině vysokého hřebenu. Hleďte tam dole na novou vesnici, jak se vám líbí? Pravíte: Na dálku se vyjímá téměř lépe nežli vesnice předchozí, jen okolnost, že se nachází více na západ, neslibuje nám mnoho dobrého. Ano, máte pravdu, tak tomu také bude.

Ptáte se mne, proč jsou tyto budovy mnohem větší a v celku úctyhodnější, nežli budovy dřívější vesnice a to k jejímu počátku a nalezneme ihned odpověď na vaši otázku. Nuže, již bychom byli před prvým domem, má vpředu na venek zaoblenou a špinavě bíle natřenou stěnu,

avšak z této přední strany nemá žádného okna, ani žádného východu. Ptáte se proč tomu tak? Protože tato strana je obrácena k východu, a východ jest ošklivostí pro obyvatele této vesnice. Podle toho, abych mohl vyprávěti, obsah tohoto domu,musíme se již odebrati poněkud za budovu, která stojí ovšem poněkud nahoře. Hleďte, tu je již prostranné okno, pohleďte dovnitř a řekněte mě, co jste spatřili.

Oho, hned při prvém domu, opět padáte, co potom s vámi bude u domu příštího? Pravíte zcela udiveně: Proboha to je neslýchané nelidské, nemyslitelné! V pozadí seděl na černé lavici skutečně lidský netvor, měl nelidskou tloušťku, více než půl pokoje zaujímající velmi ošklivě. Dolu visící břicho, od krku seděla špinavá nadutina za nadutinou. Před ním stálo množství zcela vyhublých kostlivců a tlačili se k tomuto přehroznému tučnému bachráči a prosili ho aby je sežral? A skutečně tento netvor měl před sebou již několik zcela vyhublých lidských koster. Někteří však v pozadí proklínali tohoto netvora a chtěli se na něj zuřivě vrhnout, byli však zadrženi těmi, kterým tento netvor sliboval, že také z jejich těla něco stráví a ve svůj tuk je promění.

Vy se nyní opět tážete: Co tento zvláštní nanejvýš ohavný obraz znamená? Toto ať pochopí kdo chce, my to prostě nechápeme. Já však pravím vám, moji milí bratři a přátelé! Když toto v prvém okamžiku nechápete a nevíte, pak chodíte na vaší Zemi úplně slepí.

Není to zcela znamenitý obraz lichváře a zejména nějakého hlavního rytíře průmyslu, který si učinil svým životním úkolem pohltiti vše, cokoli ho jen obklopuje a vynáší úroky. Stanovte jednou hranice nasycování takového lichváře, nejde jeho touha do nekonečna? Dělal by si snad i jen nejmenší svědomí z toho, kdyby mohl strhnouti na sebe poklady a bohatství celého světa? Prolil by jediné slzy, kdyby mohl život všech vdov a sirotků na zemi na sebe strhnouti a stráviti?

Pravím vám: Chuďasové běží hromadně k němu a obětují mu všechen majetek a síly, za mrzký žold dávající se od něho téměř zahubiti a stráviti, jiní mu přinášejí své nemnohé poklady, a vyhlašují se za šťastné když je jen na bídný úrok přijme, by mnozí podvedení jdou tak daleko, že považují přímo za nutnost, aby je podle povahy věcí bez jeho provinění napálil. Někteří rovněž hrabiví, avšak při tom světsky nemoudří ubožáci nahlížejíce darebáctví tohoto boháče hrozí mu zničením a smrtí, avšak zájemci tohoto lichváře, shledávajíce, že by jeho smrtí přišli spíše k záhubě, nežli při úplném jeho nasycení, brání pokud možno takovému násilnému kousku.

Nuže, co tedy nyní říkáte tomuto obrazu? Není znamenitý a neukazuje tuto neřest v dokonalém stavu odhalením? Toto je však jenom dobromyslný začátek, pojďme k nejbližšímu poněkud většímu domu, a zkoumejme jeho obsah a uvidíte, že naše věc bude, jak bylo řečeno stále lepší.

Hleďte, už jsme u prvého okna. Musíte se velmi ostře podívat neboť ježto tento dům je větší a jak vidíte, zezadu má jen dvě poměrně malá špinavá okna, vevnitř jest tedy značně temno. Proto se tedy jen ostře dívejte! Viděli jste již co se tu vše uvnitř nalézá? Vy se chvějete to je mně již jistým znamením, že jste jeho obsah náležitě viděli. Avšak nemůžete mluviti; to vám rád věřím, neboť podobné pohledy zaráží mocně i nás silné duchy a to zvláště z toho důvodu, že se právě nyní stávají stále mnohonásobnější a velkolepější. Já zde však vidím, že bude třeba, aby se vám předříkávalo, co jste viděli, protože byste pro takový obraz nenalezli snadno správná slova.

Vidíte zde v pozadí rovněž zcela ošklivou vykrmenou bytost, tato bytost měla strašně nadmuté břicho, její hlava měla tlamu velkou jako hyena, její paže byly utvářeny jako dva nejsilnější hroznýši, její nohy se podobaly nohám medvěda. Na jejím nadmíru velkém břichu byl zřízen jakýsi oltář, uprostřed tohoto oltáře se týčilo do výše dvojnásobné kopí, na tomto kopí spatřujeme množství napíchnutých vyhublých lidských bytostí, jedna hadí paže byla neustále zaměstnána tím, že bytosti nabodnuté na kopí brala dolů a přiváděla je k tlamě mrchožrouta. Druhá hadí paže sahala stále na všechny strany kolem ubohých do této místnosti nešťastně vyobcovaných lidech a nejbližšího kterého uchopila rozmačkala a vrhla jej pak na kopí svého břišního oltáře! Velké bědování nešťastníků činilo tuto paži ještě činnější, hleďte toť obraz který jste zřeli.

Jak se vám líbí? Pravíte: špatně, strašnou hrůzu budí. A pravíte dále: To je přece jen něco příliš silného, na Zemi to dopadá sice zle, avšak co se týče tohoto obrazu, zdá se býti přece jen trochu přehnaný!

Já však pravím vám: Zde není ani příliš mnoho ani příliš málo, nýbrž holá pravda. Pohleďte jen na jisté hrdiny obchodního průmyslu na vaší Zemi, vezměte měřítko a měřte tlamu jejich hrabivosti, pak zkoumejte jejich paže, z čeho záleží a shledáte zda se úplně nepodobají tomuto

obrazu. Jedno rámě je zaměstnáno aby stále hrabalo, druhé aby na všech cestách kořistilo chytrostí, lstivostí anebo násilím. Učinil-li snadno nějaký lov bývá ihned jako oběť hrabivosti strčen na známý vám již oltář.

Avšak vy se tážete: Proč se tento oltář nachází právě na břichu tohoto netvora? Protože břichem se rozumí nejšpinavější druh hrabivosti sobectví a sebelásky. Velké břicho znamená nadměrný druh lásky, a oltář na břichu znamená světsky čestně a vznešeně, a tedy pyšný a velkomyslný druh takových velkolepých průmyslových rytířů.

Co tedy znamená onen postavený dvojsečný meč aneb kopí na oltáři? To byste měli už na prvý pohled uhodnouti, neslyšeli jste nikdy o obchodním anebo směnečném právu? Hleďte, to je tedy na onen oltář! Proto dá-li se nějaká ubohá bytost chytiti, jest uchvácena a bez milosti beze všeho šetření a pardonu na právo nahoru nastrčena a tak tímto právem ihned k smrti podrobena.

Tážete se ještě: Kdo tedy jsou potom ti mnozí ubožáci, kteří tu jsou pilně chytáni a proč jest toto kopí dvojnásobné? Ti ubožáci, jsou všelijací lidé, část která je chycením především vystavena, jsou maloobchodníci, druhá část jsou ti kteří nouzí přinuceni musejí své výrobky odevzdati takovému velkospekulantu, třetí část jsou všelijací chudí zahraniční národové, kteří jsou s takovým domem v obchodním spojení, čtvrtá část jsou koupěchtiví lidé, pátá část jsou další obchodníci společnosti, šestá část je třída sloužící tomuto domu, a sedmá část jsou ti kdož všelikými ohledy a vztahy závisí na takovém domu. Pro všechny tyto třídy jest dvojsečné kopí ve stálé pohotovosti, avšak málem bychom zapomněli co znamená dvojí ostří tohoto kopí. To lze přece snadno rukama nahmatati, jedna strana znamená kupeckou obchodní politiku. Co tedy znamená druhé ostří? To, oč se opírá sociální politika. Oč se však opírá? O poskytnuté jí právo, aby se každého oboru svého jednání tak chopila, aby jí to vyneslo jistá lichvářská procenta. Rozumíte tomu? Kdybyste tomu přesně neporozuměli, pak hledejte někde v knize, a řekněte mě kde je obchodnímu stavu zákonitě předepsán zisk?? Řeže tedy kopí na obou stranách – předně dobře vám známou kupeckou politikou a na druhé straně ziskuchtivostí a obě tato ostří jsou s obchodním právem tak úzce spojeny jako dvě ostří s mečem. Nuže hleďte, není ten obraz přiléhavý? A neukazuje-li jak jsem pravil nic více a nic méně nežli holou pravdu.

A nyní pravíte: Obraz jest správný, avšak zde již není také žádné pochybnosti o tom, že náleží čistě do nejspodnějšího pekla! V podstatě nemáte zcela pravdu – avšak zůstává při dřívějším výroku. Neboť toto vše znamená zcela o sobě neřest, nehledíce na osoby, které takovou neřest skutečně peklo samo provádí, neboť kdybyste něco takového uzřeli ve skutečném pekle, tu by se vám dařilo zcela jinak již při pohledu z dáli, nežli se vám daří zde, v úplné blízkosti takového obrazu nepravosti.

Hleďte jest mnoho takových domů v této špinavé rokli, avšak ježto je v ní nepravost hrabivosti znázorněna stále vnitřněji a tudíž nevýslovně hrozněji a vy byste již dalšího pohledu nesnesli, ukončíme tuto věc dvěma zřenými domy, neboť přejde-li tato neřest do sféry palčivě hrabivé žárlivosti, pak se však také stane čistě pekelnou a pro vaše slabé oči tedy nevhodnou. Proto se příště odebereme raději do údolí třetího, spatříme tu ještě zcela nové zjevy a tak pro dnešek dosti!

Kapitola 19 (92)

15.12.1842 od 16,15 do 18,45 hod. večer

Vládychtivá politika, jak se tam vytváří s vysvětlením.

Abychom dosáhli tohoto třetího údolí, nebude nám třeba nic jiného činiti, nežli se jen odebrati přes tento ovšem poněkud vyšší horský hřbet.Vy chcete a hleďte už jsme na výšině. Podívejte se jen dolů více ještě k západu a zmíněná nejbližší vesnice nemůže ujíti vaším zrakům.

Pravíte tázajíce se : Milý příteli a bratře! Mimo několika neohrabaných názorů země nemůžeme spatřiti nic, co by se podobalo vesnici. - Já však pravím vám; vy vidíte již beztoho správně, neboť pohlédněte jen dovnitř, jak nejdále můžete do stále užšího a temnějšího příkopu a objevíte velké množství podobných názorů země. Řekněte.

Tu nemůže přece nikdo bydleti ať by měl podobu nepravosti jakoukoli, já však pravím vám; Jen počkejte! Až se k těmto náhozům země úplně dostanete vytvoří se věc jinaká jelikož tedy chcete , odebereme se dolů.

Nuže hleďte, byli bychom zde a to před prvým náhozem co tomu říkáte? Krčíte rameny, já však pravím vám, přistupte jen poněkud blíže, avšak ne příliš blízko, a přestanete ihned krčiti rameny. Tážete se, proč tedy nesmíte přistoupiti příliš blízko k takovému nevinnému náhozu země? Také o tom se vám dostane při náležitém přiblížení ihned příslušné vysvětlení a tak tedy přistupme poněkud blíže!

Proč tedy tak mocně odskakujete? Vždyť jsem vám řekl, že tyto náhozy země nejsou tak docela prázdné, jak se na vzdálenost zdály oku. Vy nyní řeknete; co je to? Jakmile se i dva kroky přiblížili k této hromadě země, tu vystrčil ihned jistý počet známých nám hadů z malých neviditelných děr hlavy a otevřeli svou jedovatou tlamu, a věru kdybychom tak rychle odtud neodskočili, vrhli by se jistě na nás a mohli nám notně ublížiti. Jsou tyto hromady země samé příbytky hadů? Není tu nikde nic člověku podobného?

Pravím vám: Abychom se to dozvěděli, musíme tuto hromadu země zkoumati ze strany severní, kde však je ovšem nejvýš nebezpečně přístupná; proto musíte kráčeti za mnou a zcela pokradmu vykukovati za mými zády, a pak již uzříte to pravé. Nuže, pojďte, už jsme na pravém místě, nyní si dobře povšimněte, že v nejspodnější části této hromady země jde do ní díra na způsob liščího doupěte u vás. Podívejte se tu náležitě přesně dovnitř, a spatříte hned něco jiného. Spatříte-li však něco a byť to bylo sebestrašnější, musíte se však nicméně zcela tiše a klidně chovati, neboť příliš prudký pohyb neb nevčasný výkřik úzkosti mohl by míti ten následek, že bychom se všichni museli co nejrychleji dáti na útěk

Nuže, nahlédli jste již dovnitř? Vy zcela tlumeně přisvědčujete, nuže to je dobře. Nežli věc vyřídíme, odebereme se co nejrychleji hezky daleko od této hromady, neboť není dobře v blízkosti o tom mluviti, neboť tato hromada země vystrčila mnoho tisíc uší a jest na číhané, proto se o jejím stavu může mluvit jen v náležité vzdálenosti. Vypravujte mně nyní co jste viděli.

Vy pravíte; Ó, milý příteli a bratře, strašný, přestrašný, ano hrozný pohled! V pozadí jsme viděli krčiti se nějakou bytost, vypadala jako nějaký nejošklivější a nejstrašnější drak! Tento měl hlavu podobnou člověku avšak místo lidí bylo tu nesčetné množství nejjedovatějších hadů, kteří se kroutili na všechny strany a svýma ohnivýma očima rozhlíželi se kolem, zdali se k tomu hroznému obydlí neblíží nějaký lup nebo kořist.

Více v popředí kolem stěn jsme viděli opět mnoho lidských ubohých postav, které byly na rukou a nohou svázány řetězy a množství volných hadů se plazilo kolem nich, nakusovalo jim žíly a vysávalo jim krev. Ošklivá bytost v pozadí měla však ve své pravé ruce hadem ovinuté ruce žhavý meč a v druhé ruce jakoby svinutý svazek Písma, tento svitek nezřídka rozvinoval had, který byl ovinut kolem její levé ruky a v rozvinutém svitku pohyboval jazykem jakoby chtěl v pozadí sedící nestvůru na něco obzvláštního upozorniti. Po tomto aktu jsme viděli, že z temného pozadí množství hadů bylo vytaženo ihned několik nejvýš nešťastných lidských bytostí, nad nimi zamávala vzadu sedící nestvůra ihned svým žhavým mečem, některé rozsekla a ostatní pak nechala hady, kteří měli lidské ruce, opět řetězy svázati a přidružiti k ostatním. Toto jsme viděli a ne více a ne méně.

Pravím vám; Ještě nepochopitelně a ještě hůře nežli ukazuje tento obraz jest to právě v tomto ohledu na zemi. Hádejte však nyní jaká neřest vězí pod tímto obrazem? Hleďte, tento obraz odpovídá světské tyranské vládychtivé politice. Vše co se blíží vládychtivosti, blíží se také do nitra zcela charakteristicky k tomuto obrazu, nesmíte tím však rozuměti snad moudrou státní chytrost spravedlivých Bohem pomazaných králů a vládců, kteří ovšem musí bdíti nad svými národy, aby se navzájem velkou zlomyslností buď příliš nezkazili, nebo zcela nezničili, nýbrž tímto obrazem se míní, jen ona pekelná zchytralost, při níž lidé jakéhokoli postavení neb hodnosti, snaží opatřiti nějaké vládnoucí místo nejhanebnější podlízavosti, a když si nějaké takové místo opatřili, pak se ihned ohradí navenek se zdající pokorou, milostí a nejúplnější nenáročností, avšak tento jejich příbytek je pln číhajících hadů, podobajících se plazícím se nejprohnanějších tajemných vyzvědačů, kteří se co nejbedlivěji ohlížejí na venek aby se k takové nenáročnosti zhoubně nepřiblížilo nic nebezpečného. Přiblížilo-li se něco, bývá to ihned uchopeno, a zastřenou tajnou vlečkou před nenáročného majitele tohoto příbytku přivedeno. Že se takové kořisti v tak nenáročném příbytku nejlépe nedaří, viděli jsme na obraze. Hadi na hlavě místo vlasů, znamenají neúnavnou snahu po stále větší moci, žhoucí meč v ruce, hadem ovinutý na-

značuje vylouděné vládcovské místo, to jest nějaký úřad neb obor, který opravňuje takového vládychtivého vykonávati jemu svěřenou moc, že je meč žhavý, znamená neúprosnou bytost, anebo tyranskou bytost. Že je ruka ovinuta hadem značí, že se s tímto mečem zachází s velkou chytrostí. Svitek v levé, rovněž hadem ovinuté ruce, znamená prohnanost takového vládychtivce, do jehož plánů nesmí nikdo nahlédnouti, leč jen jeho velká chytrost.

Že jste viděli z jednoho konce pozadí vléci lidi hady, to praví, že mnohonásobná chytrost tyrana je zajmula. Velcí hadi s lidskýma pažema, kteří přikládají zajatcům řetězy, jsou najmutí pomocníci tyranovy, řetězy však svědčí o úplně otrockém stavu těch, kteří stojí pod mečem takového tyrana. Tím bychom měli vše rozřešeno, avšak vy pravíte; Obraz se zdá být sice správný, avšak při tom přece jen příliš silně nadnesený.

Chci vás však upozorniti na jednotlivé příklady, kterých má Země zejména ve vaší nynější době velkou hojnost a z toho velmi snadno seznáte, zda tento obraz praví příliš mnoho. Abyste však nemuseli příliš dlouho mysleti, upozorňuji vás předem na všechny zlomyslné buřiče, kteří vycházejíce většinou z vyššího stanoviska, zařídili se po provedení svých zlých plánů k největším obludám lidstva, Robespierova není zdaleka ta nejhorší mezi nečetnými mnohými kteří uvrhli ubohé lidstvo Země mnohonásobně tělesně a duchovně do nevýslovně velkého neštěstí, a právě takováto v pravdě pekelně satanská politika takovýchto lidí se ukazuje tímto obrazem jen povrchně.

Kdyby bylo radno ukázati vám tyto lidi v hlouběji se nacházejících názorech země, věru můžete mně věřiti, že už při nejbližší hromadě nebyl by ani ten nejsrdnatější z vás s to, již ani literu na papír dostati, neboť to vše patří k nejpodobnějšímu a tudíž také nezlomyslnějšímu peklu

Vy jste viděli z výšiny jak velké množství takovýchto náhozů obsahuje země. Tato hrůzu budící dolní sluje, o tom vám mohu říci jen to, že v každém příštím náhozu země dopadá to desettisíckrát hůře než v předchozím. A na tom je dosti, neboť musím vám otevřeně doznat, jen nejmocnější duchové andělští, kteří jsou k tomu od Pána všemožnou silou zvláště vyzbrojeni, mohou projíti tímto údolím bez újmy, já však bych s vámi nemohl proniknouti ani k třetímu náhozu, neboť taková vládychtivost má na zřeteli věci světské, jak jste to viděli v tomto náhozu země, dotud to při náležité opatrnosti není duchovnu škodlivé, jestliže však, jak už se dosti silně stáván u druhého náhozu, tato vládychtivost vystrkuje své hadí rámě také do duchovna, tu si také již duch musí dáti pozor, ba velmi přísný pozor, aby se k takovému náhozu země nepřibližoval! A tak tedy s výhledem na toto údolí se úplně spokojíme, příště však vás povedu v této severní krajině na jisté a příznivé návrší, z něhož přehlédneme rozmanité poměry právě této severní krajiny a tak pro dnešek dosti!

Kapitola 20 (93)

16.12.1842 od16 do 18,30

Pokračování této cesty objevů a návratů. Léčivá lázeň v řece. Vysvětlení. Výstup na pohoří, velmi povážlivé zření a výhled. Vysvětlení různých jevů zla, falše a mnohého způsobu zloby. Vlastní obrazu nynějšího světa a jeho neřestí a ústavy k zachránění. Obraz světského šosáctví. Cesty k peklu pohled tam. Horský hřbet s výhledem na všechny strany a směry odpovídá svobodnému stavu člověka zde, nalezl-li to pravé. Převoz.

Abychom se však dostali na tuto příznivou výšinu, odebereme se k východní straně této všeobecné severní krajiny a teprve odtamtud vystoupíme na výšinu, neboť krajina více k severu jest až příliš nesmírná, než aby v ní bylo možno v jakékoli cestě dále pokračovati, a mimo to budeme ji moci bez toho přehlédnouti z výšiny. A tak se odeberte se mnou a budeme duchovním způsobem co možno ihned na místě samém. Hleďte už jsme u prvého údolí, pohleďte k řece a spatříte tu dvojici s kterou jsme se předtím setkali, kterak se čistí ve vodě řeky, a dílem také již patrně nabývá lepšího zevnějšku. Ptáte se, co to znamená?

To znamená stav člověka, jestliže se touto neřestí nabažil a unavil, a dostane pak lítostnou touhu se polepšiti takového hříchu se úplně odříci a proto se všemožně od zla hříchu očistiti. Vy vidíte jak těžké jest takové čištění a tato řeka má jen málo zátok, které jsou pro takové, jak

říkáte vyžilé hříšníky, přístupny. A tu se nesmí příliš daleko do ní odvážiti. Předně vlny řeky jsou příliš dravé a zároveň jsou v ní zjevy které hrozí takové kajícníky pohltiti.

Setrvají-li však zmužile ve své zátoce, budou však vždy silnější a vyléčenější, dostanou konečně vždy více odvahy a když dosáhli úplné síly, mohou se pohybovati proti proudu vzhůru směrem mezi východem a severem, odkud sem přichází řeka a když se dostali až tam, kde spatřujete před námi v dosti velké dálce po obou stranách řeky pahorek, dosáhli jste jediného mostu přes tuto řeku, přes který se mohou dostati na druhý břeh, a pak do západní krajiny. Jak to vypadá podrobněji v této západní krajině budeme pak moci velmi dobře poznati tehdy, až tam budeme ihned po této severní krajině cestovati.

Jelikož nyní toto víme, povzneseme se ihned na naši požadovanou výšinu abychom si odtud podrobněji prohlédli severní krajinu. Ptáme se již zase, zda tuto výšinu nelze odtud spatřiti? Ó, ano, pohleďte jen nahoru na onu dosti vzdálenou bělošedou horskou skupinu, to jest naše určité stanovisko. Děsíte se ovšem poněkud před tak závratně vysokou horskou špičkou, avšak to není nikterak věci na újmu, neboť budeme moci na ni právě tak snadno vystoupiti, jako na tento bod, na němž právě stojíme a chcete-li vydáme se na cestu. Vy chcete a hleďme, již jsme na místě. Hleďte na této špičce jest dosti místa avšak nesmíte se k tomu či onomu kraji příliš se přiblížiti, a zejména ne ke kraji, který je obrácen, k hlubšímu jak vidíte dočista temnému severu.

A tak tedy přistupte sem ke mně a pohleďte dolů! Pohleďte na tři příkopy v dosti velké vzdálenosti od nás k západu, jsou nám již známé. Avšak po těchto třech příkopech spatřujete jich ještě sedm a díváte-li se zcela přesně, pak spatříte, že jsou plny děr z nichž se zvedá tmavošedý kouř. Ptáte se co to znamená? Toto znamená onen stav člověka v jeho životě tělesném, který zná co je pravého, úmyslně je však převrací ve falešné a pak ze své vlastní vnitřní zlomyslnosti proti němu jedná. Díry které jsou otevřeny proti vpadajícímu polednímu, světlu znamenají poznání skutečné pravdy, kouř z těchto děr však znamená dobrovolné zvrácení boží pravdy v marnivosti falešné.

Skrytý oheň z něhož vystupuje kouř, jest pak skryté základní zlo, které zde vyplývá z nejvyššího stupně sebelásky a z ní vycházející vládychtivost. Z tohoto základního zla, se veškeré dobré símě světla proměňuje v símě plevele a tento plevel v tento vám viditelný kouř.

Těchto sedm údolí spatřujete také horskými hřbety od sebe oddělené, a vidíte kterak se každý horský hřbet skládá z deseti pahorků, každý pahorek jest ozdoben jakoby jakousi kaplí. Co toto znamená? Těchto deset pahorků znamená všude vznešený mojžíšský zákon a kaple na pahorcích znamenají moudrost tohoto zákona, sedm údolí, kterými jsou tyto pahorky odděleny znamenají však sedmerý zákon lásky k bližnímu.

Nyní však vidíte právě v těchto údolích pod každým pahorkem kouřící díru, toto znamená podkopávání božského zákona a úplné zatmění a zničení lásky k bližnímu, což vše dohromady vzato se jmenuje velké smilstvo v Bábelu. Tento kouř je však horší nežli všechen mor, kdo jej jednou nasál, ten bývá tak dalece ohlušen a oslepen, že nemůže nalézti žádného volného místa nejen v údolí samém, nýbrž nemůže se jak chce otočiti a nemůže opustiti místo na němž byl zamořen.

Ptáte se; Co potom s takovým? Pohládněte jen přesněji dolů a snadno spatříte jakoby ovšem z dobře uzavřených kaplí, spěchají do údolí a blíží se k těmto zakouřeným a odtahují je z tohoto místa na volnější prostranství, avšak jak také vidíte jen málokteří se dávají přivésti dále, většina jich však setrvává tvrdošíjně na svém stanovisku a spíše se nechá černými z těchto děr vystupujícími posly vésti do těchto děr, nežli by následovali záchranného průvodu stále bdících obyvatel těchto kaplí.

Hleďte, toť vlastní obraz vašeho nynějšího světa a znamená podstatu vší neřestnosti za tělesného života lidí na zemi.

Vy však vidíte toto vysoké horské pásmo nesmírně daleko oddělovati tuto půlnoční přední krajinu od pravé temné půlnoci, kterou můžete co nejhrozněji a nejstrašněji spatřovati za našim hřbetem.

Dříve však ještě nežli nahlédneme do tohoto pozadí, pohlédneme ještě dolů ke straně východní.

Hleďte, po menších už známých třech menších údolích, to jest těch, které jsme navštívili osobně, spatřujete tu rovněž sedm údolí. Jsou k poměru k těm, které jsme právě ohledali na západě, jak vidíte, značně výše, a všude jsou zalidněny slušnými vesnicemi, avšak očima jen poněkud napjatýma, vidíte také zcela snadno kterak tu nikde nelze nalézti pravý řád. Nikde se

neukazuje mnoho živého, pole tu vidíte většinou úhorem, a kde jest ještě nějaké pšeničné nebo žitné pole, vyčnívá více než tři čtvrtiny plevele nad ušlechtilým obilím. Jen v posledním údolí směrem k východu vypadá to trochu lépe, avšak i tu lze ještě spatřovati více nepořádku nežli pořádku.

Zároveň spatřujeme také na podobných pahorcích mezi údolími, jakož i směrem k západu kaple, avšak jen velmi nemnohé, díváte-li se přesně. Vidíte k ním vzhůru kráčeti jen nemnohé. Blahovolní strážci kaplí založili sice pokud možno všude nejvýš pohodlné cesty, avšak tyto jsou obyvatelům těchto vesnic příliš nepohodlné a příliš obtížné, a jak vidíte, krásné zahrady dobrých ovocných stromů kolem kaplí a krásná vyhlídka z těchto pahorků na druhou stranu řeky do šťastných niv věčného jitra nemohou tyto nudné ospalce přivésti k tomu, aby povstali ze svých pelechů a kráčeli vzhůru k těmto kaplím.

Vy pravíte; to je ovšem správné a my to vidíme vše na vlastní oči, avšak co to značí?

Milí bratři a přátelé! Zde jsem toho mínění, že byste to měli na prvý pohled poznati, a tak vám tedy o tom nepovím nic jiného, nežli jen to co pravil Pán k Janovi o obci Sardes: Protože nejsi ani studený ani teplý nýbrž vlažný, vyvrhuji tě z úst svých (Zjevení Janovo 3, 1-3, 16. andělu obce Laodicejské) – Více nepotřebuji, srovnávejte jen váš tak zvaný dobrý anebo lepší svět a tímto obrazem, a shledáváte to zcela doslovně a jako pravdivě potvrzeno.

Nepraví se na světě; Já přece beztoho neučím nic špatného, co je mně tedy do tak zvaných božích přikázání? Jsem-li klidný a nikomu neškodím, co se tedy ještě více ode mně chce?

Hleďte této zásady jest veškeré obyvatelstvo této krajiny ve svých krčmách, a nestará se ani o to ani o ono. Přijde-li někdo a volá o pomoc, tu buď mu nepřijde nikdo na pomoc, anebo mu někdo z takového pelechu pošeptá „Pomoz si sám, jak dovedeš, já si také sám pomohu, když mně něco chybí; mně nezáleží na tobě a tobě na mně, ať se každý stará o sebe. Hleďte, z toho můžete také jistě velmi snadno poznati svůj svět, kde se však nachází? Vy vidíte, že předně touto neblahou řekou je, jako ostatní velmi neblahé krajiny odříznut ode všech šťastných niv, a za druhé tato krajina přiléhá takto co nejblíže k tomuto pohraničnímu pohoří mezi tímto a oním světem jako ona krajina kterou jsme zkoumali na západě, a jak vidíte, každé toto údolí na konci u této vysoké horské stěny v temný tak zvaný tunel aneb podzemní chodbu, která vede přímo do onoho nadmíru temného světa, který se nyní nachází za naším hřbetem.

Vy se tážete: Co to je? Já vám pravím; Když jsme byli prozkoumali přední krajinu, tu se rovnou trochu obrátíme a pohleďte do krajiny onoho světa, a tři krátké pohledy poví nám více, nežli byste chtěli věděti.

Nuže, otočili jste se, co jste tu spatřili? Vy pravíte, zatím ještě nic jiného nežli stále hustší noc. Pohleďte ještě jednou co vidíte? Oho, nyní křičíte, hrozné, hrozné a bída na bídu! Nevidíme nic jiného nežli oheň a žhoucí hadové se kroutí v plamenech. Dobrá, nyní popatřte však ještě jednou, co vidíte nyní? Tento pohled, jak vidím nedovoluje vám nalézti ještě ani slova a nyní pravím vám; To co se při vašem třetím pohledu ukázalo vašemu oku, jest prvý stupeň skutečného pekla. Jest ještě druhý a třetí. Tento stupeň však nemůžete zříti, neboť nejkratší pohled by vás stál život, neboť tam přebývá již nejintenzivnější smrt. Toto jsem vám však ukázal proto, abyste mohli poznati, kam neodvolatelně vedou podzemní chodby ze všech těchto údolí!

Jak těžká cesta bude zpátečnímu duchu, zejména hmotně zlomyslnému to můžete velmi snadno seznati z nezměrné hloubky, která se z tohoto horského hřbetu, co nejpříkřeji táhne dolů do věčně temné propasti. Více zatím nemusíte o tom věděti.

Toto stanovisko na němž se nacházíme, jest ona svobodná výšina člověka za jeho tělesného života v němž v sobě od základu poznává stejně pravdivé a falešné, dobré a zlé.

Kdo je na této výšině ten nalezl pravý význam života a nemůže se nikdy ztratiti, leda že by se musel jako nějaký šílenec vrhnouti s této výšiny do propasti. Toto však zanecháme a tak se tedy odebereme z této výšiny opět dolů, kde na nás čeká člun. Vy chcete a hleďte, již jsme opět na místě.

Vstupte jen ihned dovnitř a já jej uvolním a převezu vás opět na druhý šťastný břeh. Jste v něm, člun jest uvolněn a plavba začíná. Hleďte tentokráte se vynořuje ještě více netvorů a hrozí nás pohltiti jako při dřívějším příjezdu, avšak hleďte, tu jest již šťastný břeh, nyní mohou zapustiti své zuby do člunu, my jsme na suchu a tak se odebereme odtud na západ, a prohlédneme si jej, avšak do této lepší krajiny budeme postupovati teprve příště a proto pro dnešek dosti!

Kapitola 21 (94)

7.12.1842.od 16,30 do 18,45 hod.

Návštěva v západní krajině, krásná romantická krajina. Jezero s ostrova, domy čluny a na pahorku chrám. Sídlo spravedlivých věřících křesťanů, kteří hledali jedině ve víře ospravedlnění a lásku kladli, vedle atd. Místa poctivých pohanů a četných sluhů obrazů. Hranice tohoto obvodu u velkého moře.

Hleďte, tu jest již velmi dobrá cesta, půjdeme po ní zcela nenuceně dál. Pohlédneme-li tu přes levou ruku, spatříme dosti vysoká, avšak při tom mírně zaokrouhlená pohoří, ohraničující rozsáhlou rovinu, velmi pěkně porostlé cedry a všelijakými jinými nádhernými stromy. Vrcholky jsou všude volné a každý je ozdoben pyramidou, nad jejímž vrcholem svítí všude jasné hvězdy. Díváte-li se zde však přímo ku předu spatřujete široké údolí, které se táhne zcela přímo dále a všude kam váš zrak dohlédne, vypadá velmi úrodně. Na různých místech tohoto údolí spatřujete také zcela ladné krásné budovy a vidíte také horlivě vycházeti a vcházeti lidi, a vidíte také, jak velmi mnozí jsou horlivě činní obděláváním polí. Není-liž pravda připadá vám to téměř tak, jako byste kráčeli na Zemi v krásném údolí, v němž tak pokojní venkované velmi horlivě obdělávají a upravují pole. Pohlédneme-li na pravou stranu, spatříme rovněž dlouhé, ano nepřehledně dlouhé pásmo, jehož sníženiny jsou dobrými stromy porostlé a tu a tam se ukazuje rolnické obydlí avšak nad lesy se zvedá obyčejně příkré kamenité pohoří, jehož vrcholky jsou pokryty věčným sněhem a ledem.

Vy pravíte: Krajina jest přenádherná a krásná, chybí jen tu a tam jezero anebo krásná široká řeka. Kdyby v této krajině bylo ještě něco takového, pak bychom si nedovedli tak snadno představiti půvabnější a také zároveň romanticky krásnější krajinu, nežli je tato zde. Já však pravím vám: moji milí bratři a přátelé! Mějte jen malé strpení, velmi brzy se v nejbohatším množství setkáme i s takovými krajinami neboť jdeme velmi rychle a v této večerní krajině jsme nad všechny vaše pojmy daleko postoupili.

Ohlédněte se jen kolem a změřte levou stranu podle mírného jehlanci zdobeného pohoří a zpozorujete ihned jak daleko jsme již postoupili. Vy pravíte; Ale jak je to možné? My již nemůžeme spatřiti konec tohoto pohoří, a zdá se nám, jako by se toto táhlo nekonečně daleko za námi. V největší vzdálenosti spatřujeme sotva již jen krásné hvězdy nad jehlanci třpytiti se jako osvětlený sluneční prášek. Ano, milí bratři a přátelé, zde se na zemi cestuje neobyčejně rychle, aniž by cestující pozoroval rychlost svého pohybu. Přestože jak vidíte kráčíme zcela pohodlně krok za krokem, jest náš pohyb neobyčejně tak rychlý, že si o této rychlosti nedovedete nikdo na zemi učiniti pojem. Věřte, že kdyby vám bylo možno tělesně tuto rychlost uskutečniti, projeli byste tím v jednom okamžiku Mnoho miliard slunečních oblastí. Jak je však něco takového možno. O tom ještě pohovoříme.

Nyní pohlédneme opět do předu a budeme zcela klidně ve své cestě pokračovati. Vy se tážete: Co je to tamto v nejhlubším pozadí za třpytící se plochu, nad níž se v poněkud ještě hlubším pozadí večerní temné obloze ukazuje množství velmi jasně svítících hvězd? Mějte jen strpení, přijdeme ještě i tam. Ohlédněte se však poněkud napravo a řekněte mně, jak se vám toto líbí? Já čtu z vašich očí váš souhlas, není to jezero radost? Vizte to, množství krásných ostrovů, které se zvedají nad klidnou a čistou vodní hladinu, jak jsou všechny obdělávány a každý ostrov jest tu ještě ladným domem ozdoben a vizte ty mnohé krásné lodi na vodě, a co tu na nich lidí, kterak se pohybují od ostrova k ostrovu. Vy se divíte a nevidíte ještě stý díl. Čím budeme postupovati dále kupředu, tím bude také rozsáhlejší.

Avšak, jak vidíte, levý břeh moře tvoří ještě vždy širokou údolní krajinu až k levému horskému pásmu a budeme muset ještě hodnou chvíli kráčeti, nežli před sebou spatříme toto údolí více zúžené, zato však jezero více rozšířené. Hleďte, na jednom krásném zeleném pahorku po našem levém boku se nachází velmi krásný chrám se zlatou střechou a jak vidíte v tomto otevřeném chrámu se také nachází mnoho lidí. Rádi byste věděli co tu dělají?

Pohlédněte na blízký břeh jezera, vystupuje tu právě z ladného člunu jakási společnost, která se ubírá rovněž k tomuto chrámu. Tažte se jen a ihned se od nich dozvíte, co je táhne k onomu chrámu. Jelikož si však netroufáte, učiním také to já a dejte tedy pozor! Já jednoho

oslovím. Slyš, dobrý příteli a bratře v Pánu! Co vás táhne do chrámu, jenž tu jest postaven na výšině zeleného pahorku? On odpovídá: Příteli a bratře v Pánu jak ty říkáš, odkud jsi, že to nevíš? Já odvětím; Co vidíš tam, odkud přicházím? On odpovídá: Já se dívám k východu. Já odvětím; Dobře, díváš-li se k východu, odkud přicházím, jak se Mne můžeš ptát, odkud přicházím. Já však chci kvůli těm, kteří jsou se mnou, abys byl vůči mně otevřenou řečí.(že má se mnou mluvit otevřeně.

Tázaný se ukloní a praví: Mocný posle Páně! Jeden mudrc od východu, jistě tobě dobře známý bratr, učí zde lásce Páně, proto tam jdeme abychom slyšeli takovou vysokou moudrost. Pravím jemu, jak dlouho jste již nesmrtelnými obyvateli těchto ostrovů? On praví: Mocný posle Páně! Tuto krajinu obýváme podle přiměřeného světského počítání již sto let. Já odvětím: Což-pak nemůžete postoupit blíže k východu?

On praví: Neznáme cesty, tento ostrov nám byl přisouzen k obývání a k naší zábavě. Nikdo nepřišel, jenž by nás přivedl dále, a nám chyběla vždy odvaha k podniknutí cesty, která se nám zdála býti nekonečně daleká neboť moudřejší mezi námi praví, že východ jehož světlo dobře odtud spatřujeme, je nekonečně daleko, proto si myslíme, že ho nelze našim silám nikdy dosáhnouti, a nezbývá nám tedy nic jiného, nežli abychom naši velkou touhu co možno ukonejšili. Mimo to si však ještě myslíme, že toto co zde máme, jest pro nás až příliš mnoho, a jest vše pouhá milost a slitování Páně, a proto jsme s tím také co nejvděčněji spokojeni, jen jednoho bychom chtěli jednou požívati a byli bychom na věčný čas nekonečně šťastni a spokojeni a toto jedno jest, aby se nám dostalo jednou Pána uzříti.

A já jsem odvětil: Jděte tedy jen do chrámu kde se vyučuje lásce k Pánu tato láska jest cesta na které se vám Pán přiblíží. Hleďte společnost kráčí nyní již kvapně přes krásná pole k chrámu.

Vy se mně tážete; Ke které třídě přináleželi tito lidé za svého pozemského života? Já pravím vám: To jsou tak zvaní věřící křesťané, kteří hledali jedině ve víře ospravedlnění, a nechtěli uznati, že by láska byla způsobilá k věčnému životu, nýbrž jedině víra, a toto založení je drží zde.

Jezero znamená nepřístupnost těch, kteří se na čemkoliv založili. Ostrovy pak znamenají, že toto založení vzešlo ze slova Páně. Protože tu pravda není ve spojení s láskou, anebo oné pravé víry není v pravém nebeském manželství s dobrem lásky jsou obydlitelná území těchto národů oddělená. Lodi které spatřujeme na jezeře, znamenají přívětivý dobrý způsob jednání takových lidí na Zemi, a tento způsob jednání uvádí, jak vidíte, tyto ostrovany do vzájemného spojení.

Tato krajina zde po levé straně značí však ty, kteří z pravé víry přešli ponenáhlu v nějakou dobročinnost z lásky a proto také věří v lásku Páně, avšak zůstává to spíše při víře, nežli při lásce. Toto označuje všude vysoké a silné stromy, které však nicméně nenesou žádného ovoce k požívání, zato prostředky k živobytí se vyskytují, jak vidíte, na této půdě v příslušném hojném množství jen v malém porostu. Tak znamenají také jehlany na oblých horských výšinách po levé straně se svítícími hvězdami nad vrcholy, že nejvyšší princip těchto lidí jest víra a rovněž jedině světlo. Ostatní, cedry hojně porostlé části těchto hor znamenají moc víry.

To však, že nemají žádného poživatelného plodu, značí, že víra sama život nezpůsobí a když i v jediné víře o sobě zavládá duchovní život, má přece jen málo plodů, jejichž požíváním by se mohl život posilovati k vyšší potenci.

Krajina po naší pravé straně s příkrým pohořím hraničí především se severem, proto jest toto pohoří také tak příkré a vysoké a značí hranici mezi západem a severem.

Tážete se, zda tato krajina po pravé straně jest také obydlena? Ó, ano avšak většinou dobromyslnými pohany, jakož i těmi, kteří své srdce modloslužbou uchovali před zlomyslností a byli při tom ostatně poctivými občany, Chrámy vidíte na straně druhé, tu a tam vykukovat nad lesy, jsou rovněž učiliště, v nichž takové bytosti mohou být, jestliže vážně chtějí, osvobozeny od svých omylů!

Dokud tomu však tak není, jsou ponechány tak jak jsou, a žádný nátlak se na ně nečiní. Když nyní toto víme, můžeme postoupiti klidně dále.

Vy se již opět tážete; Co je tamto po levé straně, kde se jezero stává širší a země se po levé straně úží, za nadmíru vysoký sloup? Pojďme jen beze všeho k němu, brzy ho dosáhneme. Hleďte stojí k nám blíž a blíže, a jak vidíte, jsme již u něho. Čtěte, co tu nahoře je napsáno,

čtěte správně, neboť se praví; „Mezník mezi říší dětí a předříší," která je sídlem těch, kteří jsou ještě nezpůsobilí k přechodu.

A nyní pohlédněme dále kupředu, hleďte, jak se tu rozkládá nepřehledně velké moře a vy nemůžete vpředu žádnou zemi spatřiti. Hleďte, to jest. totiž ona třpytící se plocha, kterou jsme před tím spatřovali z dálky. Hleďte jen tam vpřed, zcela v pozadí spatříte také hvězdy. Pro dnešek si ale chceme u tohoto sloupu odpočinout. A pro příště chceme teprve začít svou cestu po moři k hlubokému hvězdnému pozadí.

Jak ohromné množství krásně lesklých ryb z východní krajiny tu oživuje celé nesmírné vodstvo! Nepodobají se zlatým rybičkám u vás na Zemi? Pravíte ó, ano, jenže lesk je mnohem silnější.Rádi byste viděli, co zde tyto rybičky znamenají? Tyto rybičky hlásají život vycházející z věčného východu, život skrz naskrz oživuje tento živel, a tak vystupuje jako svobodný život do všech těch nekonečných prostorů věčných božích stvoření.

Jelikož jsme však nyní již učinili malou zastávku, poohlédněme se trochu kolem po povrchu tohoto velkého vodstva. No, vy se děsíte a říkáte: Proboha, tu se zdá, jakoby byla tímto vodstvem celá nekonečnost naplněna, neboť nikde již nelze zemi objeviti. Ať oko napíná svou sílu zrakovou do sebe větší dálky, nespatřuje nic jiného nežli vlnící se a co nejhojněji třpytící se hladinu nekonečného moře. Já však pravím vám; Nic si z toho nedělejte a považte, že se nám při této nesmírné vodní hladině kolem nás tak špatně nedaří, jako se dařilo Krištofu Kolumbovi s jeho špatnými plavidly uprostřed moře atlantického, kde se úzkostlivě ohlížel neobjeví-li nějakou zemi.

Avšak pokračujme ve své cestě dále, hleďte, už jsme se k těmto vlnám dosti přiblížili. Až tam dospějeme, musíte se mne hezky pevně držeti, neboť bude nám tu konati cesty velmi hlubokými vodními údolími a po vodních horách.

Pohleďte, vlny se stávají stále zřetelnější a zřetelnější, nyní se jen pevně držte, neboť ještě dva kroky podle duchovního pohybu a budeme u vln. Nuže hleďte, tu jest již kraj vln, hleďte jaké to hluboké vodní údolí a jak se tu vodstvo vlévá do tohoto údolí dolů a hleďte, jak se tamto jedna vodní hora v šumícím přívalu vln zvedá jakoby k obloze.

Vy pravíte: Ó, milý příteli a bratře, přejíti přes ni nebude nikterak možné! Neboť zde to vypadá strašně, dvě nebetyčné vlny se tlukou navzájem, tvoří se tu vodní příval tak hluboký, jako bychom se dívali s nějaké nejvyšší hory do přestrašné hlubiny.

Já však pravím vám: Zde se nám půjde velmi dobře, neboť jak tu již vidíte vodní sluj se již slévá a v naší cestě můžeme zde opět pokračovati. A nežli dojdeme k této před námi se zvedající hoře, urovná se také, a hleďte, už se snížila, a my máme opět rovnou cestu. Avšak hleďte, tu jest již opět velká vodní sluj, v divokém jekotu se řítí vlny vlhké stěny do hlubiny. Avšak mějte malé strpení, tato sluj se stane ihned opět rovnou půdou. Hleďte, stěny se již opět spojily a my můžeme v cestě pokračovati, avšak tamto se opět proti nám vlní ohromná vodní hora a za námi se vytvořila zase nová vodní sluj. Vy pravíte; Tato nesmírná vodní hora nás ještě vžene do vodní sluje. Nemějte starosti, hora jen vyplní tuto sluji a my budeme mít zase cestu rovnou a volnou.

Nuže hleďte, po bouři a dešti přichází záře sluneční. S touto horou vlny jsme také překročili celou velkou část tohoto moře a máme před sebou zase klidné vodstvo, avšak tamto v největší dálce, kde spatřujeme nad vodou množství hvězd, přichází ještě jedno nebezpečné pásmo, totiž velký vír. Avšak ani s těmito víry si nedělejte starosti, neuškodí nám právě tak, jako tyto vlny. Nuže hleďte, svou zrychlenou cestou jsme již také u těchto vírů. Zde musíme jíti kupředu vždy jen po okrají vírů, tak nám neuškodí. Nelekejte se také hromového hukotu těchto vírů, a pohleďte vzhůru k obloze, kterak se již nacházíme pod hvězdami, které jsme krátce ještě před tím spatřovali tak daleko, a nyní napněte opět zrak dopředu! Co vidíte?

Vy křičíte země, země! No, ano, tak tedy toto moře nebylo přece jen tak nekonečné, jak jste si to ještě před velmi krátkou dobou představovali. Pohleďte, tamto na ostrohu, táhnoucím se dosti daleko do moře, vidíte opět sloup. Ptáte se, co to znamená! Budeme ihned tam, a budete si moci sami přečísti nápis, jen ještě několik kroků a hleďte, už jsme opět na suché zemi! A hleďte, zde je již také onen sloup!

Co je na něm napsáno? „Přední hranice dětské říše." Nyní vidíte kde se nacházíte, vy pravíte; Ale propána, to je strašně hornatá krajina! Měli bychom se také snad odebrati hlouběji do této krajiny? – Ó, ano, to je právě hlavní věc, proč jsme konali tuto velkou cestu. To musíme

viděti, neboť teprve zde se nám ukáže pravý význam západu. Příště se tedy odvážíme do těchto horských krajin a dnes si tedy odpočineme u tohoto sloupu

Kapitola 22 (95)

19.12.1842.od 16,15 do 17,45 hod.

Předběžná hranice dětského království.

Ptáte se milí přátelé a bratři! Jakpak se dostaneme přes tuto obrovskou mořskou plochu, kde není možno spatřit žádný člun ani loď, které bychom mohli použít, nebo které by nás vzaly? – Já vám ale říkám, to také ani potřebovat nebudeme. Teď záleží jen na vás, jestli můžete kráčet po těchto vodách jako kdysi izraelský národ Rudým mořem, nebo tak jako kdysi Petr putoval s Pánem po hladině vody. Objev se může uskutečnit a bude se dít, jak chcete. Říkáte, že bych mohl určit a ukázat, co by asi bylo nejlépe?

Pokud jde o mně, tedy bych se raději řídil Pánem než Mojžíšem. Tedy se pokuste se mnou vstoupit na hladinu vody a nemějte ani nejmenší strach, neboť po této hladině budeme kráčet snadno jako po zemi. Jen pohleďte, již stojíme na té vodě, jak vám připadá tato půda? Říkáte : Dá se po ní chodit nadevše dobře. Tato půda je sice všude velmi jemná, ale je všude jako pevné peří a nikde se nedá stlačit. Tato voda je velmi čirá a také vypadá, že je velmi hluboká. Ale nenahání nám žádný strach, poté, co jsme se přesvědčili, že má k tomu, aby nás nesla, dostatečnou pevnost.

To je správné, moji milí přátelé a bratři, pokud se člověk nachází ještě těsně u břehu a ještě spatřuje kolem sebe dosti velké množství objektů a vidí kolem sebe pevnou zem a vodní hladina je úplně jako zrcadlo klidná. Ale když se již ovšem vydá do velké dálky a hladina se stále bude dmout, tu se člověk musí již sebrat, aby se nebál vody a neztrácel rovnováhu. Přesto tak pevnou jako je voda tady, tak zůstane pevnou všude, a tak tedy jen zkusme pokračovat v našem putování. Jen se držte pevně mně a nedělejte žádné ustrašené kroky, nýbrž jen pevné, neboť s příliš něžnými kroky byste toho moc nepořídili. Jak vidíte, je hladina vody úplně hladká a kdyby člověk napnul nohy, mohl by snadno sklouznout a upadnout, kdy by to pak dalo na této půdě mnoho námahy, aby se člověk zase postavil. Nuže, jsme pevně na nohách a jak vidíte, děláte dobré kroky kupředu.

Tedy jen přímo kupředu, až dojdeme na to místo, které tam na vzdáleném obzoru dělá dojem, že se tam příšerně silně vzdouvá hladina. A pohleďte, jde to opravdu dobře kupředu, tu a tam sice půda kolísá v důsledku všeobecného pohybu moře, ovšem, jak vidíte, to ani v nejmenším nepřekáží našim krokům.

Ale co se dívat tak usilovně dolů do vody? – Snad vás nic nenapadlo, abyste se neponořili do té hloubky? Říkáte: Milý příteli, ani v nejmenším, díváme se jen dolů, zda se pod vodou nevyskytují někde ryby nebo jiní vodní živočichové. Já vám říkám: jen se o to nestarejte, o žádných obludách se tu ani nedá mluvit, ale malých ušlechtilých rybek je tu nesčetné množství. Chtěli byste je snad spatřit? Když to tedy chcete, můžete se trochu otočit, tu je hned uvidíte, jak se sem blíží od východu směrem k západu. – Teď jste se otočili. Jen pohleďte, co za ohromné množství krásně se lesknoucích ryb oživuje z východní končiny tyto úplně nepřehledné vody! Copak nevyhlížejí jako zlaté rybky u vás na Zemi? – Říkáte : Ó ano, jen ten lesk je mnohem silnější.

Chtěli byste asi rádi vědět, co tady znamenají tyto rybky? Tyto rybky znamenají vycházející život z věčného východu, který skrz naskrz oživuje tento element (vody) a tím vystupuje jako svobodný život do všech nekonečných prostorů věčného Božího Stvoření.

Ještě ale jsme se teď již trochu zastavili, podívejte se trochu kolem sebe na tyto velké vody. – teď jste se jen přece ulekli a říkáte : Proboha, vypadá to, že těmito vodami se naplnila celá nekonečnost, neboť nikde se nedá spatřit ani kousek země. Ať se oko namáhá bystřit svou ostrost do daleka. Není nic vidět než dmoucí se bělavě lesklou hladinu nekonečného moře. Já vám ale říkám: Nic si z toho nedělejte a myslete si, že se nám při této obrovské vodní hladině kolem nás přesto nedaří tak špatně, jak se špatně dařilo Kryštofu Kolumbovi s jeho špatnými loděmi

uprostřed Atlantského moře, kde jen vrhal docela ustrašené pohledy, aby někde spatřil pevnou zem.

Teď ale zase pokračujeme v naší pouti. Pohleďte, již jsme se poměrně přiblížili k těm vlnám. Když se tam dostaneme, budete se mně muset pevně držet, neboť tam budeme muset projít podél docela hlubokých vodních údolí a vysokých vodních hor.

Teď se dívejte, vlny se stávají stále zřetelnějšími. Teď se pevně držte, neboť jen ještě pár kroků ve směru našeho duchovního pohybu a budeme u těch vln. Teď, tady je již ten první oblouk vln; pohleďte, co je to za hluboké údolí vodní hladiny a jak se tyto vody vylévají dolů do tohoto údolí a jak se zdá tam, že se hora vody zvedá vzhůru až skoro k obloze, se šumící pěnou vodních vln.

Říkáte : Ó, milý příteli a bratře dostat se až tam, to by vůbec nebylo možné! Neboť to tu vypadá opravdu děsivě. Tam tluče několik až do nebes vysokých vln přes sebe. Tady se vytvoří nějaká propast vody tak hluboké, jakou by člověk spatřil z nějaké nejvyšší hory dolů do děsivé hloubky!

Říkám vám : Tady se nám již zase dobře půjde neboť jak vidíte, ta vodní propast se již vyrovnává a můžeme tudy dobře pokračovat v naší cestě. Až dojdeme tam vpředu k té před námi se pohybující hoře vodní hladiny, se hladina zase vyrovná a pohleďte, ta hora se teď snížila a teď máme již rovnou cestu. Ale je tu zase vodní propast, s divokou pěnou se řítí velké stěny dolů do hlubiny. Ovšem jen trochu vydržte. Ta propast se brzy opět vyrovná. Pohleďte, stěny se již opět spojily a můžeme dále pokračovat v naší cestě. Ale tam se vlní opět nová vodní hora proti nám a za námi se zase právě tak utvořila nová vodní propast. Říkáte : tato nová vodní hora nás ovšem také zažene do té propasti. – nestarejte se, ta hora již vyplní tu propast a opět se vytvoří rovná cesta.

Teď pohleďte, po nečase a dešti přichází sluneční světlo. S těmito vlnivými horami jsme také překročili celý vlnový úsek tohoto moře a máme již opět klidné vody před sebou. Ale tam v největší dálce, kde spatřujeme určité množství hvězd nad vodou, se přibližuje ještě jedno nebezpečné místo, totiž velký mořský vír. Ale také nemějte starosti ani kvůli tomuto víru, neuškodí vám ani jako tyto vlny. Tak pohleďte, po našem zrychleném putování jsme již také u těch vírů. Tady musíme vždy pokračovat kupředu po okraji těch vírů. Tak nám nic nezpůsobí. Neděste se hromového hluku těchto vírů a dívejte se vzhůru k obloze, jak se již nacházíme pod těmito hvězdami, které jsme před krátkou chvílí viděli ještě zdálky před námi. A teď opět napněte své oči a dívejte se dopředu. Co vidíte?

Voláte: Země, země! – teď ano, tak nebylo toto moře tak nekonečné, jak jste si to ještě před krátkou chvílí představovali. Pohleďte, tam na jednom jazyku pobřeží, který zasahuje poměrně daleko do moře, opět nějaký sloup. – Ptáte se, co znamená? – Budeme ihned tam a sami si můžete přečíst nápis. Jen ještě pár kroků a jsme zase na suché zemi! – A pohleďte, tady je již ten sloup!

Co je na něm napsáno? – „Předběžná hranice dětského království.“ – teď víte, kde se nacházíme. Říkáte : Ale, proboha, to je ale přece děsivě hornatá krajina! Mám se odebrat snad také ještě hlouběji do této hornaté země? – Ó, ano, to je právě ten hlavní důvod, proč jsme sem udělali tu dlouhou pouť. Tu musíte uvidět, neboť teprve tady se ohlásí pravý <u>význam západu.</u> – Pro příště se odvážíme do této hornaté krajiny. A proto se dnes opět zastavíme u tohoto sloupu!

Kapitola 23 (96)

20.12.1842 od 16 do 18,45 hod.

Stísněná a nuzná horská krajina odpovídající úsloví „kdo skromně seje, bude hubeně sklízeti.“ Místo pro velké bohaté a kdysi vážené lidi, záhrobní duchovní ústav. Pokrokový vůdce odtud. Až k věčnému východu. (důchodový).

Jelikož jsme si zde náležitě po naší cestě odpočinuli a při této příležitosti jsme mohli poslati leckterý daleko sahající pohled zpět odtud jsme přišli, nebude nám další cesta činiti již tak velké obtíže. Hleďte, tamto se táhne dosti široké údolí, do něhož vbíhá malý mořský záliv, jděme tedy kupředu po pravé straně zálivu. Zde již můžeme opět volněji kráčeti, neboť nyní máme

zase pevnou půdu. Pohlédněte zcela do údolí směrem kupředu, kde se údolí zcela zúžuje. Tam bychom se museli ihned dostati a učiniti první malou zastávku, tak tedy jen vesele kupředu a budeme ihned na místě. Hleďte kterak se údolí víc a více úží a ze všech stran se týčí hrůzu budící velehorské skály, jako by se chtěla každým okamžikem zřítiti. Avšak nicméně nemějte z toho všeho žádný strach, nikomu při tom nebude ani vlas na hlavě zkřiven.

Nuže hleďte, už jsme u naší úzké rokliny, jak se vám zde líbí? Vy pravíte; ne zrovna nejlépe. To však nevadí, teprve poohlédneme-li bystřeji do krajiny, počne se vám již poněkud lépe zamlouvati nežli je tomu dosud. Hleďte. Vedle rokliny po levé ruce táhne se směrem k jihu rovněž úzký příkop, co tu spatřujete? Pravíte, jak vidíme sklánějící se horské pastviny, nad nimi tu a tam řídká pole, tu a tam v nížině jest malý domek, jakoby přitisknutý k hoře. Tu a tam spatřujeme opět velké a z nadmíru velké výše se řítící vodní prameny, rovněž stromy a keře jsou tu a tam a toto údolí vypadá na tělese zemském nanejvýš jako stísněná horská krajina ve Švýcarsku.

Nevidíte žádných lidí? Pravíte; dosud se našim zrakům nic takového neukázalo, avšak jak se nám zdá spatřujeme nedaleko u prvé selské chatrče právě vystupovati několik zcela nuzných rolníků. Jsou oděni v šedý lodenový oblek právě tak jako na Zemi. Tamto vpředu spatřujeme také zcela podobné rolníky, kteří tu jsou, jak se zdá zaměstnáni plením jakéhosi plevele z lepšího obilí, a neklameme-li se, spatřujeme tam na horském vice v pozadí se nacházejícím pastvisku poněkud hubeně vyhlížející stádo krav a milí příteli a bratře, jak se můžeš přesvědčiti, to je však také vše, co zde ze živoucích bytostí spatřujeme. Táhne se toto údolí ještě dovnitř, anebo již s posledním končí?

Milí přátelé a bratři, toto údolí sahá ještě velmi hluboko dovnitř, jest ponenáhlu stále širší a vlídnější, avšak nelze je přirovnati k oněm krajinám, které jsme spatřili před prvním sloupem. Vy se tážete; Co znamená tedy toto údolí! Pravím vám; Toto a ještě velmi mnohá taková údolí nejsou nic jiného nežli úplné odhalení textu v Písmu, který zní takto; „Kdo skromně seje, ten bude skromně žíti. „ Vy se mně opět tážete; Kdo tedy byli tito lidé na Zemi? Já pravím vám: to byli na Zemi velmi vážení a zámožní lidé a činili chudým potřebným lidem mnoho dobrého, největší dobrodinci byli však nicméně sobě samým.

Tak prvý majitel chatrče, kterou tu spatřujete vpředu, byl nadmíru bohatý muž, tento muž dával při každé příležitosti chudým někdy zcela značné dary, avšak všechny tyto dary dohromady netvořily ani jednu desetitisícinu jeho jmění. Nuže hleďte, tento muž měl zajisté lásku k bližnímu, zvážíte-li však onu lásku k bližnímu s jeho silně převládající sebeláskou, poznáte ihned důvod, proč je zde nyní tak nuzným rolníkem. Vy řeknete; Tento důvod jaksi poznáváme, avšak tak zcela důkladně ještě ne. Dobrá, já vám ten důvod tedy ihned zcela jasně vylíčím, musíte však dříve věděti, že zde v říši ducha se také zcela mimořádně rozumí úrokovému počtu a že se bere ohled i na atomu nejmenší mince úrokové.

A tak tedy si dobře zapamatujte. Tento zde nuzný „rolník“ měl na Zemi okrouhle dva miliony zlatníků, podle naší zákonité úrokové míry vynášel mu tento značný kapitál ročně sto tisíc stříbrných zlatníků, plodů tohoto kapitálu používal tento muž na Zemi plných třicet let. Tím si své původní jmění zvětšil o tři miliony stříbrných zlatníků. Svou domácnost vydržoval úroky z úroků, z těchto úroků které byly rovněž velmi značné, činil také všeliké dobročinné dary, které nakonec jeho života obnášely asi padesát tisíc zlatých. V jakém poměru tento obnos k jeho hlavnímu kapitálu a ke každoročním úrokům, které týž kapitál vynášel? Jest to pětina jeho hlavního ročního příjmu, on však po nabytých pěti milionech dostává pětinásobnou částku jako hlavní úrokový výnos tohoto kapitálu ročně, kdežto obnos padesáti tisíc zlatých použitých na dobročinné účely připadá na dobu jeho celého života. Tento obnos jest u nás vyměřen přesně na třicet let, a co připadá na rok, to se bere za kapitál, z této jistiny přicházejí mu nyní k dobru úroky. Tato jistina představuje celé jeho hospodářství a výnos z tohoto hospodářství jest stále v přesném souladu se zákonitými úroky. Dvě osoby, které jsou ještě po jeho boku jsou jeho žena a jeden zemřelý syn. Oni jaksi spolupracovali s duchem otcovým, proto nemají naprosto žádného kapitálu, nýbrž musejí všichni tři žíti z výnosu úroků, které vynáší toto rolnické hospodářství.

Vy se tážete; Nemohou tito lidé dospěti k většímu majetku? Možnost tu ovšem jest, avšak zde to jde ještě mnohem nesnadněji nežli u vás na zemi. Však víte, jak těžké jest dostati se s jistinou něco přes tisíc zlatých k milionu zákonitou úrokovou cestou. Hleďte, ještě těžší jest propracovati se zde k nějakému většímu majetku, neboť co tento hubený pozemek vynáší, vy-

stačí stěží k tomu, aby to těmto osobám vyneslo a poskytlo nejnutnější výživu, proto se zde se spořivostí asi dále nepřijde.

Naskýtá se zde případ, kterým si ubozí obyvatelé této krajiny ponenáhlu mohou pomoci, a tento případ záleží v tomto; čas od času přicházejí do této úzké rokliny hrozně chudí poutníci, jsou obyčejně nazí a plni obtížného hladu, Když tito poutníci spatří tyto domy, vydají se ihned na žebrotu. Vyjde-li pak takovému žebráku dotyčný rolník při vší své chudobě nicméně vstříc s otevřenou náručí, uvede jej do své chudobné chatrče, opatří jej tam nutným oděvem a bratrsky se s ním rozdělí o své skromné jídlo, pak se takovouto podporou zvětší jeho jistina o polovinu, avšak jemu nepovědomě. Činí-li toto častěji, anebo podrží-li dokonce zcela chudého ve své péči tí, že mu řekne „Milý bratře! Hleď, jsem chudý a mám málo, nicméně zůstaň však zde, a já se s tímto málem bratrsky s tebou rozdělím, dokud něco budu míti až s tebou strávím vše co mám, chopím se také rád s tebou žebrácké hole.“

Když se toto stane, tak se kapitál takového rolníka ihned skrytě zestonásobí a když při takovéto příležitosti přijde k němu ještě několik potřebných pocestných a on je vlídně přijme a vynaloží vše možné, aby je zaopatřil, takže například, že on sám je zaopatřit nemůže jde k ostatním sousedům a prosí pro ně o přístřeší a možné zaopatření, pak se tím jeho kapitál ztisíceronásobní, avšak bez jeho vědění.

Když se tedy stane, že se pro svou lásku k bližnímu zbaví takto všeho svého majetku, takže se pak chopí s těmi které podporoval skutečně žebrácké hole, jest nějaký čas ponechán, aby především žebral o výživu svého přijatého chudého a teprve tak mimochodem pro sebe, pro však nicméně tak, že dá svému chudému bratru vždy větší část, nežli sobě. Tu se pak stává, že jemu přijde neznámým způsobem od Pána vstříc andělský duch,a vyptává se na jeho poměry, načež on pak řekne; Milý příteli, ty vidíš, že jsem chudý, avšak tato chudoba mne netlačí, avšak že tomuto bratru nemohu více pomoci, proto mně chudoba tlačí. Co myslíte, že se tu stane? Zde se onen chudý bratr k němu obrátí a řekne; Já jsem k tobě přišel nahý, ty jsi mne přioděl, hladového a žíznivého jsi napojil a nasytil, a nehleděl jsi na svůj dar, ani na to, že ses dokonce chopil žebrácké hole, a sháněl všude chleba pro mne. Hle, tak jsem tedy nyní také tvou velkou odměnou Já, neboť Já, tvůj bratr, jsem jediný Pán nebes a všech světů a přišel jsem k tobě abych ti pomohl.

Dokud jsi byl na Zemi, sil jsi sice skromně a skromná žeň tudíž musela být tvým údělem. Se skromnou žní jsi však již nelichvařil, nýbrž dal sis obměkčiti své srdce a nemohl jsi viděti žádného chudého jíti kolem své chatrče, aniž by ses s ním rozdělil o svou skromnou žeň. Hle to ti pomohlo a učinilo bohatým obyvatelem nebes. Hle, tento bratr, jenž ti zde šel vstříc povede tě do tvého nového vlastnictví!“

Tu zmizí Pán, a vyslaný posel vede v lásce činného chudého obyvatele této krajiny na druhou stranu do zlaté krajina jihu, kde na něho čeká nové vlastnictví přiměřené k jeho kapitálu, jeho činnosti v lásce.

A když takto obšťastněný řekne poslovi; „Milý příteli a bratře, hle jsem neskonale šťastný, že mě neskonalá milost a milosrdenství Páně tak obdařila, vím, že toto nové vlastnictví bude jistě nádhernější a hojné. Avšak hle, jsou tu jiní chudí bratři, já jim odstoupím tento mě určený statek, sám se pak vrátím do své chudobné chýše, neboť mohlo by se státi že by mezi mnohými chudými, kteří snad ještě navštíví moji chudou chatrč, mohl se opět dostaviti Pán a tak tedy půjdu zpět a ve své chudé chýši půjdu vstříc každému chudému bratru se stonásobně větší láskou nežli tomu bylo dosud. Věru, mohu ti říci, že kdybych byl ještě jednou v mé chudobné chýši uznán hodným takového štěstí, budu v této mé chudobné chýši navěky šťastnější nežli kdybys mně dal ty největší a nejnádhernější statky v nejkrásnější části nebí! A proto mně nech odejíti zpět.

Pak se také stane, že onen duch nechá tohoto chudého rolníka s jeho malou rodinou odejíti zpět, když se však rolník vzdálí do své chudé chýše čeká ho tam již s otevřenou náručí Pán, a učiní ho ihned občanem věčného východu! Hleďte, takové výjevy se tu vyskytují častěji, avšak nevěřili byste jak vysokého stupně sebezapírání je k tomu třeba. Neboť chudoba má až příliš často neodlučitelně při sobě téměř nevyhnutelnou sebelásku, proto také chudý prosí o podporu jen pro sebe. Když si pak vyžebrá malou podporu, stačí to sotva k jeho potřebě a vlastní nouzi a chudoba mu téměř nedovoluje, aby svůj nanejvýš skromný dar rozdělil s jiným bratrem, z toho důvodu setkáváte se již na zemi u chudé třídy lidí nezřídka s pustošící závistí. Z toho však vyplývá, že se tací chudobě opatření obyvatelé tohoto údolí mohou skrývati před žebrajícími,

z tohoto důvodu vidíte také jen málokteré mimo domy, ty však, které spatřujete venku jsou již tací dobří.

Příště si prohlédneme velmi příkré údolí po naši pravici směrem k severu a tak pro dnešek dost!

Kapitola 24 (97)

22.12.1842 od 16,30 do 18,30 hod.

Záhrobní místo stoiků, jejich stav. Jejich logika. Jejich jediná přístupnost, cesta vědecká. Příklady a obtíž tam.

Obraťte se tedy jen a pohlédněte přes svou pravici do zmíněného údolí, a povězte mně, jak je shledáváte. Vy pravíte: Milý příteli a bratře, zde to vypadá strašně pustě, vidíme tu a tam v horských úbočích růsti jakousi kleč, a hlouběji v tomto nadmíru úzkém údolí spatřujeme tu a tam trnové ploty nesoucí některé nám dosti známé bobule a ještě hlouběji v údolí spatřujeme dosti často se vyskytující bodlákový plevel. Načervenalé západní úbočí vypadá nadmíru hole, téměř nic jiného nežli samé na sebe se kupící skalní stěny a mezi skalními rozsedlinami se tu a tam vrhá mocný potok do hlubiny. Jen na výšině k východu položené, jest úbočí poněkud mírnější a tu a tam zdobená neúhlednými horskými chýšemi, avšak obyvatelů tu nelze spatřiti. Snad jsou hlouběji v údolí, avšak zde v popředí nelze spatřiti nic živoucího.

Ano, ano, máte pravdu, z tohoto stanoviště kde se nyní nacházíme, není ovšem něco takového možné. Proto se odebereme poněkud dále do údolí a narazíme ihned na něco živého. Pohleďte jen nahoru, tam na skalním výběžku pokrytém mechem, stojí před námi prvá chatrč, tam se tedy odebereme. Hleďte, už jsme v její blízkosti, zostřete tady své pohledy. A dejte dobrý pozor co uvidíte. Nuže, vy jste mé rady následovali, řekněte mě tedy také, co jste viděli. Vy již zase pravíte „ Ale proboha, to přece nejsou lidé vždyť vypadají jako oživení kostlivci a při tom jsou tak malí jako trpaslíci. Spíše bychom je mohli počítati k opicím, nežli k nějakému lidskému rodu, co vlastně jsou tyto ubohé bytosti? Jsou tak ubohé, vypadají vyhladověle a úplně nahé, ne tyto bytosti se nezdají býti nikterak v záviděníhodném postavení. Z jedné strany máte sice pravdu, avšak z druhé strany nikoliv, neboť ač se vám tyto bytosti jeví tak ubohé nikterak jimi jako takové z jejich hlediska nejsou. Neboť zde jsou domovem tak zvaní stoikové neboť jinými slovy řečeno: lidé, kteří si sami sobě úplně postačí. Za svého tělesného života na Zemi jednali poctivě, avšak nikoliv snad z lásky k bližnímu a ještě méně z nějaké lásky k Bohu, nýbrž jen proto, že v tom poznávali vítězství svého rozumu a proto říkali: Člověk nepotřebuje nic, ani nebe ani peklo, ani nějakého Boha, jen sebe sama a vedoucí jej rozum, jako nejvyšší princip jednání a bude jednati tak, aby svým jednáním nikoho nezkracoval, z téhož důvodu může něco takového očekávati též od svého spolubližního.

Neboť tito stoikové říkají ještě dále: Povznesu-li se v důsledku nejvyššího principu svého rozumu nad veškeré světské nicotnosti a od světa nežádám nic jiného nežli skromné nasycení svého žaludku a nejjednodušší pokrývku na tělo, nejsem za to nikomu ničím povinován, neboť můj žaludek tráví, to dávám zemi zase nazpět a pokrývka mého těla ať časem pohnojí zemskou půdu, já jsem však mezi těmito dvěma potřebami sebe sama řídící a ovládající bůh, a jsem tedy neomezeným pánem své bytosti!

A ještě dále praví; Je-li a nebo má-li být nějaký bůh, co mě může dáti a co vzíti, jsem-li v sobě samém velký, abych s pohrdáním pohlížel na vše, co mě tento bůh chce dáti anebo vzíti? To nejvyšší byl by tento mdlý život, kterým jsem se již dávno svým rozumem naučil pohrdati. Či nezáleží na mě, abych žil tak dlouho, jak já chci? Kdybych to shledal slučitelné s nejvyšším principem svého rozumu, vzíti si život, učinil bych také to. Avšak poctivost mnou samým poznávaná mne učí, že by něco takového bylo proti právu nejvyššího rozumu i kdo mně život dal, ať má také právo mně jej opět vzíti. Však příroda má právo, aby potravu kterou jsme od ní si vypůjčili žádala přirozenou cestou zase zpět, a pokrývka mého těla jest vlastnictvím doby která si tuto zástavu vezme rovněž zase zpět. Toto musí čistý rozum schváliti a musí říci a také to říkati: Každému což jeho jest.“Avšak právě tím, že se člověk ve svém rozumu nedomáhá přivlastniti si ani sluneční prášek jest tou nejvznešenější bytostí, ano povznešenou nad každého boha a nad

každé nebe a stojí mocný nade všemi pekly. Kdyby každý člověk takto myslel, měl by každý dost a žádný by nebyl druhému na obtíž, neboť vzdálená by byla všechna hrabivost, všechna závist, lakota, pýcha, vládychtivost, všechno žraní a obžerství, všeliké smilstvo, všechna lež a všechen podvod. Kde však žije nějaký bůh, je-li on nějak nejvyšším principem rozumu, jenž by proti takovýmto zásadám života mohl něco namítati? Má-li však něco namítati, pak to není žádný bůh, a stojí hluboko pod vznešeností lidského rozumu. Nuže hleďte, tito lidé žili na světě tak, že by byli ani mouše ničeho nevzali, nikdy nikomu na obtíž nebyli a nikoho ani v nejmenším neurazili. Nad jakýmikoli vášněmi byli velmocně vznešení. Žádal-li je někdo o nějakou laskavost anebo službu, nikdy mu ji neodepřeli, nebyla-li v rozporu s jejich rozumově právními, a nikdy za to odplaty nežádali.Chtěl-li je někdo povýšiti na úřady a čestnými místy, nikdy jich nepřijali a takovému mecenáši ukázali dvěma prsty na čelo a řekli: Příteli zde sídlí nejvyšší úřad člověka a jeho nejvyšší čestné místo.

Pozorujete-li tyto lidi, posuďte sami, zda se zúčastnili nějakého trestání? Musíte říci: Jistě nikdy ne.

Další otázka: Učinili se schopnými nějaké odměny? Zde vzniká otázka, jakou odměnou mají být odměněni? Nebem pohrdají, a Boha nechtějí také nad svůj rozum uznati, jest tedy zajisté nejsprávnější, aby jim byla ponechána odměna, kterou jim uděluje jejich vlastní rozum. Avšak vy pravíte a se tážete; není těmto ubohým bytostem jejich žalostný stav nápadný? Ó, nikoli, to je právě jejich největší triumf, neboť již zde na Zemi shledávali blaženost komára nanejvýš záviděníhodnou a říkávali: Hleďte, přenádherným jídlem tomuto komáru jest sotva viditelná rosná kapka na listu. Celá výstavba tohoto zvířátka zdá se míti nadmíru nepatrnou potřebu, uvažujeme-li naproti tomu nadmíru marnotratnou stavbě těla, může ji rozum právem jen haněti. Tak musím míti velké břicho abych mnoho žral a potom mnoho výkalů zanechal, jiného účelu zde rozum nenachází a to z toho důvodu ne, že by se rád spokojil s tím nejmenším, kdyby mu to připustila nanejvýš neekonomicky zařízená stavba jeho neužitečného těla.

Sudílkují dále množství těla na nohách, na zadku, na rukách a všude, kde se vyskytují a říkají: Komár všeho postrádá a již proto jest mnohem šťastnější nežli neohrabaný a neekonomicky utvářený člověk.

Když nyní toto víte, nebude vám pak také ona malá postava kostlivcovitá těchto lidí připadati již tak žalostná a ubohá, jak tomu bylo v prvém okamžiku, neboť odpovídá co možno dokonale jejich rozumovým zásadám. Vy nyní řeknete: Toto je vše správné a my nyní zcela jasně poznáváme, že to zde může býti jen tak a ne jinak a že by se tito lidé v jiné podobě a za jiných poměrů cítili nejšťastnější, nežli právě v těchto poměrech které uznávají ze nejlépe jim prospívající. Avšak jiná otázka vězí zde v pozadí: Milý příteli! Nelze se k těmto lidem žádným způsobem dostati, aby bylo přivedeni na lepší cestu?

Milí přátelé a bratři! Není věru nic těžšího nežli to. Mají jen jedinou stránku přístupnou a tou jest cesta vědecká, je k tomu však třeba bezmezné trpělivosti a vytrvalosti má-li se někdo těmto rozumářským kramářům touto cestou tak podati, aby to uznali za správné a jejich rozumu neodporující, neboť říkají: „Vědecky“ může být mnohé zcela správné, zda to však také dokonale souhlasí, se zásadami rozumu, to je jiná otázka, aby tento výrok jako zcela platný potvrdili, vypočítávají množství „vědeckých případů, které o sobě jsou úplně správné, nicméně však jsou v největším rozporu s nejvyššími zásadami rozumu. Uvedu vám například několik takových námitek.

Říkají například. Výpočet nějakého zatmění je „vědecky“ úplně správný, tážete se však (osvíceného) rozumu a jeho dělníka, k čemu je ono nahodilé zatmění? A co celé lidstvo vědou při tom povznášejícího získalo? Tak jest též vědecky správné, že člověk z požité potravy tolik a tolik přijme k udržování svého těla a tolik a tolik z požité potravy zase jako neřád od sebe odstraňuje. Tážete-li se však rozumu, pak se tento může tomuto špatně a neúčelně vypočtenému poměru jen zasmáti. Dále jest vědecky správné, že voda a také jiné pohyblivé části jsou puzeny svou vlastní tíží do hlubiny, co však tomu řekne rozum, když se svýma očima musí pásti po holých stěnách horských, na nichž se nemůže dařiti ani mechové rostlince, protože takové vyvýšení části světa musejí postrádati náležité stále živné vlhkosti. Hleďte, z těchto nemnoha příkladů mohli byste již dostatečně viděti, jak je těžko těmto kritickým rozumovým hlavám uvésti „vědecký“ příklad, který by uznali jako dokonale sladěný s rozumem. Abyste však způsob takového obrácení mohli úplně spatřiti a pochopiti budeme příště takovému obrácení přítomni, a tak tedy pro dnešek dosti!

Kapitola 25 (96)

23.12.1842 od 16 do 19 hod.

Postup při obracení stoiků k lepšímu. Disputace (hádání).

Hleďte, tamto dole v údolí jdou právě tři vyslaní poslové na takový lov, budeme je následovati, a dobře si vyposlechneme jejich výkon. Sestupují hlouběji do údolí a u třetí chatrče odtud, kterou spatřujete rovněž na zaokrouhlené mechem pokryté skále, budou mluviti. Pohleďte jen, kterak se blíží zcela ostražitě k této chatrči a při tom se dělají pokud možno malými a tak si tedy jen ihned pospěšme, aby nám neušlo ani prvé přijetí. Už jsme na místě a tak jen pozor!

Vůdce pozdraví zdánlivou hlavu tohoto domku, to jest „nejrozumnějšího“, a zároveň představeného a učitele ostatních deseti osob, které spatřujete v jeho společnosti. Jak zní tento pozdrav? Slyšte jej! Nadmíru moudrý muži, jenž zkoumáš věci z pravého hlediska a ostřím svého rozumu dobře rozpoznáváš co je správné a nesprávné, slušné a neslušné, dobře uspořádané a nedobře uspořádané. Slyšeli jsme na velkou vzdálenost, jak moudrý jsi muž, proto jsme přišli sem, abychom se s tebou o něčem poradili!

Představitel rozumu naproti tomu praví: V tomto ohledu jste mně úplně vítáni, podle svých sil rád vám pomohu. Nikoliv však nad síly, neboť vy víte, a už jste se sami asi dozvěděli, že mé poklady se neskládají ze zlata a stříbra a všelikých kamenů. Také se u mě nenabízejí hostiny s chutnými jídly pokryté stoly, co však mám, totiž vítězství čistého rozumu z toho si načerpejte kolik chcete. Můžete být ujištěni, že tyto poklady vás učiní šťastnějšími, nežli kdybyste byli v plném vlastnictví všech tak zvaných nebeských nádher, které o sobě nic jiného nejsou nežli skrytě vyslovené potřeby ducha nespokojeného s tím, co je dáno. Vy víte, že prostor je nekonečný, a že člověk v tomto prostoru myslí, kdo své myšlenky nosí do nekonečně, ten předně zapomíná že on sám je bytost nekonečná, a za druhé nedbá a nepozoruje, že mu s takových myšlenek nevzrůstá nakonec nic jiného nežli stálá nespokojenost, proto stále větší požadavek nedosažitelných statků a z něho konečně také neustálý nešťastný stav, který lidská pošetilost slepě sytí jen rozsáhlými zveličovanými nadějemi. Podle toho není tedy také neb nic jiného nežli takový vysněný statek, a slouží pouze k nasycení obraznosti duchů nespokojených s tím co je mu dáno.

Jen čistý rozum odměřuje správné hranice potřeb jejich subjektivní bytosti a žádá pak odevší objektivity jen správnou míru jejich vlastní obmezenosti a tato míra sluje úplná spokojenost. Kdo je spokojen s tím, co poznává podle nejsprávnějšího měřítka své vlastní obmezenosti cestou čistého rozumu, ten našel opravdové nebe a nebude si ještě nikdy jiného nebe přáti, protože jasně poznává, že k míře jeho obmezenosti se nehodí nic jiného nežli to, co právě úplně úměrně odpovídá této míře.

Na tuto moudrou řeč, praví vůdce; již z tvé krátké předběžné poznámky poznáváme, že sis dokonale vydobyl vítězství čistého rozumu, proto se také s velkou důvěrou v tvou moudrost odvažujeme přednésti tobě naší žádost. Představitel rozumu praví: Budiž mně vítáno vše, v čem bych vám mohl posloužiti a proto vyslovte zcela volně a otevřeně svou prosbu. A vůdce (posel) praví. Poslyš tedy! Ve společnosti. Od které jsme byli vysláni, abychom se s tebou poradili, vznikl velký spor o nutnosti a nenutnosti světla. Důvody pro světlo jsou pádné, jako proti světlu a nemůžeme vůbec rozhodnouti, která strana má pravdu. Představitel rozumu praví. Vyslovte tedy některé důvody pro a proti a můžete býti ujištěni, že můj úsudek bude správný.

A vůdce praví; Poslyš tedy! Jeden důvod pro světlo zní takto; co by byly všechny věci beze světla? Byly by jako by jich nebylo. Dále jest světlo základním principem všeho působení, a tedy také všeho myšlení, neboť beze světla, by jedině vše pohybující a povzbuzující síly nikdy by nic nevzniklo, a tedy také žádná rozumně myslící bytost, neboť světlo jest přece také základním principem rozumu a jest v duchovně nejčistším stavu čistý rozum sám. Hleďte takový jest důvod pro světlo.

Důvod proti pak zní takto: jelikož světlo vzniklo zřejmě z tmy a také tedy před světlem pronikla celou nekonečnost jen stav zcela beze světla, jest otázkou, zda nekonečnost ve stavu beze světla byla méně nekonečností nežli nyní ve stavu plném světla? Dále zná námitky; jest

každému známé, že nitro světových těles je většinou úplně beze světla, a přece v tomto bezesvětném stavu se nachází hmota právě tak a ještě intenzivněji, nežli ne povrchu nějakého světového tělesa, jež pluje ve světle. Ježto tedy celé světové těleso může svým nitrem trvati zcela dobře beze světla, jeví se světlo mezi věcmi přírody jako pouhý luxus. A dále ještě zní tato námitka; každý ví, že byl zplozen v noci mateřského těla, a že právě v této noci obdržel život, z jakého důvodu musí tedy potom to co se stalo živé v noci vycházeti na světlo? Kdo by chtěl o tom jen trochu uvažovati musel by na prvý okamžik uznati, že světlo je nejen zcela nepostradatelné, nýbrž že je také věcem škodlivé, protože si na ně zvyknou a pak se patrně stanou nešťastné, když nějakou náhodou toto světlo ztratí, a řeknou ještě k tomu dále; Kdyby byli lidé zrozeni vesměs slepí, nikdy by se také nestarali o ztrátu světla, zatím co pro oko zvyklé světlu je největším neštěstím oslepnutí. Naproti tomu ovšem odpůrci namítají říkajíce; v Takovém šťastném stavu slepoty by pak mezi člověkem a polypem na hlubokém mořském dnu nebylo vůbec rozdílu, neboť kdyby člověk žádné věci neviděl, nemohl by si také učiniti nikdy ten či onen pojem, z nedostatků pojmů vznikla by však velká otázka, totiž jak by to vypadalo s myšlením při nedostatku všech jeho pojmů a tvarů? Co se týče neštěstí následkem nahodilého oslepnutí, vyslovují se obhájci světla takto: Chcete-li se považovati za neštěstí a uvádí-li se za spoludůvod proti světlu, pak se tak může učiniti také u ostatních smyslů, které nezávisí na světle. Abychom však nicméně čelili každému neštěstí, pak by se musel člověk naroditi do noci úplně beze smyslů. Jak by se však mohlo utvářeti myšlení člověka beze smyslů, a to by bylo možno se dozvěděti nejlépe od kamene. Nuže hle, velemoudrý muži, v takovém zmatku se vznáší velká důvěra k tobě, že ty rozuzlíš tento uzel.

Představitel rozumu praví: Poslyšte, moji vysoce ctění přátelé! To je nadmíru kritický případ, neboť tu má každá strana své právo. Jelikož však podle poznání čistého rozumu jest jen jedno a nikoli dvě práva, bude zde dosti těžké mezi těmito dvěma nerovnými právy určiti pravdivé právo. Toto právo nalezneme jen tehdy, když uvedeme naši vlastní bytost od individuální existence do správných hranic, a tak tedy poslyšte! Vyčítáme zde zásady ,a z těchto zásad odvodíme pak správný výsledek. Abychom toto však mohli učiniti, musíme nejprve předpokládati nebytí, konzumující (stravující) bytí, a svobodné myslící bytí. Nebytí také ničeho nepotřebuje, tedy žádného stravování. Pouze přirozeně stravující bytí předpokládá již svým bytím, že tu je jen jemu přiměřeným stravováním, takové bytí má veškerá hmota, která může trvati jak v noci tak i ve světle. Protože však člověk jest bytost myslící a sebe sama svobodně určující, předpokládá takové vyšší bytí také takové stravování, které odpovídá tomuto bytí a látka ke stravování nemůže být žádná jiná nežli světlo a tak tedy nebytí nepotřebuje úplně ničeho, bytí pouze konzumující co výplod noci nepotřebuje též nic jiného nežli stravu přiměřenou úplně svému bytí, a jasně svobodně myslící bytí potřebuje pak také nutně oné stravy, která je principem jeho bytí, a stačí každý princip svému výplodu a musí zde pro něj býti a podle toho z nebytí vychází nebytí z bytí noci bytí toho co je noční a z bytí toho, co je příbuzné světlu. Pokud pak člověk následkem svého čistého rozumu poznává že pochází nutně ze světla, musí také poznávati, že v tomto ohledu jest mu světlo nutným substrátem (předpokladem), pokud se však spatřuje pouze jako zvířecí konzument (spotřebitel) a může si upírati vyšší volně myslící život, a může se opět utvořiti embryem v mateřském těle a nepotřebuje světlo. Nebytí nepotřebuje však ani toho ani onoho. A hleďte milí přátelé, tu jest před vaše oči a uši nejjasněji položen nezvratný důvod pro světlo.

A vůdce praví: Poslyš moudrý muži! Z tvého prohlášení jsme poznali tvůj vynikající rozum a nyní víme přesně, jak jsme na tom, avšak jen jediný bod jest ještě v pozadí a tu si nedovedeme dáti ještě zcela platnou odpověď, a tento bod záleží v tomto; proč na tělesech zemských všechny nesčíslné vegetativní výplody i nesčíslnou říši zvířecí potřebují nejvíce světla k své vegetaci a k svému zvířecímu rozvoji? Jestiť přece všem badatelům přírody až příliš dobře známo, že v prostoru úplně beze světla se nedaří téměř žádné vegetaci a zvířata v prostorech které jsou úplně beze světla onemocní a úplně hynou a přece podle tvého výroku se nezdají být nutnými spotřebiteli světla, neboť vůbec to nejsou a také v důsledku jejich ostře posuzované existence býti nemohou žádné myslící bytosti.

Tuto námitku však nečiníme proto, že bychom tím chtěli vytýkati vady tvému čistému názoru, nýbrž abychom se sami vytáhli z každé nás očekávající smyčky.

Představitel rozumu: Tato námitka jest mi velmi vítána! Uvedeme ji ihned před jasný soudcovský úřad čistého rozumu a tak tedy poslyšte! Podle nutné němoty co se týče vlastní

existence potřebovali by tyto věci právě tak málo světla, jako ho potřebuje zemný střed nějakého světového tělesa, protože však vedle nich existuje co výplody světla také my, nemůžeme přece přijmouti obrácený závěr, že tu jsme kvůli nim, jako nemůže nějaký člověk říci; Já tu jsem proto, abych obýval tento dům a sloužil mu, nýbrž dům je tu kvůli člověku a nikoli člověk kvůli domu. Jestliže nás tedy světlo zplodilo, muselo tedy nutně předem ze sebe stanoviti podmínky nutné k naší světlu příbuzné existenci, a tak tedy spatřuji vámi vyslovené věci také nutně světla, aby mohly sloužiti naším světlu příbuzným potřebám. Já tu snad nemyslím spotřebu žaludku zvířecího, jenž také může býti zcela dobře sycen v nějaké zcela temné komoře, nýbrž vyšší spotřebu ducha, který se může nasycovati jen pojmy a tvary, které povstávají jako světlo. Strom ve středu Země nebude sloužiti všemi svými plody k nasycení ducha, dokud nebyl sám na světlo přiveden, a se světlem spřízněn. Hleďte, moji milí přátelé, tu jste rozřešili svůj pochybný bod, kdyby vám bylo ještě něco temného, pak to jen zcela otevřeně řekněte!

Vůdce praví: Vážený vysoce moudrý muži! Když jsi co nejsprávněji vyslovil svůj úsudek pro světlo, dovolíš mně také co nejlaskavěji otázku vzhledem k tobě samému a tato otázka zní takto; v čem vlastně záleží důvod, podle něhož jsi ty, jako nejmoudřejší obhájce světla, zřídil svůj příbytek v tomto od světla zcela odlehlém koutě?

Představitel rozumu praví: Důvod jest moudřejší nežli jsi sto jej pochopiti. Chceme-li věci ve světle, a čistě osvětlené je od sebe rozeznávati, nesmíme se následkem matematicky správných zásad optiky sami stavěti do světla, nýbrž na bod, který je dostatečně zastíněn. Tím se náš zrak zesílí, a předměty naproti nám stojící spatříme takto v neostřejších obrysech! Obrátíš-li však své oči ke světlu, budou jim oslepeny, a spatříš předměty zamžené, nesprávně, a budeš se muset spokojiti vždy s jejich stinnou stránkou, a tak jest můj příbytek obrácen jen od svítícího tělesa, nikoli však od praktického světla. Z toho můžeš poznati, že můj příbytek není odvrácen od světla, nýbrž je jen obrácen sloužícímu co nejlépe vypočítanému světlu. Nalezneš-li ještě jiné závady, pak nalezneš ve mně vždy neúnavného co nejochotnějšího muže, jenž tě ve všem cokoliv je v jeho moci uspokojí.

A vůdce se táže představitele rozumu řka: Viděl jsem nyní opět jak se ve všem myslíš, mluvíš a jednáš podle nejlépe vypočtených zásad, a tak mám ještě velkou touhu zvěděti od tebe, proč ses jako obhájce strany světla usadil v takové nejvýš nehostinné krajině která poskytuje právě tak málo žaludku zvířecímu, jako duchovnímu. Není žalostnou škodou pro tebe, že ses k opravdovému požehnání mnohých zcela slabě rozumných lidí neusadil v nějaké bohatší krajině, kde bys sám nalezl více potravy pro tvého ducha, a tím bys byl také slabým duchům mohl připraviti silnou stravu z mnohonásobných s tvým duchem se setkávajících světelných paprsků?

Milí přátelé v tomto bodě vaší otázky bude vám dáno ihned dostatečné světlo!!

Kapitola 26 (99)

27.12.1842 od 16 do 18,45 hod.

Pokračování návštěvy u stoiků.

Muž rozumu; Jak se shledáváte co se týče nekonečna? Vy pravíte; ne jinak nežli konečně a omezeně. Hleďte, v této odpovědi udáváte již sami všeobecný důvod, proč jsem si zvolil tuto krajinu ze pobyt. Proto vám pravím: V pravdě moudrý jest ten, kdo nalezl hranice svého rozumu a tímto svým rozumem pak poznává, kolik toho je třeba k nasycení jeho ducha. Tato krajina zde odpovídá zcela přesně náležitě poznaným hranicím rozumu, a její heslo takto zní: Spokoj se vždy tím, co odpovídá tvé obmezenosti, nepřekračuj nikdy kruh svých poznatků, a poznej a nalezni v tomto živém kruhu sama sebe, tak jsi nalezl v nejdokonalejším tobě nanejvýš libém stupni. Hleďte, z toho důvodu jest tato krajina, kterou shledáváte velmi nehostinnou pro mě úplně vhodná, protože neposkytuje více nežli právě jen tolik, co odpovídá hranicím mého rozumu. Mohu-li tedy býti někomu užitečný, může to býti jen uvnitř obzoru mých poznatků, mimo něj musel bych být laikem a nebyl bych s to nikomu být ani v nejmenším užitečný. Z toho nyní můžete seznati, proč jsem si právě zvolil za pobyt tuto a nikoli jinou krajinu. Kdybyste se však snad domnívali, že by mně mohla snad nějaká ješitnost ohledně moudrosti podplatiti,

abych se před ostatními leskl jako světlo, pak byste se ve mně velmi zmýlili, neboť má neochvějná zásada zní takto: Chceš-li někomu prospěti, poznej dobře celou sféru, kde bys mohl pomoci, neznáš-li snad této sféry, pak zůstaň se svou filantropií hezky doma, neboť kdo chce dáti více nežli má, jest buď blázen anebo podvodník.

Vůdce praví: Náš převzácný příteli! Ty jsi už zase nadmíru moudře mluvil a nemůžeme ti naprosto žádné námitky činiti, jen jeden bod nám připadá poněkud temný, a jelikož jsi byl dosud tak laskav, že jsi nám uspořádal a úplně vysvětlil naši věc, budeš již tak laskav a dovolíš nám, abychom se také v tomto bodě u tebe poradili.

A představitel rozumu praví: Milí přátelé, dokud se nacházíte na tomto území, můžete mně položiti jakoukoliv otázku, a můžete být ujištěni, že jsem s to podati vám o každém bodě náležité pro tento okrsek zcela platné vysvětlení, a tak mě tedy udejte pochybný bod! A vůdce praví: Ty jsi ve svém moudrém vysvětlení mluvil o určitém obmezení obzoru tvého poznání, a že jest naprosto nemoudré nad tento obzor se vznášeti. Toto jest nám nepochopitelné, neboť věru, nikdo nemůže nad své síly něco činiti, a chce-li to, pak jest již jistě tak dalece pošetilcem, jak dalece chce tyto hranice překročiti. Avšak hle, když jsi byl zrozen, tehdy neměl tvůj rozum tak rozsáhlý obzor, jako jej má právě nyní, musel jsi tedy malý obzor svých poznatků zřejmě vždy víc a více rozšiřovati, abys rozšiřováním přivedl svůj obzor poznání až k nynějšímu nanejvýš obdivuhodnému rozsahu, a jest tedy otázkou, zda lze takový obzor považovati již za ustálený za obzor schopný ještě většího rozšíření? Co se mne týče, jsem tohoto mínění; když to, co jest obmezené a nebude nikdy v nebezpečí, že by vyplnilo nekonečnost

Představitel rozumu praví; Milí přátelé! Zde máte dílem pravdu, dílem opět nepravdu. Kdyby si byl člověk dával sám sobě, mohl by si také dáti tolik, kolik by chtěl, neboť v nekonečnu by žádného nedostatku nenalezl, a tak by také mohl svůj obzor poznávání podle libosti neúnavně ustavičně zvětšovati. Protože však člověk není sobě samému dávajícím, nýbrž jest něčím daným, jest o obzor jeho daný. Pozorujete-li na nějakém tělese zemském například, jen jablko, shledáte též, že od svého prvopočátku ihned po odpadnutí květu stále víc a více zvětšuje svůj obzor, dosáhlo-li však jednou úplné zralosti, pak můžete kázati jablku jak chcete a ono vám svým stavem nebude moci říci nic jiného, nežli až sem a ne dále. Neboť má míra je naplněna. Proč však by vám jablko dalo takovou odpověď? Protože jest rovněž dané avšak ne sobě samému dané. Kdybyste nyní chtěli jablko dále rozháněti, zřejmě byste jej zničili. A hleďte, totéž platí i o člověku, jest něčím daným a nikoli dávajícím, jest tedy také jako okrsek zrání daný. Kdo tohoto okrsku dosáhl a pak v sobě poznává že toto jeho daný okrsek, ten jest v sobě samém to, co jest, jak možno dokonalý. Zůstane-li uvnitř tohoto okrsku, aniž by jej vyplnil, pak jest zmrzačeným otrokem sama sebe, a nebude míti ani pro sebe dostatečnou zdatnost, kdo se však chce nafukovati přes svůj daný okrsek, ten je pyšný pošetilec, a uvádí se sám v záhubu, a nestane se s ním nic jiného, nežli to, co se stává s dutou koulí, která by byla naplněna prachem jenž by byl zapálen, čímž se pak povrch koule roztrhá a části jejího povrchu se rozmetají do dalekého obzoru. Avšak ptejte se sami, jak to po takovém jevu dopadá s touto koulí.

Vůdce praví: Proti tvému projevu v podstatě opět nemůžeme nic namítati, neboť jest o sobě úplně správný. Avšak ty, milý příteli, kladeš své odpovědi vždy jistě úmyslně moudře tak, že v nich nacházíme nový podnět, při němž shledáme nutným bychom tě prosili o další radu, ty ses v tomto svém moudrém výkladu vyslovil o tom, že člověk, jakož i také vše ostatní co je omezené je dané a nikoli sobě samému dávající. Je-li však jistě tomu tak, pak vzniká zřejmě otázka; kdo je tu dárcem? Neboť ono dané předpokládá také jistě dárce, jako jakýkoliv zjev svou příslušnou příčinu, a tak bychom tedy chtěli míti od tebe podrobnější vysvětlení o dárci.

Představitel rozumu praví: Milí přátelé! – co se týče dárce, ten jest nad obzorem našich poznatků, a my jsme učinili vše, jestliže jsme se poznali jako daní Chceme-li však zbádati dárce, pak nečiníme nic jiného, než-li, že bychom chtěli s kružidlem v ruce změřiti kruh nekonečnosti. Toto jest jistě pravda, protože se přes určitý kruh dají mysleti do nekonečna stále větší a větší jimž je ten nejužší kruh podoben. Kdyby se však tento nejužší kruh měl vyrovnati většímu kruhu nad ním, musel by být dříve přetrhnut, jeho mnohem kratší čára by se musela natáhnouti, kolem většího kruhu obtáhnouti. To se dá ovšem udělati, avšak skutečnost káže, že takto natažená čára nejmenšího kruhu neopíše ani tisícinu značně větší čáry kruhové, a tak obepne jen tuto část co všechny ostatní tisíciny zůstanou této mnohem kratší čáře přece jen věčně nedosažitelné. A hleďte, v tomto příkladu mají spolu co činiti jen dva obmezené kruhy, nyní však vezměte tento nejmenší kruh, a měřte jeho vzpřímeným obvodem nekonečně neomezený okruh, a

ptejte se potom sami sebe, zač by takové práce a nebo takový podnik musel být považován z hlediska našeho rozumu? Já myslím, že větší pošetilost nemůže býti v lidském mozku myšlena, a tak je tomu také v tom případě, kdybychom chtěli zbádati nekonečného dárce, kdo On jest. A tak jest jak jsem předtím řekl, pro každého člověka dost, když se poznává co určitě něco daného, a tedy také ohraničenou oblast svého poznání. Co se však týče dárce, potom daným nic není, protože on musí být zřejmě nekonečně vznešený nade vše dané. Co by ještě mělo býti z jablka, když dosáhlo své zralosti? Co z kruhu když se čára z jednoho bodu vycházející, opět dosáhla ? Neboť zůstane, čím jest, tak se stane dokonalý jako to, co byl dán.

Vůdce praví: Nyní jsi nám dal nadevšecko dobrou odpověď, avšak přesto bychom měli k tobě ještě jednu otázku, a tato otázka zní takto: V krajině, kde my jsme, hlásá tak zvaná lepší část ustavičně lásku k bohu a my nevíme, co se tím chce podle tvého moudrého způsobu říci, neboť my rozumíme láskou uchopování a přitahování k sobě. Jak může však obmezená bytost a nebo síla uchopiti a k sobě přitahovati sílu neomezenou?“

Kapitola 27 (100)

30.12.1842 od16,15 do 19 hod.

Trpělivost k pokračování disputace. Moudrý stoik musí nyní mluviti o lásce a vyjádřiti se vědecky o zčlověčtění Pána, „Budiž světlo“ mečem lásky stoického gordického uzlu, představitel rozumu přemožen a vykoupen mečem, zaslíbení svatého Otce. Závěrečná otázka.

Představitel rozumu praví; Milí přátelé, abychom mohli dáti na tuto otázku příznivou odpověď, jest nutné předcházející příslušné rozpoznávání. Především musí být pojem „láska“ dokonale rozumově vyložen, a potom teprve budeme moci z toho poznati, jak se má tento pojem k sobě samému a ke všemu, co jej obklopuje. Pojem „láska“ není, a nemůže býti nic jiného nežli vyslovující se potřeba, jejíž příčinou nemůže býti nic jiného nežli nedostatek toho, po čem se tato potřeba vyslovuje. Tato potřeba se podobá hladu. Má-li člověk silný hlad, pak má tak nesmírnou chuť k jídlu, že v sobě chová jaksi přesvědčení, že musí sníst nejméně svět, aby utišil hlad. Co praví skutečná zkušenost k této fantastické touze? Nic jiného nežli; hladový člověk, požije jedinou libru chleba, a bude dostatečně nasycen! Hleďte, téměř zcela podobně je tomu s více duchovní potřebou pod pojmem „láska“. Člověk lačnící po lásce je toho mínění, že musí žaludek svého srdce nekonečností naplniti, nežli bude náležitě nasycen. V čem však spočívá příčina této klamné žádosti? Příčina nespočívá v ničem jiném, nežli v nenasycení vlastního poznání, čímž pak nutně jedna prázdnota má v zápětí prázdnotu druhou. Jeden nedostatek a tedy jedna potřeba druhou. Láska si žádá nasycení, protože láska je však pouhou mechanickou žádostivostí ducha, jest v ní též schopnost posouditi, co má k nasycení žádati. Protože se však právě touto žádostivostí vyslovuje prázdnota v poznávání, nemůže také tato prázdnota v poznávání což je právě tolik jako žádné poznávání, posouditi lásku nutnou k nasycení. V tomto případě se pak takovéto duté hlavy obrací se svou slepou žádostivostí ovšem na oblast nekonečna, a jsou toho mínění, že z tohoto rohu hojnosti přiletí jim do úst jako tak zvaný pečený holub to, čeho se jim nedostává. Jak je však takovéhle opravdu mylné mínění prázdné, jest nahmatati rukama, z toho, že tací „milovníci nekonečna“ místo dokonalého nasycení dostanou jen vždy větší hlad což je také zcela přirozené, a z přirozeného příkladu zřejmě jasné. Neboť vezměte jen přirozeně hladového člověka, sedí-li všecek hladový vedle koše chleba, při tom však dál a dál otvírá ústa jen do nekonečného prostoru, a dělá jakoby chtěl celou Zemi, Slunce a měsíc, a celou hvězdnou oblohu pohltiti, chleba však po svém boku si nevšímá, pak je zajisté patrno že s takovou chutí na nekonečnost se do hodiny k hodině stává hladovějším, a nesáhne-li vrzy po koši je nakonec vydán všanc vyhladovění.

Z toho však můžete, ctění přátelé bez dalšího vysvětlení seznati co asi znamená tak zvaná „láska k Bohu!“ Pravá láska k Bohu nemůže podle toho být nic jiného a nemůže záležet v ničem jiném, nežli v tom, aby každý daný člověk naplnil daný mu obzor jeho poznatků. Toto naplnění může se státi teprve tehdy, až člověk poznal sama sebe a tehdy svůj jemu daný okruh. Aby to však člověk dokázal, musí co nejpečlivěji odstraňovati s cesty všechny překážky, oprosti-

ti se ode všech vnějších malicherných potřeb, a pak se odebrati do svého vlastního středu z něhož je mu pak teprve možno celý obzor přehlédnouti, a jej vyplniti tím, co je mu dáno. Když to s vytrvalostí a ve všem pošetilém se zapírajíce dokázal, pak také dokonale nasytil svou lásku anebo svou žádoucí potřebu. Co z toho všeho stráví, to snadno ihned svou vlastní jemu danou plností nahradí, a toto jest pak ze stanoviska čistého rozumu – dokonalá a nasycená láska, které se již více neprojevuje jako hlad, nýbrž vždy jako potěšitelné nasycení. Nuže hleďte, to je můj pro můj obzor možno nejjasnější názor, můžete-li však něco proti němu namítati, pak to můžete jak bylo řečeno právě tak svobodně učiniti, jak jsem já zcela svobodně sto každé námitce čeliti.

Vůdce praví: „Milý příteli! Ty jsi svou odpověď odměřil, a my v podstatě nemůžeme proti ní ničeho namítati. Ježto jsi nám však již dovolil dále ještě mluviti, poradíme se s tebou ve zcela mimořádné věci hlavní, a tak ráčiž nás tedy vyposlechnouti!

Hleď, u nás se učíme hlavně ještě něčemu jinému, a proti této nauce se nikdo nestaví, nicméně však podle tvého způsobu přece jen nevíme, jak my se k ní máme stavěti. Tato nauka spočívá v tomto:

Bůh a nebo všeobjímající princip síly a moci uchopil ve Svém středu Sama Sebe, vytvořil v něm vrcholný (kulminační) bod vší Své nekonečné síly a moci, a vystoupil pak jako právě takový kulminační bod vší božské podstaty v lidské formě, a to v osobě jistého Ježíše Krista na planetě Zemi, Sám tam učil, a mezi lidmi jako svými tvory chodil jako jejich bratr, a dal se nakonec – z převeliké lásky l Svým tvorům od nich pokud se týče přijatého těla usmrtiti!

Na důkaz Své Božskosti konal, věci a skutky, které nejsou žádnému člověku možné, a po třech dnech se Sám z tělesné smrti probudil, a před tváří mnohých se opět navrátil do Svého božského centra zpět!

Na světě, anebo spíše na planetě zemi – neučil lidi ničemu jinému , nežli aby Ho nadevšecko milovali, a těm, kdo to činili, zaslíbil „Svou Říši“, která záleží ve stále hlubším poznávání Boha, ve stále rostoucí lásce k Němu, a v nevyslovitelně přeslastné blaženosti, která sluje „Věčný život v Bohu.“

A hle, tato věc není tak prázdná jak se domníváš, v krajině odkud my jsme přebývá týž Kristus, a jak jsme se ještě vždy co nejjasněji a nejživěji přesvědčili, poslouchá Jej každý tvor v celé nekonečnosti, stačí jen Jeho pokyn, a nesčíslné spousty Světů zmizí z existence, a opět pokyn, a nesčíslné spousty naplní opět nekonečné hlubiny věčně nekonečného prostoru. Co praviš nyní k této naší pochybnosti, kterou jsme v této tvé sféře vyslovili?

Představitel rozumu praví; Není-li vaše celé vypravování chiméra, pak uchopení se nekonečné moci a síly v nějakém centru není zrovna nic nemožného, neboť z každého daného bodu lze si mysleti čáry jdoucí do nekonečna, avšak co se týče „zčlověčtění“ tohoto božského centra síly a moci dalo by se leccos namítati, ačkoliv čistý rozum nemůže toto přijímati jako nějaký úplný rozpor. Že by však tato Bytost učila hlavně k lásce k Ní, to se jeví čistému mysliteli ze strany božské Bytosti jako naprostý egoismus. Předpokládáme-li však u božské Bytosti anebo u sebe sama soustředěné prasíly egoistickou potřebu, pak přestává být předně absolutní, a kdyby toto se dalo popříti, pak nastává úplné zničení veškeré bytosti.

S touto láskou musí to tedy býti jinaké, a božské centrum se pak může zcela dobře v lidské formě projeviti. Je-li však tato vámi líčená láska hladovějící, pak by vám muselo být rukama hmatatelné, v jakých rukách by se tu bytost všech věcí nacházela, kdyby se měla nekonečná moc a síla na nich nutně nasycovati.

Jelikož jste mně však o tomto Kristu dále pravili, že se jaksi v důsledku Svého zaslíbení jako vždy Se vyslovující všemoc a všesíla činně mezi vámi, pak musíte uznati, že z tohoto svého uvedeného kruhu nemohu říci nic pro ani proti. Při takovýchto věcech záleží vždy na vlastní zkušenosti.

Kdybych mohl tohoto Krista anebo zčlověčtělé centrum božské, sám spatřiti, pak bych také zcela jistě věděl, jak mnoho na něm záleží, takto se však musíte ctění přátelé, spokojiti s tím co jsem řekl. Kdybyste však mohli tohoto Krista přivésti sem ke mně, mohli byste být ujištěni také, že bych jeho bytostnost, pokud je to v mé sféře, neposuzoval nemoudře, jen nad mou sféru nemá být nic postaveno!

Vůdce praví; Dejme tomu, že by sem Kristus co lásky nejplnější bytost přišel, a vyzval tě abys Ho následoval, co bys pak učinil?

Představitel rozumu praví; Jestli takový jest, a já bych jej poznával jako To co jste o něm vypověděli, pak se nedá nic jasnějšího mysleti, nežli že nekonečně nepatrnější potence musí

z vlastního popudu nutně následovati nekonečně větší potenci, protože tu není myslitelné žádné východisko. Nemá-li se však věc tak, pak jest zajisté jasno, že já ze své sféry o své újmě vystoupiti nemohu, protože já i se svou sférou jsem, jak již bylo vysvětleno, něco daného a nikoli něco sobě daného něco sobě dané.

Vůdce praví; Podívej se tedy sem! Já jsem ten Kristus! Co chceš nyní ode Mne?

Představitel rozumu praví: Jsi-li Kristus, pak mi to ukaž, a já tě budu následovati.

A Kristus jako vůdce praví; „Budiž v této sféře světlo! A ty pustá krajino staniž se rájem!“

Nyní hleďte, „představitel rozumu padá před Pánem na kolena, a vzývá Jej řka; Tak je tomu tak, že Bohu jsou všechny věci možné! „Pane! Proto že jsi mně ubohému, sebou samým vyobcovanému, byl tak milostiv, přijmi mě tedy do Svého kruhu!

Avšak nech mně býti v kruhu Tvé milosti tím nejnepatrnějším! Já vím že Ty můžeš můj obzor tak rozšířiti, jako jsi dal ze sebe mne samého takový jaký jsem, já jsem si však na tento kruh navykl, jako nejužší živoucí sféry, a tak ponech mne také v tomto kruhu jako nejmenšího mezi všemi těmi, které jsi učinil hodnými své milosti! Věř mně, ó, Pane, a viz to v mé celé z Tebe vyšlé bytosti, můj duch byl vždy neschopen myšlenky, že by Tebe nekonečného Dárce mohl kdy v jeho Prapodstatě uzříti, jelikož jsem Tě však nyní takto uzřel, jsou také tímto pohledem všechny největší životní podmínky mého ducha splněny.

A Pán praví; Následuj Mne tedy, a nebudeš nikterak nejnepatrnější tam, kde Jsem mezi Svými dětmi Já! Avšak nikoli zde, nýbrž teprve tam ve Mně poznáš Svého lásky nejplnějšího svatého Otce!“

Pohleďte nyní, moji milí přátelé, to jest ještě jeden z nejlepších způsobů vykoupení takového čistého rozumového ducha z jeho sféry. Jest jich však velké množství v této vám nazírané krajině, s nimiž to nejde tak snadno, jako s tímto duchem. Bývá to zejména tehdy, když takoví stoičtí rozumoví duchové spojují také v sobě, což právě nezřídka bývá značný stupeň učené pýchy. Také by pro vás nebylo dobré, abyste byli při takovém obrácení, neboť věřte, že tu nezřídka několik set pokusů ztroskotá. A tak tedy také tuto krajinu opustíme, a odebereme se hlouběji do střední rokle, a pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 28 (101)

2.1.1843 od 16,30 do 18 hod.

Ještě jedno údolí boháčů, učenců a lidí rozumových. Hluboký smysl jevů této krajiny. Velká dělicí stěna a užší Hades. Temná písčitá step, prvé setkání. Velmi poučná rozmluva.

Hleďte! Tu jsme již zase na prvém stanovišti. Hrozíte se asi poněkud odebrati se dovnitř, avšak tolik prostoru vždy ještě má ta rokle mezi příkrými stěnami, abychom se mohli zcela pohodlně ubírati po poněkud hrbolaté cestě. Na cestě tam objevíte vlevo i vpravo velmi mnohé úzké údolní rokliny, na levé aneb jižní straně mají tato údolí zcela týž význam, jak jsme jej viděli v prvém údolí vlevo, kde bydlí boháči Země, rozdíl spočívá jen v tom, že obyvatelé těchto hlouběji ležících údolí jsou na dobrodiní vždy chudší, ačkoliv tím bohatší vždy bývali na zemi co do jmění pozemského.

V údolí vpravo jest příbytek pro všeliké učence, lidi rozšafné a rozumové, čím hlubším a více v pozadí se rozkládajícím se údolí bydlí, tím vice byly jejich vědomosti na Zemi od Pána vzdáleny. A ještě toto více, můžeme se také s dobrým úspěchem vydati na cestu, a odebrati se do krajiny kde se máte naučiti něco nadmíru důležitého, a tak tedy pojďme!

Vy se tážete, odkud přicházejí tyto vody, které se tu z těchto údolí s obou stran řítí do této úzké rokle, a touto roklí proudem horským potokem vlévají do velkého mořského zálivu? Vody znamenají vědomosti a z nich vzniklé prospěšné účinky, kterých takoví lidé podle světla svého rozumu t připravenosti věcí nabyli cestou zkušeností. Vodám které sem přišly od pravé ruky jsou, jak vidíte mnohem kalnější, znamená to mnoho falešného, jež je ve všech těch ubohých vědomostech, a poněkud méně kalné vody z levé strany značí, že boháči světa při skromném vědeckém bohatství dovedli nicméně lépe počítati, nežli vlastní pouzí učenci. Že vody zde v rokli se slévají, znamená, že jmění vědy a jmění pokladů světa se vždy spojují, a nakonec

vycházejí v jedno, neboť učenec hledá vědu, aby se vědou stal bohatým na poklady světa, a bohatý na poklady světa hledá pak vědu,, aby s pomocí ní ještě více zvýšil své jmění. Tohoto důvodu spatřujete také, že vody z levé strany, nehučí celkem tak mocně jako vody ze strany pravé, a to praví také ještě k tomu, že bohatý na poklady světa se dovede politicky vždy schovati mezi učenci, aby z jejich učenosti to či ono získal pro svou spekulativní potřenu. Toto bychom nyní také věděli, a také můžeme v naší cestě pokračovati.

Hleďte, tamto ještě dosti daleko v pozadí se týčí vysoká kamenná stěna, zde naše údolí vlevo a také vpravo také končí.

Tato stěna se časem otvírá, a tvoří dosti prostrannou puklinu. Když se k ní v příslušné době přijde, může se pak dále proniknouti, když se však takový okamžik nevystihne, pak není průchod možný. Vy pravíte; ani ne takovým způsobem, jakým jsme se v severní krajině vyzdvihli na hory? Já pravím vám: Zde ani takovýmto způsobem ne, a to z tohoto důvodu, že máte na sobě ještě pozemské. Ostatně my beztoho stihneme chvíli, kdy se stěna otevře, a ježto se za stěnou prostírá nadmíru velká rovina, projdeme snadno, nežli se stěna opět zavře, dosti prostrannou skulinou. A hleďte, zde jsme již u stěny, jen trochu strpení a stěna se ihned otevře. Nyní pravím; Otevři se! A hleďte, mocná stěna se již rozdvojuje, nyní je skulina dost veliká, jen tedy rychle skrze ni! Šťastně jsme prošli skulinou, a nyní se ohlédněte, kterak je stěna již zase pevně uzavřena.

Avšak nyní hleďte dopředu do krajiny, v níž se nacházíme, jak se vám líbí? Vy pravíte; jaká to otázka? Jak se nám má tato krajina líbiti, když je v ní temno, že zřejmě sáhneme dále nežli vidíme, musíme se držeti jen tebe, jinak bychom byli zřejmě ztraceni, neboť nevidíme ani půdu, po které chodíme, a proto nevíme zda to, po čem chodíme, jsou kameny, písek, bláto neb vody? Neboť jak bylo řečeno, nevidíme zde nic ani tebe ani sebe.

Ano milí přátelé, zde to je již jednou takové. Tážete se mne, zda také v této krajině existují snad živé bytosti? Já však pravím vám: není tak snadno někde zalidněnější krajiny nežli je tato, neboť zde můžeme skutečně říci; v tomto veletrhu na temnotu se to lidmi hemží.

Rádi byste měli trochu světla, abychom mohli přece jen něco místně rozeznati? Já však pravím vám: neprospělo by vám kdybychom zde použili světla, neboť bychom byli pak obyvateli této krajiny téměř ihned obklíčeni, jako červík, upadne-li do kupy mravenců. Leč, jen trochu strpení oko se velmi brzy rozšíří, že budeme moci jako noční sova také v této temnotě něco viděti, a tak se pohněte tedy ještě trochu dopředu, Nuže, vidíte již něco? Vy pravíte; Začínáme zcela pozorovati, že půda na níž stojíme, jest většinou samý písek, a tamto před námi jakoby se něco pohybovalo.

Ano, ano, máte pravdu, pustíme se tedy k tomu a ihned vám bude více jasno, co se tu pohybuje. Nuže hleďte, to co se pohybuje – pohybuje se k nám. Hleďte, jest to shrbená, přeuboze vypadající lidská postava. Chcete se jí zeptati kdo je? Netroufáte si, učiním to tedy já. A tak tedy poslyšte, já tu postavu oslovím.

Co tu děláš, ubohá bytosti? Odkud jsi? Postava praví; Jsem v této krajině již tři pozemská léta, a pobíhám jako divoké zvíře, a nenalézám ničeho, čím bych mohl svůj velký hlad utišiti. Proč jsem musel po své smrti na zemi přejíti do takové bídné krajiny, to věru nevím. Byl jsem na Zemi velký pán, a staral se zastával jsem velký úřad. Tento úřad jsem spravoval vždy jako poctivý a věrný služebník, nedal jsem se zcela ničím podplatiti, nýbrž jednal jsem přísně podle zákona, a takto jsem plnil svou povinnost k všestranné úctě, dokonce jsem byl svým vládcem vážen a vyznamenán. Ze svého úředně zaslouženého příjmu jsem učinil dobrovolně lecjaké dobro, a žil jsem v každém ohledu jako příklad hodný napodobení. Když jsem však potom ono časné opustil, přišel jsem do této hrozné krajiny v níž už, jak bylo řečeno, po tři roky bloudím; a nikde tu nelze najíti východiska. A já, váš vůdce táži se ho dále. Dobrý příteli, to vše může býti, zdali však jsi při svém úřadování myslel kdy na Krista Pána a věřil v něho? Zdalipak jsi kdy z lásky k Němu něco učinil, a zdalipak jsi považoval také všechny sebepokročilejší lidi za své bratry? Řekni mě; jak je to tu!

Ubožák praví: Jak můžeš vzdělaný muži věřiti v nějakého Krista starých žen? Přece jsem se však účastnil, abych nikomu nezpůsobil nějaké politické pohoršení, všech křesťanských pošetilostí, a kdo by mohl být tak pošetilý, aby žádal od muže, zastávajícího vysoký státní úřad, aby považoval za své bratry hrubé pouliční výrostky a dělal něco z lásky ke Kristu starých žen, ten musel být skutečně tak bláznivý, aby v takového Krista věřil a potom teprve věděl. Zda by mohl z určité lásky k Němu něco konati? Já jsem však proto v jednoho Boha věřil a často jsem

si myslíval: je-li tento Bůh spravedlivý, jakým zřejmě musí být, pak musí takovému spravedlivému muži, jakým jsem byl já, je-li po smrti nějaký život, učiniti také úplnou spravedlnost. Že je po smrti život, to pociťuji již tři hrozné roky, neboť asi tak dlouho je tomu co zde bloudím, jako nějaké divoké zvíře. Avšak v tomto stavu se musím žel dovídati že žádného Boha není, neboť kdyby nějaký Bůh byl, musel by si mě tak vážiti jako můj vládce, jelikož však jistě je vše jen dílem slepé náhody, přišel jsem také já zde zase zpět do této slepé náhody a nyní musím opět čekati co ze mne tato náhoda opět učiní. Máte-li však něco pro žaludek, pak mi dejte něco jísti, neboť jsem nadmíru hladový a nemám žádné potravy, až na nějakou tu nahodilou mechovitou rostlinku.

A já, váš vůdce, pravím jemu: Poslyš, příteli! Jest jeden Bůh, jenž je spravedlivý a tento Bůh není nikdo jiný nežli tvůj Kristus starých žen! To ti budiž paprskem milosti, abys věděl na Koho se máš obrátiti, až se ti povede ještě hůře, nežli nyní.

Hle vše, co jsi učinil, i když to bylo o sobě sebe spravedlivější, učinil jsi toliko ze své sebelásky, neboť pravá láska byla tvá pravá vážnost, a poté všestranné zaslíbené a vysoké oceňování světa, proto jsi také nic jiného sebou nepřinesl, nežli svou vlastní lásku, které nemá žádného světla nemá od té doby co jí bylo vzato světlo. Světlo ducha a jeho spravedlnost jest však Kristus! obrať se ve svém srdci k němu, a tak se ti dostane – podle spravedlivé míry tvého obrácení – světla a chleba, a nyní nás opusť!

Hleďte, jak nyní zamyšlen se plíží odtud, a pozoruje, jak černý mrak nad ním dostává lehký šedý jas? To pochází od toho, že nyní začal přemýšleti o Kristu. Leč pojďme dále, a setkáme se ještě s mnohem zajímavějšími případy!

Kapitola 29 (102)

3.1.1843 od 16,45 do 19,45 hod.

Druhé setkání v říši temnoty nevíry. Rozmluva mezi knězem a světákem, zcela se hodící k této pusté krajině.

Hleďte v nepatrné vzdálenosti od vás se opět něco hýbe, pozorujete to? Vy pravíte; Ó, ano, neklame-li nás zrak, jsou to tentokrát dvě velmi hubené a až na kost úplně strávené bytosti. Máte pravdu, proto postupme jen dále a brzy je dohoníme. Hleďte, už jsou zde.Naši přítomnost ještě nepozorují a to je zatím dobré, neboť tak můžeme naslouchati, co si povídají. Těmto dvěma se ani neukážeme, nýbrž na konec zapůsobíme našeptáním na jejich cit tak, aby jednoho či druhého pokud možno přivedlo na jinou myšlenku a tak tedy otevřete uši, a slyšte, neboť právě se rozhovořují o pravé věci. **A** praví: Tak tedy, velevážený příteli, nyní se ti také lépe nedaří nežli mě, jak dlouho již v tomto dlíš, v tomto místě“**B** praví: Vážený příteli, podle mého pocitu je tomu asi několik týdnů, jak dlouho ty však jsi zde? **A** praví: Vážený příteli! Podle mého pocitu je tomu již snad dvacet let. **B** praví: Mně je čistě nepochopitelné, jak jsem přišel sem, neboť můžeš mně věřiti, ježto jsi mně jako starý muž as před dvaceti léty zcela dobře znal ještě jako činného mladíka, žil jsem vždy tak jak jsem to na základ svého poznávání považoval za správné a slušné. Zastával jsem s velkou věrností úřad duchovní a co se týče ustanovení církve nenechal jsem nikdy ani jediné písmenko nesplněné. Kázal jsem vždy v duchu samospasitelné církve, podporoval jsem pokud to jen vždy bylo možné ty, které jsem poznával v pravdě jako potřebné, to jest jinými slovy řečeno; kteří bez vlastního zavinění upadli do chudoby. Denně jsem v oběti Bohu vzdával čest ve mši svaté, a až do poslední své hodinky se nevzpomínám ani na jeden den, že bych nedbal modlení v breviáři. Podřizoval jsem se všem nařízením církevních hlav, a býval bych sto na život a smrt bojoval i za práva sv. církve. Ve zpovědnici jsem byl přísný a myslím, že jsem také získával velmi mnohé duše pro nebe, a ve smyslu kristově jsem potřebné poděloval, hladové krmil, žíznivé napájel, nahé odíval, vězně vysvobozoval, a proto jsem očekával, zejména když jsem se mimo to zajistil úplnými odpustky ze strany jeho svatosti papeže, že po smrti přijdu zcela jistě do nebe.

Avšak jak to s tím nebem které jsem na jisto očekával dopadá, vidíš zde tak dobře, jako já. Vidíš milý příteli, já jsem si u sebe tak zcela potají často myslel, avšak nikdy veřejně nevyslovil, že křesťanství i s Kristem nic jiného není, nežli kultivované pohanství, a proto jsem

v Krista i s Trojicí skládal malou důvěru, a nyní jest mi tu dostatečně jasné jak jsem měl v této své tajné důvěře pravdu. Nuže co tomu říkáš?

A praví; Ano, můj milý, vážený příteli, co bych k tomu měl říci? Já jsem sice nebyl knězem, přesto jsem však žil lze říci tak téměř přísně, jak mne rozumí se samo sebou, ti lepší kněží poučili. Míval jsem sice také jaksi leckteré pochybnosti, avšak myslel jsem jen při tom, že ať je tomu jakkoli, já žiji zcela klidně tak, jak mně kněží žíti učili, nemůže tedy být pro mne pochybení. Neboť jsem si pomyslel; je-li jejich nauka falešná a nesmyslem, pak si to oni musejí zodpovídati, já sám si však myji ruce. A je-li Bůh skutečně tak spravedlivý Soudce jak o Něm všichni kněží na kazatelnách kázali, pak mně musí odměniti, předpokládajíc, že skutečně někde je, není-li však Boha, pak je to beztoho vše jedno, jak se žije. Je-li nějaký život v záhrobí pak musí jistě vždy odpovídati čestnému charakteru člověka, a není-li po smrti těla života, pak také jistě bude málo záležeti na tom, jak kdo na Zemi žil. Z toho nyní můžeš viděti, že jsem na světě žil jako úplně čestný, moudrý, věrný a poslušný muž, nyní jsem už tak dlouho zde, a to je odměna!

Nic než téměř neproniknutelná nadmíru mrazivá noc, nevystřídaná ani sebe pošmournějším dnem, až na trochu pískem pokrytého mechu není tu žádné potravy, a toto vše, mělo by snad souhlasiti s láskou, milosrdenstvím a spravedlností Boží vámi kněži tak často hlásanou? Já nyní již přes dvacet let přemýšlím, zda nějaký Bůh jest či ne, a kdekoli někoho potkám o této věci si s ním promluvím, neví nakonec ani o chlup více nežli já.

Proto se také tím více divím, že ty bývalý kněz, jenž přece pracoval vždy pro tak zvané „Království Boží jsi právě takovým osudem podělen jako já. Já myslím, že jsme všichni napáleni Kristem, neboť velmi často se mi zdálo býti záhadné, jak se mohl dáti Bůh usmrtiti! Staří moudří hebrejové znali Krista jistě lépe nežli my, a proto Ho jako židovsko – poetického blouznivce dovedli náležitě z cesty odkliditi, a odevzdati Ho pak pěkně dříve šťastným Římanům jako chytráckou prémii za to, že jim Římané zničili jejich královské město. Pro sebe si zůstali při svém starém Bohu jenž přece má mnohem božštější tvářnost nežli náš Ukřižovaný, a my jsme pak museli následkem židovského geniálního tahu přijmouti Boha, jenž u nich byl nejpotupnější bytostí. Já myslím, že toho jest již rukama hmatatelné, neboť kdyby na Kristu něco bylo, musel by zde v této, mohu ti říci nekonečně velké světové sféře, přece jen někdo o něm věděti, avšak můžeš se zde s tisíci potkati, které musíš uznati za samé lidi veskrze střízlivé a skromné, a ani jeden neví o něm ani slova. Já ti mohu říci: Setkal jsem se tu již s lidmi, kteří jsou v této krajině již tisíc až dva tisíce let a navykli si již úplně žraní mechu. Byli tedy na zemi současně s Kristem, ačkoli mezi námi řečeno, nějaký Kristus byl, a tito lidé o něm vědí právě tolik jako my, mnozí mezi nimi předstírají, že toto jméno nikdy neslyšeli. Hle takové jsou mé ideje, ke kterým jsem za mého pobytu zde, a druhdy za svého života již v těle zcela nepokrytě přišel, jak se ti líbí?

B praví: „Ctěný příteli, musím se ti otevřeně přiznati, že tvé ideje mají v sobě velmi mnoho, nemohu na druhé straně však úplně za pravdu přijmouti to, že by moudří Židé, kteří měli poznání o pravém Bohu, hodili velkému národu, jakým byli Římané z pomsty na krk nějakou gausi – šibeniční smyčku jako Boha, neboť právě v této době byly mezi Římany také nanejvýš moudří mužové, a podle toho nebylo by tedy zrovna příliš rozumné, považovati velký moudrý národ za tak hloupý, aby neučinil tak žalostnou výměnu za své velebné a mnoho opěvované významné bohy.

Jelikož jsi mně však v tomto ohledu vyslovil již své mínění, otevru se také já blíže a sdělim to, co jsem si také ze svého života v těle nezřídka myslíval, bylo to toto; Římané, zejména římské kněžstvo zcela potají pozorovalo, že se všemi svými božstvími na dlouho již nepochodí, a tak hledali pro národ který se ponenáhlu stával stále a stále smyslnější mythy, při čemž si počínali tak, že předstírali, jakoby se nejvyšší bůh Jupiter nad lidstvem nadmíru slitoval, a ježto mezi všemi kmeny národními národ židovský byl od opravdového mnohobožství nejdále, spustil se jupiter sám dolů a vzal na sebe podobu Žida, a učil lid pravdě pravé římské nauky. Tato nauka byla Židům ošklivostí, zejména proto, že v té době chovali k Římanům veliký odpor. Proto také vynaložili vše na to, aby tento pravý bůh Jupiter v lidské podobě upadl v podezření. Pilát věděl zcela dobře, co za Kristem vězí, proto jej také pokud možno hájil. Protože se však Židé nedali vůbec uchlácholiti, a Pilátovi hrozili, že ho u císaře obžalují jako spolurebela, pomyslel Pilát u sebe; Já vás odevzdám Všemohoucímu. On bude jistě věděti nežli já, co dá se sebou dělati, a on se pak dal pro formu římským způsobem od Židů ukřižovati, a pak povstal jako Jupiter velmi snadno z mrtvých načež dal velekněžům v Římě oznámiti, co mají nyní učiniti. To byla těmto knězům žádoucí voda na jejich mlýn, a oni pak učinili lid tak, jak si tyto báje v dorozumění

s Římany v zemi židovské vymysleli, časem k tomu vybájili ještě množství mučedníků, a také snad v dorozumění s císaři provedli buď některé skutečné anebo slepé ukrutnosti a při takových příležitostech nažvanili hloupému lidu mnoho zázračných zjevů, a tak staré již zpuchřelé pohanství přešlo pod stále týmž pontifikátem na nás, a my jsme byli nouzí dosti přinucenými ťulpasy abychom takový opravdu filistrovský (šosácký) kousek brali ze bernou minci, a za to se však zde po mém mínění ukazuje také zcela úplně odměna za naše nově stvořené pohanství.

A praví: Ctěný příteli, musím ti otevřeně přiznati, že tvé mínění má zřejmě více pro sebe nežli mínění mé, jen však potom nerozumím, jak se mohlo při takovém chytráckém podniku zakládati nově vytvořené pohanství na Židovství, neboť pokud vím u tak zvaných evangelií, odvolává se Kristus výhradně na tak zvané proroky Židů a pak nelze snadno předpokládati, že by pyšní a moudří Římané k vytvoření nějakého výnosného náboženství použili náboženství Židů, kterými nadmíru opovrhovali. Dále se ti musím zcela otevřeně přiznati, že absolutní nauka Kristova až na mnohé nepatrné zázračné pošetilosti jest o sobě lidsky zcela moudrá nauka a po mém mínění se ani v nejmenším nehodí až k příliš známé římské hrabivosti. Z toho důvodu nelze zrovna příliš snadno dokázati, že by byla dílem římského kněžstva, za to však je to jistě dílo Židů, neboť víme zcela určitě z dějin, jak velice se Římané vzpírali vstupu této nauky!

B praví: Ctěný příteli! V tomto ohledu jsi příliš málo zasvěcen do tajných stezek kněžstva. Hleď, zajisté jsi v dějinách četl, že různí římští císařové se co nejúčinněji stavěli proti zavedení tohoto náboženství, jmenuj mně však také nějakého římského velekněze, který by se zejména proti tomu vzpínal. Hleď, byla tedy věc chytře zosnovaná a toto nově se utvořivší náboženství by bývalo nikde nenalezlo lepšího vstupu nežli právě nutným zdánlivě krutým odporováním římských císařů. Že se toto nové náboženství zakládalo také na židovství, to má přece rukama hmatatelný důvod v tom, že římští mudrci při příležitosti svých obsáhlých výbojů měli dostatečnou příležitost seznámiti se s mnohými náboženstvími čímž mohli velmi snadno seznati, že náboženství které se má nově tvořiti nelze na žádném náboženství lépe založiti, nežli právě na tomto židovském. Proto svého člověka se stavšího Dia nechali z důvodu velmi moudrých vystupovati v zemi židovské, neboť věděli přesně, že zpuchřelost všech ostatních náboženství je ještě větší nežli náboženství jejich.

A praví: Ano, vážený příteli, nyní tvá věc dostává ovšem zcela jinou tvářnost a já nemohu jinak, nežli s tvým míněním zcela souhlasiti. Ano, ano, kdyby tomu tak nebylo, kde by se jinak byla vzala ona touha po zlatě a stříbře ještě nynějšího římského pontifikátu? Přesto však ti musím k tomu také doznati, že vlastně čistá mravouka Kristova, ať si již pochází odkudkoliv, jest nade vší kritiku povznešeně dobrá, to mně také ještě nejvíce ke křesťanství poutalo. Že se časem na tento čistý strom nalepily mnohé zištné cizopasné rostliny, to je také nepopíratelné a tak ti musím říci, a právě v tomto okamžiku mně připadá idea; kdybych snad někdy takového čistého Krista potkal, věru, nemohl bych Mu býti nepřítelem!

B poznamenává: Ano, kdyby nějaký takový Kristus existoval, byl bych také při tom, avšak v tom je právě ten vtip! A **A** poznamenává:Víš co, umiňme si že budeme stupeň tohoto vtipu hledati a až jej nalezneme, nalezneme aspoň symbol věčnosti! Hleďte nad **A** stává se již poněkud jasněji, avšak nad B tomu ještě dlouho nebude, a proto již tu nemáme co činiti, odebereme se opět dále!

Kapitola 30 (103)

4.1.1843 od 16,45 do 20 hod.

Třetí setkání : oklamaná dvojice. Rozbor mezi duchovním filozofem a pobožnůstkářkou. Poučení o tom.

Hleďte, dovedete-li to určiti, asi padesát obyčejných kroků před námi můžete již opět spatřiti jiný párek. Pojďme jen přímo k nim, a budeme ihned u nich. Také tento párek nás nemá viděti. Má již v úmyslu zastaveníčko, pojďme tedy jen vesele k němu, abychom se dozvěděli něco nového. Nuže, jsme již u nich, a jak vidíte, tentokrát lze u této dvojice pozorovat pohlavní rozdíl. Je to nadmíru vyzáblá, uboze vypadající žena a úplně téměř do poslední částky těla a kapky

krve vyhublý muž, který má, jak se zdá již sotva tolik síly, aby se mohl nejvýš klopotně a stěží dále pohnouti hleďte, ona mu podává ruku, a vítá toto setkání.

Poslouchejte nyní, co se vše tito dva budou spolu jednati. Ona praví: pozdrav vás milé nebe! Mne z celého srdce velice těší, že nás konečně milá náhoda svedla dohromady! Avšak musím se vám přiznati, že bych byla nevěřila, že se s vámi setkám na takovém místě, neboť já jsem se vždy domnívala, že jste již bůhví jak blažený v nebi, protože jste byl na světě, pokud mohu pamatovati, velmi zbožný a poctivý muž. Byl jste přece vysoce učený pán profesor duchovenstva, a tak mnoho hodných a důstojných duchovních přešlo od vás do duchovní správy, a nyní tu mé milí nebe se musím s vámi tak uboze setkati zde v tomto mizerném místě, do něhož jsem Bůh ví proč, přede dvěma měsíci také přišla.

A on praví: Ano má ctihodná přítelkyně, je mně velice líto, že také vy se zde nacházíte, avšak už je tomu tak. Jste zde co podvedená a já co podvedený. Nu světe.(Nebe ví je-li jaké) jsme si dělali všelijaké zlaté naděje o šťastném životě, leč jak šťastný je tento život a jaká je odměna za všechny dobré skutky na světě, to zakouším nyní několik let, a vy má ctihodná přítelkyně, podle vaší výpovědi, také již po dva měsíce. Ona praví; Ne, ale ty milé nebe, vzpomínám jak přísný život jste vedl, a že jste na světě neměl nic dobrého, a že jste kázal, vše v kostele plakalo a vzdychalo, a jaká krásná napomenutí jste dával při zpovědi a jak zbožně jste vykonával oběť mše svaté, pak skutečně nemohu pochopiti jak jste přišel sem. Pro našince je to již pochopitelnější, neboť člověk při zpovědi leckterý hřích zamlčel, protože si na něj přes veškeré úsilovné zpytování svědomí nemohl vzpomenouti. Avšak kterak vy, jenž to přece dovedl a jistě svůj život a všechno své počínání navlas prozkoumal, jak jste přišel sem to, jak jsem už jednou řekla, ví milé nebe, jeli jaké jak jste právě před tím praví. Nemáte tedy zcela žádné domněnky, proč jste sem přišel?

On praví; Ó, má ctěná přítelkyně, má až příliš mnoho domněnek, avšak tyto domněnky tak snadno nepochopíte! Ona praví; prosím vás, řekněte mně jen bez okolků o tom něco, kdož ví, zda něco takového neprospěje. On praví; nuže dobře, sdělím vám leccos, nebudu však naprosto vinen, jestliže vám to nic neprospěje. A tak povím rovnou jaké jest moje domnění.

Domnívám se, že není Boha, ani jakékoliv nebe, ale ze zcela dobrých důvodů se domnívám, že my lidé nejsme nic jiného nežli nástroje přírody. Když ty hrubohmotné od přirozené životní síly jako slupka odpadne, udržuje se ona životní síla po nějakou dobu dále, ponenáhlu však také tato síla odumírá, rozptýlí se v prostoru jako síla prachu mimo ústí těla, a z mnoha doufajícími a očekávajícími lidmi je pak na věčné časy konec. Když se tam na mně řádně podíváte, a zkoumáte, kterak se již blížím konečnému rozkladu a zničení, pak vám bude toto mé domnění i v této zcela temné noci jasnější, nežli je na světě Slunce za jasného poledne.

Ona praví; Ach, ty mé milé nebe, je-li jaké, co to říkáte! To je strašné ano, ano, vy to přece musíte věděti lépe nežli já. Já jsem si také mnohdy na světě myslívala, jak mě to jednou jeden velmi chytrý a vznešený pán řekl, že totiž po smrti již nic není, a nyní teprve poznávám, že tento pán mluvil pravdu, a tak se mně bude po čase také tak dařiti jako vám nyní. Na světě když se mi velmi špatně dařilo, mohla jsem říci; „Můj bože a Pane neopouštěj mně. Avšak co mohu činiti nyní, jak je to s Kristem a s Jeho prý nejvýš blaženou Pannou a matkou Marií? A proč jsme se tedy museli na světě k oběma modliti tolik tak zvaných růženců, a proč jste sloužil tolik a tak nábožných mší, je-li všemu tak jak jste mi dříve řekl? On praví; Ano, milá přítelkyně, to vše se mně teprve zde náležitě vyjasnilo. Velcí páni na světě by nemohli obecný lid spoutat, kdyby nebyli pro něj nevynalezli nějakého Boha, a tedy nějaké náboženství, avšak pomocí náboženství je jim snadno hloupou lůzu udržeti na uzdě, a tato lůza pracuje pak velmi pilně pro ně, aby se mohli nestarajíce se o nějakou práci, ve svých palácích a zámcích na svých ložích a pohovkách hezky tučně krmiti. Proto jsou také všude ustanoveni duchovní a učitelé, kteří sami jsou udržováni v příslušné hlupotě, aby pak touto hlupotou mohli také ohlupovati obyčejnou chátru. Když se však takoví duchovní stanou nějak velmi chytrými lidmi, budou také moci velmi dobře žíti, aby se svým rozumem nestali velkým nebezpečím. Aby se pak takovému náboženství, které o sobě nic není, dal nějaký významný nátěr, musí se vyzdobiti všelikými mystickými to jest bezvýznamnými obřady, jinak by u obyčejné lůzy také žádoucí účinek nevyvolalo. Hleďte, má převzácná přítelkyně, tak tomu bylo i se mnou.

Já jsem na světě u sebe velmi dobře poznával, že se to s životem záhrobním má zcela jinak nežli jak jsem to sám hlásal z kazatelny. Také jsem se o tom rozumí se, že jen zcela důvěrně u velkých a moc majících pánů vyslovil, a prosil jsem v té věci o vysvětlení. Leč vysvětlení se

mně nedostalo, za to se mně však brzy dostalo, sám nevím jak a proč, významného povýšení, byl jsem dobře placeným profesorem, a konečně i ředitelem semináře. Myslím však, že páni poznali, že jsem byl pro nějaký nízký úřad příliš chytrý, proto mně dali úřad lepší, abych nucen vlastním zájmem, svou chytrostí jen prospěl ale neškodil. Žil jsem sice vždy jako v základu čestný muž, avšak co bylo ode mě hloupé, a čeho ještě nyní lituji bylo to, že jsem byl tímto povýšením podveden, a za druhé, že jsem v tomto svém dobře výnosném postavení žil i když také jen zdánlivě, přece jen pro své vlastní blaho příliš pošetile duchovně přísným životem.

Při tom jsem si ovšem pomyslel, že takovým sebezapíravým životem dosáhnu jistě v krátké době hodnosti biskupské, avšak notně jsem se přepočítal, neboť velcí pánové přesně vypočítali, že pro udělené místo mám náležitý stupeň hlouposti, s něhož jim již nemohu být nebezpečný, proto mně také zcela bezstarostně ponechávali ve svém postavení na světě, proto jsem také říkal hned s počátku, že jsme oba podvedeni.

Ona praví: No, nyní mě náhle vzcházejí všechna světla? Kdybych to byla jen na světě věděla, jak bych mohla vesele žíti! Neboť, předně jsem byla, jak se říkalo, krásná a při tom velice zámožné děvče. Kolik řádných mladých mužů se ucházelo o mou přízeň, avšak já jsem si z mého náboženství netroufala téměř na žádného ani podívati, zůstala jsem kvůli našemu Pánu Bohu a nejblaženější Panně Marii starou pannou a mimo to jsem ještě téměř celé své jmění již za života dala církvi. Ó jak hloupá jsem byla! Kdybych se byla stala raději veselou nevěstkou, aspoň bych byla něco užila! Takto se mně však potvrdilo obecné úsloví, že totiž zdlouhavá hloupá svině nikdy k teplému soustu nepřijde. No můj nejlepší příteli, je-li tomu skutečně tak, jak jste tu vyslovil, pak bych nejraději vše zaklela a proklela, avšak přece ne! Neučiním to. Když se mně velmi špatně povede, pak si přece jen budu pomáhati třeba ze zvyku voláním Boha a nejblaženější panny Marie, neboť ze světa se mohu přece jen několikrát upamatovati, že mně volání Krista a milé panny Marie pomohlo. A já myslím, že na tom nezáleží, a když jsem tímto voláním nic nezískala, tak také nic neztratila. Avšak nemohu si ovšem dělati výčitky že bych si svým životem snad zasloužila trest, že jsem nyní v tomto temném místě, leč že jsem snad mnohdy příliš držela s duchovními, to jest vyjma čest a mravnost, neboť v těchto věcech jsem si v nikdy v něčem nezadala. Avšak leckdy jsem mnohé lidi, kteří se mně zdáli být špatní, tak zhanobila a na ně si vyjela a mnohdy také ovšem vždy jen u duchovenstva, řádně vyplatila a s nimi také všechny, luterány, Židy, Turky a pohany ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého proklela, avšak duchovní páni řekli, že něco takového pravověrná křesťanka musí dokonce dělati. Říkají ovšem také, že se máme při tom za ně modliti, aby mohli přestoupiti k pravému náboženství, a tak jsem také to činila, a nejlépe jsem je jak se patří proklela a potom se také opět za ně modlila. Muselo by tedy jen to být poněkud pochybeno, jinak bych skutečně nevěděla nic – chudým jsem také dávala, ovšem ne zrovna mnoho, a za to jsem raději své jmění odkázala církvi, protože jsem si myslela, že to duchovní dovedou lépe rozděliti, nežli já. A tak čím více o sobě přemýšlím, přišla jsem sem skutečně „zcela nevinně“, (jako to tvrdí chovanci káznice každému návštěvníku vyd. orig.) avšak ovšem jeli tomu tak jak jste dříve řekl, pak mě neuškodilo ani neprospělo to ani ono.

Avšak jak bylo řečeno, zůstanu při volání Boha milé panny, a budu se tedy také na tomto místě tak dlouho dále vláčeti, jak to půjde. Snad časem přijdu opět k někomu jinému, jenž mně bude moci říci něco lepšího nežli vy, můj ostatně zcela vzácný příteli. A tak se tedy mějte dobře, neboť já již vidím že ve vaší společnosti se nestanu šťastnější. Bylo by mě také mnohem milejší, jak to nyní pociťuji, kdybych se s vámi vůbec nebyla ani sešla! Neboť nyní také zcela jasně poznávám, že hloupost je šťastnější, nežli všechen sebe bystřejší rozum.

Jsem jen ráda, že jsem nepřišla do tak zvaného „očistce“, anebo dokonce do pekla. Neboť celkem se mně nedaří ani tak špatně, neboť nepociťuji žádné bolesti, mimo hlad. Musím jej ovšem utišovati travou která se tu ještě dosti hojně vyskytuje, jen když to aspoň nebude horší, na tuto stravu si již zcela zvyknu, a tak se mějte dobře!

A on praví; Ano, ano, mějte se i vy dobře, a hleďte, abyste svým žraním trávy hodně přibývala, přeji vám vždy k tomu dobré chutnání. Ostatně nebyl jsem ještě tak šťastný, abych přišel někde na tak bohaté trávníky, nýbrž mou jedinou potravou byl dosud velmi skromný mech. Hleďte, oba se rozcházejí, on jde více na stranu severní, ona však více na stanu jižní.

Vy se tážete řkouce; Jak to přijde, že ona se nachází v této krajině, sami vlastně nepoznáváme, co se týče jeho, to se zdá míti podle jeho prohlášení svůj dobrý důvod.

Milí přátelé! To byste měli na prvý pohled poznati. Jaká je láska toho kdo nějaké nahodilé jim poznané dobro dělá kvůli, buď ihned následující aneb nějaké budoucí odměně, není to sebeláska? Neboť kdy koná to dobré a správné pro jakýkoli vlastní užitek, ten miluje nadmíru sama sebe. Tak šlo také této ženě jen o nebe, pro které vynaložila celé své jmění, tak jako jiný si za své jmění koupí světský statek, o pravé lásce ke Kristu, která musí být vždy nejvýš nezištná, neměla však nikdy ani tušení! Z toho důvodu musí také zde z ní být její chuť na odměnu zcela zahnána a musí se jí státi potřebou hledati Boha a toužiti po Něm kvůli Němu Samému. Tak teprve tehdy jí bude možno se přiblížiti k opravdové lásce a milosti Páně. Tak se musí také on ve svém pocitu spatřovati úplně zničený, než bude způsobilý k přijetí vyšší milosti.

Avšak nesmíte si představovati nikoho za úplně ztraceného, u mnohého bude však třeba sto, tisíc a ještě více let podle vašeho počítání, nežli bude způsobilý k přijetí vyšší milosti.

Abyste však učinili ještě další zkušenosti, z jak rozmanitých důvodů se velmi mnozí lidé dostávají sem, půjdeme opět ještě dále ku předu. Teprve až narazíme na celé společnosti, vzejde nám ještě mnohem větší světlo, a z toho poznáte, jak nesčíslnými pošetilostmi je v podstatě ztíženo dnes ne světě žijící tak zvané „lepší lidstvo“, a jak i své nejlepší skutky koná většinou ze samolibého zájmu. A tak pro dnešek dost.

Kapitola 31 (104)

5.1.1843 od 16,45 do 20,15 hod.

Čtvrté setkání v tomto smutném místě. Společnost vystrčených do nejkrajnější temnoty, kde je již zcela slyšeti vytí a cvakání zubů. Řeč u těch kdo tu musejí „kousat trávu.“ Začíná se vyjasňovati pro Krista.

Hleďte tamto dosti daleko od nás, kde se ukazuje červenavě šedý zcela mdlý jas, jest již společnost as třiceti a několika lidí obého pohlaví, proto se pustíme vesele za nimi a ihned je dostihneme. Nuže, můžete již něco vypozorovati? Vy pravíte ó, ano, jak se zdá vypadá to tu divoce, připadá nám to již tak, jakoby se tato společnost rvala. Já pravím vám; nepozorujete nesprávně, avšak je to jen „jev“. V určité vzdálenosti duchovní dispud (hádání) vypadá jako rvačka, proto jen ještě poněkud dopředu, a obraz bude před námi ihned v jiné situaci. Pozorujte jen, že čím blíže přicházíte k této společnosti, tím klidnější se távají ruce této společnosti, avšak zato slyšíme mnohostranné klapání asi jako u vás ve mlýně, někdy slyšíte také hlasy, ne nepodobné vytí.

Vy pravíte; Milí příteli, to zní téměř tak, jako kdyby Pán mluvil k dětem světa, které tu mají býti vystrčeny do nejkrajnější temnoty, kde je jejich osudem „vytí a cvakání zubů“?! Ano, ano, milí přátelé ten smysl a týž význam, co se však rozumí vytím a cvakání zuby a vystrčením do nejkrajnější temnoty duchovně osvětlené, o tom se dozvíte v blízkosti na vlastní uši a oči, a tak tedy již několik kroků a hleďte, již jsme tam, kde jsme chtěli býti.

Co zde spatřujete? Vy pravíte; Tento pohled není zrovna tak špatný, odmyslíte-li velmi vyhublé obličeje, na které jsme zde již zvyklí, vypadá celá společnost zcela snesitelně. Obklopuje řečníka, jenž se právě chystá k řečnickému přednesu.

Milí přátelé, máte pravdu, právě kvůli této řeči jsem vás také přivedl sem. Vy se však tážete; jelikož jsme zde ještě nikde nenalezli vyvýšeného bodu, nýbrž tato celá říše noci zdá se být jen věčně plochou písčitou půdou, rádi bychom také věděli, jak se tento řečník tak značně výše postavil nad své posluchače? Máte pravdu, že se takto tážete, neboť zde má to nejnepatrnější velký význam. Tento řečník si udusal z písku pahorek, avšak jaká je to řečnická tribuna taková bude i jeho řeč. Dokud se řečník na své pískové tribuně chová klidně, bude jej nositi, bude-li však chtíti jen poněkud pevněji na ní státi, rozvalí se tento nízký pahorek, a on ze své výše klesne na tutéž půdu, na níž jsou všichni jeho posluchači. Nyní však dal právě znamení, že začne mluviti, budeme ho tedy s napjatou pozorností vskutku poslouchati.

Nuže, začíná, tedy poslouchejte! Vysoce vážení přátelé a přítelkyně! Dozvěděl jsem se od každého z vás zvláště, kterak jste na zemi – jeden v tom a druhý v onom – jako dokonalí a poctiví občané žili a jednali. (souhlas ze všech stran). Také jste byli jak „dobří křesťané“ v náležité míře bohabojní, a rovněž v náležité míře vůči nuzným lidem dobročinní. Vaše jména byla vždy

při všech neštěstích (s uvedením) nejvyšší oběti v čele všech novin velkými písmeny otiskována, což bylo jistě neméně chvalitebné, neboť slepý i hluchý musí uznati, že co se týče podporování nemůže být nic chvalitebnějšího a prospěšnějšího nežli oznámení oněch lidí, kteří konali vždy dobročinnost, neboť takovýmito veřejnými oznámeními ví předně ubohé lidstvo, kam se mají v nouzi obrátiti, a za druhé bývají tím zřejmě také ostatní povzbuzeni, aby vystoupili do krásných lidumilných stupňů oznámených velkých dobrodinců lidstva. (Hlučný souhlas ze všech stran).

Ano, vy jste byli všude při tom, kde šlo o založení dobročinných účelů, a já mohu s velkým pohnutím svého srdce říci, že jste byli v nejdokonalejším smyslu a významu slova opravdoví ušlechtilí a čestní občané světa (Mimořádný souhlas ze všech stran a od posluchačů jest slyšeti s velkým pohnutím slova: Skvělý, božský řečník, božský muž!“)

Vy jste podporovali vždy umění a vědy, sloužili věrně státu jako vzorní občané, ba lze o vás říci, že jste žili v nejdokonalejším smyslu evangelia, neboť jste dávali jak každý může rukama nahmatati, Bohu vždy to, co jest Božího. Nikdy nebyla touha po cti a slávě, pohnutkou vašich šlechetných činů, nýbrž všude byla spravedlivá nutnost vzpruhou pro velké a nádherné, co jste učinili. (opět mimořádný souhlas, smíšený se slzami, vzlykotem a pláčem.) Váš život byl tedy bez poskvrny, jak je Slunce na nejčistší obloze, to jest velectění posluchači míněno na světě kde jsme žili, neboť zde není po nějakém slunci ani stopy. Nyní však mně dovolte, vysoce ctění posluchači velkou a důležitou otázku:

Jaká jest nyní veškerá odměna za vaše nejznamenitější a nejčestnější činy? – Kde jest ono mnoho vychvalované nebe, které bylo zaslíbeno oněm lidem, kteří se osvědčili vždy jako nejčistší a napodobení nejhodnější křesťané?!

Nadmíru velký souhlas ze všech stran, a od některých je slyšeti žalostivý ohlas: Ano, kde je to klamné nebe, k jehož získání jsme přinesli tolik obětí?

Velectění posluchači! Tato písčitá půda zde, tato více než „egyptská temnota“, a naše chvalitebná skromná „mechová strava“ je odměnou a nebem které nám tak nelidsky ozdobně vyzdobili papežové! (opět souhlas)

Kde jest ten spravedlivý Bůh? Kvůli němuž jste vykonali tolik šlechetných činů, vždyť se přece praví v evangeliích: Cokoli učiníte chudým atd. Dále se praví: Jakou měrou měříte, takovou bude také vám naměřeno. Nuže, velectění posluchači, to vše jste činili, podporovali jste tisíce chudých a byli jste vždy v míře i váze hodně spravedliví.

Kde však nyní jest onen poklad v nebi, a kde ona hojně vzácná míra všech dobrodiní, které jsme konali jako opravdoví křesťané? (ohlas; ano, kde je to všechno?)

Zde to máme, tímto nebeským pokladem jest tato temnota, a dobře natřená zpětná mísa záleží v skromném mechu, který by na Zemi žral nejvýš los, zde se jím však můžeme nasycovati jako velevychválenou nebeskou odměnou.

Jak často jsme na Zemi při různých veleušlechtilých příležitostech zanotovali „Te Deum laudamus“ a popové nám ze všech kazatelen křičeli do uší: Tím ve světlé říši nebeské zanotujete teprve ono velké a věčné živoucí Te Deum laudamus. Ctění posluchači, dovolte mně zde otázku, tato otázka bude zníti takto:

Jak to nyní v této nádherné nebeské říši vypadá s oním tak vychvalovaným Te Deum Laudamus? Krčíte rameny, věru já bych nekrčil jen rameny, nýbrž celým tělem, kdybych se nemusel obávati, aby mne proto má velmi sypká řečnická tribuna a mého důležitého místa nesvrhla. Já myslím, aniž bych někoho v jeho nahodilém dobrém mínění předbíhal; pro tuto vznešenou hymnu dostanou naše hrdla při této převelice tučné stravě kdy nějaký zvučný hlas, protože se v tomto světlém nebo vůbec, dá se učiniti ještě jedna velmi velká otázka; zda vůbec je nějaký Bůh? – A s oním „Posazením se s Abrahamem a Izákem ke stolu pokrytému jistě nebeskými pokrmy“ bude to zde míti také svůj háček. Kdybych byl nyní na Zemi, mohl bych si lichotiti tím, že bych podal jeden z nejpádnějších výkladů těchto mnohoslibných textů Písma. Tak bych pod Abrahamem a Izákem vylíčil temnotu a písek a pod dobře pokrytým stolem nejkrásnější islandský mech, opravdu úcty hodnou stravu pro soby a losy, a kdo by nám chtěl říci, že jsme na tom lépe nežli tato ubohá zvířata dalekého severu, tomu bych okamžitě postoupil svou sypkou tribunu. Myslím však, že k poznání toho nepotřebujeme nic více a nic méně, nežli jen předně sáhnouti si na břicho a poslechnouti si, kterak v něm tato těžce stravitelná strava ještě šustí jako suchá sláma, a třeba jen pohlédnouti na tuto dobře osvětlenou půdu, a odkaz k našemu stavu sobů a losů je podán víc než hmatatelně.

Dobrý Vykupitel světa Kristus bezpochyby také zcela jasně nevěděl, jakou tvářnost má jeho hlásané Království nebeské, neboť kdyby to byl věděl, jistě by se nedal ukřižovati. Když ho jeho velebný Bůh Otec nechal podobně jako nás po ukřižování na holičkách, pak se tento o sobě nejvýš skutečně úctyhodný muž asi podivil, když nakonec spatřil svou ustanovenou svatou večeři proměněnou v tyto krásné nivy mechu, které spatřiti nám nečiní žádnou menší námahu nežli lovci perel spatření perel na dně mořském. Že se toto vše správně takto má, to nepotřebuje již vůbec žádného dalšího důkazu. Avšak nyní velectění posluchači, kladu vám jinou nadmíru důležitou otázku a to; Jednou již zde a o tom není pochybnosti, jak dlouho však budeme obyvateli této říše? Vezme to s naší existencí ještě jednou žádoucí konec, nebo budeme mít to nejblaženější potěšení, potloukati se dokonce věčně na těchto nivách? Hleďte, toť nadmíru důležitá otázka, avšak právě tato důležitá otázka si vyhledává, kdo by na ni dovedl odpověděti. Velectění posluchači, co se mně týče, můžete být ujištěni, že v tomto ohledu dostanete z kamene odpověď nežli ze mě. Nechci však proto nikoho předbíhati, neboť v různých hlavách mohou vládnouti také různé názory. Myslím však, že při tomto mimořádném osvětlení našeho velkého jeviště těžko bude někdo z nás na denní světlo přinésti něco prospěšnějšího, neboť k vylíčení něčeho jasného musí tu býti světlo, a k dennímu světlu patří Slunce. Avšak postaviti zde na světlo něco jasného neznamená jinými slovy nic jiného nežli sama sebe a všechny ostatní míti za nejsprostšího blázna. To je také pravda: Velcí učenci Země získávají zde mnoho času k přemýšlení. Blaze jim, získávají-li hodně času k přemýšlení, jestliže si sebou přinesli hodně lásky, neboť s těmito elementy; temnotou pískem a mechem budou brzy hotovi. Mikroskopy a jiné zorné náčiní mohou klidně ponechati na zemi. Naleznou-li a spatří-li na písčité půdě mechovitou pastvinu, a o astronomy bude zde již špatně postaráno. Také učenci a velmi mnoho vědoucích, knihovníci budou se zde jistě strašně nuditi, neboť něčím podobným jistě se zde nesetkají. Také velcí umělci a virtuózové budou zde dělati špatné obchody, neboť ti všichni nudou muset doslova kousati nejen trávu, nýbrž mech. Úsloví; „Kousati trávu“ chápu také teprve zde zcela radikálně, a poznávám, že je jistě staršího původu nežli by se zdálo leckterému spisovateli a dějepisci, neboť toto úsloví pochází asi od starých egyptských mudrců, kteří měli jistě malou vědomost o tom, jak potěšitelný osud zde očekává smrtelníky.

Velectění posluchači, očekává-li vůbec všechny na Zemi žijící lidi takový osud, jaký máme nyní my, o čemž zrovna nechci pochybovati, pak jsem toho mínění, že ctihodný Mojžíš a ukřižovaný čestný Kristus nastoupili v tomto ohledu svým zákonodárstvím velmi kolísavou a neúčinnou cestu. Kdyby byli místo toho, a zejména Mojžíš, se svou zázračnou holí udeřil do země a při tom řekl; Slunce zatemni se, nám postačí pro naší hloupost světlo hvězd, a ty země se staň pískovou stepí ať nic neroste, pak by bylo celé to přísné zákonodárství za hromu a blesku zůstati hezky doma, neboť ze těchto poměrů by se muselo páchání hříchů samo sebou státi větší vzácností nežli diamanty v Grónsku, na Špicberkách a na Nové zemi (Novaja Zemlja). Neboť chtěl bych znáti toho, kdo by se zde mohl dopustiti loupeže aneb krádeže, a chlípníka při této tučné stravě a při naší mrtvé kostlivcovité smyslné dráždivosti, také lháře bych chtěl zaplatiti zlatem, kdybych vůbec nějaké měl, a co by zde mohlo někoho popuditi k vraždě? A nalézti při našich pokladech a bohatstvích, bylo by jistě mnohem těžším úkolem nežli mají-li astronomové se svými optickými nástroji objeviti Planety jiných Sluncí. Krátce a dobře, dělejme co dělejme, mluvme co mluvme, jsem přesvědčen, že svůj osud ani o chlup nezlepšíme, neboť já jsem již podnikl větší cesty nežli Kolumbus, a toto moře lísku a temnoty jsem všemi směry přeplul, avšak neměl jsem to štěstí, abych zvolal země, země! Nýbrž všude noc a mech“ Proto mí mínění na konci mé řeči je toto;

Jelikož jsem mezi všemi lidmi, kteří kdy vystoupili na zemi, shledal nejpoctivějšího Krista, jenž jaksi zrušil rozsáhlý Mojžíšský zákon, jenž má velmi tyranský nátěr, a místo něho kázal jediný zákon lásky k bližnímu, prohlašuji se pro něj, protože pod tímto zákonem ať jen otáčíme jak chceme, mohou inteligentní bytosti za jakýchkoli poměrů co nejšťastněji žíti. Proto také bychom chtěli pro dobro samo zůstávati zde tomuto zákonu věrni, Krista jako pravého čestného muže v paměti naší podržeti a za těchto poměrů pak se svým ovšem velmi trpkým osudem se co možno spokojiti a já věřím že si tím učiníme svůj osud, pokud vůbec potrvá, co nejvíce snesitelný.

Avšak prosím, velectění posluchači, abyste toto mé mínění nepovažovali za snad nějaký zákon, pozitivní, neboť jak jsem pravil, tato má závěrečná řeč má být považována jen za dobře míněné přání. Budeme-li se chovati však stále více společensky, pak také myslím, že právě tím

spojenou silou budeme snášeti náš osud mnohem snáze, nežli egoisticky vzato každý sám o sobě. Co se týče, budu vždy hotov, svými ústy pokud je to v mých silách příležitostně baviti. S tímto přáním a s tímto ujištěním končím také tuto svou řeč. (Všeobecný hlasitý souhlas ze všech stran)

Řečník, jak vidíte sestupuje zcela opatrně ze své sypké řečnické tribuny, a jest celou společností velmi vlídně přijat. Mnozí mu tisknou ruku, říkajíce; ve společnosti takového muže, jenž má hlavu a srdce na pravém místě, jest všude dobře býti, proto jsme také nadmíru rádi, že jsme tebe milého drahého přítele nalezli, a budeme tě ve všem rádi následovati, ať je to kamkoli!

Nuže hleďte, jak se nad touto společností poněkud vyjasňuje a jak řečník a celá společnost začíná nad tím žasnouti a jak řečník se ještě jednou dává ve společnosti slyšeti, a praví; Ano, ano, jak si to myslím nepřinesl-li nám ten křížový čestný Kristus se svou lidumilnou naukou světlo, pak zůstaneme věčnými hosty noci!

Nuže hleďte, už je zase značně jasněji, a ohlédněme se kolem, kterak už od východní strany již pospíchají dva od Pána vyslaní poslové, aby přinesli do této společnosti ještě více světla. Proto také ještě trochu vyčkáme, a uvidíme, co se zde dále stane.

Kapitola 32(105)

7.1.1843 od 16 do 19,45 hod.

Tato až na kříž hodnému Kristu“ příznivěji nakloněná společnost obdrží nyní Návštěvu 2 poslů od východu. Rozmluva mezi hlavním řečníkem a řečníkem poslem, jenž jim zvěstuje pravdu o nich samých a přivádí je pak velkým ústím dělohy do prvního stupně životního světla, jako duchovní pomocník při porodu.

Hleďte, také společnost již spatřuje tato dva posly, náš hlavní řečník jde jim jak vidíte, přívětivě vstříc, aby je právě tak přívětivě přijal. Jak můžete téměř sami slyšeti mluví k nim takto: Buďte mně a nám všem tisíckrát vítáni, já vás sice neznám, pokud však vidím jste jako my dvojice lidí, kteří sem přišli jistě buď teprve ze země, anebo jste jistě někde nalezli lepší pastviště nežli my, neboť vypadáte neporovnatelně lépe nežli já i celou touto milou společností. Jestli jste přišli teprve ze země, pak vás ihned upozorňuji na to, že na Zemi tak zvané Robinzonově jsou na tom neporovnatelně lépe nežli my, neboť k tomuto tvrzení nepotřebujete žádného jiného důkazu, nežli jen se podívati na nás od hlavy až k patě, a naše nelidsky dobrá tvářnost vám na prvý okamžik i v této ještě velmi značné temnotě poví nadmíru jasně a zřetelně, jak blažený život je zde. Při tom vás však mohu ujistiti, že zde vůbec není naprosto žádných nemocí, neboť co by také mělo býti u našince nemocného? Můžeme podléhati nanejvýš jen těm nemocem, jímž snad podléhají kameny, neboť je-li člověk téměř zcela zbaven všech životních šťáv, pak myslím že je také zbaven všech nemocí. Jediná nemoc, která aspoň z počátku začíná člověka navštěvovati jest nemoc žaludku, jako však obyčejně tento hlad jest nejlepším kuchařem, jest pak také pro něj brzo potrava, při níž teprve může být mimořádně vyzkoušen. Hleďte u našich nohou nad pískem je takový malý zkušební kámen pro žaludek. Jest to mech, mohli bychom říci, pravý islandský a sibiřský mech, a skromné rosné klapky, které tu sedí mezi lístečky, jsou k tomu jediným žízeň hasícím prostředkem jaký lze v této nesmírné písčité poušti nalézti. Nic si však z toho nedělejte, kdyby tento stav měl snad potrvati věčně, neboť trpělivost a zvyk učiní člověku nakonec vše snesitelným. Nás všechny bude velmi těšiti, zůstanete-li s vašimi poněkud fosforeskujícími rouchy u nás, neboť mohu vás ujistiti, že člověk si může spíše na vše zvyknouti nežli na tuto temnotu, a tak si tedy zajisté dobře dovedete představiti, že nám všem váš fosforeskující třpyt připadá jako nějaké Slunce! Nyní však moji přátelé, nemohli byste mně také nejvýš laskavě uvésti důvod, pro které jste byli ze země přesazeni sem? Anebo přicházíte-li z nějaké lepší pastviny, sdělte mně také, co vás přimělo k tomu, že jste ji opustili a odebrali se sem?

Jeden praví: Ubohý příteli, ty se v nás velice mýlíš, neboť jsme nepřišli k vám ani ze země ani z nějaké lepší pastviny této krajiny, nýbrž přicházíme k vám posláni od Pána, jenž sluje Kristus, a kterého ty považuješ jen za muže na kříž čestného, ač On je jediným Pánem nebes a

země, abychom vám ukázali důvod pro který vy již tak dlouho zcela nejapně bloudíte v této krajině.

Tážete-li se sami sebe; Jak jste na Zemi žili, pak vaše jasná vzpomínka řekne; My všichni vespolek jsme poctivě a počestně jednali a žili, ptáte se však dále: Proč jsme takto žili a jednali? Pak nebudete moci ze sebe dostati nic jiného nežli; žili jsme hlavně jen k našemu prospěchu, světská čest, světská sláva a na tom se zakládající vážnost před ostatními lidmi byla hlavní pohnutkou všech našich ušlechtilých činů. Byli jsme vždy věrní státní i církevní občané, a proč? Snad z lásky k Bohu? Jak by to mohlo něco takového býti, když jsme Boha ani v nejmenším neznali, a tedy také vůbec nevěděli, jaká by byla Jeho svatá vůle, nýbrž naše věrné občanství státní a církevní se zakládalo především jen na tom, abychom se právě tím mohli zcela snadno zmocniti mnohých výhod před ostatními, kteří u státu a církve nebyli v tak příznivém postavení jako my. A dále toto věrné státní a církevní občanství mělo v slepě duchovním ohledu ten důvod, že jsme si mysleli: existuje-li na onom světě podle nauky popů a ještě i jiných rytířů nesmrtelnosti někde život po smrti, pak při takovém způsobu jednání nemůže zřejmě zaniknouti, a není-li takového života, pak se bude sláva našich činů aspoň na Zemi šířiti v našich dětech a vnucích jaksi nesmrtelně a snad se bude ještě po sta letech o nás mluviti a říkati; To byli mužové, to byly časy, v nichž žili tací mužové!

Hleďte, něco takového musí vám, jak bylo řečeno, říci též vaše nitro, podle toho jste zřejmě beze vší představy vnitřní přešli ze života v těle do tohoto života duchovního, a nevěděli jste ani v nejmenším, čeho je především k životu duchovnímu třeba a ještě méně jaký je tento život a v čem záleží. Co bylo tedy přirozenějšího, nežli že jste se v tomto duchovním životě nemohli setkati s něčím jiným nežli s tím, co jste si sem přinesli ze života v těle, totiž nanejvýš žalostnou dobu hubenou vaší bytostí a nejvýš temnotu v životě ducha, jinými slovy řečeno, přišli jste sem téměř právě tak, jako přichází při přirozeném plození člověka zárodek do těla mateřského, kde také všude vládne úplná temnota, zárodek se vyživuje jaksi jen nečistotou krve matky, až ovšem konečně při takové nanejvýš hubené a nechutné stravě dosáhne oné přirozené síly, aby se z toho temného místa vzniku vzdálil. Tak jste se zde jaksi nacházeli „ v mateřském těle“, a museli jste se živiti z jeho stále stejnosměrného neřádu.

Ježto se však ve vás nacházela ještě živoucí jiskra k věčnému životu totiž ona malá a vysoká úcta ke Kristu, přivedla tato jiskra vás duchovní zárodky k dozrání k výplodu z této vaší vlastní temné sféry a stane se vám to, co jsi na konci své řeči mluvil k své společnosti, když jsi pravil; Nedostane-li se vám nikde světla z Krista, můžete být ujištěni, že tato temnota nám zůstane věčným vlastnictvím.

Tak se vám také dostalo v Kristu světla, a tak tedy zakusíme to, co pravil Pán k jednomu ze svých učedníků, že nikdo nemůže obdržeti věčný život a tedy „Říši Boží,“ kdo tu nebude znovuzrozen. Za noci pravil toto Pán k svému učedníku, aby mu tím oznámil, že každý znovuzrozený duch se nachází v noci, podobně jako zárodek v těle mateřském, a že Pán k znovuzrozenému duchu přichází také v noci, aby ho znovuzrodil z této noci do světla věčného života.

Jelikož nyní pro vás následkem vaší probuzené, byť i nepatrné lásky k Pánu nadešel tento čas nového zrození, byli jsme sem vyslání, abychom vás z tohoto vašeho rodiště vyzvedli a přivedli na takové místo, kde přijdete pod opatrování jako děti, čímž budete moci nashromážditi opět nové životní síly, abyste s těmito sílami, podle toho zda budou více či méně vycvičeny, dospěli do takové sféry, která bude co nejlépe přiměřena vašim silám od Pána.

Nemyslete však nikdy na nějaké „nebe“ jako místo odměny za dobré skutky, které vykonal člověk na zemi, nýbrž <u>považte, že toto nebe nezáleží v ničem jiném nežli ve vaši vlastní lásce k Pánu!</u>

Čím více budete uchopovat Pána láskou, a čím pokorněji budete před ním a přede všemi vašimi bratry, tím více opravdového nebe budete také v sobě nositi, a tak se tedy shromážděte a následujte nás!

Nyní vizte, kterak se tato celá společnost raduje a tyto dva posly nyní následuje.

Ptáte se kam, asi povedou tuto společnost? Jen se obraťte, a tamto již ve značné vzdálenosti za námi vám již známou „otevřenou vysokou stěnou“,nepozorujete nic? Nevypadá to téměř tak, jako kdyby se při zrození dítěte otevírala děloha?

Vy pravíte; Tomu nyní rozumíte jako by to bylo vykouzleno nějakým kouzelný úderem! Avšak když se tato společnost dostane přes tuto rozsedlinu, kam přijde potom? Kam přichází

dítě hned po narození? Vy pravíte; do lehkých plínek a potom do kolébky, tedy do ještě velmi obmezených poměrů životních. Viděli jste přece ta mnohá údolí vpravo když jsme se na druhé straně blížili od východu k této stěně. Hleďte, to jsou plénky, a to je kolébka. Do těchto údolí jdou tedy tito lidé postaveni, v těchto údolích to dopadá asi tak, jako jste hned z počátku poznali vlevo a vpravo dvě taková údolí.

Neboť, jako je to u novorozeného dítěte, že se nestává již ode dneška do zítřka mužem, tak to jde také u novorozeného ducha, zejména v říši duchů jen pomalu kupředu. Nyní také vlastně víte, v jaké krajině se nacházíte, proto se také nesmíte diviti, když zde mezi těmito mnohými kráčejícími spatřujete tak málo aneb vůbec řádné vyšší učitele, neboť takoví učitelé byli by zde právě tak zbyteční, jako kdyby na zemi chtěl někdo udělati vyučování dítěte v těle mateřském.

Kdy však je u dítěte příhodná doba k vyučování beztoho víte, nelze zde tyto posly považovati za učitele, nýbrž za pravé duchovní „pomocníky při porodu.“ Když nyní toto víme můžeme se již opět pohnouti dále kupředu, kde se vám naskytne opět zcela nová scéna a pro dnešek to tedy postačí.

Kapitola 33 (106)

9.1.1843 od 16 do 17,45 hod.

Pátý výstup v temné pískovcové poušti. Mrak prachu(společnost dynstmachrů a hofmachrů), pokyny o duchovních jevech v dálce a blízkosti. Klub zištných státních úředníků.

Chcete-li napnouti náležitě zrak, zpozorujete více po pravici něco, co vypadá jako mrak prachu. Přisvědčujete, že to chcete spatřiti, dobrá. Pojďme tedy jen hodně rychle k tomuto mraku prachu, a bezy se mu přiblížíme a prohlédneme si jej v jeho rozvinutější podobě. Vy se tážete; Copak zde znamená takový mrak prachu? Já pravím vám, ne právě příliš mnoho, slyšeli jste zajisté velmi často na zemi o tak zvaných „dynstmachrech,“ a hleďte, to je právě příslušný obraz toho. Jak a jakým způsobem o tom se velmi brzy přesvědčíte v blízkosti toho zjevu, proto jen ještě několik kroků, a budeme u tohoto zjevu

Nuže hle, už jsme zde, co spatřujete? Vy pravíte; nespatřujeme již mrak prachu, zato velmi četnou zcela zakrslou společnost trpasličích lidí obého pohlaví, a tito trpaslíci se navzájem nafukují, stavějí na špičky prstů u nohou a jeden chce být větší než druhý. Ti nejmenší berou dokonce do ruky písek, házejí jej do výšky nad sebe, aby tím jak se zdá ostatním naznačili, jací jsou to obři. Správně jste pozorovali, neboť se projevuje jejich smýšlení.

Nyní však přistoupíme úplně k nim, a tato celá společnost se utvoří opět jinak. Nuže hleďte, jsme jim úplně v patách, co pozorujete nyní? Vy pravíte; nyní se nám zdají být poněkud větší, pohlíží na sebe nadmíru ochotně a přívětivě, a počínají si navzájem rovněž tak, jak to činí tak zvané koketné ženy v nějaké společnosti. Zase jste správně pozorovali, avšak nyní se tážete, jak to přijde, že člověk vidí takovou společnost z různých hledisek také vždy různě? To pochází od toho, že také na světě je tomu tak, v úplné blízkosti netroufá si nikdo říci nějakému mocnému pravdu do očí, i mocní mezi sebou se tomu vyhýbají, proto se všichni navzájem dvoří.

Když se taková společnost rozejde, povyšuje se u sebe jeden nad druhého, a ví již spoustu nedostatků, a tak se tedy chce povyšovati jeden nad druhého, avšak hodně nahlas netroufá si již nikdo vysloviti něco určitého, nýbrž činí jen zcela skromné porovnání. Jen u sebe dovede vše posouditi z nejvyššího stanoviska, a to znamená nad sebe házeti písek nebo jinými slovy povyšovati svůj rozum nad všechny ostatní. V další vzdálenosti od této společnosti se pozoruje vše nejbystřejšíma očima, celá společnost se prohlašuje za nesmysl, a všechny hory a všechno její počínání za nic jiného nežli za prázdnou páru anebo za prázdné vychloubání.

Když nyní tyto dva dané situační poměry postavíte naproti sobě, budete moci z toho jistě odvoditi tento závěr; V dálce se jeví pravý prospekt (rozhled) nějaké věci, ve větší blízkosti se totální (úplný) prospekt již víc a více ztrácí, a za to se však projevuje více jednotlivost

V naprosté blízkosti nelze již z hlavního prospektu ani to nejmenší objeviti, za to však tím určitěji vystupuje před oči jednotlivost.

Kdo by to nemohl pochopiti, toho upozorňuji na přirozený zjev ve světě hmotném. Je-li někdo například as deset hodin vzdálen od nějakého pohoří, přehlédne je a leží pak před ním jako nějaký určitý obraz.Přiblížíte-li se pak k pohoří na hodinu, tu se jaksi rozvětvuje, a on nyní objeví množství pohoří a příkopů, které se zdají být z dáli s hlavním pohořím jako jedna plocha. Vystoupí-li však nyní úplně na samou horu, daří se mu jako někomu jenž pro samé stromy nevidí les, neboť z prvního pohledu nelze již objeviti téměř ani stopy. Já myslím, že jen poněkud pozorným zkoumáním tohoto příkladu budou úplně jasny ony tři různé pohledy na naší společnost. Avšak nyní se tážete, říkouce; Toto vše jest správné, avšak co má tato společnost ještě znamenati? Čího ducha je to dítě? To nemůžeme z chování těchto lidí vyrozuměti, neboť její celé chování, počínání a její celá řeč se podobá spíše nějaké pantomině (němohře), nežli nějaké konverzaci skládající se ze srozumitelných slov.

Já pravím vám; to je přece velmi jasné, museli byste být skutečně již velmi slepí, kdybyste neuhodli, jak to je, odkud a kam? Hleďte, to jest společnost samých velkých světských a zištných a tak zvaných státních úředníků, kteří svůj úřad zastávali jen k vlastnímu prospěchu, nikoli však ku prospěchu celého státu a jeho občanů.

Tito lidé se chovali na světě navzájem velmi zdvořile a přátelsky, přesto se však každý dovedl zcela uhlazeně uplatňovati před druhým, žádný však nedůvěřoval druhému, a proto shledával za nutné, aby jej všelijakými oklikami držel, tak, aby druhý nemohl mít mnoho tajného se svým sousedem. Co jiného je však takové zištné přátelství a takové obmyšlené dvoření nežli drzá koketérie, která o sobě není ničím jiným nežli kořenem anebo semenem k vlastnímu nevěstkářství, neboť tak vrhá také hrabivá a chlípná nevěstka na někoho vlídné a velmi slibné pohledy, aby ho dostala do své sítě a pak od něho něco obdržela. Tak vynáší také sup želvu do výše, aby pak jejím pádem získal dobrou kořist k žrádlu.

Tací lidé prospívají pak celku velmi málo, a sami pak při tom převážnou lstí druhých nejsou na tom zrovna nejlépe. Ano takoví lidé se podobají ještě hráčům, kteří se z večera přátelsky navštěvují, a jsou navzájem plni zdvořilosti, sednou-li si však ke hracímu stolku, pak si žádný z toho naprosto nic nedělal, kdyby jeho spoluhráč prohrál na něm dům i s dvorem.

Vy zde pravíte; Ale nejmilejší příteli, to jsou přece stejně zlí lidé. Jak sem přicházejí, že nejsou ztraceni? Pravím vám; Vy zde soudíte příliš přísně, nežli byste měli dělati rozdíl mezi násilnými zloději a tak zvanými chudými příležitostnými zloději? Hleďte, to je také naše společnost, její postavení ve světě dávalo jim jaksi státně politické právo, aby takto jednali, a oni jsou také, o sobě přesvědčeni, že jednali úplně podle svého povolání.

Zde v říši duchů se však nepočítá člověku nikdy nějaký skutek za odsouzeníhodný, konal-li jej s právním pocitem jeho svědomí nezneklidňujícím, a tak tomu bylo i u těchto lidí, u nichž není nic úplnou skutečností ani zlo, nýbrž vše jest jaksi politická jen více méně vychytralá komedie. Z tohoto důvodu jsou také zde, aby se v nich strávilo vše to nicotné a falešné. Když se toto ovšem s neobyčejně povolným způsobem, stalo pokrokem pak se teprve z této krajiny přemosťují a přicházejí pak do údolí napravo v pozadí, kde jsme se seznámili s naším „stoikem.“

Kapitola 34 (107)

10.1.1843 od 16,30 do 19 hod.

Žena při této společnosti. (Zrcadlo ženám) Psychologická souvislost a vliv muže a ženy v obraze stromu. Panovačnost a vládychtivost, již v rozmazleném dítěti. Lest Evina používá vlivu své dětskosti. Vysoce důležitý pokyn záhrobního vzájemného vlivu manželů. Těžká nebezpečí a zkoušky byť i dobrých mužů, kteří lpí na svých panovačných, (tedy pekelných) ženách. Božský řád respektuje především svobodnou vůli. Dva druhy lásky. K Pánu a k ženě. Muži zkoušejte svou lásku k ženě, kvůli své spáse.

Vy pravíte: Toto vše jest správné a my to chápeme, protože jsme však v té společnosti viděli také ženy, jimž přece veřejný úřad nebyl k správě svěřen, vzniká zde otázka, co zde tyto ženy dělají, a proč jsou s touto společností jaksi amalgámovány? (to jest stráveny).

Milí přátelé, měli byste se sami diviti, že něco takového hned nechápete. Cožpak již není starou věcí, že se ve všem mnohem slabší žena nechce nepřeje si nic toužebněji, nežli právě to.k čemu je nejméně způsobilá, a to jest panovati a vládnouti. Když tedy muži zastávají nějaký úřad, a berou si anebo již předtím mají ženy, pak se až příliš jistě stane, že nakonec více vládne žena nežli vlastně k vládě povolaný muž.

Aby však prosadily své plány, používají k tomu účelu v úplné hojnosti ženské lsti, a se strany mužovy je třeba neobyčejně mnoho pevnosti, nechce-li býti svou „Evou obalamucen."

Vy se opět tážete: Ano, v čem vlastně spočívá důvod, že žena svou lstí obyčejně zvítězí? Pravím vám; Důvod je zcela přirozený a proto také velmi snadno pochopitelný. Uvážíme-li, že žena je vlastně mužovým kořenem bude vám tím vše ostatní snadno vysvětlitelné.

Kmen stromu stojí sice svými větvemi pod světlem nebe a srká éterickou potravu ze slunečních paprsků, a nikdo nepozoruje, že přesto dostává hlavní potravu většinou od kořene. Kdyby se tedy kořeny chtěly spiknouti proti stromu, a následkem tohoto spiknutí se ho zcela zřekli, co by se pak s tímto stromem velmi brzy stalo? Uschl by, a konečně by již žádných plodů nenesl.

Nuže hleďte, toto žena ve svém srdci ví, a přesně pociťuje, jakou jest muži, má-li však špatné vzdělání, a tudíž zkažené srdce, koná totéž, co konají nezřídka kořeny stromu, vyhání totiž ze země nové výhonky, živí je a tím stromu ubírají náležitou potravu. Z takových výstřelků kořene nebude sice nikdy silný a plody nesoucí strom, avšak zato bude stromu podobný keř. Nepracuje-li strom silně proti takovému nešváru kořene vyšší nebeskou stravou tím, že rozkládá mocně větve a haluze, a nechá zlé výhonky kořene svým silným stínem uvadnouti, a konečně za příznivé doby roční za přispění snad zimy je udusí, pak jest tím zřejmě ve velké nevýhodě pro svou vlastní existenci a svůj okruh působnosti.

Tak také se daří muži, má-li panovačnou ženu a tedy ve všem nadvládu chtějící mít, nedovede-li v plné míře svou mužskostí proti ní působiti, pak ho žena svými špatnými výhonky zcela sevře, a muž se bude stávati slabší a slabší, nakonec úplně uschne a všechnu svou sílu bude nepřemožitelně spatřovati v kořenových výstřelcích ženy, jež chtějí být mužské, a to jest ona panovačnost a vládychtivost ženská.

Jiný příklad vám poskytují děti, které jsou ve své slabosti nezřídka silnější, nežli největší hrdina, před nímž se chvějí tisíce a tisíců. Dejte tomu, že tímto hrdinou jest otec, a že má malé dítě které dovede sotva rozumně žvatlati, kdyby přišli k tomuto hrdinovi tisícové, aby ho zdrželi od nějaké ideje, jistě by ničeho nepořídili! Toto dítě však na otce jen pohlédne, usměje se a řekne mu; Tati, zůstaň u mě, neodcházej tentokráte, neboť já se velmi obávám, že budeš nešťastný, tu se tento hrdina obměkčí a poslechne své dítě.

Od tohoto příkladu se opět obraťme k ženám, muž jak vidíte mění již ve svých jinošských letech hlas dětský, a přelamuje jej v mužský silný tón, žena podržuje škálu dítěte. Hleďte, jako podržuje žena tuto škálu, tak podržuje také v sobě ustavičně v jistém stupni více či méně veškerou dětskou bytost. Následkem této vlastnosti má pak také dětskou moc, která je jak již bylo řečeno, nezřídka větší nežli moc vůle sebevětšího svět podmaňujícího vojevůdce. Následkem této vlastnosti, může pak také žena z kořene na muže působiti vidí-li že obyčejnou „ženskou politikou" s mužem nic nepořídí, chápe se pak velmi brzy žena vlastní zdánlivé slabé dětskosti, kterou si pak většinou odnáší vítězství nad silným mužem.

Myslím, že z tohoto příkladu se vám stane věc ještě jasnější, a z toho bez nejmenší námahy vyrozumíte, z jakého důvodu jsou v této společnosti přivtěleny také ženské bytosti. Musíte však vědět, že žena v duchovním světě je tak dlouho oddána muži, dokud se muž neočistil úplně ode všech svých škvárů světa.

Mnohý muž by dříve, ano mnohem dříve dospěl k duchovní čistotě, kdyby mu v tom vždy za stejných poměrů nepřekážela smyslnější žena, tak by se naší mužské společnosti již dávno lépe dařilo, kdyby nebyla protkána ženami.

Kdykoli nějaký muž učiní nějaké lepší rozhodnutí, a chce ve své mysli nastoupiti lepší cestu, dovede jej žena následkem své vládychtivosti v ní vždy od ní odvrátiti, a ukázati mu jinou cestu, aneb jinými slovy řečeno: muž který má takovouto ženu se od ní v hmotném světě u volní ještě mnohem snadněji nežli na tomto světě. Chce-li se od ní přímo vzdáliti, dovede jej opět svými prosbami a všelijakými slabými výklady pohnouti, že u ní opět zůstane a dá ji všemožné ujištění, že ji věčně nikdy neopustí.

Ano, často se dokonce stává, že jsou mužové dobrého srdce se na tomto místě se ženami, které se o sobě zřejmě učinily zcela zralé pro peklo. Takovéto ženy jsou nejnebezpečnější a zároveň nejtvrdošijnější, neboť jejich srdce lpí zároveň na tom, co přináleží peklu, přesto však také z různých zištných a panovačných ohledů lpí na svém muži.

Ježto však jejích mysl tíhne zřejmě k peklu, a lepší muž nemá dostatek síly, aby se od ní odloučil, a tak se poddává zdánlivě slabosti své ženy, táhne jej žena ponenáhlu sebou přes hranice této oblasti přes známou vám již řeku, nejnevinnějším, jak říkáte způsobem do pekla, a tu je třeba nadmíru velké trpělivosti a namáhavé práce i těch nejsilnějších andělů, má-li se takový muž odtrhnout od své pekelné ženy. Podle vašeho počítání času může takováto práce trvati nezřídka i několik set let, a hleďte, také v této společnosti jest několik takových žen.

Vy ovšem řeknete; Ale zde by mohl Pán zakročiti a učiniti mocný škrt přes výpočet takových žen. O takovém zákroku může ovšem někdo mluviti, dokud není obeznámen s vyššími cestami božského řádu, kdo však zná tyto cesty, ten také až příliš dobře ví, že něco takového za podmínky zachování života ducha jest dočista nemožné.

Musíte vědět, že láska člověka je jeho život, a že tento život nosí v sobě. Čím však dal muž zvítěziti ženě nad sebou? Tím, že jí příliš přijal do své lásky. Měl by se tedy zkoušeti, a lásku k své ženě a lásku k Pánu položiti na velmi citlivé váhy, a oba tyto druhy lásky pak s neúzkostlivější péčí odvážiti, a dáti dobrý pozor, kde se ukazuje převaha, a při tom by se měl co nejhlouběji v sobě přesně zkoumati, která ztráta by pro něho byla snesitelnější, zda by chtěl ztratiti svou milovanou ženu a všechny z ní mu plynoucí výhody, aneb lásku Páně?

Toto však nesmí, jak bylo řečeno, zůstati snad při nějakém povrchním projevu, kde nad tím někdo řekl; Já obětuji lásce Páně nejen jednu nýbrž deset žen, nýbrž tato otázka života musí být vždy zodpovězena kořenem života. Dejme tomu, že by Pán takovému muži, jenž předstírá, že Pána desetkrát víc miluje nežli svou ženu, tuto ženu vzal, to jest smrtí těla.

Může-li tu muž v sobě samém skutečně se zcela živým pocitem říci; Pane! Děkuji Ti, že jsi mně toto učinil, neboť následkem mé lásky k Tobě vím, že vše co Ty učiníš, nejlépe jest dokončeno, a když mimo to takový muž při možné ztrátě své ženy skutečně nachází v lásce k Pánu naprosto postačující náhradu, pak jest skutečná láska k Pánu v něm větší nežli láska k jeho ženě! Zesmutní-li nad takovým dílem Páně a řekne; Pane hleď, já Tě mám tak rád, proč jsi mně způsobil takový smutek a takový bol? Věru, pak věřte, že takovýto muž miloval svou ženu více než Pána!

Když takový muž také ještě přežije o několik let svou ženu, časem na ní zapomene a úplně se k Pánu obrátí, pak nicméně takovou lásku ze svého srdce úplně nevyhostil, neboť kdyby se po desíti letech mohla jeho žena opět vrátiti, byl by jako okouzlen a svou ženu by s největší láskou přijal, zejména kdyby mu mimo to přišla vstříc jaksi duchovně omlazena.

Vy se zde ovšem asi opět dotážete; Jak je něco takového možné, když se takový vdovec oddal zcela Pánu? Já se vás však táži? Byla tato odevzdanost dobrovolná anebo spíše vynucená? Býval by tak učinil, kdyby mu byl Pán ženu nevzal? U Pána však platí jedině svobodná vůle, a z ní ve všem úplné sebezapírání.

Tento muž zesmutněl nad ztrátou své ženy, proto se obrátil na Pána, aby u Něho, našel patřičnou útěchu a uklidnění své sklíčené mysle.

Čím mu tedy byl v tomto ohledu Pán? Byl snad On centrální láskou v srdci takového muže, či nebyl spíše jen uklidňujícím prostředkem a pláštěm na utrpěný bol a tedy také hojící

náplastí na ní? Zde nemůžete jistě říci nic jiného nežli, že Pán zde byl jen tím druhým, totiž prostředkem, pláštěm a náplastí. Kdo však může říci, že se láska s vděčností vyrovná původní lásce srdce?

Či není tu takový rozdíl, jako je mezi láskou nějakého člověka k dobrodinci za to, že jej učinil šťastným, a s láskou jakou tento obšťastněný člověk miluje štěstí, kterého se mu dostalo? Já myslím, že mezi oběma druhy lásky jest velmi rozdíl, neboť láska k dobrodinci jest jen následkem původní lásky, která přebývá v obdrženém štěstí, a není to tedy láska původní, nýbrž jen láska podružná.

Jak vypadá však tato láska vůči Pánu. Kde má člověk vložiti největší štěstí jedině na Pána, něhož vše ostatní má mu býti nicotné, a tudíž na věky postradatelné? Neboť má býti s to v sobě samém živě si říci; Mám-li jen Pána, pak se neptám ani po nebi, ani po zemi, a tedy také ještě mnohem méně po ženě.

Z tohoto můžete tedy velmi dobře pochopiti, proč jsem vás dokonce co nejvnitřněji upozornil na to, jak má muž neobyčejně co nejživěji hluboko zkoušeti lásku k Pánu a k své ženě, neboť praví Pán Sám; kdo svého otce, svou matku, svou ženu, svého bratra a své děti miluje více nežli Mne, není Mne hoden!!

Vy se zde ovšem opět tážete; Jest tedy potom takovým muž následkem takové lásky k Pánu ztracen! Nikterak, avšak k Pánu se nemůže dostati dříve dokud se úplně nerozloučil s vlastním základem své klásky a svou podružnou lásku neučinil láskou hlavní.

Jaké obtíže to nezřídka však v této duchovní říši sebou přináší, to jsme dílem zjistili u této společnosti, tuto nadmíru důležitou věc uvidíme však při nejbližším výjevu ještě mnohem jasněji a důkladněji prakticky. Uvidíte tu, jak často takové zdánlivá, zcela vyhaslá falešná manželská láska, se opět znovu ze základu probouzí, když se také manželé sejdou opět ve světě duchovním.

A tak necháme tuto společnost nerušeně jíti svou cestou, a postoupíme opět trochu kupředu!

Kapitola 35 (108)

11.1.1843 od 16,30 do 19,15 hod.

Nový výstup zde. Manželská dvojice, dokladem k tomu co bylo ukázáno v předchozím odstavci kde se osvědčuje úsloví – on už by byl správný ale ona je mrcha!“ Neboť ona říká; Ó, Bible ty jsi zlem lidí. Předehra.

Hleďte, nepříliš daleko od nás spatříte dvojici lidských postav. Je to muž a žena, jsou zrovna v takové situaci, které k našemu účelu budeme moci velmi dobře použíti. Pojďme tedy jen hezky k nim, abychom je brzy dohonili. Tážete se, jaký poměr je mezi těmito dvěma? Já vám pravím: pro náš účel nemohl by býti lepší nežli je. Jest to poměr, kde žena zemřela jen šest let před mužem, muž mnoho pro ni truchlil, avšak během dvou let se vrhl s celou duší do náruče náboženství, a tak žil v důsledku svého poznání velmi přísně. Nyní však byl také on odvolán ze Země a teprve před krátkou dobou přišel sem. Toto preambulum (úvod) zatím postačí, bližší se dozvíte prakticky v duchu.

Jelikož jsme při této příležitosti jak vidíte, také šťastně dohonili tento párek, netřeba vám nic jiného, nežli abyste dávali pozor na rozmluvu, která právě započne, a z ní budete moci vše nutné vyrozuměti. Nuže poslyšte! Ona právě dává svému muži otázku řkouce: neobyčejně mě těší, že tě po delší době konečně opět vidím, a věřím též, že nás příště již žádná smrt nerozdělí. Avšak nyní mně také řekni, pokud mně můžeš říci, zda se ustanovení mé poslední vůle přesně provedlo? Neboť to mně leží neobyčejně na srdci.

Muž praví: Má nadevše milovaná ženo! Abys viděla, jak přesně bylo dbáno ustanovení tvé poslední vůle, pak ti jen tolik, pravím že jsem tvou poslední vůli znovu potvrdil, a že jsem se tedy ve své poslední vůli držel přesně tvého ustanovení až na několik nepatrných odkazů, ostatně naše veškeré ještě o několik tisíc rozmnožené jmění bylo odkázáno naším dětem. Jsi s tím spokojena?

Žena praví: Můj milovaný manželi, až na některé odkazy úplně! Řekni mně tedy: kolik asi tyto odkazy obnášely a komu byly odkázány?

Milá ženo, praví on veškeré tyto odkazy neobnáší více nežli dva tisíce zlatých, které jsou rozděleny na pět dílů a až na jeden díl odkázal jsem ostatní čtyři díly Tvým příbuzným, jen jeden díl jsem musel kvůli otci odkázati pokladně chudých. Nebyl bych ani to udělal, kdybys mě již za života neříkala, abych pamatoval na tvé příbuzné. Co se však týče chudých, beztoho víš, že se musí již předně kvůli světu něco udělati, a potom však přec něco též pro vůli Boží, protože našinec je křesťan a ne pohan. Ostatně tato maličkost dvou tisíc zlatých naproti našemu velkému zanechanému jmění bez toho nic neznamená, neboť jak jsem nakonec vypočítal, obdrží každé z našich z našich pozůstalých sedmi dětí okrouhlý obnos stopadesáti tisíc zlatých. Mimo to jsou všechny děti náležitě hospodářsky vychovány, a tak můžeš být ohledně tvého zanechaného jmění, zcela klidná jako jsem já, a můžeš se nyní po mém boku poohlédnouti po jiném jmění, které nám bude moci aspoň do takového šťastného postavení přivésti, v němž bychom mohli existovati aspoň tak jako na zemi.

Ona praví; Já s ním budu spokojena, jen když jsou děti takto opatřeny. S 2.000 zlatými bývalo by sice mělo každé dítě v rukou malý peníz a s ním by bylo zatím mohlo učiniti začátky aby nemuselo ihned sahati na úroky z kapitálu, avšak ježto je nyní jednou tomu tak, a na věci nemůžeme ničeho měniti, musím být rovněž spokojena

Co tu však pravíš o nějakém jiném zde potřebném kapitálu, tu tě prosím, jako tvá (žena) tě stále věrně milující manželka, aby ses v tomto ohledu zbavil všech pošetilých myšlenek, neboť šest let právě uplynulo co bloudím ve velkých úzkostech a starostech v této nanejvýš temné a pusté pustině a vše, co jsem zde mohla, puzena jsouc nesnesitelným hladem, nalézti požívatelného jest jakýsi druh mechu, a nezřídka lze je také tu a tam nalézti jako zcela suchou trávu, s kterou si může člověk nacpati žaludek. Kdybys nebyl přišel právě na toto místo náhodou ještě poněkud třpytící se ze světa, pak bychom se byli asi stěží kdy ve věčnosti setkali! On praví; Ale milovaná ženo, cožpak nemáš vůbec tušení z jakého důvodu jsi přišla na toto temné místo? Já myslím, že tě sem přivedla jen tvá příliš světská mysl. Ty ses o tom mnohdy nepříznivě vyslovovala a držela ses více světské moudrosti a světské filozofie. Já jsem ti však velmi často řekl milá ženo, je-li v záhrobí nějaký život, pak myslím, že se v něm se vší moudrostí nevystačí, proto by bylo lépe držeti se slova Božího! Neboť časné trvá jen krátce, je-li však věčné, pak s naší časnou moudrostí, jak již bylo řečeno, špatně pochodíme. Hleď, má milovaná ženo, to jsou doslovně ona slova, která jsem ti velmi často důvěrně říkával, a jak se nyní k svému největšímu a nejvýš politováníhodnému úžasu přesvědčuji, přišlo až příliš jistě na tato má slova, proto tedy, má milovaná ženo, myslím že je pro nás naléhavý a už poslední čas lze-li se zde tak vysloviti, abychom se ze všech světských vzpomínek úplně vzdali a obrátili se o milost a o slitování k našemu Pánu Ježíši Kristu, neboť nepomůže-li nám On, pak jsme na věky ztraceni. Jelikož toto zcela jistě vím a pociťuji, že mimo Krista není pro nás v celé nekonečnosti již žádného Boha a žádného pomocníka. Pomůže-li nám On, pak jest nám pomoženo, nepomůže-li nám On, pak jsme na věky nezachranitelně ztraceni! Nyní si přeji, abych byl veškeré naše jmění odkázal žebrákům, a za to aby se naše děti staly žebráky, to by nám přineslo větší požehnání, nežli všechny naše světsky moudré starosti a světské zaopatření našich dětí. Proto milovaná ženo, ježto nemůžeme naši světskou pošetilost změniti, nezbývá nám, jak bylo řečeno, nyní nic jiného, nežli abychom se co nejvážněji s vyloučením všech jiných myšlenek a přání obrátili jedině na Krista, aby byl k naší velké pošetilosti milostivý a milosrdný, a aby tuto pošetilost napravil Svou nekonečnou milostí a svým milosrdenstvím na našich dětech!

Žena praví; Já jsem si vždycky myslela, že tu svou nábožensko blouznivost sebou přineseš také na tento svět, co jsem já a ty na tomto světě kdy zlého učinili? Nebyli jsme ke každému spravedliví? Zůstali jsme kdy někomu něco dlužní, anebo jsme někdy nějakému služebníku nedali co jsme s ním smluvili? Kdyby existoval nějaký Bůh aneb v tvém smyslu nějaký „Kristus“, pak by bylo zajisté největší nespravedlností, kdyby lidé jakými jsme my, odměnil odměnou jakou zde spatřujeme před sebou. Či který Bůh by mohl člověku zazlívati i v nejmenším, když by tento člověk nemohl dáti víry nějaké staré pověsti, která je plná nesmyslu a „směšnosti“? neboť já myslím, že slepec může pochopiti, že kdyby nějakému Bohu, je-li vůbec jaký, záleželo něco na lidském pokolení, pak by nemohl člověk nic nespravedlivějšího sníti, nežli že se tento Bůh vší zázračnou silou vyzbrojený jen jednou přiblížil lidem, a to jen lidem na velmi malém okrsku, zatím co přece byla celá Země obydlena. Řekni mně tedy, může potom Bůh bezpodmínečně

žádati, aby to lidé a národové, kteří nežili v témž okrsku, a zejména za druhé nepřijímali lhostejně bezpodmínečně to, že byl On, jenž založil tuto nauku, může jim Bůh, je-li jaký, a je-li spravedlivý, zazlívati, že to nemohou učiniti? Aneb nemohou lidé a národové proti Bohu, je-li jaký, potom vystoupiti a říci : Jak chceš sklízeti, kde jsi nesel? Jak chceš konati nad námi soud, jsi-li nespravedlivý Bůh? Chceš-li však konati spravedlivý soud, pak buď ty, kteří tě viděli, a kterým Jsi kázal, nás však nech na pokoji, neboť my jsme Tebe nikdy neviděli, a o Tvé jsoucnosti jsme se nemohli nikdy přesvědčiti. Domnělé Tvé nám zachovalé slovo nemůže se nám státi nikdy soudcem, protože může být právě tak dobře vybásněné, nežli pravdivé. Dokud jsme žili na světě, viděli jsme jen starou přírodu, o Tobě však nebylo nikde ani stopy. Přišli jsme na svět jako čisté děti sil přírodních, teprve lidé a světští učitelé nás učili býti rozumnými. V celém našem životě nebylo možné vypátrati ani stopy po Tobě, jak chceš tedy s námi se přít, když jsi nám nechtěl dát nikdy ani jediného důkazu, který by svědčil pro Tvou jsoucnost a pro Tvou bytost?

Hleď milý muži, to je přece tak jasné jako na světě Slunce za jasného poledne. Ty však toto nyní ještě nepoznáváš, protože jsi zde příliš krátkou dobu. Až tady budeš tak dlouho jako já, pak ti to bude i v této nejhustší temnotě zcela jasné. Na důkaz lásky a věrnosti k tobě pravím ti ještě k tomu, že můžeš zde všude, po boku tebe stále nade vše milující choti volati svého domnělého Krista jak dlouho a jak silně vždy jen chceš, a ručím ti svou láskou a věrností za to, že po víceletém volání přijdeš jistě k jasnému názoru, že já tebe vždy milující žena, vidím ve svém přirozeném rozumu jasněji, nežli ty se vší učeností o Bohu. Hleď stará úsloví pravilo o Bibli: Ó, Bible, ó Bible, ty zlem jsi lidem! A hle toto přísloví má pravdu, kdyby lidi na zemi měli na tolik srdce a odvahy, aby tento starý židovský nesmysl do kořene vymýtili a na jeho místo dali čistý lidský rozum, byl by svět ve vší kultuře již o mnoho set let dále, takto však musí stále ještě, kdo ví z jakých ohledů býti podržován tento starý nesmysl, jímž byly ruce nezřídka těm nejšlechetnějším a nejpoctivějším lidem k nesvobodnějšího působení svázány. Jaký je to následek? Přemýšlej jen ve své ostatní chytrosti, kde je největší počet darebných a chudých lidí? Jistě nikde jinde nežli právě jen tam kde převážně domovem bible a zejména nová křesťanská nauka. Jdi do Říma, jdi do Španělska, jdi do Anglie, a najdeš můj výrok potvrzen.

Lidé se spoléhají na Boha, začínají v dobré naději na jeho pomoc lenošiti, pomoc však nepřichází, a přirozený toho následek je ten, že takoví lidé chudnou, a i když se již právě nestanou špatnými chlapy, připadnou přece jen nakonec pilným a přičinlivým lidem na obtíž. Všude se křičí a říká: Bůh je všedobrotivý, nejvýš láskyplný a nadmíru milostivý, milosrdný, ale při tom by nechali ještě každého žebráka vyhladověti, kdyby nebyl zaopatřen svými pracovitýmu spolubližními.

Ó, hleď milý choti, na účet čestně smýšlejících, pracovitých a proto zámožných lidí bylo lenivému popství snadno kázati o všedobrotivém a milosrdném Bohu, odstraníme-li však lidi, pak velmi brzy uvidíme, jak smutný konec budou míti všechna ta kázání. Kdyby tito černí aneb bílí křiklouni na světě věděli, jak to vypadá v záhrobním životě, pak by jistě jinak kázali, aneb by se místo prázdných kázání chopili výnosného pluhu. Je ovšem snad nějaký bůh jako základní síla, která řídí celý vesmír, avšak jistě není Boha, jak mu učí židovská Bible.

On praví; Ó, milovaná ženo, ty jsi ve svých myšlenkách na strašném scestí, neboť já jsem četl u starých slavných spisovatelů, že zcela stejně jako ty mluví jen čistě pekelní duchové. Mohu tě ujistiti, že toto je také úplně platný důvod, proč se zde nacházíš v této temné věčné noci. Věru, věru strašně se bojím a jsem v úzkostech o tebe! Neboť s takovými zásadami tě vidím neodvratně na věky ztracenou. Nechceš-li vůbec přijmouti žádných jiných zásad, vidím se nanejvýš nutně nucen, na věky tě opustiti.

Ona praví; Toto bys byl s to učiniti mně, tvé věrné, věčně tě milující ženě? Já však pravím tobě, že bych něčeho takového nebyla s to, a kdybys měl být odsouzen i do pekla! Já bych tě ani v ohni neopustila, a ty mně chceš pro jistě rozumnou řeč opustiti? Máš přece také volno, abys ty mně své názory rozumně vyložil, jen však to nesmí být nesmysl, neboť v tom případě tě příliš miluji než abych tě nechala octnouti se na scestí. Následuj mně tedy a já tě povedu na jiné místo, kde se nám bude lépe dařiti nežli zde a ty ve větší společnosti teprve lépe poznáš, jak jsme zde na tom.

On praví; Má milovaná ženo! Já tě neopustím, neboť k tomu tě mám velmi rád a proto tě budu následovati, kam mně povedeš, neboť vidím, že máš při vší své neznalosti pravého náboženství přece jen vždy poctivé srdce, a jsi ještě vždy mou dobrou ženou, proti které bych jinak

nic nenamítal, až na to, že nemůžeš být mého názoru. Znáš-li tedy někde lepší místo této říše vší temnoty, pak mně jen zaveď tam, a uvidíme co se tu dá dělati!

Hleďte, ona se uchopí jeho rámě a vede jej dále, my pak půjdeme za touto zajímavou dvojicí, abychom pak byli dalšími svědky výsledku tohoto poměru, oni jdou, nuže tedy pojďme za nimi.

Kapitola 36 (109)

12.1.1843 od 16,5 do 19,15 hod.

Další vývoj jevu s touto dvojicí. Pověstná peněžní aristokratická filozofie této hrdinky. Lživí duchové (jak často se vyskytují v obyčejném spiritismu) rozvinují své názory.

Nesmíte si nic dělati z toho, když vaše oči budou tentokráte vystaveny poněkud silnější zkoušce, neboť cesta se táhne vždy více k severu, a tu bývá vždy temněji, přesto však budeme míti pro sebe vždy ještě tolik světla že nám při této příležitosti nic neujde.

Neslyšíte z dáli ještě nic? Vy pravíte; něco slyšíme, avšak je to něco zcela rozdílného od lidského hlasu, vypadá to spíše tak, jako bychom z dosti velké dálky slyšeli rachot mnoha vozů, někdy jakoby hukot dalekého velkého vodopádu. Vy se tážete: Co to má znamenati? Já pravím vám; Sledujeme jen naši dvojici a brzy přijdeme věci blíže na stopy. Nemůžete tamto rozeznati ještě nic mdle červeného, třpyt podobný kusu zcela matně žhoucího železa? Pohleďte tam, neboť tam vás bude očekávati hlavní podívaná. Hleďte, přichází to k nám blíže a blíže, a onen zvláštní hromový rachot přechází vždy více v přirozené lidské hlasy. Nyní však zůstaneme státi, neboť dav se pohybuje přímočaře sem a jak vidíte, náš velmi milující předvoj zaujal postoj.

Hleďte, kterak on je pln úzkostlivého očekávání věcí, které se sem hrnou a z velké úzkosti a bázně chce jíti zpět. Ona však uchopí jeho rámě a poprosí jej pro vše, co je jejímu srdci drahého, aby ji aspoň tentokráte vyslyšel a setrval, neboť to je totiž ono štěstí o kterém dříve říkala, že je má poznati a pak se přesvědčiti, pokud měla pravdu či ne.

On se táže, co je to co se k nim blíží, že mu to připadá tak hrozné? A ona praví jemu; „Co to je, co to je? Samí hluboce myslící lidé to jsou, jak zřejmě na vlastní uši uslyšíš!

A nyní hleďte, on se dělá dále spokojený, a očekává blížící se sem hluboce myslící zástup. Nuže hleďte, dosti značná společnost už je téměř zde. Naše dvojice jí jde ze zdvořilosti vstříc, tak musíme také my i když ne ze zdvořilosti, nicméně však se zcela jiného důvodu, učiniti týž pohyb.

Hleďte, nyní jsou pospolu a vzájemně se s vybranou zdvořilostí vítají. Přistupme tedy i my blíže, aby nám nic neušlo. Jak vidíte ve středu společnosti se blíží k naší společnosti nadmíru hubená a vyzáblá mužská postava, a žena ji přijímá se zvláštní něžností a s velkou blahovůlí, také ženin muž se hluboce před touto mužskou postavou sklání.

Mužská postava praví: Vysoce ctěná dámo! Jest mi neobyčejným potěšením, že se mu dostalo opět toho velkého štěstí, že vás mohu opět nazývati naší, neboť váš rozum a vaše ostatní nadmíru vybrané chování dělá naši společnosti velmi velkou část a opravdu nejkrásnější ozdobu. Nuže milá dámo, máte-li něco na svém přeněžném srdci, bude mně převelikou blažeností, jestliže se mně se svou tak sladkou záležitostí svěříte.“

Ona praví: „Vysoce vážený a nade vše vysokoctěný příteli! Pohleďte muž zde po mém boku jest můj přeněžně milovaný pozemský choť. Ve všem svém jednání na Zemi se choval nadmíru spravedlivě, znamenitě a vybraně, takže musím se vší vážností doznati, že náš sňatek byl jedním z nejšťatnějších, neboť jaké jiné šťastnější manželství si nemůže žena přáti, nežli má-li muže, který dovede vyhověti přáním ženského srdce. V tomto ohledu bych nemohla až na některé maličkosti věru ničeho namítati.

Nyní však přichází jeden hlavní bod, v němž jsme se nikdy nemohli sjednotiti, který proto také byl stálou závadou mezi námi dvěma a tak vám tedy chci tuto závadu důkladně pokud je to jen možné vylíčiti a vy, vysokoctěný příteli, budete zajisté laskavě tak dobrotivý a pošeptáte o tom mému muži několik slovíček, které ho pak jistě do základu vyléčí.“

Postava praví; Ó, prosím, prosím, vysoce ctěná dámo jste až příliš dobrotivá! Já vám dávám jen ujištění, že mně to bude největší ctí a zcela zvláštní blažeností budu-li si moci říci, že jsem spanilé dáme posloužil svou maličkostí! Proto prosím abyste se mně s věcí svého srdce svěřila.

Ona praví; Ach, vysoce vážený příteli, jste příliš dobrotivý a skromný, a právě tato vaše velká dobrota a skromnost vlévá mému srdci odvahu, abych před vámi ničeho nezamlčovala, a tak tedy co nejdobrotivěji mně vyslechněte.

Hleďte, co se týče tohoto osudného bodu nezáleží v ničem jiném nežli v tom, že přímo řečeno, můj jinak hodný, dobrý a nadmíru roztomilý muž jest biblař, a tedy také křesťan. Důvod však, že se vrhl do náručí této směšné sekty spočívá v tom, že jest chudého původu. Vzhledem k tomu, jak to všeobecně u chudé třídy bývá, byl v kolébce již uspáván touto žebráckou filozofií, jak těžko je však potom takovým odkojeným nasátý a tedy zarytý nesmysl vymítiti, víte vysoce ctěný příteli, jistě lépe nežli já. S touto žebráckou filozofií se dostal tento můj jinak ctihodný muž nyní také sem do říše pravládnoucích přírodních sil, jak jste nám to častokráte vysvětloval. Na to však on naprosto nepřistoupí, dosud křečovitě lpí na svém Kristu, a chce se dokonce ode mě odtrhnouti, aby vyhledal toho jistě neexistujícího Krista. Nyní jsem vám vysoce učený a vysoce ctěný příteli, zcela krátce vyložila svou záležitost a nesnáz, a proto prosím, abyste se co nejdobrotivěji ujal mého v tomto ohledu ubohého muže.“

Postava praví; Ó, není-li to nic jiného, pak s tím budeme zde v říši dočista holé pravdy zajisté brzy hotovi. „Tu se obrátí postava k muži, podá mu přátelsky ruku, a praví pak jemu; „Ale milý příteli, jde vám vážně o to, v čem si mně právě vaše přeroztomilá žena stěžovala?“

Muž praví; „Ctihodný příteli“, musím se vám otevřeně přiznati; jakkoli je mně moje choť nadmíru milá cenná a drahá, přece jen pevně věřím, že v této věci se nikdy nesjednotíme, neboť ať se děje, co se děje, já jsem se v sobě pevně rozhodl, že při své víře v Krista na věky zůstanu! Neboť jsem přesvědčen, že toto jméno mně dodává vždy velké útěchy, a že bylo také vždy mou nepochybnou nejšťastnější vůdčí hvězdou. Ó cítil-li jsem se někdy na scestí octl jsem se na něm jen tím, že jsem se nedržel pevně Krista, obrátil-li jsem se však opět ke Kristu, bylo mně nezřídka opět jakoby nějakým kouzlem všemocným úderem pomoženo! Vy jako myslící a moudrý muž zajisté tedy uznáte, že z mé strany by bylo nejvýš neslušné, kdybych se od takového Dobrodince vzdálil zejména nyní, kdy Boha jak se mi zdá co nejnutněji potřebuji. Proto, ctihodný příteli, v tomto ohledu se, se mnou vůbec nenamáhejte, neboť vám dávám nejvýš prostosrdečné ujištění, že se mnou ničeho nepořídíte. Byl jsem dlouho pošetilým otrokem půvabu své ženy, po jejím odchodu naučil jsem se jí v Kristu mém Pánu postrádati a doufám, že zde na mně již nebude dorážeti, a to tím spíše, že smrtí těla jsem přestal býti také této někdejší mé ženě povinným manželem. Chce-li mně však následovati, bude mně také vždy milou a drahou, avšak abych ji vyměnil se svým Kristem, to nikdy neučiním a kdyby mně i vší mocí do středu nějakého pekla táhla! Je-li spokojena s tím, abych mohl aspoň nerušeně kolem ní býti se svým Kristem, pak s ní svou starou lásku nepřeruším, není-li s tím však spokojena, pak jsem tímto s její přítomnosti promluvil poslední slovo.“

Postava praví muži! „Milý příteli, já jsem vás od počátku až do konce trpělivě vyslechl, a vůči vašemu prohlášení nemohu jinak, nežli vysloviti ve vší vážnosti své nejživější politování. Abyste však věděl s kým máte co činiti, (zde bere tato postava útočiště ke lži), pak vězte, že já jsem velký učitel Melanchton, o němž jste na zemi jistě něco slyšel. Muž praví; „Ó, ano avšak co tím chcete říci? Postava praví; Veleváženým příteli, nic jiného, nežli že já vím, co je Kristus lépe nežli by, neboť já jsem na tak zvané křesťanské vinici obzvláště s velkou pílí pracoval až do poslední hodiny svého pozemského bytí, a kdyby bylo třeba, věru šel bych i na smrt za Krista. Já jsem očistil ode všeho škváru nejen římskou, nýbrž i čistší Lutherovu nauku, žil jsem doslova podle smyslu nauky, a jaký byl výsledek? Nemusím vám to, můj velevážený příteli, mnohými slovy vykládati, neboť jediný váš pohled na celou mou bytost ukáže vám úspěch mého jaksi kvintesenciálního křesťanství. Více vám říkat nemusím. Zůstaňte tedy při starém; „Experientia docet“ a já jsem přesvědčen, že za sto let, půjde-li to dobře sejdeme se právě tak, jako nyní stojíme nyní naproti sobě. Vy příteli jste zde dosud úplným nováčkem a nevíte, jak se v říši centrálních základních sil, žije. Až budete během několika desetiletí touto nocí uštván a při tom náležitě vyhladověn, pak jistě také naleznou solidnější a důkladnější poznatky lepší místo ve vaší světské pošetilosti uvolněné hlavě, nežli nyní.

Muž praví postavě; Veleváženy příteli, máte-li tedy v tomto ohledu tak odůvodněné vědomosti, pak se mě o nich vyslovte, nebudu zrovna proti tomu, abych vás vyslechl, ale proto ze svých vědomostí nic neslevím, i když mě bude to vaše přesvědčivé vyhovovati.

Postava praví: „Dobrá příteli, pro primo chci upozorniti jen na to, jaké skutečné plody křesťanství na zemi přineslo. Římané byli velkým národem, dokud zůstali při své božské nauce rozumové. Všechna její díla byla velká a významná, jejich oprávní zásady jsou ještě doposud základními pilíři všech státních národoprávních zákonů. Když se však vplížilo křesťanství, vplížila se také pro velký římský národ smrt, a tak na místě kde sídlil největší a nejhrdinnější národ, sedí nyní leniví a zahálčiví popové, nesčíslný počet otrhané chátry, a s růžencem v ruce chodí nesčíslný počet zlodějů a lupičů číhajících na cestách a žádný pocestný si není jist svým životem. Hleďte, takový je plod ze zahrady křesťanství. Cestujte do nádherného Španělska, pozorujte tento národ staré doby, a přejděte do křesťanského středověku a vaším pohledům zajisté neujde, kterak ze samého křesťanského požehnání tisíce a tisíce krvácejí a tisíce a tisíce na planoucích hranicích na popel upalováni svůj život vydechují a v zoufalství opouští“ Pohleďte na dojímavé zavedení křesťanství za Karla velikého, kterak s tímto požehnáním dal tisíce a tisíce usmrtiti. Cestující odtud do Ameriky, otevřete dějiny, a ony vám uvedou nesčíslný počet nejžalostnějších a nejbědnějších příkladů, jak zde všude vypadaly plody křesťanského požehnání Odtud se vraťte do mé doby, a uvažujte o požehnaných hrůzách třicetileté náboženské války, a jsem přesvědčen projdete-li pak s kritickýma očima pradějiny všech národů, zavazuji se, že vás budu věčně na ramenou nositi, budete-li s to vyhledati mě někde podobné ohavné výjevy. Nebudu vás již dále upozorňovati na četná požehnání křesťanství na mnohých jiných místech a v jiných dobách, nýbrž ukáži vám místo toho jen stav nynějších křesťanství ještě prostých národů, jako například téměř věčně pokojní Číňané a ještě jiní národové Asie, jakož i na dosud neobjevených ostrovech a pak byste musel být víc než trojnásobně slepým, kdybyste zde neviděl na prvý pohled rozdíl mezi křesťanstvím a pravou moudrostí dosud starých, zkušených, mírumilovných národů. Avšak pravím vám: Všechny tyto velké nepříznivé nedostatky křesťanství anebo spíše novojudaismu se dají zakrýti tím že by někdo mohl říci: Tyto dějinné skutečnosti jsou zajisté všechny pravdivé, jenže Kristus jim nikdy neučil a proto nemůže také míti vinu na tom, co vše neblahého sebou přineslo šíření Jeho nauky, vždyť Jeho nauka byla nadmíru čistá a lidumilná. Milý příteli, to vše se poněkud pěkně poslouchá, a proto sám jsem byl celý svůj život na zemi horlivým obhájcem křesťanství, avšak teprve zde jsem uviděl vlastní jed pro národy, v této nauce, jímž jest zřejmé poukazování k lenosti a k nic nedělání. Člověk, jenž beztoho má vrozený pud k lenivosti, nachází v této nauce nejlepšího obhájce pro svůj pud, neboť je tu zřejmě odkazován k tomu, aby nic nedělal, leč jen hledal jistou duchovní jistotu a pečení holubi budou mu již beztoho do úst padati. Hleďte, po nepříliš dlouhé době se někteří mužové příliš brzy přesvědčili, že s pečenými holuby je mocné nihil (nic), proto se chopili jiného prostředku, totiž starého meče, ponechali hezky pokřesťanštělý lid v jeho slepotě a opatřili si pak pečené holuby právě s tímto mečem v ruce. Milý příteli, uvažujte o tomto úspěchu jak uvažujete nedostanete z něho nic jiného, a to přes veškeré ty vyšší duchovní skutečnosti, které zde může ve stavu očištěném konati, jako jsem je po několik století konal o křesťanství já. Veleváženy příteli! Pro tentokráte jsem domluvil, a vy můžete dělati co chcete. Buďte ostatně ujištěn o mé stálé úctě a přátelství a bude mně velkým potěšením, když se snad po několika století opět sejdeme. Hleďte, onen druhý se před našim mužem odporoučí i s celou společností, táhne opět dále, zanechávaje naši dvojici o samotě. O účinku této nádherné řeči a o nadmíru vlídném poučení budeme konati teprve příští další zkušenosti, pro dnešek tedy dosti!“

Kapitola 37 (110)

13.1.1843 od 16,30 do 18 hod.

Další věci výjevu týkající se naší dvojice. On se škrábe za ušima Pronáší Případná slova Páně. Avšak žena; já však mám pravdu, proto mně následuj!

Hleďte, společnost se již zcela ztratila, avšak náš párek stojí ještě přemýšlivě na starém místě. Ona se ho táže řkouce; Nuže, velemilovaný manželi, co tomu říkáš nyní?“ On, poněkud

se rozpomínaje, praví; Velemilovaná ženo, zde se žádným způsobem nedá mnoho říci, buď má tento řečník pravdu a pak je věc rozhodnuta, a netřeba již o tom mluviti, a nemá-li pravdu pak zůstává při mé zásadě, a tu se také nedá mnoho mluviti. Zda však má či nemá pravdu, to nelze tak rychle rozhodnouti, nýbrž to musí rozhodnouti po delší době, teprve má vlastní zkušenost!“

Ona praví; „Ale milý muži, ty mne tedy považuješ svou věrnou ženu a tohoto ctihodného muže za lháře, když nemůžeš jeho přesvědčujícím slovům dáti ihned plnou víru? Hle, lidé jsou nakloněni si lháti a se oklamávati jen tam kde se mohou zvýhodniti lží na vzájemné výhody. Řekni mně však nyní zde, jakou výhodu by zde někomu přinesla lež anebo podvod? Vždyť zde není co ani získat ani ztratit, jen tolik je jisto, že společnost co se týče nasycení žaludku je na tom vždy hůře, nežli ojedinělý v této krajině nekonečně bloudící člověk, neboť jednotlivec najde již brzy tolik poživatelného mechu anebo trávy, aby si nimi v nutném případě nacpal žaludek, jeli však několik pospolu, pak se jim při nalezeném mechovém místečku jistě hůře daří nežli jednotlivci. Ty mně pravíš, co ti chci snad tím říci? Přemilovaný manželi? Nic jiného nežli to, ani já, ani tento prozíravý muž by tě jistě na výhodnější cestě nepřemlouval, abys upustil od staré víry v bibli, neboť chodím-li já pro sebe jako chodíš Ty pro sebe, získá zajisté každý tím, že se sám na této nadmíru skoupé půdě vždy snáze protluče, nežli jsou-li pohromadě dva a nebo více. Kdybychom tě tedy chtěli obelhati anebo oklamati, pak bychom tě zřejmě ponechali při tvé zásadě, a tak bys jako spotřebitel v důsledku své zásady od nás odstoupil, my však jsme tě nechtěli obelhati a oklamati, nýbrž ukázali jsme ti nejčistší pravdu, o níž se na Zemi ovšem žádnému smrtelníku ani nezdálo, a nejméně již takovému zarytému biblaři a křesťanu jako jsi ty. Co se tedy chceš rozmýšleti? Vezmi přece do hrsti rozum a následuj mně, svou tebe věčně milující ženu, aspoň zde v říši holé pravdy, kde mám o šest let větší zkušenost nežli ty, když už jsi mě na světě nechtěl poslouchati. Hle, na světě je vše plno podvodu, protože podvodem každý něco získává, anebo se aspoň domnívá získati, zde však je na věky konec všeho získávání, odpadá tedy také všechna lež a podvod sám sebou. Věř mně, mně k tobě nepoutá nic jiného nežli láska, ona je jistě jediným ziskem, který s tebou mám. Zůstáváš-li však pošetile věren svým starým nicotným zásadám, pak to také ruší tento zisk pro mě, můžeme tedy býti šťastni jen v úplném souladu našich poznatků a naší mysle. A nedá-li se tento soulad zříditi, pak se ti musím zřejmě přiznati, že bloudíc zcela sama bez tebe, budu šťastnější, nežli po tvém vpadlém boku, neboť k tvému vlastnímu prospěchu nemohu nyní více učiniti, nežli že ti ještě jednou k tomu pravím; Protože tě upřímně miluji a vždy jsem milovala, proto jsem také zde vynaložila vše, abych ti osvědčila svou na věky slíbenou lásku a věrnost. Ty však jenž jsi mně nikdy nemiloval, jsi ochoten z lásky k své pošetilosti mně navždy opustiti. Posuď nyní co chceš učiniti.“

Hleďte, muž se zaškrábe za ušima a po chvíli praví své ženě; „Milovaná ženo! Hle, z tvých slov jsem vyrozuměl, že mně skutečně miluješ. To nemohu popříti, avšak jen nenahlížím, že nelze na tomto temném duchovním světě pravdu, ani lží a podvodem ničeho získati ani ztratiti, proč mně tedy chceš pro nic a za nic obtížiti jakousi pravdou, s kterou se na konec může právě tak málo získati, jako s mým, tebou a druhým učeným mužem dokázaným mylným důvodem. Proto myslím, že je-li tvá láska ke mně opravdová a tak silná, jak jsi mi ji právě vylíčila, pak mně tedy můžeš tak dobře následovati, jako já tebe, kdybys však na své cestě pravdy nalezla někdy něco lepšího, pak tě budu následovati, abych se tím přesvědčil o lepší realitě tvé pravdy, není-li však tomu tak, pak je to jedno kam jdeme.

„Já myslím však vždy takto; My jsme na světě žili sice jako křesťané podle jména, četli jsme evangelium avšak v podstatě jsme nikdy podle něho nežili, nýbrž jsme jednali podle našeho názoru a podle našeho prospěchu, ale o nějakém účinném provádění nauky Kristovy nebylo ani u mne a ještě méně u tebe nikdy ani řeči.

Hle v této nauce se praví; Miluj Boha nadevšecko, a svého bližního jako sebe samého! Dělali jsme to kdy? Ptám-li se svého srdce, praví mně nyní duchovně opravdivě, že má láska k Bohu zůstala úplně cizí. Ty však jsi v Boha nikdy nevěřila, proto tvé srdce jest ještě více prosto této tak důležité lásky, nežli srdce mé.

Dále se v evangeliu praví; Kdo chce vejíti se mnou do života, vezmi na sebe svůj kříž a následuj Mně! Řekni mi má milá ženo, kdy jsme toto kdy na světě učinili? Já jsem nikdy nějaký kříž nenesl, aby ještě mnohem méně, náš celý kříž nezáležel v ničem jiném nežli v samých světských peněžních starostech.“

Dále praví evangelium, Pán k bohatému jinochovi; Prodej všechny své světské statky, rozděl je mezi chudé, ty pak následuj Mne, tak budeš míti život věčný. Co však praví takový

velký Učitel k jinochovi, anebo spíše k Svým apoštolům? Když se jinoch pro toto sdělení s pláčem vzdálil od Pána? Hle, tato slova byla nadmíru významná, a jak mně to připadá prožíváme právě smutný smysl těchto slov, který zněl takto; Snáze jest projíti velbloudu uchem jehly, nežli boháči do Království nebeského!

Opět se praví ve slově, že Pán dal k hostině pozvati mnoho hostů, avšak pozvaní neměli času pro samé záležitosti světské, aby přišli. Hleď nebyli jsme pozvaní častokráte a mnohokrát, a následovali jsme tohoto pozvání? Nuže milovaná ženo, jsme-li nyní na tomto místě úplné temnoty kde je domovem kvílení a skřípání zubů, o němž rovněž mluvil Pán, že totiž lidé jako jsme my budou vystrčeni do nejzevnější temnoty, pak si to můžeme přičísti jen sami sobě, že se nám zde tak daří.

Ježto tu není víry v Pána a tvá společnost právě jako ty, Ho ve své řeči popíráte, pak jsem toho mínění, že tato společnost je tu z téhož důvodu jako my dva a nepomůže-li nám všem velká Kristova láska a Jeho slitování, pak jsem přesvědčen, že nám všechny věčnosti domněle melancholickými pravdami strašně málo pomohou.

Ostatně však když jsi nalezla následkem své důvodně míněné pravdy někde již něco jiného lepšího, budu tě tam jak řečeno následovati, abych to tím ukázal, že také já tebe miluji, a nechci tě nikterak svými zásadami tak obtížiti, jak tys mně obtížila svou domnělou pravdou.“

Žena praví: Mluv co chceš, já mám jednu pravdu nemohu ti sice dáti ujištění, že jsem nyní již nalezla něco lepšího, nicméně jsem však toho mínění, že budeš-li mne následovati, přijdeme zanedlouho na místo, kde bude velmi mnoho světla. Neboť hle, takto po naší pravici jsem jednou v pocitu své vnitřní pravdy dávno vyšla a konečně jsem přišla k široké řece. Za řekou jsem viděla mocné pohoří a za pohořím vycházelo světlo, jakoby ranních červánků. Kdyby bylo možné nějak se dostat přes řeku, pak jsem přesvědčeně, že by se muselo přijíti do světlejší krajiny, nežli je tato.

Muž praví; „Nuže dobře, budu tě následovati a tak mně veď tam. Nyní však půjdeme také my, neboť to musíte viděti až do rozřešení!

Kapitola 38 (111)

17.1.1843 os 15,45 do 19 hod.

Záležitost této dvojice se stává povážlivou „k radosti ženině avšak žalosti mužově.“ vysoká škola této noční krajiny, cesta tam, v prvém stupni pekla.

Vy pravíte; Milý příteli! Jako kráčí tato dvojice před námi, tak ji také my již dlouhý čas následujeme tak slepě a němě, jako je tato noc sama, a hle ještě nikdy se nechtějí ukázati za horami červánky, o nichž před tím mluvila ona žena, kde jsou? Že by žena skutečně muže obelhala? Pravím vám, mějte jen ještě malé strpení a uvidíte již záhy tyto chvalné červánky. Pohlédněme však na naši dvojici, jak se ona žena stává vždy veselejší, zato však muž vždy smutnější a zádumčivější.

Vy se ptáte: Proč to? Odpověď je na bíle dni, ona se blíží k svému živlu, kam je obrácena její láska, a proto se také stává veselejší. U něho je však opak, on se blíží k jemu nepříbuznému živlu, není svou láskou přitahován, nýbrž spíše láskou ženy sirén v něm strhován.

Daří se mu téměř tak, jako bájili staří o lásce sirén. Dokud pozoroval milovník ze své sféry svou jej okouzlující sirénu byl celý u vytržení, a obejmutí takové milenky se mu zdálo být nadevšechny pojmy okouzlující. Když se však ke své milence přiblížil, a ona objímajíc jej svýma hebkýma rukama začala jej strhovati do svého živlu, zmizel její celý dřívější fanatický půvab a na jeho místo nastoupila velká hrůza a smrtelná úzkost.

Hleďte, právě tak jest i zde. Muž pozoruje, že podíl cesty se vždy víc a více zatemňuje. Tato stále houstnoucí noc není jeho živlem, jí je však tím příjemnější, čím více se zatemňuje, protože nejúplnější temnota je živlem její lásky, a tedy také jejího života. Nyní můžete již z dáli slyšeti temný hukot, asi jako nějakého dalekého velkého vodopádu.

Vy se ptáte, co to znamená? Já vám pravím. To neznamená nic jiného nežli, že jsme se již dosti blízko přiblížili k oné dělící řece, kterou jsme měli příležitostně poznati již při návštěvě severní krajiny, proto tedy jen zmužile k ní a budeme brzy u jejího břehu. Vy se nyní opět tážete

na ony dříve řečené červánky za pohořím, které se ještě nechtějí ukázati. Jen ještě malé strpení, až dosáhneme břehu řeky, kterému jsme nyní již blíže, což můžete poznati za stále silnějšího hukotu, pak také v hlubokém pozadí bude možné uzříti ony červánky za pohořím. Nyní však již dejte jen pozor a dívejte se dobře na zem, neboť už jen několik kroků a břehu bude dosaženo.

Nuže, zastavte se, hleďte již jsme u cíle, a podíl řeky vidíte, kterak se tam v hlubokém pozadí ukazuje červeň jakoby velkého požáru. Nyní však dejte také zase pozor na rozmluvu naší dvojice, ona praví; Nuže, milovaný manželi, měla jsem pravdu a nebo ne? Pohleď tamto na nádherné červánky, a zde pohleď na širokou řeku, co máme nyní činiti, abychom se dostali do oné světelné krajiny. Hle, přes řeku nemůžeme, avšak na tomto břehu, můžeme podle vodního toku kráčeti, stává se stále světleji, jak můžeš vlastníma očima spatřovati, a časem dosáhneme také jistě oné světlé krajiny.

Muž praví; „Milá předrahá ženo! Toto světlo se mi nezdá zrovna zcela bezpečné. Co se týče ranních červánků, nezdá se, že by tato červeň měla s nimi ani nejmenší příbuznost, pro mé oko se podobá spíše červeni jejíž původem není Slunce, nýbrž spíše nějaké za horami hořící město. Zda zde hoří město, to bych skoro pochyboval, že je to však jistě nějaký oheň, to se zdá být nepochybné. Proto tedy půjdu také s tebou tak daleko, až budeme míti od tohoto ohně dosti silné světlo, dále však nepůjdu, neboť nelze přece viděti jakého jest původu, a tak je vždy moudřejší býti raději daleko od něho. Neboť člověk se nemá přiblížiti k tomu, co nezná a co vůbec není spřízněno s jeho přirozeností!

Ona praví; „Ale jakou to pošetilost žvatláš! To je vidět jak jsi hloupý, v čem je však příčina toho? Já ti pravím, není v ničem jiném jen v tom, že ses předně málo staral o vlastní účinky základních přírodních sil, a proto také tím méně jsi s to takový jev vysvětliti a za druhé jsi zde ještě příliš krátkou dobu, a měl jsi dosud až příliš málo příležitosti pozorovati podobné jevy a dáti se poučiti o nich od mudrců této krajiny. Avšak pohleď, podél břehu kráčí sem právě dva muži, pojďme jim tedy vstříc, a jsem přesvědčena, že pustíš-li se s nimi do rozhovoru, získáš od nich velmi mnoho. Muž praví; Ó, ano, má milá ženo, byl jsem ještě vždy velkým přítelem mužů, kteří měli mnohé vědomosti, proč by to tedy neměl být nyní?

Nyní však vám pravím; dejte si nyní obzvláště pozor, muž zdraví velmi zdvořile onoho většího a vážnějšího, a ten činí rovněž chladný úklon, a táže se naší ženy: Co vám noční chaso, ukázalo sem ven cestu do nic světla?

Muž praví; Vysocectihodný příteli! Já jsem teprve před několika dny přišel sem do této hluboké noci, má žena se asi šest let nacházela v této krajině. Ona věděla o těchto světlých nivách, já jsem nevěděl nic, nýbrž jsme měl jen velkou touhu po světle a nezbývalo mě tedy nic jiného, nežli abych se sem dal jako úplně nezkušený dovésti svou zkušenou ženou. Proto mně to vysocectihodný příteli neračte počítati za chybu, chybil-li někdo při tomto kroku, byla to zřejmě má žena!

Cizinec praví: A něco takového si troufáš ty jako muž zde přiznati? Věru, nezdáš se právě býti nic zvláštního, neboť muži kteří potřebují vedení svých žen, jsou u nás právě takové vážnosti jako opice. Tu se cizinec obrátí k ženě a praví: „Bylo to skutečně vaše dílo, má přeroztomilá, přespanilá dámo? Ona praví; Ó, nejvýš úctyhodný příteli, musím žel k své vlastní hanbě přiznati, že tento můj jinak velmi milý muž by byl jistě raději žral sto a sto let v nejhustší temnotě mech a suchou trávu, nežli by se z důvodu své nejvýš hloupé a nejvýš nicotné lásky k dobře vám známému filozofu židovskému, chopil cest světla, nejen podle mé, nýbrž také podle nadmíru moudré rady velkého vám dobře známého učence který se tu nazývá Melanchton.

Cizinec praví; Ó, má přeroztomilá dámo, pak vás musím z celého srdce litovati, a naproti tomu však zase obdivovati sílu vašeho srdce, které jest tak neúnavně činné, aby přivedlo muže pravého hlupáka na pravou cestu. Nejmilejší velevážená dámo! V tomto ohledu mě musíte již něco prominouti, neboť slyším-li v této osvícené a stále zjasnělejší době ještě něco o té staré křesťanské filozofii židovské, vyskočil bych zlostí z kůže, ono něco takového mně připadá hloupější a pošetilejší nežli kdyby si někdo předsevzal, že zůstane věren nějakému nejvýš hloupému, několik tisíc let starému oděvu, zatím co kolem něho celý svět již dávno a dávno uznal větší výhody nového oděvu a tedy je také právem přijal.“

Nyní se obrátí cizinec k muži, a praví jemu; je to skutečně pravda: co tvá velmi rozumná o tobě vypověděla?“

Hle muž se poněkud zarazí, a na okamžik neví jakou odpověď by dal tomuto muži, jenž se mu zdá býti nadmíru učený. Od Krista se odloučiti nechce a zmiňovati se o něm nezdá se mu být před tímto učencem, který mu připadá být nadmíru mocný, zrovna radno, proto mlčí.

Avšak učený cizinec se obrátí opět k němu a praví; „Ano milý příteli, jde-li u tebe jak se mi zdá, o čas pak jsi muž bez poplatku, rozumíš tomu? Muž praví; „Ne smysl této řeči je mi cizí, a cizinec praví; „Tomu se nyní již nedivím, co se týče „bez poplatku“, tu bývalo již u starých moudrých Římanů a Řeků zvykem, že blázny a hlupáky měli všude beze stravy, a že se i v nynější době propůjčuje mužům rovným bez poplatku čestný diplom bláznů, pomocí něho mohou pak býti snadno přijati do nějakého dobře zřízeného blázince, nebude tobě, jenž jsi byl na světě pověřen jak vím vedením státních věcí, jistě neznámo. Rozumíš tomuto způsobu mluvy?

Muž praví ; „Žel musím ji rozuměti, avšak nyní dovol také ty mě otázku; kdo ti při tvé učenosti,, když jsem já ti přišel nadmíru zdvořile vstříc, dává právo, abys byl ke mně více cersa hrubším nežli jest zde na světě jeden z největších pedantů k nejhloupějšímu grátis žáku?“ Cizinec praví; Poslyš příteli, že jsem ti přišel vstříc poněkud příkře, bylo jen zvláštním vyznamenáním vůči tobě, za které můžeš poděkovati jen své solidní ženě, jinak bych takovému hloupému Kristovskému hulvátu přišel zcela jinak vstříc, a toto setkání by mu jistě na věčné časy sňalo chuť na nějakou světlou krajinu. Chceš-li však po boku své ženy přijmouti rozum, a můžeš-li mně dáti ujištění, že lituješ své staré světské hlouposti, pro kterou jsi vlastně přišel do této temnoty, pak tě dovedu, (rozuměj s ohledem na tvou ženu) tamto poblíž onoho světlého místa do vyučovacího ústavu, v němž nejsi-li příliš zabedněný, budeš moci přijíti k názoru lepšímu.“

Muž praví zcela pokorně zaražen; „Milý příteli, je-li tomu tak pak tě prosím zaveď mne tam, já jsem jako studující byl na světě vždy jedním z nejznamenitějších, a v tvé škole nebudu jistě z posledních.

Cizinec praví; Dobrá, přijmu tě, avšak připrav se na to; při špatném výsledku budeš muset ihned opustiti toto vysoké učiliště, a budeš vykázán opět do své původní noci, budeš-li však znamenitým studujícím, pak ti také neujde nejspravedlivější vyznamenání, co se však tvé staré křesťansko-židovské filozofie, tu ti radím, hned předem, aby ses o tom na oné vysoké škole mnoho nezmiňoval, jinak se octneš v nebezpečí, že se ti na celé kolo vysmějí, a to už je nepříznivé znamení, neboť blouznilové se nehodí k studiu vyšších vážných věcí, neboť tyto vědy si vyžadují jen rozumné a více vášní prosté myslitele.“

Tu se vrhne také žena na učence, a děkuje mu již předem nejlichotivějšími slovy za takovou mimořádnou přízeň, a učenec ji odpoví; „Ano, ano velevážená a přeroztomilá dámo, za to má tento muž z mnoha tisíců ba z mnoha milionů obyvatelů této noční krajiny jen vám děkovati a tam mne následujte.

Hleďte žena se zavěsí do svého muže, následuje učence a během chůze praví ještě jemu; „Nuže co říkáš nyní? Doufám, že nyní poznáváš, že zde jsou zcela jiné poměry, nežli a jakých jsi snil na zemi.

Muž praví; „Milá ženo to je zcela zřejmé a jasné, zda však tyto poměry jsou dobré a prospěšné, to se teprve ukáže. Mezi námi řečeno, mně se zdá být celá ta věc vždy velmi povážlivá, avšak jak jsem pravil, budoucnost ukáže co z tohoto podniku bude.

V jednom textu důstojného Pavla se praví: „Zkoušejte vše, a dobré podržte. „Tak to tedy činím i zde, jsem však jen toho zcela skrytého mínění, že při této zvláštní zkoušce, si nepodržím vůbec nic, anebo jen směšně málo dobrého. Neboť toto ostřejší světlo, které mně připadá tak, jako by se člověk blížil více plamenům hořícího města, naprosto se nezdá být způsobilé k osvětlování dobra. Avšak jak bylo řečeno, vše záleží na zkoušce. Pohleď jen hlouběji ve směru této řeky, jak se tam v pozadí stává řeka téměř žhoucí, a vlny se zdají rozkládati ve žhoucí páru, mně to připadá právě tak, jako bychom se blížili k nějakému ohnivému moři, které stravuje také tuto řeku.“

Žena praví; „Ano, milý choti, zde platí učiti se poznávati působící síly jejich základu, a tu to ovšem vypadá trochu velkolepěji, nežli když nějaký ubohý student na zemi studuje při smutném třpytu matné lampy nějakého římského autora.“

Hleďte zde je upevněna u břehu loď a vůdce praví; „Chcete-li mně k vašemu největšímu štěstí následovati, vstupte na tuto loď, abychom se pustili dolů po proudu do posvátných niv světla.

Hleďte žena vstupuje kvapně na loď, muž se však značně zaškrábe za ušima, a neví, co tu má dělati, a jen aby nezůstal zpět sám vstupuje, aby se jaksi vyhnul hanbě. Nyní se loď uvol-

ňuje a hleďte, jak letí jako šipka po proudu. Nyní však letíme také my, neboť tak rychlí jako tento člun a je-li toho třeba ještě rychlejší, můžeme býti také my.

Nuže už jsme dosáhli lodi, a hleďte, jak vlny pod ní jsou stále žhavější, až tam, kde stéká do horské soutěsky. Učiňme tedy rychlý skok přes toto pohoří, a očekávejme loď při výtoku řeky. Nelekejme se však, neboť také zde neplatíme poplatku, neboť všechny tyto hrůzy, které zde uzříte na nás neplatí.

Hleďte, už jsme tady, lekáte se zde, protože vidíte jak se řeka jako nějaký rozsáhlý žhoucí vodopád řítí s hromovým hukotem dolů, do strašné nepřehledné hlubiny plamenů, a ptáte se co to znamená?

Já pravím vám; To je ona předem zmíněná „vysoká škola“, v níž se má náš ubohý muž učit základním silám v jejich základním působení, avšak jasně řečeno, je to prvý stupeň pekla!

Avšak nyní se podívejte dolů na řeku, právě přichází naše loď. Hleďte, muž vztahuje ruce vzhůru a chce vyskočiti z člunu, avšak žena jej objímá pevně drží a hleďte, nyní se řítí člun i se svou čtveřicí dolů do vysoké školy?

Vy se tážete Máme snad také ještě zde vstoupiti dovnitř? Já pravím a řekl jsem to přece, že musíte shlédnouti úplné řešení, jinak se dozvíte jen polovici toho, co značí takové spojení dvojlásky v jednom srdci. (proto milovati budeš Pána svého nadevšecko, a kdo se nezřekne všeho není Pána hoden) Nebojte se však těchto plamenů, neboť jsou jen pekelným zjevem. Na místě samém dostane však celá ta věc jinou tvářnost, a tak mně tedy bez bázně následujte!

Kapitola 39 (112)

19.1.1843 od16,35 do 19,15 hod.

Vysvětlení jevů zde. Pokyny o souvislosti duchovního Slunce s těmito místy. Nebe a peklo kde? Tato krajina ve svém vlastním světle kde manželi vchází nové světlo i jeho ženě a prosba k Pánu. Dva trestající andělé jako vykupitelé kteří jej přivádí do říše dětí Páně.

Vy pravíte; Zde to půjde příkře dolů, a cesta vede přes tak mnohá úskalí a příkré stráně! Ano moji milí! To se vám jen tak zdá, ti jejichž mysl odpovídá tomuto místu, mají zde širokou a dobře vyšlapanou cestu – dráhu. Jen zmužile dále a nebude již dlouho trvati a dosáhneme zdánlivé plamenné roviny.

Nuže pohleďte dolů, kterak se plameny začínají ponenáhlu ztráceti, a vy spatřujete množství žhoucích míst bez plamenů nad nimi, avšak vy se tážete; Budeme tu snad muset po tomto žáru kráčeti? Já pravím vám o to se ovšem nestarejte, neboť vše toto jsou jen věci zdánlivé a svědčí o stavu mysli těch, kteří tu bydlí dole. „Plamen znamená činnost zla, „čoud“ nad plamenem vystupující znamená v základu falešné, a „žár“ znamená úplnou sebelásku a následkem jí zlou horlivost a zlo stavší se vůli těch, kdož jsou v takové sebelásce. Jak se však toto vše zvláště na místě utváří, uvidíte ihned na vlastní oči.

Nuže, pohleďte opět dolů; co nyní spatřujete? Vy pravíte; Plameny zcela zašly, a žár se soustředil v hromady, mezi hromadami však spatřujeme nejhustší noc.Vy se ještě jednou tážete, kde ona řeka, kterou jsme tu před tím viděli zcela žhoucí se vrhati dolů? Tato řeka, jest rovněž jen zdání a znamená sklon falešného jak ono ústí do zlého. Znamená také tedy tato propast hlubinu zla, kterak ono kuje rovněž chytré a vtipné promyšlené plány, aby prosadilo své zlé předsevzetí.

Ježto nyní toto víte, půjdeme zmužile k tomu abychom se dostali pokud možno brzy k našemu cíli a tím také k naší společnosti. Jen ještě několik kroků a hleďte, již jsme v rovině a tím také v úplné hlubině. Zde nyní nevidíte zcela nic, neboť tma je tak veliká, že byste se světlem svých očí nebylo s to věčně nic rozeznati. Proto zde bude třeba, abychom si opatřili tolik světla aby stačilo, abychom zde něco rozeznali, avšak nikdo z přítomných nesmí z našeho světla nic rozeznati, a vy se zde musíte pevně držeti, a nesmíte ke sféře žádného ducha příliš blízko přistupovati, leč jen tak daleko kolik vám dovolím.

A tak tedy hleďte, máme již tolik světla, kolik je třeba k pozorování tohoto místa. Co zde pozorujete? Z malého horečného stavu vypovídáte; Pro všemohoucího a všemilosrdného Boha,

jaké to hrozné místo. Naším pohledům se tu neukazuje nic jiného, nežli jen černý písek a oblázky, což vše tvoří půdu krajiny, a mezi pískem a těmito oblázky proniká tu a tam kouř jako jsme častěji viděli na Zemi, kde se pálí uhlí. Dále se tážete říkajíce; kde lze zde viděti nějaké bytosti? Když tato krajina se zdá být jako zcela vymřelá. Ano milí přátelé, to je také zjev a znamená smrt Leč nestarejte se o to, že tu není bytostí, neboť ihned jich spatříte velké množství.

Hleďte, zcela nedaleko od nás lze spatřiti něco, asi tak něco jako u vás na Zemi dosti velká navršená hranice dříví, přiblížíme se k této hranici a ihned se přesvědčíme co to je za materiál. Nuže hleďte jsme v náležité blízkosti u hranice, zkoumejte ji nyní poněkud blíže. Nuže co vidíte. Vy již opět pravíte; Ale pro všemocného spravedlivého Boha? Co jest to? Zde jsou na sebe navrstveni lidé, jako uzení slanečci, a mimo to jsou ještě nadmíru silnými řetězy připevněni k půdě tak, že žádnému není možno se v této poloze i jen nepatrně pohnouti. Je-li tomu zde vesměs, pak to vypadá se svobodou ducha, která má trvati věčně, zcela bledě.

Ano, ano, milí přátelé, jak to na prvý pohled vypadá, když pozorujeme vše z našeho nebeského světla, proto však je to také jen jev znamená, kterak je tu společnost zejména svým vlastním v základu falešným principem a z toho vyplývajícím zlem. Pojďme však jen dále, a opusťme tuto hromadu! Hleďme tu vpředu jest ještě větší hromada, jelikož se opět již nacházíme v její náležité blízkosti, řekněte mně opět, co tu vidíte. Vy pravíte; Milý příteli nevidíme zde nic jiného nežli to, co dříve, jenže tato hromada jest kuželovitá a na tento kužel je naházeno množství řetězů, jimiž tyto bytosti jsou tak silně k sobě stlačeny. Nikde však nemůžeme objeviti obličej, jak asi vypadá, proto všechny tyto bytosti jsou obličeji obráceny k zemi. Vy se tážete: Milý příteli, jest snad také naše dřívější čtveřice v této hromadě? Nikoliv milí přátelé, k ní teprve přijdeme. Ježto jsme zde viděli, půjdeme opět dále poněkud kupředu.

Hleďte, v nedaleké vzdálenosti před námi se ukazuje velká hora, jelikož jsme opět již v její náležité blízkosti povšimneme si jí trochu. Co vidíte? Vy již opět pravíte; Ale pro všemohoucího spravedlivého Boha, co je to? To jsou jistě samé lidské bytosti navrstvené pod řetězy a falešnými mřížemi a mezi nimi jest také mnoho hadů, kteří tu svýma ošklivýma očima na všechny strany vykukují a poté hbitě jazykem pohybují. Co to znamená? To znamená společnost, která již víc a více přešla ze své falše do zla. Jděte však jen odtud dále kupředu a hleďte, nedaleko před námi jest celé pohoří, které jediným pohledem nesnadno přehlédnete. Toho také není zapotřebí, neboť jedno místo mluví za celek. A hleďte, zde je již pata jednoho výběžku tohoto pohoří, povšimněte si ho blíže a řekněte co vidíte. Vy pravíte; Zde nevidíme nic jiného, nežli samé svázané všeho druhu netvory, jen tu a tam vyzírá ještě rozdrcená kostra lidské mrtvoly. Co toto jen znamená? Toto znamená naprostou sebelásku a je to projev světské moci velikosti a bohatství, jestliže jich bylo na Zemi použito k sobeckým zlým účelům.

Avšak se již opět ptáte říkajíce: Ale milí přátelé, když tedy již zcela dobře víme, že se nacházíme v tvé sféře a v podstatě na duchovním Slunci, kde jsme nesnili o ničem jiném než věcech nebeských, jak to přijde, že se tu také v nejdokonalejší míře setkáváme s peklem? Ano, milí přátelé, cožpak vám nebylo hned při příchodu do duchovního Slunce vyloženo, Pánem Samým, že duchovno je ono nejvnitřnější , vše pronikající a vše obsahující? Celou sférou, jak daleko vniká světlo přirozeného Slunce a čistě duchovně vzato ještě nekonečně-krát dále, a podle toho se nyní nenacházíte ve sféře vlastního Slunce, nýbrž ve zvláštní sféře vaší Planety. Avšak jako všechny Planety přijímají světlo a teplo od vaší Planety. Avšak jako všechny Planety přijímají světlo a teplo od vlastníka Slunce, a jeho působení proniká všechny jeho Planety, tak je tomu také s duchovním Sluncem, kde na záchvěvech jeho duchovních paprsků prohlédneme také duchovno jeho Planet. Ježto nyní toto blíže známe, bude vám snad také jasno, že na této duchovní cestě lze také zcela jasně prohlížeti duchovní podstatu pekla vašich planet.

Nesmíte si vůbec nebe a peklo představovati hmotně prostorově od sebe odděleně, nýbrž jen co do stavu, neboť co do prostoru mohou býti nebe a peklo zcela pevně vedle sebe, podobně jako může zcela nebesky dobrý člověk kráčeti vedle pekelně zlého, a může s ním dokonce seděti na jedné lavici. Jeden z nich má v sobě dokonalé nebe, druhý dokonalé peklo.Na důkaz toho bych vám mohl ve své vlastní sféře okamžitě ukázati, že se zde může nacházeti právě tak dobře nebe, jako vámi nyní zřené peklo, vždyť toto vše vidíte beztoho jen v mé sféře, a není vám třeba nic jiného, nežli z této sféry učiniti jen jeden krok, a budete se opět nacházeti na témž místě, z něhož jste původně vstoupili do mé sféry. Ježto nyní toto víte, můžete se již od tohoto pohoří obrátiti dále, a toto vše také pozorovati z jiného světla.

Dejte nyní pozor, světlo je změněno, jak vidíte nyní tuto horu? Divíte se, že místo hory spatřujete pojednou zcela volně kráčející skupinu a dokonce všelijaké příbytky, dílem jako špinavé krčmy, dílem jako staré hrady rytířské a vidíte dokonce vše v načervenalém přísvitu.

Avšak pohleďte, nedaleko před námi stojí jakoby na skalnatém pohoří přestavěný starý rytířský hrad, tam se tedy odebereme. Hleďte, již jsme tam, brána jest otevřena, jsme zde neviditelní, odebereme se tedy také do tohoto hradu, a uvidíme co se tady děje. Nuže hleďte, tu je již pravá síň, její stěny jsou ověšeny všelijakými vražednými nástroji a mučidly. A hleďte, tamto v pozadí sedí na trůně domnělý pán hradu a radí se, se svými druhy jak by to provedli, aby se zmocnili statků a pokladů sousedního majitele hradu. Poslyšte, jak jim rozkazuje, aby zamýšlený hrad zcela tiše přepadli, potom bezohledně vše, co tu žije porubali a poté se zmocnili pokladů. Kdyby se jim však někdo nepřemožitelně postavil na odpor, ať jej dopraví sem, jak to již častokráte učinili, kde si takový zajatec musí dát líbit nejtrapnější mučení. Nuže porada je uzavřena a skončena, všichni se chápou zbraní a pádí ven. Jelikož nemáme již co činiti poběžíme také my s nimi.

Hleďte, tamto nedaleko před námi jest již onen zamýšlený hrad, jest obklíčen a nyní hleďte strašná řež začíná, zlé bytosti bojují zuřivě proti sobě. A hleďte jak obyvatelé druhého hradu jsou na kusy roztrháni a hleďte, dále jak druhové našeho předešlého majitele hradu přináší nám právě vstříc svázanou naši známou čtveřici. Připojme se k nim a poslechněme nyní trochu rozmluvu toho původu, slyšte muž praví ženě; „Ó bídný hade nyní tě poznávám, mé trpké tušení mě vždy tajně našeptávalo jak bídného ducha dítě jsi! Hle, to je nyní ona vysoká škola a tvé žalostné světlo které jsi mně jako duchovně zcela zkušená bytost lstivě předstírala a našeptávala, a tento nyní s námi svázaný zlosyn profesor této vysoké školy jest nyní také s námi v tomto hrozném zajetí a jistě ho čeká nejstrašnější soud!

Žena praví; Jak můžeš o mě tak mysleti? Kdo může za nepředvídané neštěstí? Já jsem to s tebou přece jen dobře myslela.

Muž praví; „Mlč nyní bídný hade, tobě jedině mám co děkovati, že se nyní nacházím ve zřejmém pekle, mezi mnou a tebou budiž na věky jakékoli pouto přerváno. A Ty, můj Ježíši, na Kterého jsem se vždy odvolával, pomoz mě, z tohoto mého hrozného zajetí, já se budu podle Tvé nejsvětější vůle raději po mnoho tisíc let na jednom temném místě pohybovati, a všechny své nedostatky tam odpykávati, než abych jen jediný okamžik zde na tomto místě hrůzy, jež se zcela a úplně na věky vyloučeno ze vší Tvé milosti slitování! Ó, Ježíši pomoz mě, ó Ježíši zachraň mně!

Nyní hleďte, tomuto průvodu pospíchají vstříc dva zakuklenci, hleďte nyní jsou již zde. Odhalují se, a jsou to dva trestající andělé Páně. Každý má v ruce plamenný meč, jeden mává nad poraženým hradem a rozedrané a rozsekané bytosti vzchopí se opět v celé postavy, a bědují nad utrpěným bezprávím, a druhý anděl mává svým mečem nad dřívějším zlověstným hradem, a celý hrad jak vidíte stojí v plamenech a hořící a skučící postavy se vrhají všude u otvorů a oken i dveří a klnou těmto dvěma se mstícím andělům.

Opět hleďte, jeden anděl ťal doprostřed čtveřice svým plamenným mečem, řetězy jsou uvolněny, muž padá před oběma anděly na tvář, a prosí o milostivé zachránění. A hleďte, ten jeden anděl jej uchopí a táhne jej sebou, žena jej však také uchopí křičí a prosí o slitování k svému muži, aby ji neopouštěl. Hleďte jak dlouho se nechává i se svým mužem vláčet tímto andělským duchem! Nyní hleďte, a oba andělé se vznášejí vzhůru, a jeden nese muže, žena se však nechává nésti spolu, a muže se nepouští. Teprve nyní již ve velké výši mávne anděl mečem a s velkou námahou jím oddělí ženu od muže. Žena se nyní kvílíc řítí náhle zpět do svého živlu,a muž jest veden na hranice říše Božích dětí, kde to však vypadá ještě velmi hubené a temné.

Nyní jste viděli, a to ještě ten nejlepší způsob řešení, takových řešení, jest však ještě nesčíslné množství, mnohem však hroznějších a tvrdošíjnějších, jejich pohled i jen slovy byste těžko snesli. Proto se vrátíme opět do naší dřívější krajiny jižní, a tak pro dnešek dosti!

Kapitola 40 (113)

20.1. 1843 od 16,50 do 18,50 hod.

Kde jsou na onom světě pohané? Proč jsou od křesťanů odloučeni. Místo našeho manžela. Záhrobní počítání úroků. Světská starost o děti jest sebeláska. Životní číslo lásky tohoto muže. Vyhlídky na jeho pokroku. Cesta na jih.

Netřeba snad ještě jednou se zmiňovati o tom, že v západní noční krajině, nyní vám již nadmíru dobře známé, jest ještě mnoho, ano bezčetné množství podobných výjevů jaké jsme doposud poznali.

Kdyby se tu někdo otázal; Kdepak jsou příchozí s pohostinstvím? Pak vám pravím, že oni sice většinou přicházejí do této krajiny, přesto jsou však takováto přístaviště od sebe příkře oddělena, a v tomto stavu se může nějaký pohan přiblížiti k oné části, kam přicházejí křesťanští věřící ať už jakékoliv sekty.

Takové rozdíly se stávají dokonce v pekle, a není nikde jak se domníváte zpřeházeno páté přes deváté, neboť taková rozlišování jsou v nejvyšší míře nutné. Kdyby tací duchové byli ponecháni pohromadě pak by se následkem své vnitřní zlomyslnosti tak velice zkazili, že by k nim nebylo možno přistoupiti žádným jiným způsobem nežli úplným zničením. Neboť musíte si vše představovati úplně tak jako na Zemi kde existují různé elementy, které jsou k sobě neustále v ničivém, nepřátelském poměru. Tak jsou také v duchovní sféře rovněž takové základní elementy, které se nesmějí dotknouti, neboť kdyby přišly do vzájemného styku, objevily by se v duchovní sféře podobné účinky, jako kdybyste na světě dali dohromady oheň a suchou slámu, nebo oheň a váš střelný prach, anebo jako byste pustili vodu přes budovu provedenou z hlíny. Proto také v duchovním světě kde není žádnému duchu již možná žádná nástraha jsou takové rozdíly co nejpřísněji nutné.

Kdyby se však někdo tázal jak to tedy vypadá na přístavišti pohanských duchů? Pak budiž mu na to řečeno, že pro křesťanského ducha není radno taková místa ať s jakýmkoliv duchem navštěvovati.

Zato se však nežli půjdeme k jihu, odebereme k zachráněnému muži, a uvidíme, co tu dělá a jak to s jeho nynějším stavem vypadá. Hleďte, naše stěna jest již opět otevřena, a tak použijeme této příležitosti a známou rozsedlinou se ihned odebereme k nejkrajnější hranici říše dětí. Hleďte, již jsme zde, stěna se opět za námi uzavřela, a my půjdeme nyní ihned do velmi úzkého údolí, které je tu vedle stěny směrem k jihu. Pojďte tedy jen hezky hbitě se mnou!

Tamto v hlubokém pozadí vidíte bahnitý kout, a zcela v pozadí tohoto koutu jakousi zcela obyčejnou chatrč, kolem níž je v tomto koutě vysokými skalami uzavřeným dosti temno. Tam se odebereme neboť tam je umístěn náš muž.

Vy se tážete: Proč tedy v takové jednotvárné pustině, a k tomu ještě v takovém koutě? Milí přátelé s takovými z pekla zachráněnými duchy nelze z počátku učiniti lépe, protože totiž tací lidé v pekle přece jen vždy více méně právě z pekla něco přijali, což zde znamená tolik jako oheň z pekla, a projevuje se vždy víceméně nouzí přinucenou sobeckou žádostivostí, neboť každá nouze má v sobě, jak známe, to zvláštní že má sama za stálou průvodkyni více méně sobectví. Kdo je v nebezpečí ten obyčejně zapomíná na vše, a pomýšlí jen na svou vlastní záchranu. Chudý žebrák jen pro sebe, a nemocný hledá léčivé prostředky jen pro sebe. Kdo padne do vody ten se snaží zachrániti a ten nad jehož hlavou šlehají již plameny, uchopí obyčejně jen sama sebe, a snaží se tomuto pustošícímu živlu uniknouti. Teprve když je sám v jistotě, pamatuje na ostatní kteří s ním měli společný osud. Jest tedy toto místo pro našeho muže zcela účelné, vlhká půda je dobrá k tomu, aby tlumila jeho sobecký oheň, a ona dosti velká temnota bude jeho očím navyklým na nejhustší temnotu rovněž velmi prospěšná, neboť náhlé silné světlo by naň působilo právě tak zhoubně, jako bychom vystavili oči nedávno narozeného dítěte ostrým paprskům slunečním. Mimo tento jeho majetek odpovídá také přesně výpočtu úroků a to z jistiny, kterou jako křesťan dopřál z víry a lásky k Pánu chudým. Tím nesmíme snad vyrozumívati ony vám již známé odkazy, které učinil při přestoupení ze světa do duchovna, nýbrž jen ony dary které dal zcela potají z vlastního soucitu a jako věřící křesťan chudým, tato jistina však obnáší však všeho všudy sotva něco přes dvě stě zlatých a stříbrných mincí. Když tuto jistinu kterou dal skutečně z lásky k Pánu chudým přirovnáváte k velké jistině kterou zanechal svým

pozůstalým, pak najdete matematicky správné porovnání mezi jeho sebeláskou a láskou k Pánu.

Také taková péče o zaopatření dětí jest sebeláskou, neboť kdo by Pána Boha více miloval nežli sama sebe ve svých dětech, ten by také stejnou měrou na Pána více pamatoval, nežli na sebe ve svých dětech.

Vy se tážete proč to? Protože tím by mu Pán propůjčil vnitřní poznání, následkem kterého by pak nad slunce jasně poznal, že se Pán může o jeho děti nekonečněkrát postarati lépe, a také je lépe zaopatřiti nežli se ve svých dětech samolibě postaral o sebe a o své děti on sám, neboť Pán neřekl; Cokoliv svým vlastním dětem učiníte, Mně jste učinili, nýbrž On tu myslel jen chudé, hladové, nahé, žíznivé a zajaté, a pravil pak; Cokoli jste jim učinili, Mně jste učinili.

Také neřekl; Přijmete-li své vlastní děti ve jménu Mém, Mně jste přijali, nýbrž jen při jedné příležitosti, kdy k Němu mnoho chudých přineslo ještě chudší děti, řekl; „Věru, kdo takové chudé dítě ve jménu Mém přijal, Mne přijal.“

Dále ještě praví Pán; „Kdo svého otce, svou matku, svou ženu, svého bratra, své děti více miluje nežli Mne, není Mne hoden!“ Tu by mohl ovšem leckdo říci; Toto vše má přece jen hluboký smysl duchovní, ó ano pravím já, zajisté ten nejhlubší, protože je to nejčistší a bezprostřední Slovo Boží. Já se však při tom táži; Proč nehledáte zlato na povrchu Země, nýbrž kopete hluboké šachty a dlouhé štoly? Vy pravíte; jak tomuto máme rozuměti? Já pravím vám; není nic lepšího nad to, kdo se chce dostati ke zlatu, nesmí vnější nechati bez povšimnutí, nýbrž musí ji prolomiti, a teprve právě touto vnější kůrou země se musí dostati k vnitřnímu loži zlata. Tak musí býti také napřed dokonale přihlédnuto k literárnímu smyslu božského slova, nežli se bude moci přijíti ke smyslu duchovnímu, ovšem správnému a účelnému rozumu.

Pozorujete-li nyní však našeho muže, shledáte, že si sebou přinesl téměř přes milion sebelásky a jen dvě stě zlatých lásky k Pánu, to je ovšem žalostný poměr. Nyní však má, aby se úroky tohoto kapitálu přesně vyměřily, jak vidíte, svůj příbytek. Ukáže se tedy jak použije tohoto kapitálu, stane se totiž, že ho z protáhlé strany navštíví chudé bytosti a budou snažně prositi o podporu. Jestliže podle svých sil vynaloží vše, aby tyto ubohé bratry, na kolik mu je jen možno, co nejpotřebněji zaopatřil, pak se jeho kapitál brzy zdesatoronásobí, a tím bude postaven na lepší místa, avšak dříve se snadno na řádné cestě k Pánu nedostane, dokud jeho zde získaná jistina nebude desetkrát větší, než-li jistina, kterou zanechal svým dětem a neboli své sebelásce. Před to však jsou také zde mimořádné případy možné, musejí však býti takové, jak jste to hned z počátku viděli na příkladě, to jest když někdo dá vše, co má a při tom ještě vší silou pečuje o podporu svých bratrů, potom jest při takové příležitosti také velmi a úplné vykoupení z tohoto místa možné. Neboť v takovém případě se pak takový duch lidský podobá oné ženě, která obětovala v chrámu, zatím co též ostatní obětovali. Žena sice v poměru k ostatním dala oběť nejmenší. Pán se však tázal, kdo zde mezi všemi obětujícími obětoval nejvíce? A řeklo se; Hle, ten a onen. On a onen. On však odvětil; Tato žena přinesla oběť největší, neboť dala vše co měla.

Hleďte, je tedy zde úplně spravedlivá a od velké lásky a slitování Páně odvozená očišťující škola k věčnému životu.

Jelikož jsme nyní toto vše poznali, čehož by si měl každý povšimnouti, můžeme nyní klidně opustiti tuto krajinu, a odebrati se na jih.

Vy se sice tážete na cestu, já však pravím vám; O to se nestarejte, při tomto pochodu se nebudeme tolik meškati, jako jsme to učinili na cestě sem. Nýbrž vydáme se opravdu na cestu duchovní, a proto také budeme rázem tam, kde chceme být. Na cestě tam, bylo by sice třeba ještě bráti v úvahu leckteré odstupnění, jelikož se však úplně rovnají odstupněním, která jsme již přešli, můžeme si jen náležitě připamatovati vše to co jste dosud zřeli, tak budete moci snadno rozjímáním uhádnouti všechny ty přechody, které vedou z této krajiny na jih.

Velké vodstvo tvoří hlavní střední čáru, kterou nelze obyčejným způsobem překročiti, neboť toto velké vodstvo znamená velký stupeň moudrosti které je třeba k tomu aby se dospělo k jihu. Proto ti, kdož přecházejí k jihu, musejí být v ohni lásky neobyčejně silni, aby měli takový stupeň moudrosti, jak to označuje velká voda. Jelikož také toto nyní víme, odebereme se příště, jak bylo již řečeno, aniž bychom se ohlíželi zpět, do lesknoucího se jihu, a tak tedy pro dnešek dosti!

Kapitola 41 (114)

21.1.1843 od 16,35 do 18,45 hod.

Krásné krajiny na jihu. Tito obyvatelé nevidí vyšších bytostí, jen je tuší, podobně jako my duchy. Návštěva domu tam jenž je venku malý a jednoduchý, uvnitř však velký a nádherný. Vše je zde účinek ve víře pravdivého a z toho v lásce dobrého. Nádherní obyvatelé nosí dílem koruny, sluhou všech je nejvyšší, největší a jednou pravý vlastník domu. Jeho osobnost. Nyní vodí a pozdravuje hosty. Touha těchto blažených po Pánu.

Nuže hleďte, jak jsem pravil, a dříve nežli jste se mohli nadíti, jsme již také tam, kde chceme být, jsme tedy již na jihu. Řekněte mi nejprve jak se vám to líbí a co všechno vidíte? Vy pravíte; Nám se zde líbí nadmíru dobře, avšak musíme ti při tom dosvědčiti, že jsme zde očekávali ještě více, nežli se nyní dává k ohledání našim pohledům. Tato krajina se nám jeví nějaká velmi půvabná, krásná krajina na zemi, kde je jistě velmi mnoho přenádherných krajinných partií, avšak něco tak nadpozemsky vznešeně krásného nemůžeme tu vyhledati.

Ano, milí přátelé, máte v podstatě pravdu, zdá se tu být jak vidíte, rovněž Slunce, a vy je vidíte v této krajině právě vzniku. Dále vypadá také obloha tak libě modrá, jako z vás na Zemi, kolem dokola vidíme střídání nejrozmanitějších polí, pahorky porostlé ovocnými stromy, ani vinic vašeho druhu nechybí. Tu a tam vidíte na všech stranách vystupovati značné hory nad malými pahorky, tu a tam vidíte také ladně umístěných domů vcházeti lidi, které na polích lze spatřiti, tu a tam některé lidi zaměstnané sklízením a opracováním plodů.

Jest pravda, že při povrchním pozorování věcí je tu zcela nápadná podobnost s krásnými krajinami na Zemi, avšak přiblížíme-li se jim, pak zařízení domu nás přesvědčí o něčem jiném. Hleďte, právě u této silnice, táhnoucí se mezi dvěma řadami ovocných stromů jest, jak vidíte velmi pěkný domek, přiblížíme se k němu a uvidíme jak vypadá uvnitř.

Nuže. Jsme již u cíle. Hleďte, majitel tohoto domu stojí právě na (prázdném) zápraží, nemůže nás však viděti, protože obyvatelům jihu jsme ještě neviditelní, avšak přesto tuší, že se v jeho blízkosti nacházejí vnitřnější bytosti. Z tohoto důvodu naslouchá, jak vidíte, sám sobě a podobá se svým stavem člověku, jenž náhle upadl do hlubších myšlenek. Odebereme se tedy také ihned do jeho příbytku.

Hleďte, již jsme uvnitř tohoto domu, jak se vám líbí? Vy sprásknete ruce nad hlavou a pravíte; Ale pro Pána, jak je něco takového možné? Spatřujeme vnitřek domu nadmíru velkolepě nádherně vyzdobený, a vnitřek velikosti domu předstihuje jak se zdá neporovnatelně vnější obrubu, a vyhlédne-li tím či oním oknem, nespatřujeme z dřívější krajiny ani to nejmenší, nýbrž vše je neporovnatelně zcela vnějšně jinaké. Všude kolem spatřujeme ty nejpodivuhodnější velkolepé paláce a chrámy, vzdálená pohoří se lesknou jakoby byla polita světelnou látkou samého Slunce, a daleko se šíří rovina. Nad touto rovinou se týčí nevyslovitelné a nádherné krásné paláce, středem se vine řeka, jejíž vlny se třpytí tak, jakoby byly ze samých nejkrásnějších válejících se broušených diamantů, a břehy jsou obrovsky velikými stromy porostlé. Podobné stromy jsme sice viděli na přirozeném Slunci, avšak tyto stromy jsou tisíckrát nádhernější, neboť se zdají být zcela průhledné a jejich listí se leskne na všechny strany jako živá část duhy. A nádherný je vnitřek této budovy! Něco podobného jsme viděli jen v přirozeném pohledu ve středním pásu Slunce, avšak to vše naproti tomu bylo jen neobratné, neboť zde je podáno vše s takovou, ano mohlo by se říci do nekonečna jdoucí čistotou a určitostí, že by se člověk mohl již u maličkostí v největším podivu po mnoho let zdržovati a jen nekonečná nádhera barev, jež je všude tak nádherně a vhodně rozdělena, jest již o sobě nebesky tak lákavá, že se nám věru již ani nechce tento dům opustiti.

Ano, ano, milí přátelé, tak jest tomu, vnitřek dostává zde již svou hodnotu. Tato hodnota jest sice ještě změřitelná, avšak přesto jest již nad veškeré pojmy veliká, neboť jest účinkem světla z oné moudrosti, která prýští z pravé víry v Pána, a z toho pak také v přiměřeném stupni z dobra v činnosti z lásky, jež jest dolním stupněm vlastní lásky k Pánu. Vy se tážete; Obývá takový dům zde jen jediný takový duch lidský? Ó nikoliv, odebereme-li se jen z tohoto prvého pokoje do pokoje protějšího, spatříme v něm několik šťastných lidských duchů, a to obého pohlaví. Pohleďte, tamto v pozadí se nachází něco přes třicet bytostí, jsou to vesměs obyvatelé tohoto domu, a ten kterého jsme spatřili na zápraží jest sluhou všech, kteří tu bydlí a co nejhor-

livěji se namáhá, aby je vším možným zaopatřil. Proto jest však také mezi nimi největší a jednou bude úplným majitelem této usedlosti.

Nepozorujete, kterak těchto třicet obyvatelů je nadmíru nádherně oděno? A někteří nosí dokonce svítící koruny na čele, jsou přeblažení a ve svém blaženém pocitu velebí Pána!

Avšak nyní pohleďte na našeho muže, stojícího dosud u dveří, jak je zcela prostý, bílé roucho přepásané kolem ledví prostým pasem to je také vše co vzal na sebe z této nebeské nádhery. Mohl by se sice nadmíru nádherně vyzdobiti, avšak to ho netěší, jeho blaženost záleží v tom, že oblažuje své bratry a sestry, na kolik je jen v jeho silách. Co získává láskou a milostí Páně, to přináší ihned svým přátelům, a dělá-li jim to velkou radost, jest až k slzám pohnut, a když dal vše, tu jest nejblaženější.

Avšak vy se tážete: proč není u společnosti? To můžete snadno poznati z jeho výrazu, přemýšlí jsa pln velikých myšlenek, co by mohl své společnosti opět učiniti, aby ji způsobil novou blaženost? Hleďte, již něco nalezl, řekl jsem vám před tím, že nás sice nevidí, ale že nás tuší. Proto vchází hlouběji a hlouběji do sebe, aby nás uviděl, a snaží se již předem, něco od nás získati pro svou společnost, také se rozhlíží po této krajině, zda se někde neobjeví nějaký nově příchozí, který dosud nemá přístřeší, aby mu šel ihned vstříc a přijal jej do svého obydlí.

Pokud dlíme uvnitř domu, také on nás nevidí, vystoupíme-li však opět ven uzří nás, potom však uvidíte jeho nevýslovnou radost, a poznáte v něm laskavého a pohostinného muže. A tak tedy vystupte ven!

Nuže, hle, vidí nás, a ihned padá tváří k zemi před námi a praví; Ó, vy mně dosud neznámí přátelé Pána, já jsem vás tušil avšak nemohl spatřiti. Jelikož se mi nyní dostalo milosti vás viděti, prosím vás pro nekonečnou lásku všemohoucího Pána, neopouštějte mně tak rychle, nýbrž odeberte se ještě jednou se mnou do tohoto příbytku, abych vámi učinil mou malou společnost mnohem šťastnější, neboť vy jistě víte něco podrobnějšího o Pánu, nejlaskavějším Otci. Povězte nám to, neboť slyšeti od něho nějaké slovo, jest nám mnohem více nežli všechny nádhery, které zde máme v nevýslovné plnosti.

Nyní mluvím s ním já „Gemanieli! Povstaň, a my tě budeme do tvého domu následovati!“ „Hleďte, povstává, otvírá nám náruč, a s úsměvem co nejpokorněji nám projevuje přátelství a lásku, abychom kráčeli před ním. Pojďte tedy se mnou, neboť nyní nás má viděti také celá společnost.

Hleďte, jak se celá společnost láskyplně vlídně zvedá a spěchá nám vstříc, nyní však Gemaniele, jak nás uvede slovy u společnosti. „Praví, hleďte, moji nejvroucněji milovaní bratři a sestry, já jsem vám přece řekl: Nejdobrotivější Pán a Otec nám jistě velmi brzy poskytne velké štěstí, že k nám pošle toho neb onoho ze Svých vznešených přátel, abychom mohli slyšeti od něho slovo od Otce! A hleďte, všedobrotivý Otec vyšel našemu nejvnitřnějšímu přání vstříc, a nežli jsme se nadáli, vstoupili do našeho příbytku tito vznešení přátelé.

S počátku naše neposvěcené oči nemohly jich ovšem pro jejich velkou nádheru uzříti, avšak velká milost Páně posvětila naše oči, a my je nyní spatřujeme k naší největší blaženosti v našem středu. My jich sice neznáme, kdo jsou, a jak se jmenují, avšak poznáváme je, že to jsou velmi velcí vnitřní přátelé Pána, a to je již naší největší blažeností!

Hleďte, nyní se obrací k nám, a prosí nás co nejpokorněji o slovo Otcovo, neboť praví „Vznešení přátelé Páně! Já dobře vím, že slovo Otcovo je příliš svaté, i když je z vašich úst vysloveno, než abychom je mohli důstojně vyslechnouti, avšak naše láska k Němu, nekonečně dobrému Otci, nedává nám pokoje, a proto vás co nejpokorněji o ně prosíme!

Nuže, dám vám tedy také slovo od Otce, a tak tedy poslyšte; „Slyš můj milý Gemanieli, a též i vy, jeho druhové, přátelé a bratři! Takto praví Pán: „Nechte maličkých přijíti ke Mně, neboť jejich jest Království nebeské!“ Nuže hleďte, jak všichni proměněni padají na kolena a Gemaniel praví v lásce vzdychaje; „Ano, ano to je opravdu slovo a hlas Otce, kdo není malý jako ty dětičky ten do Království nebeského nevejde! Ó milovaní bratři a přátelé, učiňte toto největší slovo největší ozdobou a největším bohatstvím našeho domu.

Malí chceme tedy býti vždy a věčně, abychom tím mohli snad být také jednou hodni velké milosti, kdyby jednou procházel Pán naší krajinou, a my pak spěchali, aby potom také co nejmilostivěji řekl; „Nechte maličkých ke Mně přijíti, a nebraňte jim, neboť jejich jest Království nebeské!“

Nuže viděli jste jak to zde dopadá, avšak vy se mně potají tážete; Ti jsou již zřejmě v nebi, jak tedy mohou mluviti jakoby ještě žádný z nich Pána neviděl? Já však pravím; Oni vidí Pána

ustavičně tak, jako vy vidíte na Zemi Slunko, to značí tolik, jako světlo Boží jest nad jejich hlavami, a označuje tedy sféru moudrosti.

Jelikož však to co je lidské Pána představuje nejčístší lásku, která musí být ještě zcela jinaká, nežli se projevuje zde, nemohou také spatřiti ono lidské Páně, a proto jsou také schopni vždy většího zdokonalení, a stává se také, ovšem jen příliš zřídka, že Pán navštíví bezprostředně, nebo skrze nějakého nejvyššího andělského ducha tuto krajinu, při čemž pak záleží také vždy na tom, aby nejmenší v této krajině byli přijati a bývají odvedeni na východ. Nyní však také tento dům žehnajíce, opustíme a půjdeme v této krajině dále, a to tamto přes ony vyšší hory, které spatřujete v dáli. Tam poznáme opět jinou část jihu, a tak pro dnešek dosti!

Kapitola 42 (115)

23.1.1843 od 16 do 18 hod.

Rozdílně rychlé cestování na onom světě. Vysvětlení a příklady pro ně a přirozeného života na Zemi. Jiná duchovní krajina, kde teče velká řeka na hory a přes hory, proč?

Vy se mně však tážete řkouce; Ale milý příteli! Neodporoučíme se napřed u těchto milých obyvatelů tohoto domu a nedáme jim najevo naši libost že nás tak láskyplně přijali? Milí přátelé, jest mi velmi líto, že jste mi to dříve nepřipomněli, neboť nyní se nacházíme již na výšině jedné z oněch dříve vám viditelných hor, a náš domek jest daleko a široko zpět! Tomu se ovšem poněkud divíte a pravíte; ale milý příteli, jak to přijde, že zde tak hroznou rychlostí myšlenky kráčíme, zatím co jsme v severní a západní krajině zřejmě jen krok za krokem s řídkou výjimkou chodili? Víme sice již z dřívějších zkušeností, že v duchu se může rychle choditi, jak rychlá jest myšlenka. To tedy není nic podivného, že jsme však krok za krokem kráčeli právě v oné krajině, která je o sobě samé chudá na zjevy, které bychom nazvali krásnými a nádhernými, a v této nebeské krajině však vše to nádherné, téměř nepovšimnuté tak bleskurychle míjíme, to je nám divné!

Milí přátelé, vy usuzujete zcela správně způsobem svým, nikoliv však způsobem duchovním. Pohybujete-li se v této velké říši duchů, v krajinách které svou příslušností odpovídají víc a více přirozenému stavu, jest právě v těchto krajinách vše brzděno a naše povlovná chůze v takových krajinách znamenala tudíž také zcela důkladně a názorně trudné pokroky ducha, a čím hlouběji jsme se do takových krajin ztráceli, tím také namáhavější a povlovnější byla naše chůze. Zde však kde duch již požívá úplné svobody, jest takovýchto pout prost a jeho pokrok je mnohem nerušenější a tudíž i rychlejší.

Vy sice řeknete; „Milý příteli, toto je vše dobré správné a pravdivé, avšak my si vzpomínáme, že za prvé v severní krajině jsme však jednou konali rychlý výlet do hor, a potom jsme byli z pekla rovněž nadmíru rychle zpět u říše dětí, a od říše dětí sem trvala naše cesta také jen okamžik, jak tedy tomu máme rozuměti? „Milí přátelé! Věru měl bych se skutečně diviti tomu, že něčemu takovému ještě nerozumíte, když jste přece něco podobného již často zažili na Zemi se vzděláním vašeho ducha. Upozorním na to jen příkladem, a vy ihned důkladně poznáte a úplně pochopíte tyto tři zjevy z vašeho závadného rychlého cestování.

Byli-li jste například v oboru matematiky a nebo některé jiné vědy vyučováni, a když jste měli při takovém způsobu vyučování osvojiti si rozborem nějakou dokazovanou těžce pochopitelnou hlavní větu, na jejímž úplném pochopení záležela téměř celá věda, stálo vás to zajisté mnoho námahy, nežli jste takovou větu plně pochopili, ano museli jste zde bod za bodem pomalým krokem kupředu postupovati. Co se však stalo, když jste potom takovou hlavní větu pochopili úplně? Neučinil tu váš duch právě tím rychlý vzlet a nepostavil se pak s takovou rychlostí na stanovisko, z něhož to, co dříve trudně probádal a procházel, nyní přehlédl jediným pohledem? Ne však jediné jen to, nýbrž v této pochopené větě vypátral také ještě jiné jemu dříve zcela cizí důsledky, a stal se tedy následkem takového rychlého vzletu samovidcem, badatelem, vynálezcem a dokonce tvůrcem příštích pravd! Chápete nyní takový rychlý vzlet?

Hleďte, je to vesměs v duchu neboť co jste na Zemi nazývali prací duchovní, anebo prací myšlenkovou, to jest. zde v říši ducha formálně skutečně. Potom jsme šli opět pomalými kroky k západu, ze této chůze jsme se učili poznávati všeliké poměry, dospěli jsme na této učební

cestě dokonce do nejhlubší hlubiny, do jaké váš duch může sestoupiti. Vše muselo před vámi být až do nejspodnějšího rozebráno, rozčlánkováno, co tím váš duch učinil? Naučil se druhé důležité větě, naučením této druhé věty byl pak rychlý vzlet možný.

Přišli jsme k říši dětí, a to k její nejkrajnější hranici, tu jsme museli nastudovati ještě třetí důležitou mezivětu, která pak měla velmi důležité spojení se vším předcházejícím, a sloužila jako velmi vhodná prognostika (předpověď) k příštímu jihu. Jelikož jste tuto důležitou mezivětu velmi brzy a snadno pochopili, byl vám dán poté následující velmi rychlý vzlet ducha do této světlé krajiny rovněž zdůvodněn, jako všechny ostatní.

Nyní jsme v krajině vyššího světa, jak se tedy můžete diviti, jsou-li zde naše pokroky pro mnohem hotovějšího a mnohem vycvičenějšího ducha rychlejší nežli v předchozích dvou krajinách? Já však pravím vám. Zde učiníme už jen krátké ač rychlé kroky, avšak v této krajině ne dále, nežli jak daleko sahá oko našeho ducha.

Přiblížíme-li se však od této krajiny k východu, učiníme tu ještě nekonečně krát větší a rychlejší pohyby, a hleďte, toto jest opět rovněž duchovně zcela přirozeně. To lze rovněž u probudilejších duchů na nějakém světovém tělese zcela zřejmě spatřovati, kde cvičený myslitel zcela rychle pochopí a ve všech částech řádně a důkladně rozloží předmět, který se mu předloží k posouzení, avšak musí ještě vždy mýti předmět před sebou, neboť bez takového předmětu činnosti jeho ducha přestává.

Tak můžeme také zřené prostory všude rychle projíti, ocitne-li se však duch ve stavu ještě mnohem svobodnějším a nevázanějším, pak už se neobírá rozebíráním daného předmětného, nýbrž ježto před tím z předmětného nalezl všude potence nekonečna, bude také jeho pohled nekonečně hlubší a jeho rychlost anebo pokrok nekonečně hotovější. Chápete toto vše dobře? Vy přisvědčujete a já pravím; Dobrá, můžeme tedy obrátiti své pohledy z této krásné výšiny opět ihned dopředu do krajiny před námi ležící, ještě mnohem krásnější.

Vy se asi divíte, že z tohoto krásného vysokého pohoří, které jsme již dříve viděli ve velké dálce od našeho malého domku, nyní se díváme zcela rovně dopředu a nedíváme se ze žádného pohoří dolů do země, nýbrž zcela rovně přes nejkrásnější, široko se rozprostírající nejvýš úrodné nivy. Ještě více vás však udivuje vámi spatřovaná řeka, jak tu v nadmíru krásné šířce volně a otevřeně teče nahoru přes pohoří!

Vy pravíte; Ale milý příteli, to tu jde zřejmě nepřirozeně? Máte pravdu, dokud se na tento zjev díváte okem světským, avšak tato věc duchovním okem zřená se má zcela jinak, a je při tom nicméně právě tak přirozená, jako je na nějakém světovém tělese přirozené to když se přirozeně vody řítí s výšky do hlubiny.

Vy se tážete; Jak to? To nemůžete zcela dobře pochopiti. To si také myslím, avšak měli byste nicméně býti již tak daleko, abyste mohli tento zjev také pochopiti. Řekněte mně; proč tedy teče na světových tělesech voda do hlubiny? Vy pravíte následkem tíže v ní. „A co podmiňuje tíži vody? Vy pravíte; přitažlivá síla hlavního a středního těžiště Země anebo jiného světového tělesa. Dobře odpovězeno! Když tedy všeobecné střední těžiště způsobuje tíži a tím také stékání vody do hlubiny, co poznáváte v této duchovní krajině jako takový všeobecný vše k sobě přitahující gravitační bod? Není to Pán? Jenž tu přebývá ve výši všech výší? Hleďte, z tohoto důvodu, jest zde také tok vody přes výšiny nahoru právě tak duchovně přirozený, jako je přirozené na zemských tělesech stékání vody dolů. Toto nyní také chápete, tak budete také schopni pochopiti co značí pohoří, a z něho právě vycházející země.“

Vy sice pravíte; Máme sice slabé tušení, avšak zcela určitě bychom se o tom nemohli vysloviti. Já však pravím vám, že toto zní od vás velmi podivně, pročpak jste u několika patrového domu zřídili stupně, a k čemu mají sloužiti? Vy se smějete a pravíte; „To je zcela přirozené, jak bychom se jinak mohli dostati do vyššího patra? Museli bychom se nechati jen namáhavě provazem nahoru vytahovati. Nuže dobře, když si již na světě tak přirozeně pohodlně zřizujete své domy, myslím že velký Stavitel by byl za vaším názorem pozadu?

Neslyšeli jste nikdy, kterak kdysi starý Jakob snil o žebříku, na němž vystupovali a sestupovali andělé a nejvýše na něm se nacházel Pán? Hleďte, tu již máme jednu z příček a neboli jeden stupeň tohoto nebeského žebříku. Ježto však takový stupeň tohoto nebeského žebříku, znamená mnohem více nežli stupeň vašeho světského schodu, vidíte také na tomto stupni nekonečný počet zázračných a nádherných věcí, které však podrobněji ohledáme teprve při nejbližší příležitosti, pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 43 (116)

24.1.1843 od 16,15 do 18,30 hod.

Poohlédnete-li se poněkud kolem na tomto nádherném, uzříte krásnou krajinu Zvláštní příbytky blažených duchů. Kouzelná proměna při vzestupu, a příčina, toho. Podobenství prvých jevů zde. Vcházení do vlastní pravdy.

Poohlédneme se poněkud po tomto nádherném místě, co zde spatřujeme? A co vám především nejvíce napadá nejdříve ? Vy pravíte; Milý příteli dobře se zde ovšem mluvilo, kdybychom jen měli slova, abychom mohli pojmenovati všechny ty předměty, které se v nesčíslném množství ukazují našim očím, avšak nemáte-li k tomu slov pak nám nezbývá nic jiného, nežli nejvýš ukazovati prstem na to, co se komu líbí nejvíce.

Neboť, co se zde představuje oku, nemůže být o sobě ani budova, ani strom, ani hora, je to slitý celek, avšak z nejrozmanitějších o sobě právě tak dokonalých součástí všeho druhu. Ano, ano můžete míti dílem pravdu, když však pohlédnete na věc poněkud bystřeji, pak se záležitost těchto předmětů ukáže zřetelněji.

Učiníme malý pokus, co vidíte právě před námi na pravé straně řeky? Vy pravíte; „Vidíme kuželovitý pahorek, který jest na nejdolejší části obehnán jakousi okružní zdí. Tato okružní zeď se však podobá spíše živoucímu zahradnímu dvojřadí nežli skutečné zdi, listoví se však zdá jakoby vyrůstati zase z jakési zdi.

Zeď o sobě jest však místy zbarvená a průhledná, téměř jako duha, její výška obnáší sotva jeden sáh. Nade zdí jsou umístěny oblouky, jakoby ze skla, nad oblouky běží jakási strouha jakoby ze zlata, a v této strouze se pohybují ustavičně všelijak zbarvené zářící koule, z nichž má každá as dvě pídě v průměru, a jedna od druhé jest půl sáhu. Poslední vrchol tohoto mírně kuželovitého pahorku jest obklopen jakýmsi chrámem. Sloupy vypadají jako u nás na zemi štíhlé topoly, střecha však vypadá nicméně tak, jakoby byla z leštěného zlata a zdá se spíše jakoby se nad nimi volně vznášela, nežli aby byla s nimi v nějakém spojení. Na vrcholu střechy se pak nachází opět průhledná zářící koule.

Hleď milý příteli, toto je tedy to, co zde spatřujeme nejdříve, a to na pravém břehu nádherné řeky. Toto vše zdá se tvořiti celek. Naše oko něco takového nikdy nevidělo, a také si mysl člověka něco takového tak snadno nikdy nepředstaví, proto také nevíme co to je? K čemu to jest? A jaké jméno to má? Avšak oku to poskytuje jistě neobyčejně zvláštní přenádhernou podívanou, to je však také vše, co skutečného z toho můžeme seznati.

Nuže moji milí přátelé, na věc jste se dobře podívali, a tak vám tedy mohu již říci, že toto zde je právě příbytek blažených duchů. Vy jistě řeknete, může být, avšak nemůžeme se dosud o obyvatelích takového zvláštního domu nic dozvěděti. Já však pravím vám; Pojďme jen blíže k tomuto zvláštnímu příbytku a tu je ihned poznáte. Nuže hleďte, jsme již u samé vstupní zdi a jsou tu také vstupní dveře. Projděte jen ihned těmito dveřmi a přijdeme ihned k obyvatelům této budovy.

Jsme nyní uvnitř, ohlédněte se kolem, a řekněte mně, jak vám to nyní připadá? Vyvalujete oči, a pravíte; ano, ale co to je již zase za škádlení? Sotva jsme prošli dříve zavřenou zvláštní okružní zdí a hle, okružní zdi tu již není, pahorku rovněž ne, také ne zvláštní chrámové budovy na ni, a celá Země pokud jen sahaly naše oči, vyhlíží nyní zcela jinak nežli dříve. Před tím jsme spatřovali nad rovinami mnoho zvláštních obytných budov na podobných větších aneb menších pahorcích, nyní vidíme za to velké množství nejvelkolepějších paláců, obdivuhodně krásné vybudovaných, a na břehu řeky, která jedině nám ještě zůstala, vidíme dokonce značně velká města. Milý příteli, co znamená zde tato metamorfóza (proměna)? Nebyli bychom mohli právě tak dobře ono dřívější zvenčí zřené zvláštní obydlí také z nitra takové uzříti?

Ano milí přátelé, podle pozemského měřítka lze něco takového ovšem přirozeně správně bráti, avšak podle duchovního měřítka to vůbec nejde.

Vy sice řeknete, „cožpak nemá duch svoje oči, aby viděl věci tak jak jsou? Proč tedy musí zříti nějakou věc jen z jedné strany jakou jest, a chce-li ohledati právě tutéž věc ze strany jiné (4 dimenze) pak pro něj zmizela, a to tak, jak by jí ti předtím nebylo?“

Ano, ano moji milí, když pozorujete na Zemi nějaký předmět tělesnýma očima, zůstane také stále týž, a nezmění se a ty jej jako takový vždy poznáváš, podle jeho vnějšího zřízení. Já však předpokládám případ, že by tomu či onomu stačilo nejen stále stejné vnější ohledání tvarové, nýbrž že by se mohl naučiti poznávati podstatu celého předmětu, a to nejprve mechanickým dělením, a když byl tento předmět v dostatečně mnoho dílů rozdělil a tyto díly jednotlivě ohledal, vezme za druhé, útočiště ještě k chemii a rozloží celý takto rozdělaný předmět ve všeliké prasubstance, potom místo dřívějšího tvarového předmětu obdrží samé základní látky, z nichž se ve svém dřívějším tvaru skládal dřívější předmět.

Nemohl bych se vás také tázati; Proč nelze tady při takovém chemickém zkoumání dřívější tvar zkoumaného předmětu již uzříti? Vy pravíte; Milý příteli, to je přece zcela přirozené, neboť rozkladem předmětu v části musel přece nutně dřívější hrubý tvar zaniknouti. Dobrá co však bylo předmětem anebo příčinou, že dřívější části, tvořící zcela určitý tvar musely býti takto rozloženy? Vy krčíte rameny a jste na rozpacích máte-li dáti nějakou platnou odpověď. Nuže dobře, dám vám tedy odpověď já. Příčinou byl duch který tu chtěl hlouběji vniknouti do nitra hmoty. Tento duch nastoupil cesty, vnikl do nitra hmoty, tím však zřejmě onen zprvu nazíraný tvar jakoby z existence úplně Vymizel.

Nuže hleďte, co se počítá na zemi ještě vždy více mechanicky k potřebě nasycení ducha, to se zde představuje v duchu v nejkrajnějším harmonickém (nasycení ducha, to se zde představuje v duchu v nejkrásnější harmonii) skutečnosti, neboť vejdete-li zde do nějaké věci, kterou jste dříve zřeli zvenčí, znamená to tolik, jako; vcházíte do vnitřního významu a tedy také do úplného rozčlánkování a rozložení této věci, a nebo jdete na základ zřené věci. Proto nelze zde také z nitra již objeviti tvar zřený zvenčí, nýbrž vnitřní, této vnější formě ještě hlouběji duchovně odpovídající význam.

Abyste však toto ještě zřetelněji uzřeli, vysvětlím vám tvar dříve zvenčí zřený tím, co se nyní zří z vnitra. „Řeka“ znamená zde naskrze a tedy vždy viditelný duchovní život o sobě, jak tento život trvá z lásky a moudrosti, anebo což je totéž, z pravdivého z víry a z dobrého z lásky. Onen dřívější zřený pahorek na pravém břehu této řeky, značí o sobě snahu moudrosti vzhůru, mírné zvýšení znamená, že moudrost pochází z lásky. „Okružní zeď“ pahorek obepínající znamená, že se moudrost pohybuje ještě uvnitř určitého tvaru, protože však okružní zeď se táhne úplně v kruhu kolem pahorku, znamená to, že tvar moudrosti je mírněn láskou. Listy ze zdi vyrostlé praví též, že kruh moudrosti je protkán životem který je rovněž láska. Že tato zeď tu a tam je barevná a průhledná, značí sjednocení lásky a moudrosti; oblouky nad touto okružní zdí značí řád moudrosti, je-li spojen s láskou. Průhledná stroha nad oblouky znamená otevřenou přijímací nádobu, která je cestou světla, zářící v této stroze se kutálející znamenají skutečný život, který vychází z moudrosti, je-li sjednocena s láskou.

Chrám na pahorku, jehož sloupy se podobají živým topolům, nad nimiž je zlatá zářící střecha, zakončená svítící vznášející se koulí svědčí o tom, že tato moudrost je oživena „láskou k Pánu, odtud ty živé sloupy, vznášející se střecha ze zlata značí bohatství božské milosti z takové lásky, zářící koule nad střechou znamená pak živoucí vysokou moudrost v božských věcech. Hleďte takový jest náš obraz.

Když do něho nyní vejdeme pak je po něm také veta, avšak místo něho uzříte pak ukazující se vznešenou skutečnost, která v takové sféře vychází z moudrosti spojené s láskou k Pánu. Všechny tyto paláce a budovy a města odpovídají pak jejich účelnosti podle dobra z lásky, a nádherný tvar odpovídá všude zářící moudrost.

Tak bychom si osvojili opět tuto důležitou věc, a můžeme tedy také v této krajině postoupiti dále, a prohlédnouti si ony nádhery, avšak nepůjdeme nikde dovnitř takové budovy, neboť v nitru takové budovy byste viděli zcela jiné věci a bylo by tu pak mnoho vysvětlovati a vykládati, a nakonec bychom skutečně nepřišli ke konci. Budete-li však jednou sami čistěji duchovní a ve zcela duchovním stavu, dostane se vám beztoho věčně ohledávati a zkoumati nekonečné různosti a divuplné rozmanitosti, naší věcí však jest jen, abychom zde prohlédli jak se utváří vše duchovní. A tak tedy můžete nyní spustit uzdu svým očím a všestranně dosyta pozorovati velké divuplné nádhery, a pak se opět odebereme dále, a pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 44 (117)

25.1.1843 od 17 do 20 hod.

Přehlídka nejkrásnějších věcí této cesty – ladné chatky krásných paláců jihu. Popis takového paláce. Rovněž obyvatelů. Volba mezi jedním takovým palácem a domkem na pahorku. Zkouška kdo zde bydlí? Kalvínská rodina, horský pastýř a děvečka od krav (salašnice). Rovněž děd, bába a jejich vnuci. Rozmluva s nimi. Poučení o vyšší hodnotě lásky naproti moudrosti, která tam působí.

Nuže, poohlédli jste se na všech stranách a viděli jste všelijaké nádhery bez počtu a bez míry, řekněte mně nyní, co vás z tohoto co jste nyní viděli nejvíce zajímalo? Vy pravíte; „Milý příteli, také tobě jest dopřáno patřiti do našeho nitra, proto buď tak laskav a zopakuj nám to lepší a nádhernější, co jsme viděli. Nuže dobře tedy. Učiním tak, neboť z vašich očí, a rysů vašich obličejů čtu, co se vám ze všeho toho co jste viděli líbilo nejvíce.

Nebyly to ony nekonečné velké, nadmíru nádherné, skvoucí paláce, které se vám nejlépe líbily, také města, která tu jsou na břehu řeky postavena probouzela další vaši chuť k dívání, avšak tamto více v pozadí na druhé straně břehu směrem k východu spatřili jste ladné pahorky, na nichž se nacházely malé spíše nuzně zbudované domky, tam jste měli většinou své zraky obráceny.

Pravím vám; Kdyby se zde světsky esteticky soudilo, řeklo by se, milí přátelé, vy máte zcela zkažený vkus, soudíte-li duchovně, pak vám musím říci; Milí přátelé, máte jemný nos, a větříte tudíž dobře, že za tímto domněle malým osadním městečkem vězí ještě něco mnohem vznešenějšího, nežli se zde jeví oku.

Proto také skrytě ve své mysli pravíte; Milý příteli a bratře, kdybychom měli voliti, vyměnili bychom sto nádhernějších zde zřených paláců za jediný takový domek!

Jistě máte pravdu, přesto však i takový velkolepý palác zaslouží v této krajině zde, svého povšimnutí. Podívejte se jen náležitě na takový palác, kterak je vybudován ze skvoucího bílého kamene, a má úplně sedm pater, při čemž každé patro má výšku třicet loktů, a každý palác má čtyři úplná průčelí, a každé průčelí po řadě má sedmdesát velkých oken sedm loktů od sebe vzdálených, z každého okna proniká světlo jako světlo Slince, a každé průčelí je kol dokola před svítícími okny a to ve všech patrech zdobeno sloupovou chodbou, která svítí tak, jakoby byla z nejčistšího leštěného průhledného zlata a střecha takového paláce vypadá tak jakoby byla pokryta velkými diamantovými deskami. Kolem tohoto velkého paláce jest ještě k tomu založena poměrně velká nádherná zahrada, v níž spatřujete tisíce a tisíce nejvýš podivuhodných a přenádherných květin a opět tisíce a tisíce všeho druhu nejnádhernějších ovocných stromů. Mezi květinami a ovocnými stromy spatřujeme ve všech barvách lesknoucí se pyramidy, vrcholky pyramid vidíte ozdobeny velkými nadmíru silnými svítícími koulemi, ve výši těchto koulí spatřujete jakoby korunu, z jejichž špiček tryskají prameny, tak vysoko vzhůru do lesknoucího se ovzduší, jak vaše oko dohlédne. V tomto lesknoucím se vzduchu se malé kapky zvětšují a klesají ve všech barvách v nejkrásnějším pořádku opět velebně pomalu dolů do zahrady, a vypařujíce se v ní rozkládají se v nejrozmanitější vůně nebeské.

Napnete-li svůj zrak ještě více, pak také spatříte v jedné takové zahradě procházeti se velké množství překrásných nádherných a blažených lidí obého pohlaví. Hleďte, zde právě poblíž vchodu v nádherné zahradě stojí muž. Jest oděn v bílý bisus, na hlavě má lesknoucí se korunu, jeho obličej je bílý jako sníh, jeho vlasy zbarveny jakoby ze zlata. A hleďte jak nádherně se toto vše vyjímá!

Velmi případný je odstín barvy kůže od lesknoucího se červeného lemování jeho roucha, a pás kolem ledví bedra se třpytí jakoby byl ze samých hvězd. A nyní hleďte, právě přichází ke vchodu do zahrady jeden ženský duch, jak se vám líbí? Vy pravíte; Milý příteli, při pohledu na tuto bytost přechází člověku přímo všechny smysly, věru na něco tak dokonalého nemůže smrtelný člověk bez náhlého nebezpečí ztráty života ani pohlédnouti, neřkuli, aby na něco podobného myslel! Tato ženská duchovní bytost jest v pravdě nad všechny lidské pojmy, mohlo by se říci; téměř více než nebesky krásná!

Jak nekonečně vznešeně sladká přívětivost v tváři, jak nekonečná měkkost a přenádherné zbarvení tvaru obličeje! Lesknoucí se jasně plavý hojný jemný vlas, na nadsmyslově krásné

hlavě lesknoucí se koruna jako z nejnádhernějších diamantů, skvoucí nebesky modré roucho s bledě červeným lemováním, ach jak harmonicky nádherné vše toto jest! Vidíme též rámě, přes které jest toto nádherné roucho pomocí překrásné spony v záhybech staženo, jaké zaoblení a harmonie je v této paži! Zdá se být tak měkká jako jemný dech nejkrásnějších jarních ranních červánků! A, ó, milý příteli také tu spatřujete proti paži kterou tu vidíme, nohu této andělské ženy až ke koleni. Věru, takový pohled jest příliš mnoho i pro oko duchovní, neboť harmonická měkkost a dokonalost jest nevýslovná. Věru jen Bohu je možno, podati tak nevýslovnou harmonii! A milý příteli! Ve světlém pozadí spatřujeme ještě velké množství takových nebeských nádher, věru v takové společnosti být spolu blaženým bratrem, bylo by i blaženosti trochu příliš mnoho! Ano, milí přátelé, takových blažeností je zde nekonečně velké množství, já se vás však táži; Jak se vám nyní líbí takový palác? Jak se mi zdá chcete se škrábat trochu za ušima, a chcete tím říci; Milý příteli, kdyby vlastně přišlo na nás neměli bychom při takovém pohledu na palác v přirovnání k oněm domkům na pahorku tam nad řekou téměř vůbec nic namítati, neboť s blažeností rozumí se samo sebou za stavu čistě duchovního byli bychom, kdyby to nemohlo být jinaké na věky spokojeni zejména když bychom byli uznáni hodnými milosti zříti Pána tváří v tvář. Když by to však býti nemohlo, pak bychom ovšem vzali naše slovo poněkud zpět.

Ano milí přátelé, jako se vám daří při pohledu na tyto nádhery, tak se dařilo již velmi mnohým. Rozdíl je však v tom, že vy zde projdete beze cla, avšak skutečně sem přišedší duchové se zde shledávají ještě s velmi mocnou silnou zkouškou, v níž se musí sami sebezapíráním uhájiti, mají-li se zde dostati přes řeku do pahorkovité země s ladnými domky na druhé straně břehu. Vy se tážete co jsou a odkud jsou tito blažení duchové, kteří obývají tento palác? To jsou dílem duchové chudých, dílem bohatých rodin na Zemi, kteří sem časem přišli dílem od známého vám již západu, dílem však také následkem svého na víře v pána přísně zařízeného a dobře založeného správného způsobu života na zemi. Dále hlouběji k jihu byste se také setkali s blaženými duchy, kteří na světě žili věrně podle své víry a v duchovním světě přijali ochotně víru v Pána.

V tomto před námi stojícím paláci přebývají však již původně věřící křesťané a to ze sekty kalvínů, tři mezi nimi byli na světě bohatí, zde však nejsou nejbohatší, nýbrž přináležejí spíše k třídě sloužících. Prví dva však, které jste spatřili u brány a také nyní ještě je tam vidíte byli na Zemi velmi chudobní. Jeden byl alpským pastýřem ve Švýcarsku a ona byla rovněž nanejvýš neúhlednou služkou od krav, časem naučil tento dobrý pastýř službu dobrým vlastnostem křesťanským a pojal ji pak podle svého vyznání za manželku. Tato dvojice žila velmi cudně pospolu až do poslední hodiny. Měli také několik dětí, vychovali je přesně podle křesťanského vyznání a tento základ byl pak také přesně pěti členy zachováván. A tak vidíte, což je řídkým příkladem, blaženou pokrevně příbuznou rodinu rodičů dětí a vnuků. Předchozí dvojice je tedy také praděd a prabába celé rodiny. Ti tři nepatrní v této společnosti jsou sice také příbuzní této rodiny, avšak oni se šťastnými pozemskými okolnostmi světsky povznesli, a tím se stali vážnými a bohatými lidmi. Tímto pozemským bohatstvím a pozemskou vážností požívali na světě také mnohých předností a pohodlí života, které ostatním členům rodiny, kteří zůstali chudí, bylo cizí, proto za to musejí lecčeho postrádati, čeho nyní chudší členové rodiny mohou v nejnutnější míře požívati.

Přesto však jsou zde z vašeho hlediska nicméně také nevýslovně šťastni, protože své světské vážnosti používali většinou k dobrým účelům.

Učiníme však, jelikož jednou jsme již tady, malou návštěvu oběma prvým před jejich zahradní branou a to proto, abychom poněkud poznali kterého ducha jsou to děti, a tak se tam tedy na krátký čas odebereme. Hleďte už nás spatřili a spěchají nám vstříc, avšak jak vidíte, náhle se nyní zastavují. Jaká je toho příčina? Větří ve vás jistě něco smyslného, proto chtějí raději vyčkati, abychom přišli my k nim. Nuže hleďte, jsme již u nich, a onen přenádherný krásný muž nás přijímá slovy; „Buďte mně pozdraveni v čistotě Slova Páně! Smím se vás já, nejnižší sluha tohoto příbytku tázati, jaký čistý a dobrý úmysl vás sem přivedl?“

Jelikož zde nemůžete mluviti, musím již míti na vašem místě slovo já. „Milý příteli“ tvá otázka je spravedlivá a slušná, a tón tvé nebeské řeči je pln čisté nebeské moudrosti, avšak hle, jedno chybí tvým slovům a toto jest láska! Jsi sice ve své domácnosti nádherně zařízen a z tvé čisté moudrosti pochází celý tvůj nádherný majetek, avšak hleď jediné zrnko písku v říši lásky Páně vyvažuje již nekonečněkrát tuto nádheru! Hleď tito zde se mnou jsou žáci lásky a já jsem ji

nyní z lásky nejvyšším vůdcem ve Jménu Páně a z tohoto hlediska nás poznej a pochop. Hle čistota mravů je nádherná ctnost a spravedlivý jest přítelem Páně, avšak hle je-li tu někdo hříšník a činí z lásky k Pánu pokání, ten jest Pánu milejší nežli devětadevadesát takových jako jsi ty ve vší čistotě tvých mravů který pokání nikdy nepotřeboval.

A ty čistá ženo, tohoto čistého muže! Věru, jako nejčistší hvězda byl život tvůj a nikdy neporušená cudnost byla tvou cestou do této nádherné říše, avšak hleď, ve věčném východu přebývají mnozí tvého pohlaví, které hřešily velmi často proti tělu, tyto hříšnice poznaly svou vinu, co nejkajícněji se před Pánem pokořily, a potom ve velké lásce k Němu tak velice vzplanuly, že nehledaly nic jiného nežli jen tolik milosti od něho, aby se nad nimi slitoval a po smrti je přijal mezi nejnepatrnější z těch, kteří se mohli těšiti Jeho nekonečného slitování. A hleďte, ony nyní přeblaženě přebývají ve stálé společnosti Páně ve věčném východu! Věru nádherné a skvostné je vše zde, avšak nejnepatrnější chatrč v říši kde přebývá Pán stojí nekonečně výše, nežli všechna tato nádhera!“

Nuže hleďte, jak se tato dvojice bije v prsa, a on i ona jednohlasně praví; Ó mocní přátelé Páně, vy jste nám málo slovy řekli nekonečně mnoho. My jsme sice již dávno tušili, že musí být ještě něco vyššího a vznešenějšího nežli je toto zde, avšak neznali jsme žádného východiska, neboť naše moudrost dovedla si zde opatřiti to nejvznešenější, nyní však víme, že toto vše bylo jen dopuštěním proto, abychom z toho poznávali stále víc a více lásky. Řekni nám tedy co máme dělati abychom se stali hodnými jen jediné kapky lásky skutečné základní lásky.

Nyní jim pravím; „Milý příteli, a ty milá přítelkyně, neslyšeli jste nikdy, co Pán mluvil k bohatému jinochovi; „Odlož vše, ty však pojď a následuj Mne! A dále, nečetli jste v knize ono místo, kde Pán učinil věčně platné porovnání, když vpředu v chrámu přednášel spravedlivý farizeus Pánu své skutky, úplně podle Mojžíšova zákona, zatím co v hlubokém pozadí ubohý hříšník se bil v prsa a pravil; „Ó, Pane! Nejsem ani hoden pozvednouti své oči vzhůru k Tvé svatyni! „Kterého tu Pán ospravedlnil? Vy pravíte; pokorného hříšníka. Nuže hleďte, z toho můžete nalézti velmi snadno nejvýš vlastní cestu k Pánu. Čiňte tedy také vy tak neboť Slovo Páně má také svou platnost v nebesích a to pro všechny věčnosti!

Slyšte dále; Před Ním není nic čistého a spravedlivého, neboť jedině On jest čistý, dobrý a milosrdný! Nepovažujte se za dokonalé, nýbrž čiňte to co činil hříšník v chrámu a co činil dobře vám známý spoluukřižovaný Páně, a pak teprve naleznete opravdové ospravedlnění, které jest jedině láska k Pánu! Staňte se chudými, ano staňte se úplně chudými, abyste se stali bohatými v lásce Páně!

Nuže hleďte, tato dvojice povstává a vrací se s pláčem zpět a nyní hleďte, jak se všichni před palácem shromažďují a co nejpozorněji této dvojici děda a báby naslouchají a hle, kterak všichni odkládají svou ozdobu a také vyměňují svá nádherná roucha za zcela nutnou pokrývku těla a hleďte jak praděd a prabába odevzdávají tu nádheru oněm třem dříve nejchudším a nyní jak vidíte se k nám co nejrychleji ubírá velká několik set hlav čítající společnost.

Vy se tážete; „Ale milý příteli! Co budeme s nimi dělat? Já pravím vám; O to se nestarejte, zde při této příležitosti spatříte opravdu nebeský výjev, že vám nad ním jak říkáte zajde vidění a slyšení. Avšak o tomto výjevu budeme rozjímati teprve v dalším pojednání, pro dnešek dosti!

Kapitola 45 (118)

25.1.1843 od 17 do 19,45 hod.

Nebeská rodina mužských a ženských andělských bytostí v jejich celkovém a jednotlivém jevu a jejich důvod a podobenství. Tito nebeští duchové jedí pijí a vykonávají svou potřebu jen v podobenstvích. Příklady z pozemského života jako doklady. Magnetizér a magnetizovaná jako druh duchovního manželství. Akt soulože prvotního stavu. „Co se zde seje, to se tam sklízí. Podobenství Vykonané potřeby. Tato rodina se připojuje k nám k pochodu do věčného východu. Rozdíl mezi jižním pohodlím a východní svobodnou činností a závislostí. Cesta na východ přes řeku na rozhraní.

Nuže hleďte, jest nám již na blízku dosti velká společnost, pozorujte nyní ony milé děti, jak je tu nebesky jedno krásnější než druhé! Ve výrazu jednoho každého se vám ukazuje jiná krá-

sa, mužští andělé jsou mladistvě silní, v jejich obličeji vidíte všude nadmíru vážnost. Jejich oči jsou velké a praví, že je v nich mnoho světla, jejich nosy jsou dobře utvářeny a nadmíru něžně postaveny. Praví, že mají jemné a ostré cítění. Jejich ústa jsou většinou zavřena, to praví, že moudrost je mlčenlivá. Jejich brada jest rovněž jemná a bez vousů, to praví, že vlastní moudrost jest otevřená (volná) a že se nezahaluje do hrubého křoví mysticizmu. Jejich krk je hladký a oblý, to praví, že pravda zkoumá-li se ve svém základě jest něco dobře přijatelného a v sobě zaokrouhlený celek. Pohleďte dále na měkkost jejich rukou, to praví, že moudrost uchopí vše s dobrým předchozím pořádkem a že se nemůže dotknouti něčeho nedokonalého.

Vy zde pravíte; Jest vůbec hodno pozoru, že se zde mužská, právě tak jako ženská bytost ukazuje v nejkrásnější zaoblené formě, takže se nakonec téměř neví, na čem by člověk jako sám mužský duch, nalezl větší zalíbení, zda na nadmíru krásné postavě mužské či ženské! Toto má milí přátelé svůj důvod v opravdovém nebeském manželství, a to v důsledku toho, že se v Písmu praví, že muž a žena mají být jedno tělo. Proto se zde také málo rozeznávají, a jsou jak pravil Pán, všichni podobni andělům Božím!

A vy se tážete; „Zda nepřevládá u duchů pohlavní rozdíl? „Pravím vám toto jest zde právě tak jako na tělesech zemských a duchové jedí a pijí také zde a vykonávají také svou potřebu. Dále tito nebeští manželé požívají také jako na světě „manželských radostí“, avšak toto vše se zde vytváří – co do významu zcela jinak než na tělesech zemských.

Tak co znamená „jedení a pití,“ Přijímání božsky dobrého a božsky pravdivého, a akt, který znáte smyslově jako soulož, znamená spojení dobrého z lásky a opravdivého z víry k lásky činnému prospívání. Celá věc se má zde tak jako příčina účinek a účel. Kdo tedy chce působiti, musí dříve jako základní příčinu do sebe pojmouti působící princip, a toto zde se rozumí přijímání potravy.

Stravování této potravy způsobuje a podporuje ustavičný život duchů, „život“ však nechce a nemůže tu býti jako izolovaný sám o sobě, nýbrž chápe se jemu vyhovujícího a přiměřeného předmětu, a sdílí se s ním tak, že tím jaksi ze dvou životů se stává jeden život. Toto se pak může uvažovati z hlediska účelu, tento účel se pak stává prospíváním, neboť sjednocený život působí ve všem mocněji, nežli o sobě jedině jediný život, který nelze považovati za život dokonalý, jelikož se v něm nevyjadřuje jeden účel a tedy také žádné úplné prospívání. Rozumíte tomu?

Vy pravíte dílem ano, avšak úplně jasná tato věc ještě není. Nuže dobře vysvětlím vám tedy tuto věc ještě poněkud blíže. Také již na Zemi máte již obdobný akt, který je podobný souloži duchů. Co se děje, když nějaký životně silný muž léčí, jak se říká magneticky nějakou ženskou bytost? Tu se neděje nic jiného, nežli že muž svým silným duchem vniká do slabšího ducha ženina, tím jej probouzí a svou silou podporuje tím, že se s ním na nějakou dobu v určitém vztahu a dílem „fluidálně“ spojuje, anebo lépe řečeno vchází s ním v „duchovní svazek manželský.“

Jaký je účinek tohoto svazku? Uvažujete-li jen poněkud o mnohonásobných jevech v této oblasti, nemůžete říci nic jiného nežli; Slabý ženský duch se stal s ním spojenou silou mužského ducha ve velmi zvýšeném stavu silnější a v takovém stavu může vykonati věci, které izolovaný duch v přirozeném stavu může vykonati nanejvýš zřídka a i tehdy jen velmi těžko. Jasnovidectví, poznávání prohlédáním sebe a jiných, krátce řečeno,silné jasné duchovní pronikání do jinak nezbadatelných hlubin stvoření jest výsledkem takového spojení.

Nuže hleďte, právě tak se zde utváří akt zvané duchovní soulože, tato soulož je uchopení se dvou blízce spřízněných duchovních potencí a výsledek takového uchopení odpovídá pak právě tomu vám známému aktu, o němž jsme právě mluvili. Nuže, vy pravíte, že toto je vám jasné, avšak tážete se ještě jakým způsobem se tento akt vykonává v jevové formě?

Já vám pravím, že takový akt bývá co do zjevu vykonáván týmž způsobem jako se vykonává u manželů o nějaké smyslnosti není při tom ani nejmenší stopy.

V pravé církvi, která byla adamitská, dál se tento akt plození lidmi kteří byli tehdy ve stálém styku s nebi, rovněž způsobem duchovním, nežli smyslným. Při takovémto aktu byli oba manželé proniknuti více nežli jindy duchem božským, tím se ocitli v tělesném spánku brzy se z tohoto tělesného spánku probudili a byli tedy v duchu – jedno a tedy také vytrženi do nebe, - tu teprve vykonali akt plození, a po tomto aktu byli opět ihned jako odloučení uvedeni do světa přirozeného.

Z tohoto důvodu byl tehdy tento akt též (jednospánek, spoluspánek, souspánek). Ježto se však stali lidé časem a všelijakými světskými požitky přírodnějšími a smyslnějšími, začali také bez duchovní přípravy ve své přirozené sféře s ženami zvířecky obcovati, tím se pak již nedostali do duchovního spánku, anebo spíše do spánku přirozeného, aby byl duch uvolněn, proto byly také plody cíle, příčiny a účinky takové, jako byla právě příčina a účinek- smyslnější a zesvětštělejší. Vždyť sami říkáte; z pařezu nebude nic božského, jak tedy by bylo možné, čistě zvířecím způsobem zploditi plody ducha? Myslím, že povšimnete-li si jen poněkud tohoto důležitého, starohistorického, úplně pravdivého vylíčení, budete si také nyní moci čistě nebeský akt soulože správněji a důstojněji představiti, nežli když byste museli na tento akt podle jeho pouze smyslového jevu a podle mojžíšského právě ze smyslného důvodu vydaného zákona vzhledem k necudnosti nutně pohlížeti jako na akt nečistý a tedy také nesvatý). (Jakousi střední cestu mezi pozemskou a nebeskou souloží vidíme u Saturňanů).

Toto byste tedy věděli, avšak co značí podobné vykonávání duchovní potřeby „duchů“ – Co značí přirozené vykonávání potřeby? Neznamená nic než odstraňování formálního vnějšího, když totiž ono jako nositel života udržujících substancí tyto substance odevzdalo. Nuže hleďte, život se nemůže jinak projeviti a oznámiti nežli jen pod formou jemu přiměřenou tato forma odpovídá veškerému soudobému ohraničení věcí. I když tyto plody, které zde vidíte nejsou původně ničím jiným nežli samými živými ozdobami „lásky a moudrosti Páně“, a potom však, jako jevově zde také „obdobami“ pravdivého z víry, a dobrého, z účinné lásky, nemohou přece jen být vylíčeny bez jevové formy právě tak, jako není myšlenka vylíčena bez slova.

Slyšíte-li tedy slova, pak víte její duchovní plody, slova jako tvary velmi brzy odstraníte avšak smysl slov ve vás zůstane. Hleďte, toto odpovídá úplně tomuto duchovnímu vykonávání potřeby. Tvary jsou nositeli živého, jelikož však živé jest božské, a tedy nejvnitřnější a podle toho jedinečně duchovní, proto nemůže být žádným vnějším duchem zcela čistě v sobě přijato. Proto tedy tvoří Pán „příslušné formy lásky“, které jsou nositeli jeho života, chceme-li tedy tento život do sebe přijmouti musíme jej přijmouti i s formou. Teprve v nás se forma jako nositel života zničí, tím se život uvolňuje, a ihned se sjednocuje s božským životem v nás, živoucně jej posiluje a udržuje. Forma sama bývá však poté odstraněna, jako zničena nepotřebná schrána podle věčného řádu Tvůrcova z naší zcela živé podstaty.

U vás na Zemi se to nazývá „výměť“, zde se to však nazývá odloučení. U vás jako forma hrubohmotná, u nás rovněž duchovní, proto ihned prchavá a zcela mizící. Jelikož nyní toto vše víte, obrátíme se tedy opět k naší překrásné četné společnosti. Hleďte, náš dřívější praděd a prababa stojí již u nás, a on se blíží ke mně a praví; „Mocný obyvateli věčného východu, jenž jsi zajisté milým přítelem Páně, hleď my jsme nyní vše opustili a všechen svůj majetek a všechny skvosty podle tvé rady odložili. Ty vidíš, že je nás mnoho, a přece není mezi námi jediného, jenž by měl jiné smýšlení nežli já. Zde stojíme nyní co nejpokorněji před tebou, jenž jsi zde ve jménu Páně, řekni co chceš co je vůle Páně a my to učiníme.“

Nyní mluvím k nim já; „Milí bratři a milé sestry! Neželte svého předsevzetí k Pánu a následujte nás „v Jeho Jménu!“ Pohleďte tamto za tuto řeku, kde spatřujete na zdánlivě nehostinných pahorcích v přiměřených vzdálenostech nepatrně malé domky, tam vás povedu a každému dám jeho příbytek. Nebude tam sice tak příjemně a nádherně bydleti jako jste bydleli v tomto nádherném paláci, avšak hleďte, musíte si tomu odvyknouti, neboť „ve věčném východu“ ve stálé přítomnosti Páně se nebydlí v takových palácích, nýbrž ve zcela prostých malých chatrčích. Také se tam tak nádherně neodívají jako vy zde, nýbrž pravé děti Páně chodí téměř zcela nahé, tam nesmí být nikdo lenivý, nýbrž Pán dovede Své děti ustavičně plně zaměstnávati.

Zde jste měli blažený klid, a nádherný klidný požitek všeho toho, co jste měli v tak velké hojnosti, tam se však tak nežije, nýbrž každý si musí svůj denní chléb velmi horlivě činně vydělati.

Zde nemusíte o nic prositi a za nic děkovati, neboť svobodně ze Sebe dal vám Pán vše v největší hojnosti. Tam však budete muset Pána a Otce vždy prositi a Jemu děkovati.

Zde měl každý jako pán pro sebe svůj vlastní stůl a mohl tu jísti a píti podle své libosti. Tam však nemá nikdo vlastního stolu, nýbrž všichni musejí přicházeti ke stolu Otcovu.

Zde můžete jísti co chcete, tam se však řekne; jezte co se vám dá na stůl. Jste-li s touto výměnou spokojeni, následujte mně! Avšak na vaši vůli nebudiž tím učiněn ani nejmenší nátlak.“

Nuže slyšte, celá společnost praví; Ó, velký milý příteli Páně, kdybychom zde měli i tisíc takových paláců, opustili bychom je, když bychom měli být poblíž příbytku tohoto velkého svatého Otce i jen nejposlednějšími a nejnepatrnějšímu sluhy! Všechny podmínky, které jsi nám stanovil, jsou pro nás příliš velké a příliš vznešené, kdybychom byli hodni jen drobtů od stolu Páně, byli bychom tím již (spokojeni) nevýslovně šťastnější nežli zde, kde při vší této velké nádheře musíme postrádati právě toto, co tvoří jedině nejvyšší blaženost všech andělů, totiž nazírání na Pána! Jenž je zejména svatým Otcem těch, kteří u něho na východě přebývají.

My sice také zde vidíme Pána ve svatém Slunci milosti nad námi, avšak Otce mezi Svými dětmi nemůžeme spatřovati! Veď nás jen tedy kam chceš, a nalož s námi podle svého nebeského názoru, my tě budeme následovati!“

Nyní pravím já; Tak tedy mně následujte přes tuto řeku do oné pahorkatiny, nebojte se vln, které by vás jinak nemohly nésti, protože váš základ nebyl skutečným „základem života,“ totiž láska k Pánu. Nyní se však tato láska stala vaším základem a tak vás vody řeky ponesou, neboť to značí právě onen základ. Nuže hleďte, jak nás všichni následují, a jak je vody řeky nesou jako nějaká pevná půda!“

A tak se odebereme na onu pahorkatinu společně, a zde umístíme naši společnost, a potom se podíváme co se tu vše bude díti a jak se tam bude naše společnost cítiti spokojená.

Kapitola 46 (119)

27.1.1843 od 16,45 do 20 hod.

Příchod do věčné východní pahorkatiny. Příbytky podobné ladným domkům ve Švýcarsku. Jejich zařízení a zvláštnosti. Pokyn o polním hospodářství, které je tu původně domovem. Obyvatelé těchto chat. Styk s majitelem, Dobrý pozor dát a přesně pozorovat. Malá zkouška lásky. Věrné svědectví pravé lásky vyžaduje styk se sv. Otcem. Ještě jedna zkouška práce! Sloužení, dobře obstáli a proto přijati do věčných chatrčí. Přeměna reálně v lásce vládne. Jak si tedy představujete Pána? Poznali byste Ho, kdyby jednou šel kolem? Odhalení a velké poznání.

Nuže hleďte, podle našeho právě již obvyklého způsobu rychlého cestování jsme také již na místě samém. Hleďte, tamto právě před námi stojí již takový domek, nevypadá téměř tak jako u vás na Zemi? Velmi ladný „horský dům ve Švýcarsku? Vy pravíte: ano, ano skutečně tak vypadá, jest sice velký rozdíl mezi takovým domkem a palácem anebo dokonce velkým městem tam více dole v dřívější rovině, avšak přesto raději bychom bydleli v něm nežli v takovém paláci.

Nuže dobrá, nyní nejdeme do tohoto domu a prohlédneme si tam jeho zařízení a také jeho případné obyvatele. Nuže hleďte, již jsme uvnitř domu, vy se nyní tážete; Ale milý příteli, jak to tedy přijde, že tento dům, se podle způsobu uvnitř nemění, nýbrž jest opravdu stálý dům, kde vnitřek odpovídá přesně zevnějšku?“

Milí přátelé, toto v dalším průběhu a ve styku s obyvateli této krajiny přesně poznáte a to postupně, jak se bude náš názor ponenáhlu utvářeti, a ve styku s obyvateli, jak oni se budou před námi utvářeti, nepozorujete zde také všeliké hospodářské nářadí? Vidíte, zde jsou srpy, motyky, hrábě, krumpáče a vidle, dokonce nechybí ani pluh a brány a zde napravo za tímto domkem vidíte dokonce malou hospodářskou budovu, a chlévy, pro jeden nebo dva páry volů a tu vidíte opět kuchyň, tam pokoj pro služebnictvo a zde vpředu opět velmi vkusný pokoj pro vlastníky tohoto domu. Co říkáte tomu všemu.

Jak vidím připadá vám to trochu podivné, neboť pravíte u sebe; „Skutečně zdá se nám to být zcela intimní, a rádi bychom zde bez mnohých pochyb zůstali, přesto však toto celé pozemské zařízení se vyjímá ve zřejmém nebi poněkud zvláštně.

Milí přátelé, já jsem si myslel, že se vám to bude zdáti poněkud divné, avšak ještě více by se to zdálo být divné leckterým „zaberaněným arcipapežencům, kteří si představují nebe jako nějakou věčnou zahálku. Jak se však takovýmto zde daří, poznáme ještě dodatečně během dalšího putování naší jižní krajinou.

Abyste však věděli předem, proč jste tu shledali veškeré hospodářské náčiní jako na Zemi, řeknu vám zatím jen tolik, že náčiní toho druhu na Zemi by nikdy nebylo nalezeno, kdyby ho už předtím nebylo v přiměřeném způsobu a formě ve všech nebích.

Pak se také nebudete divit, když zde na vlastním místě nebe nacházíte prazvláštní věci, neboť všechna tato náčiní značí činnost v lásce a jsou zde jako prostředek k vytváření dobrého a prospěšného. Zatím nemusíme více věděti.

Nyní pohleďte, přichází právě z pole majitel tohoto domu, půjdeme mu vstříc a pozdravíme ho a předneseme mu naší záležitost. Hleďte, již nás spatřil a spěchá nám vstříc s otevřenou náručí. Jak se vám líbí jeho oblek? Vy pravíte: „Milý příteli, věru není nějak špatný, neboť na takové obleky jsme zvyklí. Vypadá jako velmi bohabojný a poctivý přičinlivý rolník v naší zemi. Vidíme na něm obyčejnou, ne příliš jemnou košili a pak také kalhoty, zhotovené rovněž z téhož plátna, a to je však také vše, co objevujeme na tomto dobrém muži. Kdyby měl kolem červený pás nerozeznával by se mnoho od plantalona (polního dělníka). Ano milí přátelé. Zde to již není tak skvělé jako tam v palácích, Vy se zde ovšem tážete, a pravíte; „Milý příteli, má to snad být vyšší stupeň blaženosti, nežli tam dole v nekonečné rovině, která oplývá nesčíslnými nádherami a nevyslovitelnou skvělostí? Já pravím vám; Stupeň blaženosti zde jest právě o tolik vznešenější, o kolik je pozadu za onou nádherou a skvělostí ne zevnějšku. Jak však toto přijde, to se vám brzy velmi jasně ukáže. Hleďte, náš muž jest již zde, a tak tedy ho také ihned přijmeme.

Slyšte nyní on mluví; „Buďte mně tisíckrát vítáni, milovaní bratři! Vidím že jste s sebou přivedli ještě značnou společnost a vím již co zde hledá. Pravím vám zároveň, že to bude tuto dobrou milou společnost státi leckteré úsilí a sebezapírání, nežli si zvykne na tento vyšší život a i potom ji to bude státi opět ještě další námahu a značnější úsilí, nežli si úplně osvojí tento vyšší život, avšak ty můj milý bratře, přece víš, že s láskou a trpělivostí mohou být překonány všechny obtíže.

A proto také nepromeškám ničeho, co bude nutné k pravému, věčnému, živoucímu zaopatření těchto milých bratrů a sester.

A nyní se milí přátelé odebereme do mého příbytku, vezmeme s sebou hned hlavní dvojici této společnosti a vykonáme s nimi dohodnutí a přípravy, aby byli brzy podle věčného řádu lásky ubytováni, a tak tedy půjdeme!

Nuže hleďte, náš hostitel kyne již také hlavní dvojici společnosti, která jde za nimi a tato dvojice se jako vidíte, s námi ubírá následujíc zcela radostně pokyn našeho milého hostitele, do jeho příbytku. Jsme nyní již v pokoji a dejte pozor co se tu bude dít.

Náš hostitel praví této dvojici; „Milí přátelé buďte mně s celé hloubi srdce mé lásky vítáni, a řekněte mně svobodně a otevřeně, co vás pohnulo k tomu, že jste opustili svou velkou nádheru a hledali své další zaopatření zde na pahorcích na nichž není domovem žádná skvělost žádné bohatství a žádná bujnost.

Tázaný muž praví; Nebeský příteli! Neznám tě ještě kdo v podstatě jsi protože se mně ze svého nejvnitřnějšího základu tážeš na pohnutku našeho počinu pravím tobě, že Pán je jedinou pohnutkou k tomuto, mému a tedy nás všech počinu.

Hostitel praví; „Slyšeti takového něco od vás jest jedinou slastí mého srdce však Pán vám přisoudil beztoho nezměrně velkou odměnu, chcete tedy více? Já myslím, že by mělo být dost na tom, když vám Pán dal vše, cokoli jen může vaše srdce ve vší své hlubině vymysleti, a já myslím, že tedy takové vaše počínání vypadá téměř jako nevděk!“

Muž praví; Milý příteli, podle zevnějšku by to málem mohlo tak vypadat avšak nikoli podle našeho nitra, neboť hleď, co bys učinil na mém místě ty kdybys měl co si ohledání ještě tisíckrát větší nádhery nežli já, nicméně však při vší takové nevýslovné nádheře přece jen nemohl svatého Dárce osobně tváří v tvář zříti! Hleď, jistě bys při své velké lásce k Pánu raději vše opustil jen, abys tím přišel co možno blíž a blíže k Pánu.“

Hostitel praví; Milí přátelé, to zajisté zcela uznávám, a také vím, proč jsi toto ke mně mluvil, víš však také zcela jistě, že zde uzříš Pána tváří v tvář a kde? Anebo víš, zde tato krajina patří mezi krajiny, v nichž se Pán objevuje jako bytost osobně?

Muž praví; „Milý příteli! Toto sice nevím, avšak tolik vím, že Pánu je malé milejší nežli velké, neboť On Sám pravil; „Nechte maličkých přijíti ke Mně! A tak se domnívám, že nejsem na scestí, když se nyní nacházím zde před tebou, neboť z lásky k Pánu jsem opustil všechnu svou nádheru, a vyhledal jsem prostotu a nízkost těchto pahorků.

Náš hostitel praví; „Milý příteli, ty jsi mi správně odpověděl, jenže já myslím, že tato tvá odpověď není zde na pravém místě, neboť hleď, Pán praví něco takového jen před světem, neboť uvádí, že veškerá světská velikost jest před ním ošklivostí a opět praví; Kdo je na světě nejmenší, ten jest před Ním anebo-li v nebesích největší. Za však nejsi na světě nýbrž v nebi. Na světě jsi byl malý, ano byl jsi nepovšimnutý pastýř na horách, proto tě Pán učinil v nebi velikým, ptej se tedy sama sebe co hledáš?

Muž praví; Milý příteli, poznávám dobře, že mně v moudrosti z Pána nekonečně předstihuješ, avšak také vím to, že jsem během své již dlouho trvající blaženosti přece jen nikdy Pána nespatřil, nežli jedině v Jeho svatém Slunci milosti.“

Hostitel praví; Co tedy chceš více, nečetl jsi, že Pán Bůh Jehova přebývá v nepřístupném světle? Jak by ses Mu mohl přiblížiti více nežli ti to je možné?

Muž praví; Milý příteli, toto jest pravda, avšak Pán Bůh Jehova byl přece také člověkem na Zemi, a přijal tedy naší přirozenost, a jako člověk učinil Svým zaslíbením, že budou u něho přebývati na věky. Ano dokonce spolu ukřižovanému zločinci pravil; „Ještě dnes budeš se Mnou v ráji!“ A apoštol Pavel se těšil, že přijde k Pánu. Proto tedy také já věřím, že v nebích Božích bude snad nějak možné, s Otcem se v duchu lidsky setkati, a se srdcem nejvyšší láskou naplněným a nejvýš blaženým a slastným okem Ho uzříti!“

Hostitel praví; „Nuže dobře, jelikož ty věříš co Pán řekl na Zemi, to je také ovšem stejnou měrou řečeno pro všechna nebe, a to proto, že všechna nebe jsou učiněna ze slova, která Pán mluvil na Zemi. Avšak nyní milý příteli přijde něco jiného. Hleď, tam dole byl jsi pánem na svém vznešeném velkém majetku, a tvá celá společnost byla na tom stejně jako ty, zde však budete muset „sloužiti“, a budete si muset chléb a potravu prací rukou vydělávati, neboť hle, sám musím též pracovati a půdu zde obdělávati, abych sklízel a tak si výživu opatřiti!

Půda jest sice Pánem velmi požehnaná a přináší víc než stonásobný plod, avšak přesto chce býti pilně obdělávána, jinak ji Pán nepožehná. Budete zde tedy muset orati a pole všelikým hospodářským nářadím obdělávati, budete pak zde muset se srpy jít na pole, žnouti obilí, do snopů je vázati, do stodol přinášeti a potom zrno z klasu uvolňovati, a to vše budete konati jako sluhové a nikoli jako vlastní majitelé pozemku. Ba budete při tom muset dokonce velkou píli vynaložiti, neboť nebude se trpěti, aby někdo maje ruce v kapsách zahálel.

Toto si nyní dobře rozvažte, a když jste to shledali pro vás radno, pak zůstaňte zde, neboť práce zde není nedostatek, zato však často dělníků. Jestliže se vám však tyto nezměnitelné podmínky nezamlouvají, pak se můžete vrátiti opět do vaší nádhery.

Muž praví; Ó milý příteli! O to se nestarej, jsme sice již od dlouhé doby zvyklí změkčilosti, avšak proto jsme požehnané práci přece jen neodvykli, neboť to co jsme celkem činili na Zemi, a to jen sice ze sebelásky, to učiníme zde jistě tisíckrát raději z lásky k Pánu a z této lásky také jistě z lásky k tobě, jistě ne nepatrnému příteli Pána!

Hostitel praví: Nuže, je-li tomu tak, zůstaňte zde! Muž praví; Ó milý příteli, nás je však několik set hlav. Jak nás v tomto svém skromném domku všechny umístíš?

Hostitel praví; Milý příteli, o to se nestarej, cožpak jsi neslyšel co řekl Pán jako člověk na Zemi? Zda neřekl; „V říši Otce Mého příbytkové mnozí jsou! Nuže pohlédni ony pahorky, jak daleko k východu dohlédnete a uvidíte, tolik je na nich podobných domků, tam najdete zajisté všichni místa dost. Vy se tážete, čí jsou všechny tyto příbytky? Já pravím; Tyto příbytky přináležejí vesměs jen jednomu majiteli, a já vás proto v nich ubytuji a všude vám přidělím práci. Vy se tážete zda jsem oprávněným správcem všech těchto příbytků? Milí přátelé, kdyby tomu tak nebylo, jak bych vám mohl něco takového říkati? A jak bych si mohl něco takového dovoliti, abych vámi připadl na obtíž jiných, kdyby mně nepřináleželo právo, jednati podle svého správného a z lásky ochotného zaslíbení?

Tebe a tvou ženu podržím zde v Mém příbytku, tvou milou společnost pak rozdělím do svého nejbližšího sousedství a tak tedy jděte ven a oznamte jim to!

Nuže hleďte, manželé vycházejí ven s laskavou tváří to oznamují úzkostlivě čekající společnosti, a nyní hleďte, kterak celá společnost padá co nejvděčněji na kolena a děkuje Pánu, že jí byl tak milostiv a nechal jí zde potěšitelně vhodné ubytování.

Nyní náš hostitel vychází a hle, jak na ně na všechny vkládá ruce a ukazuje jim příbytky, kam se mají odebrati.

Hleďte, však vy nyní také, kterak se dřívější formy naší společnosti po vkládání rukou změnily. Jejich dřívější bílá barva přešla v přirozeně načervenalou a jejich subtilní něžná tvář-

nost vzala na sebe určitou pevnost. A hle jak vypadají nyní veselejší čilí a spokojení, zatím co dříve ukazovali ve svém výrazu tajuplnou vážnou moudrost.

Nyní však také vidíte, kterak se rozhlížejí, a kterak je již u každého jim přikázaného přírbytku s otevřenou náručí očekávají obyvatelé. Nyní však vstupuje náš hostitel opět dovnitř s prarodiči této společnosti a táže se právě totéž; „Milí přátelé! Jak si tedy představujete Pána abyste Ho jednou když by předstoupil před vás, také poznali?“

Muž praví; „Ó, milý příteli, jenž jsi nás tak laskavě Jménem Páně přijal, hleď to je nadmíru těžko zodpověditelná otázka! Neboť my jsme se v našem náboženství na Zemi předně nikdy nezabývali lidskou formou Pána, nýbrž jen Jeho slovem a mysleli jsme si při tom; v tomto světě se Pán dá beztoho již ihned poznati a my Ho poznáme podle jeho hlasu a z jeho slov; Nyní však teprve vidím, že pravá láska k Pánu chce vedle jeho slova uchopiti také Jeho osobnost, nemá ji však v sobě, jelikož toho nikdy nedbal a tím také v sebe nepojal. Budeš tedy milý příteli, také tu té láskyplné dobroty a popíšeš nám osobnost Pána.“

Hostitel praví; „Nuže tedy dobře, ježto si to ve velkém základě živě přejete, pak vám pravím; Pohleďte na Mne, neboť právě tak, jako vypadám já, vypadá také Pán v lidské podobě.“

Muž praví; Ach milý příteli, toto mně slouží zajisté k velké útěše a k velké radosti a jsem již přeblažený, že před sebou spatřuji tak dokonalou podobu Pána. Jaká blaženost to však teprve pro mně bude, když spatřím Pána Samého!

Hostitel praví; Věru tvá láska k Pánu se stala velikou, proto se v plné míře raduj, neboť, neboť hle Já jsem Pán! A ty budeš nyní přebývati u Mne na věky!“

Nuže pohleďte však také vy, jak se vše náhle změnilo, hleďte, kterak nyní z jižní krajiny nelze již nic spatřiti. Avšak prostota této krajiny zůstala, a ona jest jedině pravým věčným východem Páně!

Nám tu však není ještě prodlévati, nýbrž třeba nám podle vůle Páně ještě dále k jihu se odebrati, pojďme tedy opět dále!

Kapitola 47 (120)

30.1.1843 od 16,30 do 18 hod.

Návrat k jihu. Východ činná láska, jih bádající moudrost. Poučení o duchovních stavech a podobenstvích. Nové moře prvé záhrobní mraky. Rychlá cesta mezi bílými mraky, které zakrývají slunce. Římsko-katolické nebe (pouhé zkušební nebe). Krajina s katolickými kostely, kaplemi a kláštery. Chůze do jednoho kostela u sv. Trojice, zvuky zvonů, tóny varhan atd. vše podle známé šablony. Obrazy svatých chybí, oznámení nanebevstoupení (k němuž se připojíme).

Nuže hleďte, vaše krajina se před našima očima již opět ztratila, nelze již viděti ani pahorků, ani budov na pahorcích a jsme v čistém jihu, toto můžete posouditi již ze slunce v zenitu stojícího a z velké nádhery této krajiny, jakož i ze známé nám již řeky tekoucí odtud k východu. Vy se tážete řka; Ale milý příteli, jak je to možné, že tato nekonečně přeblažená východní krajina zmizela nám nyní s očí úplně?

Milí přátelé, cožpak ještě nechápete, že východ značí činnou lásku, jih však bádající moudrost? My však jsme nyní opět „v bádání“ tedy na cestě moudrosti, a tedy na jihu a tento jih jest mimo lásku (vně lásky).

Vy však opět pravíte: My jsme byli předešle také na jihu a přece jsme z něho mohli východní krajinu spatřiti, proč to tedy nejde nyní? Nebyli jsme tedy mimo činnou lásku?

Milí přátelé, byli jsme tedy ovšem také na jihu, avšak byli jsme na břehu řeky a tato udává, jak se láska a moudrost uchvacují a přecházejí ve věčný život. Byli jsme tedy v centru, mezi láskou a moudrostí, mohli jsme tedy také obě krajiny najednou přehlédnouti. Protože jsme tedy přešli skutečně na východ, mohli jsme z něho také jižní krajinu nekonečně daleko přehlédnouti a proč? Protože moudrost vychází z lásky, a věc se tu má tak jako když někdo zná základní příčinu, a proto také zcela, jistě uzří a pozná účinek této příčiny. Kdo však vidí jedině účinek, nemůže z něho tak snadno uzříti příčinu, leč by se postavil na bod kde příčina přechází

v účinek. Jelikož vy nyní toto poznáváte, odebereme se tedy také nerušeně ven do nejzevnějšího jihu, kde uvidíte věci, které se vás velmi blízko týkají.

Nuže hleďte, již jsme na místě a to na pravém místě, vy však pravíte; Milý příteli, vidíme tu před námi již opět nekonečně daleko se rozprostírající moře a na nejkrajnějším obzoru spatřujeme poprvé v tomto duchovním světě mraky, jak jsme je velmi často vídali na zemi za krásných čistých dnů vystupovati nad obzor a také nám to připadá tak, že zde Slunce již nestojí v zenitu, nýbrž se nachází spíše za námi, takže spatřujeme před sebou již stín, budeme snad také zde muset kráčeti přes povrch moře?

Milí přátelé, co se týká tohoto moře samého, jest ve spojení s oním mořem, na které jsme narazili již v krajině západní, a prostírá se také takto dále ve směru od západu mezi jihem a východem nekonečně daleko, avšak právě naproti, kde spatřujeme mrak, je ohraničeno břehem, a za ním jest pak opět podle vašich pojmů nekonečně velká krajina. Tato krajina sluje nejkrásnější jih, a tam se tedy také chceme odebrati.

Vy se sice již opět tážete, jak zde přejdeme přes moře? Zda učiníme opět naši obvyklou rychlou cestu; řekneme zde a tam, a budeme tam kde chceme být, a nyní se ohlédněte již jsme tam kde jsme chtěli být! Hleďte celá hladina moře jest již za námi, a pohlédněte nahoru, jsme již pod bílým mrakem. Vy zde ovšem řeknete, milý příteli, onen oblak zde velmi nádherně svítí, avšak slunce nelze již objeviti, kam se tedy podělo?

Milí přátelé, slunce svítí také ovšem zde, avšak jest neustále pokryto mraky tak, že se jeho světlo spatřuje jen lomené, avšak slunce samo se jen zřídka spatřuje skrze oblaky. Vy se tážete: Co je to tedy za krajinu, co ona praví?

Hleďte, to je tak zvané římsko-katolické nebe, do něhož přicházejí mnozí zbožní římští katolíci, jestliže žili ve své víře činně v lásce a věrni svému svědomí. Toto nebe jest tedy spíše „nebe zkušební“, nežli nebe o sobě trvající. Jak tomu je všemu, podrobněji poznáme jistě velmi jasně v dalším bližším nazírání na toto nebe.

Pohlédneme-li jen poněkud do krajiny, spatříme ihned velké množství dobře vám známých římských kostelů a klášterů. Hleďte, nedaleko od nás stojí v rovině již dosti nádherný kostel, podíváme se co se v něm děje. Slyšíte zvuk zvonů? Vy pravíte; Na mou věru milý příteli, zní to právě tak, jak jsme to častěji slýchávali na Zemi. Nuže poslouchejte přesněji a uslyšíte dokonce také tóny varhan. Ptáte se co se asi nyní odbývá v kostele?

Já pravím vám: Právě přijdeme k prvnímu požehnání. Nuže hleďte, již jsme u vchodu kostela, vidíte vysoký oltář, na něm hořet i množství svíček? Nuže pohleďte též, kterak se duchovní chápe monstrance a týmž způsobem jako na Zemi, uděluje četným přítomným „požehnání“. Jelikož jsme tedy obdrželi toto požehnání, budeme též přítomni mši.

Nuže hleďte, celý obřad se odehrává právě tak jako u vás na Zemi, a jak vidíte, celý mešní obřad doprovázení obyčejnými zpěvy a varhan se blíží ke konci, a právě také začíná druhé požehnání. Vy se tážete: Milý příteli jaký světec se to na hlavním oltáři uctívá? Nemůžeme rozeznati co ona deska představuje!

Přistupme jen poněkud blíže, hleďte, jest zde zcela zřetelně a zároveň také krásně namalovaná „svatá Trojice.“ Jediný rozdíl záleží v tom, že zde v tomto zkušební nebi se nesmí na hlavním oltáři vyskytovati žádný jiný obraz, oba postranní oltáře jak vidíte, představují a to oltář po pravé straně ruce ukřižovaného Spasitele, a oltář po levé straně sv. Ducha v podobě holubice. Také na těchto postranních oltářích nesmí se nic jiného vyskytovati, děje se to z toho důvodu, aby ti kdo přijdou sem nemohli být svedeni k nějakému modlářství tím, že by nějakému známému svatému vzdali stejnou poctu, nežli jaká podle jejich pojmů přísluší jen tolik Bohu.

Z tohoto důvodu jsou tak zvaní svatí i s papeži udržováni vždy daleko od této krajiny, a když sem již papežové přijdou, nesmí být za takové považováni, nýbrž za zcela prosté obyčejné kněze

Vy pravíte; Milý příteli, jak se tedy potom má s tak zvaným „nebem! V němž na světlém mraku sedí pospolu „tři božské osoby, a všichni blažení i s anděly klečícími rovněž na světlých mracích kolem této Trojice, a tudíž Boha tváří v tvář zří a vzývají?

Počkejte jen trochu až bude po této bohoslužbě, pak uvidíte také ihned slavné vystoupení na nebesa duchů, kteří jsou nyní přítomni bohoslužbě, Proto půjdeme také nyní ven z tohoto kostela a vyčkáme tuto věc venku.

Kapitola 48 (121)

31.1.1843 od 16,30 do 19 hod.

Pořádá se procesí s knězi s krunami s pobožnůstkáři nesoucími palmové ratolesti, a za zpěvu se vystupuje na nebe. Trpělivost s touto komickou horskou túrou.

Příchod k nebeské bráně, kde se objevuje Petr a Michael, vše jest jen jevem, odpovídajícím mylnému založení ve víře, dopuštěnému ze šetření vnitřní živé jiskry, smí být jen ponenáhlu opraveno. Bližší osvětlení tohoto ohledu a této obezřetnosti.

Hleďte, již jsme venku, a nyní vychází z kostelů i duchové opatření palmovými ratolestmi, a následuje je také kněz ve svém úplném duchovním ornátu s monstrancí v ruce. Nad ním spatřujete rovněž tak zvaná „nebesa!“ nesena čtyřmi bíle oděnými duchy, a před nimi se řadí všichni duchové, jsouce za známou „ procesní korouhví“ a nyní hleďte, procesí se začíná obyčejnými procesními obřadními formacemi. Dokonce ani procesní zvoneček nepostrádáte, ukřižovaný se nese před nebesy a celé procesí zpívá a modlí se známé vám; „Svatý, svatý, svatý jest náš Pán Bůh Cebaot.“

Nuže hleďte, procesí se zvedá vzhůru na malé návrší, a tam je tedy budeme také následovati. Toto návrší jest velmi svůdné, neboť nekončí ihned, jak se na prvý pohled jeví.

Tato cesta, jež vede nahoru jest vlastní „katolická cesta do nebe,“ když se po této cestě přijde ne prvé vám viditelné návrší, spatříme teprve návrší druhé, které vede opět výš. Když se přijde na návrší druhé, tu se objeví opět návrší třetí a tak to jde dále podle stavu mysle do nebe vystupujících a mnohdy musejí přes výše než tisíc takových návrší stoupati, nežli se dostanou k tak zvané „nebeské oblačné oblasti.“

Při takovémto nebeském stoupání se pak nezřídka stává to, že mnohým se tato příliš dlouhá cesta omrzí, tehdy se pak obrací na duchovního a tážou se ho, jak dlouho tato cesta ještě potrvá. Duchovní jim dá za text z Písma, který zní; kdo vytrvá až na konec, bude blažen! A po takové odpovědi kráčí opět dále.

Když při druhém průvodu přelétli opět asi padesát návrší, tu bývá duchovní otázán, zde by se nemělo po tak dlouhé cestě odpočinouti? Tu jim pak duchovní dává zase odpověď: „Modlete se bez ustání!“ Toto v duchovním životě znamená, že kdo na cestě k nebi nemá nikdy odpočívati, neboť on ví zcela určitě, že váhaví a vlažní budou z úst Božích vyplivnuti a nebudou do říše nebeské vpuštěni, proto ať jen seberou všechny své síly a kráčí dále, až dosáhnou blažené brány ráje. Po takovém napomenutí kráčí průvod opět dále.

Když se as po padesáti dalších stupních sám zastaví, a také celá jeho společnost může již sotva stoupati, praví pak duchovní; „Slyšte ovce mého stáda! Zde jest poloviční cesta, zde vzdáme Bohu čest, a poděkujeme Mu, že nám dal dostihnouti tohoto bodu!

Na takovém místě se pak všichni zastaví, pokleknou a děkují podle tohoto duchovního Bohu, a to nejprve Bohu Otci, potom Bohu Synu a naposled Bohu Duchu Svatému.

Když se celá společnost takovýmto způsobem zotavila, kráčí pak průvod opět dále. Jelikož však duchovní ve vlastních nohách cítí, že při případných dalších návrších nebude již tak snadno v pochodu bez odpočinku pokračovati, oznamuje zde ihned, že při přestoupení každého příštího návrší se pomodlí „pašijní stanici“. Při takových příležitostech si pak sám odpočine, když pak je u konce dvanáct, v nepříznivém případě čtrnáct „stanic“ a stále poněkud příkřeji za sebou následují návrší neberou konce, nařídí se po poslední stanici růženec a rozdělí se rovněž „v odstavcích“ na případná ještě následující návrší. Když se tyto růžencové odstavečky též vyčerpaly a naše stále příkřejší stoupající návrší nemají konce, obrátí se všichni na kněze a táží se ho co to znamená, že tato návrší při všech jeho návrzích přece jen konec míti nechtějí?

Tu duchovní praví; „Ano milé ovce mého stáda, zde to teprve začíná, kde Království nebeské potřebuje moci, kteří je strhnou na sebe mocí, ti je budou míti. Zároveň však duchovní také nařizuje, aby se odtud na každém nově vystouplém návrší pomodlili vždy jeden žalm Davidův a tak kráčí průvod zcela klopotně opět kupředu.

Ježto tedy průvod se účastní všech těchto osudů, budeme jej od této poslední růžencové odstavečkové stanice krok za krokem až na konec následovati.

Hleďte, nejbližší návrší jest již velmi příkré a jak vidíte, vyžaduje mocného úsilí, aby naň bylo možno vystoupiti. Po dlouhém namáhavém úsilí dosáhla naše společnost návrší, hleďte jak

na malé ploše všichni ihned ulehají a duchovní sám vytahuje knížku žalmů, a monstranci pokládá zatím na stranu, začíná čísti pokud možno pomalu prvý žalm, aby on i celá jeho společnost získala více času k odpočinku.

Po přečtení prvého žalmu bere náš duchovní opět monstranci, praví však oněm čtyrem nosičům nebes; Ježto jsou zde beztoho již velmi blízko pravému nebi, mohou zde zcela dobře toto malé čestné nebe zanechati.

Po tomto ustanovení všichni opět povstávají, a jak vidíte, začnou ihned s následujícím namáhavým stoupáním na příští návrší. Jak však vidíte, toto stoupání se děje spíše po všech čtyřech nežli po dvou nohách a našemu duchovnímu nosiči korouhve a krucifixu se začíná velmi špatně dařiti, proto se nechává také duchovní jak může, táhnouti nahoru několika předními kosnary, nosiči korouhve a krucifixu používají však místo horské hole svých nebeských insignií (odznaků).

Nuže hleďte. S velkou námahou a úsilím se vystoupilo opět na jeden odstavec, plocha odstavce jest však stěží tak veliká, že naše společnost s velkou bídou nalézá místo odpočinku. Už se zase utábořili, a kněz začíná nyní druhý žalm. Jak vidíte, i jemu jest již velmi úzko, neboť předně spatřuje před sebou opět jedno návrší ještě o poznání příkřejší předešlého a pohlédne dolů, začíná dostávati velmi mocnou závrať.

Co má nyní dělati? V tomto ohledu je také svými do nebes stoupajícími druhy mocně bombardován otázkami, zároveň je však dotazován, kde jsou ony stupně do nebe? A kněz odpovídá; „Já myslím, že tyto mocné odstavce horské jsou oněmi stupni, proto zde sami zakoušíte, jak musí být člověk od každého hříchu čistý, aby jej nezatěžoval na těchto velmi mocných nebeských stupních. Dále praví ještě. My se zde budeme muset oddělit, neboť by se mohlo snadno státi, že na příštím stupni, jelikož se prostor zdá víc a více zúžovati, nenašli bychom všichni místa, abychom tam za chvály Páně a božské Trojice odpočinuli.

Proto vy, kteří jste nejsrdnatější, jděte napřed a odpočívejte nahoře tak dlouho až uvidíte, že my zde povstáváme a vystupujeme pak ihned na další stupeň, kdyby se tam snad ještě nějaký vyskytl.

A jak sami vidíte, to jest očima své mysle pozvedá se také polovice této společnosti a vystupuje opět po všech čtyřech na velmi příkré návrší. Někteří přijdou nahoru, a jiní, kteří jsou méně silní, sklouznou zase zpět. Duchovní se táže těch jež jsou již nahoře, zda je ještě nějaké další návrší? Oni volají zpět! Vítězství! Už není další návrší, stojíme již na počátku velké roviny, a ve velké dáli před sebou spatřujeme také již nebeská oblaka a uprostřed silné světlo, jen nemůžeme ještě rozeznati, co to je. Nuže, všichni se na tomto spodním stupni pozvedají, všichni se ze všech sil namáhají a duchovní si přivazuje monstranci na záda a vystupuje rovněž po všech čtyřech, jak jen může nahoru.

Konečně po namáhavém úsilí mnohé námaze a úsilí vylezli všichni šťastni na toto poslední návrší, chválí duchovního! To je přece jen jistým důkazem, že bez takového duchovního vůdce nikdo nemůže do nebe přijíti. Duchovní pak praví; „Mé milé děti! Ano tak je to doopravdy, protože to Bůh Sám takto uspořádal, avšak ne mně, ale Bohu jedině přináleží čest ! Neboť podívám-li se sám na sebe, pak jsem vás přivedl sem spíše takřka podvodem nežli svým poznáním. Ježto však Pán Sám doporučoval Svým apoštolům chytrost, pak jest tím před vámi ospravedlněn a zdar mého vedení vám nyní ukazuje, že jsem vás zcela poctivě a věrně vedl podle nauky naší „samospasitelné církve“. A duchovní praví dále; „Nastupte zde tedy opět v předešlém pořádku a pojďme k věčnému cíli!

Nuže hleďte, průvod započíná znovu posílen přes tuto náhorní rozsáhlou rovinu a vizte také, jak se náš průvod výjimečně rychle pohybuje. Nebeský oblak přichází k vám blíž a blíže a nyní vidíte, jsme již pod nebeským oblakem. Pohleďte na nevelkou zeď, kterou vedou zlaté dveře, které jsou však zamčené, a duchovní přistoupí; Hleďte, mé milé děti, prosili jsme a bylo nám dáno, klepali jsme a nalezli. Nyní však přijde ještě zatlučení, ať tedy nosič krucifixu zatluče nejprve krucifixem a to třikrát ve jménu Otce,Syna a Ducha svatého a vrata se jistě otevřou.“

A nyní hleďte, stane se podle slov duchovního. A skutečně při třetím zaklepání se otevrou dveře, a vidíte objevuje se Petr a archanděl Michael, zkoumají ještě naši společnost, a pak ji také celou vpouští do nebe. Jen symbol Petra a archanděla Michaela se vynechávají, aby byla u těch kteří vchází do nebe aspoň první až příliš hmotná jiskra vyhasnuta.

Rádi byste věděli, zde to jsou skutečně Petr a archanděl Michael? Já pravím vám; Toto vše jest jen jev, a uskutečňuje se ve jménu Páně andělskými duchy, a tak je také celé toto nebe

utvářeno a toto vše tak musí býti, neboť jinak by nebylo možné přistoupiti k oněm duchům, kteří se v tom či onom mylně založili.

Proto tedy každý nachází duchovní svět a nebe takové, jak si toto vše svou vírou v duchu v základu vytvořil, mimo jediné očistec, který Pán nedopouští z tohoto důvodu, že by tím duchům v něm mohla být způsobena nejvyšší škoda, kdyby se pak v takovém žalostném stavu obrátili o pomoc místo k Pánu jen tím energičtěji ke svatým a také k světským obětem mše svaté,což vše by časem muselo ducha zcela usmrtiti, protože duch v tomto ohledu by se zřekl vlastní činnosti a hledal by svou blaženost jen v zprostředkujícím anebo nezprostředkujícím Božím slitování, což by však jinými slovy řečeno neznamenalo nic jiného, nežli dopustiti se na sobě samém duchovní smrti!

Vy se zde tážete, kterak to? Toto lze přece snadno pochopiti, vždyť život ducha záleží přece jen a jedině v jeho lásce a pak právě v činnosti přiměřené této lásce.

Co se však děje s tím, kdo se na světě vzdal vší činnosti? Ten bude nakonec úplně vysílen, a zeslábne tak, že bude sotva již s to moudře odporovati, a když pak následkem takovéto úplné nečinnosti přijde nutně do nejvyšší bídy, potom jsou takové stavy člověka, jak učí až příliš jasně často na světě zkušenost, většinou sebe usmrcení. V duchovním světě by se tím pak také stala duchovní sebevražda, protože tací trpící by se vzýváním svatých neviděli být vykoupeni a tím by pak přešli do úplné nevíry a do úplného zoufalství, které je však opravdovou smrtí!

A proč? Protože zoufalství v duchu znamená tolik jako úplné násilné odloučení od Pána. Z tohoto důvodu není takový stav ani v pekle dopuštěn. Když se tu zlo stává příliš činné, pak také Pán nechává zlomyslnost trestati a to co nejcitelněji, je-li tím však zlomyslnost opět zastavena pak také přestává trest a bolest.

Co se však týče římsko-katolického nebe, není toto životu ducha na překážku, a může se tu považovati za dobrou životní školu, v níž duchové začínají poznávati ono pravé nebe. Jak se toto však v našem nebi děje, o tom při nejbližší příležitosti pokud možno v duchu rozjímati, a tak pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 49 (122)

1.2.1843 od 16,30 do 18,45 hod.

Přicházíme spolu branou a ke stolu Abrahamovu, náležitě pokrytému pokrmy a obsazeném hosty. Rovněž je tu hodně obsluhovačů. Otázky některých sloužícím. Jak dlouho trvá tato hostina? Trochu dlouhá chvíle, a touha dostati se ke stolu. Moudré léčení příliš hmotných nebeských idejí.

Ježto naše společnost byla již celá vpuštěna, snažme se také my u této zlaté brány projíti. „Petr a Michael“ nechali nám také z tohoto důvody bránu otevřenou, neboť oni již vědí co je nám zde činiti.

Vy znáte rozmanité představy nebe, které jsou vžité zejména v katolické církvi. Kdybyste snad nebyli do těchto představ úplně zasvěceni, pak budete zasvěceni zde. A tak tedy kupředu, za naší dosti četnou společností se právě blížíme k prvnímu výjevu.

Co tu vidíte nedaleko před námi? Vy pravíte; „ V rozsáhlém pozadí vidíme nadmíru nádherný palác a nad palácem lze ze světlého oblaku čisti seskupené písmo, a vidíme-li ostatně správně, jest tu napsáno; „Příbytek Abrahamův.“

Dobrá pravím vám, co ještě dále vidíte? Vy pravíte; „Kolem této velké budovy spatřujeme nadmíru velkou a rozsáhlou zahradu, která spočívá, jak se zdá, již několik kroků před námi. Co tu ještě vidíte? Vy pravíte; „Jest to opravdu podivné, spatřujeme rozsáhlý, téměř nekonečně táhlý stůl, pokrytý jak se zdá nejvzácnějšími pokrmy a vidíme-li jinak správně, sedí po obou stranách již množství hostů a čile zabírají. Také vidíme mnoho pracovitých bytostí, které jak se zdá, velmi horlivě obsluhují tyto hosty. Také ještě vidíme jak někteří hosté při vhodné příležitosti o něčem hovoří s těmito sloužícími duchy.

Já vám pravím; vidíte zcela správně, odebereme se tedy ihned s naší společností, která se právě již ubírá ke stolu do této zahrady a podél tohoto stolu budeme konati pozorování.

Hleďte, Petr a Michael poukazují nyní naši společnosti místa pravíce; Tak se tedy posaďte v nebeské říši ke stolu Abrahama, Izáka a Jakoba, a požívejte zde v nadpozemské hojnosti plodů vašich pozemských skutků, které jste vždy neomrzele ke cti Boží konali z velké lásky k nebi.

Nyní hleďte, kterak se naše společnost s přeblaženou tváří sedá ke stolu, a také se ihned pouští do pokrmů a nápojů. Nechme však nyní naší společností zcela nerušeně a klidně nasytiti a pojďme trochu dále.

Nuže hleďte, tamto na konci tohoto sotva spatřitelného dlouhého stolu sedí silnou svatozáří ozářený Abraham a Jakob, a vidíte dále kterak právě před námi rozmlouvá jeden host s jedním takovým nebeským stolním sluhou. Co asi spolu jednají? Jen přistupme poněkud blíže, ihned to uslyšíme.

Slyš, jeden již přesycený host, jenž podle vašeho počítání času sedí již u stolu a jí, asi 4 týdny, se právě ten sluha, řka jemu: Milý příteli, jak dlouho bude ještě tato nádherná hostina trvati? A stolní sluha se ptá srdečně hosta; nejmilejší příteli, proč se mně na to ptáš? Host praví poněkud rozpačitě: „Milý příteli, já bych se tě neptal ano kdybych byl na Zemi, byl bych pevně přesvědčen, že bych se takovou otázkou dopustil hříchu, jelikož však jsem nyní v nebi, kde již nikdo není schopen hříchu, pak také vím, že takováto otázka není hříchem.

Vlastní důvod otázky jest pak tento; „Hleď, Bohu věčnému všechna čest a chvála! Býti zde jest sice nevýslovně nádherné a pokrmy a nápoje jsou opravdu nebesky dobré, avšak přesto se ti musím otevřeně přiznati, že mně stálá jednotvárnost začíná poněkud nuditi, proto jsem se vlastně ptal jak dlouho ještě tato hostina potrvá.“

Služebník praví; „Ó, milý příteli, cožpak jsi na zemi nikdy neslyšel, že nebeské radosti mají věčně neproměnné trvání, jak se tedy mně můžeš ptáti, jak dlouho ještě tato hostina potrvá? Hle, taková hostina trvá věčně! Hleďte, tu se náš host ulekne a ptá se sluhy; Milý příteli, to vím, avšak jsem na zemi slyšel o věčném patření Boha. Vidím sice tamto nanejvýš v dalekém pohoří Abrahama, Izáka a Jakoba, avšak Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha svatého, nelze při tom spatřiti.

Sluha praví: „Ó, milý příteli, copak ty myslíš že ti bude svatá Trojice sedět na nose? Podívej se vzhůru tam nad Abrahama Izáka a Jakoba a spatříš ihned Boha v jeho Trojnosti v nepřístupném světle, neboť zajisté jsi slyšel na zemi častěji, že Bůh přebývá v nebi, a že všichni svatí mohou ho tváří v tvář zříti. To jest od Otce až k tváři svatého Ducha, avšak o sobě přebývá božská Trojice v nepřístupném světle! Nuže milý příteli, chceš míti snad dokonalejší nebe?

Náš host praví; „Ó, milý příteli! Já ti pravím nikoli, já jsem úplně spokojen, kdybych jen aspoň jako ty mohl dělati sloužícího, abych měl aspoň takovýmto způsobem malý pohyb, aneb kdyby bylo dovoleno aby se člověk směl aspoň, v této velké zahradě je tu a tam trochu projíti, pak jsem toho mínění, že by se tím tato nebeské blaženost značně zvýšila!

Sluha praví; „Milý příteli, co to musím slyšeti z tvých úst? Tvá žádost zní jako nespokojenost s tím, co ti Bůh uštědřil v nebi. Mluvíš o pohybu a procházení se v této zahradě, cožpak ses vždy sám nemodlíval; Dej Bože jim věčný odpočinek a věčný pokoj? Jaký pohyb zde chceš?

Host se stává všecek rozpačitý a praví konečně sluhovi; „Milý příteli já poznávám, že toto vše jest správné a že se zde opravdu doslova projevuje Království nebeské a také uznávám že tomu následkem pravdy na věky jinak být nemůže. Uvážím-li však naproti tomu, že budu muset zde na tomto místě věčně seděti, pak věru milý příteli, běží mně mráz po zádech a musím se ti k tomu otevřeně přiznati, že při takovéto vyhlídce na nebeskou blaženost a na nebeské radosti se mi zdá, že bych byl jako chudobný rolník na zemi mnohem šťastnější, nežli nyní při vyhlídce v nebi. Jelikož jsem však již jednou v nebi, budiž to Bohu obětováno, nejlepší zde jest to, že se tu nemůže hřešiti.“

Sluha praví; „Já již vidím, že jsi s nebem nespokojený, co tedy mám s tebou dělati? Kvůli tobě nemůže přece být nebeský řád porušen!

Host praví; „Milý příteli, já jsem také jednou na zemi slyšel, a také na pomalovaných obrazech viděl, jak blažení klečí v oblacích a nepřetržitě pohlíží na Boha, zde však je to zahrada, kde tedy jsou ta oblaka?

Sluha praví; Milý příteli, pozoruj jen poněkud jasněji půdu, a velmi brzy zpozoruješ kyprý podklad, myslíš snad, že to je půda zemská? Pohle´d jen sem, já se dotknu poněkud půdy, a ihned se přesvědčíš, že se všichni nacházíme na nebeských oblacích.

Hleďte, sluha odsune trávu poněkud na stranu, a náš host k svému nemalému údivu spatří, že tento podklad je skutečně jen zcela lehký oblak, a takto se přesvědčiv, obrací se ihned s následující otázkou k sluhovi; Milý příteli, je-li zde tato půda takto velice kyprá, nebylo by tedy také možné, že by se mohl někdo při poněkud svémocném nemotorném pohybu zcela propadnouti? A kdyby toto bylo možné, kam by padl? Nenachází se snad pod námi přece jen očistec?

Sluha praví; Milý příteli, o to se naprosto neobávej, neboť ty jsi přece nyní nadmíru duch a tato půda jest pro tebe tak pevná, jako byla kdysi země pro tvé tělo.“

Host praví dále; „Milý příteli, dovol mně ještě jednu otázku; jest tato půda jen zde v oblasti tohoto stolu tak pevná, anebo má všude stejnou pevnost? Sluha praví; „Milý příteli, proč se tážeš na to, do čeho ti nic není? Zde kde prožíváš svou blaženost vidíš přece dobře, že půda je na věky dosti pevná, do daleké zahrady beztoho nesmíš vystupovati, proč se tedy staráš o její pevnost! Ježto však ses mně již tázal, řeknu ti na to ihned, že zahrada má všude stejnou pevnost, jinak by nás nenesla, když ustavičně ze všech stran svíráme a sem přinášíme hojné ovoce pro tuto věčnou tabuli.

Host se konečně uspokojí, a sluha se chce vzdáliti, avšak našemu hostu právě něco napadá, proto prosí sluhu ještě o slovo a praví: Milý příteli, protože jsme již jednou o lecčems hovořili, rád bych se tě tedy ještě otázal, avšak zcela mezi námi řečeno, co by se zde mohlo člověku státi, kdyby snad příliš dlouhým seděním rozmrzelý povstal a chtěl udělati malý pohyb přes tyto nádherné nivy?

Sluha praví nestalo by se tu právě nic, avšak ty přece víš, že by Bůh nerad viděl, kdyby byl nějaký blažený duch nespokojen s jeho uspořádáním. Co by se ti tedy mohlo státi, to bych ti ovšem nemohl říci, avšak tolik je jisté, že tvé prázdné místo by bylo ihned obsazeno, a musel by se pak posaditi dále dolů. Ostatně však milý příteli, já vidím, že jsi během naší celé rozmluvy sotva jednou pohlédl na trojici a praví se; Budete nepohnutě na Boha zříti!

Host praví milý příteli, toto vše jest správné a pravdivé, avšak hleď má celá bytost touží nyní mocně po zcela jiné svobodě a možno-li také po nějaké činnosti, neboť u Boha ti musím říci; Tak jako je to nyní, nevydržím to již ani okamžik, neřkuli teprve věčnost!“

Nuže hleď, náš host se zvedá a utíká seč může odtud, a jak také snadno vidíte, jeho příklad nachází napodobitele. Sluhové se pustí za nimi a až je dohoníme je také my a budeme tu konati další pozorování a uvidíme jak tato věc zakončí a pro dnešek tedy dosti!

Kapitola 50 (125)

1.2.1843 od 16,30 do 18,45 hod.

Naše společnost se odváží opustiti stůl a bude vyléčena od svých světských snů o nebi. Příklad neudržitelnosti tohoto hmotného nebe. Láska k dívce.

Nuže hleďte, již jsme pohromadě, hleďte dále kterak uprchlá společnost dospěla na konec velké zahrady. Tato zahrada jest tu obehnána průhlednou zdí, která je sice jak se zdá a můžete se ve své mysli přesvědčiti svým jevem velmi krásnou ozdobou pro tuto zahradu, avšak právě svou průhledností má při sobě to osudné, že se skrze ni vidí dolů do strašné propasti se zahradou. Naší hosté by tedy byli učinili ještě další pokus s útěkem a s přelezením této ne zrovna příliš vysoké zdi. By také nebyly velké obtíže, avšak tato osudná, nám již známá okolnost jim brání v takovém počínání. Proto spatřujeme celou naši společnost, zcela zaraženou státi u zdi a žádný nyní neví , co by měl dále činiti. Jak zároveň však také vidíte, blíží se k nim také již několik sluhů, a jejich vůdce se blíží k poněkud plaché společnosti a oslovuje ji takto: „Milí přátelé a bratři „co jste to učinili? Společnost odpovídá; Odpusťte nám milí přátelé, neučinili jsme nic jiného, nežli co jsme v sobě pocítili jako nutnou životní potřebu a z této naší nejvnitřnější životné potřeby tě můžeme ujistiti, že s tímto nebem, následkem až příliš dobře známé nám okolnosti nemůže to být úplně správné a proto jsme také učinili tento pokus s naším pohybem.

Prvý sluha praví; „Uznáváme sice, že dlouhé sezení a stálé jedení jakož i neustálé nazírání na vaši božskou Trojici muselo vás začít nuditi avšak rozpomenete-li se opět na svůj život, tu jste se přece do poslední hodiny za nic jiného nemodlili, nežli za „věčný pokoj“ a za věčně svítící světlo“, a abyste mohli také u stolu Abrahama, Izáka a Jakoba v říši nebeské se nasycovati „tváří v tvář Boha zříti, který tu přebývá ve věčně nepřístupném světle. Jestliže se vám to vše do poslední písmeny splnilo jak vám to tedy může být nevhod?

Řečnící host poté praví; Milý příteli! Chci k tobě promluviti jménem celé společnosti a proto nás co nelaskavěji vyslechni! My jsme na Zemi pevně a neochvějně věřili všemu, co nám naše církev předkládala věřiti, a při tom jsme si mysleli; Kráčíme-li poctivé mysli přesně podle nauky této církve, jsouce činni ve víře podle lásky víru oživující, tu nemůžeme nikterak chybiti, neboť se nám přece vždy hlásalo, že tato církev nemůže blouditi a chybiti, protože je ve stálém vlastnictví Ducha? Nuže hleďte, my jsme sice správně dosáhli toho všeho, jak nás církev učila, a jak jsme tomu vždy také pevně věřili.

Avšak žel teprve při dosažení toho všeho v co jsme věřili, vzšlo nám jiné světlo a následkem tohoto světla jsme přišli nyní k domněnce, že musí být někde nějaké jinak utvářené nebe, neboť toto nebe, v němž se nyní nacházíme, není v doslovném smyslu a významu slova nic jiného nežli naprosté vězení. Co prospívá věčný, dobře pokrytý stůl, co ono věčné nazírání na tři božské osoby, není-li toto vše na věky vůbec žádné změně příjemně podrobeno? A pak dovol mně milý příteli to věčné sezení!Tato myšlenka by musela časem každého sebe zaujatějšího ducha uvésti v zoufalství.

Musíme ovšem doznati, že sezení nepůsobí člověku bolest jako tomu bylo na Zemi. Také není zrovna příjemné ustavičně v nadmíru krásné a zbožné společnosti, také oko bývá při pohledu na božskou Trojici vždy co nejpůvabněji povzbuzováno. Pokrmy a nápoje chutnají tak dobře, že nejsou protivné ponebí i žaludku, tu a tam slyšíme od velké stolní společnosti také velmi líbezné příjemné zpěvy, které se co nejpůvabněji ucha dotýkají.

Hle toto vše by bylo v pořádku. Avšak k tomu všemu si přimysli příteli tu strašnou věčnost a chováš-li jinak v sobě lidský živý pocit, musíš se až do nejvnitřnějšího základu zhroziti, neboť toto je přece, jak se na Zemi říkalo, logicky správné, neboť život je volná pohybující se síla. Hle tuto sílu pociťujeme v sobě, a přece máme přes tento živý pocit věčně u stolu seděti! Nebyl by to stěží vyslovený rozpor s pojmem života?

K tomu zde musím poznamenat a také ještě uvážit své zkušenosti, které jsem učinil na světě. Já myslím, že velmi snadno poznáš nepřirozenost tohoto nebe pokud se týče lidského pocitu. Když jsem ještě jako mladý as třicetiletý muž, kráčel pln síly po světě, setkal jsem se jakoby náhodou s děvčetem, toto děvče mě připadalo tak nebesky krásné, že jsem si v srdci řekl; Bože můj a Pane můj! Kdybys mě dal toto děvče za ženu, byl bych tím více blažen, nežli kdybys mně nebe k volnému vstupu otevřel! Také jsem si v srdci sám ihned přísahal a řekl: Tento nebeský anděl se musí státi mou ženou! Po této přísaze jsem vynaložil veškeré úsilí, abych ji dostal. Stálo mně to velmi mnoho námahy a úsilí, avšak čím více jsem musel o tohoto pozemského anděla bojovati, tím blaženěji jsem si při tom vždy ve svých pocitech myslíval, že je moje, ba má citová fantazie šla tak daleko, že jsem si představoval, že kdyby tento ženský anděl stál věčně přede mnou, a mohl jej jen stále od nohou až po hlavu pozorovati, nemohl bych se jím věčně nasytiti!

A hle, po mnohých trpkých, as dvě léta trvajících bojích se tento ženský anděl stal skutečně mou ženou. Skutečně v prvé době jsem sotva sobě samému věřil, že jsem skutečně oním šťastným, jenž nyní může nejblaženějším právem tomuto andělu říci; „Má milovaná ženo!“ Neboť byl jsem příliš šťasten, avšak hle as po dvou létech byl mě tento anděl něčím tak obyčejným, že mně to nezřídka stálo značné sebe zapírání, abych aspoň kvůli slušnosti a cti zůstal u ní doma. S počátku jsem byl také v srdci tak žárlivý, že bych se byl ohradil i proti skutečnému andělu z nebes, kdyby se byl odvážil přiblížiti se k mému nadpozemskému ideálu, avšak po dvou letech musím se ti k své vlastní hanbě přiznati, byl jsem nezřídka rád, když můj ideál nebes dostal tu a tam nějakou návštěvu a já při tom získal čas, abych si trochu vyšel do volné božské přírody.

A hle, nyní jsem si již myslel; Můj Bože a Pane; bude-li to jednou taky v nebi, pak to nebude potřebám člověka odpovídati, nicméně jsem si při tom myslel; Je-li nebe také snad věčně jednostejné, pak Bůh jistě zmodeluje pocity nesmrtelného ducha tak, že mu pak to věčně jednostejné přece jen bude působiti věčnou nevyslovitelnou slast. A nyní jsem také já okusil sku-

tečné nebe, a pravím tobě, že se mně nedaří ani o chlup lépe, ba naopak hůře, nežli se mně vedlo v mém nebo pozemském. Neodstraní-li mně Pán z mého těla osudný pocit dlouhé chvíle a zejména při této vyhlídce věčné jednostejnosti, pak by mě bylo mnohem lepší, kdyby mně opět na Zemi se nechal státi, věčným drvoštěpem, neboť milý příteli, ještě jednou řečeno, pocit pokud se týče věčného trvání všeho toho, co zde se prožívá a při tom ani nejmenší změny jest něco strašného!

Nyní suď ty podle této mé nouzové řeči, a čiň tu s námi co chceš, ke stolu se však již nedám přivésti, dělej co dělej, spíše se budu v této zahradě věčně potulovati a budu-li míti hlad, budu na těchto stromech sám nasycení louditi, avšak jak bylo řečeno, jen ne již ke stolu!

Musím ti také říci, že mně vzpomínky na činný život na zemi způsobují zde věru větší potěšení, nežli celý ten nebeský stůl, vyjma rozumí se samo sebou, nazírání na božskou Trojici, o čemž se sice dá také něco říci, avšak tento předmět je až příliš svatý, a my nejsme hodni, abychom se blíže o něm vyslovovali, proto posuzuj jen toto a jednej podle toho!

Kapitola 51 (124)

3.2.1843 od 16,45 do 19,30 hod.

Pokračování v léčení k osvobození těchto poctivých snaživců o nebe od jejich mylných konstrukcí a očekávání nebeské blaženosti. Doznání naivních myšlenek při sloužení mše svaté. Vysvětlení tohoto jevového nebe. Trojbožství. Já a Otec jedno jsme. Činné nebeské království ve všech podobenstvích evangelia. Poukázání na jediného vykupitele Ježíše. Pána nebes a Země. Pravá Trojice .Neodpustitelnost hříchu proti Duchu svatému osvětlena. Láska milost a slitování Páně.

Sloužící praví; „Milý příteli, rozumím ti zcela dobře, co mně chceš říci, jen však nechápu proč jsi si za svého tělesného života neučinil o nebi žádné jiné představy, ačkoliv jsi nezřídka četl knihy Pavlovy. Řekni mě co jsi tedy myslel při tom, když jsi četl „Jak strom padne tak také zůstává ležeti? „ Ty krčíš rameny a nevíš co bys mně měl odpověděti, já však ti pravím, že strom nemá právě tvou víru, a nepraví jinými slovy nic jiného nežli; Jak věříš tak se s tebou stane! Neboť jaká je víra, takové je také poznání, jaké je poznání takový je také popud činnost z něho, jaký je však popud k činnosti, taková je také láska, která jest pak nejvlastnějším životem ducha.

Hleď, vy jste tedy všichni věřili v nebe, jaké jest nyní před vámi a podle toho jste také poctivě jednali, abyste tohoto nebe dosáhli, a jak tedy strom po náplni z pozemského života padl do poznání duchovního, tak také leží. Já vám nemohu dáti žádné jiné nebe, nežli jaké jste si sami dali, v Písmu jest psáno: „Království nebeské nepřichází s vnější okázalostí, nýbrž jest uvnitř ve vás! Tak jest také toto přítomné nebe výplodem vaší ve vašem nitru založené víře. Co tedy nyní chcete podle toho dělat? Mohli byste svou víru ze sebe odstraniti? Mohli byste se snad státi luterány, anebo dokonce čistými evangelíky?

Host praví; Milý příteli! Od toho nás chraň. Trojice, neboť by nás to mohlo nakonec přivésti do pekla!

Sluha praví; Budiž a co tedy chcete? Nezbývá vám tedy nic jiného, nežli abyste se zde na věčné časy časů v nejúplnějším klidu chovali.

Host praví; Milý příteli, což kdybychom se museli vrátiti opět dolů, kam jsme přišli ihned po smrti? Tam by mě bylo mnohem příjemněji, a chtěl bych tam učiniti vše, cokoli by mně bylo jen přikázáno. Krátce a dobře za jen skromnou stravu vykonal bych jakékoliv práce ve prospěch ostatních, toto by mě bylo jak pociťuji neporovnatelně příjemnější, nežli to věčné sezení zde.

Sluha praví; Ano milý příteli, toto vše chápu docela dobře jako ty, jen však nechápu jak jsem se ti dříve již zmínil, proč jsi nemohl na světě dospěti k žádné lepší představě o nebi, a to tím spíše když ses nezřídka v dosti dlouhé protáhlé mši v sobě samém strašně nudil, a nezřídka jsi s velkou touhou čekal na ono; „Ite missa est.“

Host praví! Ó, milý příteli, přiznávám se ti že jsi to navlas uhodl, tak se mně velmi často dařilo, a také jsem se vždy z této chyby přesně vyzpovídal, a nemohl jsem ji však nicméně ze sebe vyzpovídati. Duchovní mně to vysvětloval jako zlomyslné působení ďábla a já jsem se

s velkým sebezapřením přemáhal, abych si svatou mešní oběť představoval co nejpříjemněji, žel však, veškerá má snaha byla marná. Modlíval jsem se sice z jedné dobré mešní knihy všechny modlitby a proto jsem se během mše bavil tak dobře a tak zbožně, jak jen mě bylo možno, avšak nemohl jsem to přivésti tak daleko, aby mně na konci bylo líto, že je mše již u konce, nýbrž potají jsem se vždy radoval, když jsme šli z kostela. Za letních dnů nebylo právě horko, a když také dobrá sborová hudba provázela oběť svaté mše, ještě to ušlo, avšak v zimě, milý příteli, musím se ti upřímně vyznati, jsem ji nezřídka považoval za jakýsi od hříchu očišťující očistec, nejméně tedy za nějaký stupeň nebeský. Že jsem si však takovou jednostejnost představoval na Zemi snesitelnou, a tak také i monotonii nebe, v něž jsem věřil, jak nás ji učili, mělo svůj důvod asi v tom, že sem se s podobnými monotonními představami nacházel ve světě, v němž jsem se však přece jen stále střídají všelijaké zjevy a vlastní činnost.

Avšak zde, kde všechna taková změna jest jakoby zničena jedním rázem, zde kde není moci, není co dělati, kde je věčná zahálka, ustavičný jednotvárný pohled, hle tu je tedy našinci teprve nápadná vlastní skořápka a proto tě prosím, přimluv se za nás u Abrahama, Izáka a Jakoba, buď aby nám dali nějakou práci, anebo aby nás opět jak bylo již poznamenáno, pustili do dolní krajiny, kde bychom snad mohli přece jen dostat nějakou práci, neboť takto na žádný způsob nevydržíme.

Sluha praví; Ale co žádáš, co zde tedy chceš dělati? Co dole, cožpak jste již na Zemi neuvěřili a neříkali, že Pán Bůh Cebaot je všemohoucí Bůh, a že služby lidí nepotřebuje, jen na světě je nechává ze Svého velkého slitování pracovati, aby si zasloužili nebe. Zde v Jeho říši je pak s každou prací konec! Hle taková byla rovněž vaše víra, co však chceš zde vedle božské všemohoucnosti dělati? Bude snad ona tvé služby potřebovati?

Host praví; Ó, milý příteli, věř mě, já nyní poznávám svůj velký omyl, a otevřeně se ti přiznávám, že my se zde vesměs všichni nacházíme v opravdovém trestném nebi, neboť z této tvé otázky jsem to nyní úplně poznal! Nechal-li nás Pán na Zemi pracovati z pouhého slitování, abychom si zasloužili nebe, pak opravdu nenahlížím, proč by mělo Jeho milosrdenství, Jeho nekonečná láska a dobrota právě v nebi končiti.

Milý příteli, já ti čtu na čele, že máš za lubem něco jiného, proto tě všichni co nejsnažněji prosíme, abys nás dále nezdržoval a sdělil nám opravdovou vůli Boží. Chceme vše učiniti a ve všem se podrobiti, jen nás již nepřiváděj k tomuto doslovnému smyslu slova nadmíru dlouhému a tedy nadmíru nudnému stolu, neboť věru, já pro svou osobu bych chtěl raději, kdyby to bylo možné, zemříti a tedy také přestati existovati, než abych se podobal nějakému žravému polypu na dně tohoto nezměrného moře světla!“

Sluha praví; Milý příteli a bratře! Hle teprve nyní jsi zralý, a já mohu tobě a vám všem zvěstovati pravdu, a tak tedy poslyšte;

Toto nebe které zde vidíte, není vlastně nic jiného nežli zjev vaší mylné víry. Trojice kterou vidíte, představuje vrcholný bod vašeho omylu. Jak jste mohli kdy mysleti, že by tři bohové nakonec přece byli jeden Bůh? Že každý z těchto bohů koná něco jiného, a že nicméně tito tři jsou úplně jediné podstaty a přirozenosti? Dále, jak jste si mohli představovati nějakého lenivého boha, jenž přece byl nejčinnější Bytostí od věčnosti?

Hleďte, z toho důvodu jste si pak také představovali život zahálčivý, věčný, neuvážívše, že život je činnost, kterou Bůh ze své činnosti síly vdechl všem Svým živým tvorům.

Cožpak neučil Pán na Zemi, že On a Otec jsou úplně jedno? Zda nepravil; „Kdo vidí Mne vidí také Otce? Neřekl také; „Věříte, že Já v Otci a Otec ve Mně jest? Hleďte, toto vše by vás přece bylo mohlo velmi snadno přivésti na myšlenku, že Pán jest jen Jeden a tedy také jen Jedna Osoba, nikoliv tedy nějaký trojbůh, jak jste si jej představovali.

Vy mě ovšem řeknete; Milý příteli, ty přece víš jaká pouta byla naší víře přiložena, nemohli jsme nic jiného poznati, nežli jen to, čemu nás pod všelikými výhružkami o věčných trestech v pekle a naopak zase pod stále neurčitým vychvalováním nebes učila církev a že se vždy připojovalo; Oko nevidělo, ucho neslyšelo a na mysl žádného člověka nepřišlo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují!

Ó, přátelé a bratři! Toto vše vím velmi dobře, vím, že jste byli oklamáváni a uváděni do velkého omylu, proto se také dostavil dnešní vás osvobozující okamžik, v němž máte poznati Boha a pravé nebe.

Četli jste ve slovu Páně, pod jakými formami líčil Pán království nebeské! Budete-li jakoukoli formu jen poněkud zkoumati, musí vám jako blesk v očích zasvitnouti, že Pán nehlásal nikdy nějaké zahálčivé, nýbrž za všelikých forem jen nadmíru činné Království nebeské.

Proto se nyní také obraťte na jediného Pána Ježíše Krista, neboť On jediný jest Bůh a Pán nebes i Země.

Obraťte se však k Němu ve vší lásce a ihned v Něm a z Něho v sobě také naleznete a pak co nejjasněji uzříte pravé učení věčného života.

Tato Trojice musí však ve vás úplně zaniknouti, abyste poznali pravou Trojici, kterouž jest **láska, moudrost a z nich účinnost v jediném Pánu Ježíši!**

Nemyslete, že při křtu Kristově se zjevila božská trojosobnost, neboť toto vše byl jen Pánem dopuštěný jev, aby lidé v onom Jednom Pánu poznali úplnou všemohoucnost s úplnou božskostí. Neboť tehdy skutečně moudrost Boží jako Jeho věčně z lásky vycházející slovo přijalo na sebe tělo, a slulo Syn Boží, což znamená tolik jako; Moudrost jest plod lásky tak jako světlo z tepla, a viditelná podoba nad Synem znamenala jevově jen to, že věčná nekonečná Boží síla sice vychází jako moudrost z lásky, nicméně však působí skrze moudrost, a vyvolává tedy účinky jako teplo slunce v šířícím se světle.

Jestliže nyní toto vše chápete, pak také snadno pochopíte, že v Pánu, jakožto veškerém nekonečném Světle moudrosti, musela tedy být také přítomna veškerá nekonečná láska, jakož i z obou veškerá nekonečně božská účinnost. Neboť takto přece praví Jan; „V Kristu přebývá plnost Božství, a rovněž také praví; Na počátku byl Bůh, Bůh byl Slovo a to Slovo bylo u Boha, slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Vy sice pravíte, že to bylo takto; Na počátku bylo Slovo, Bůh byl Slovo, neboť Slovo bylo u Boha a Bůh byl ve slově. Toto je vše jedno, neboť Bůh a Slovo jest Jedno a Totéž, jako Syn a Otec. Aneb pravíte-li, Slovo a Bůh, je rovněž tak jedno jako Syn a Otec, není tu jedno dříve nežli druhé, neboť Otec a Syn, anebo Bůh a Slovo aneb láska a moudrost jsou od věčnosti úplně jedno, proto také můžete text z Jana točiti jak chcete, má jeho svědectví vždy jeden a týž smysl, totiž že Pán jest Jeden, jak Otec, tak Syn a tak Duch!

Vy pravíte jak podle toho rozuměti tomu, že Pán označil hřích proti Duchu svatému jako neodpustitelný. Toto jest přece snadno pochopitelné, kdo tu bojuje proti božské lásce, toho božská láska uchopí a napraví, a kdo tu bojuje proti božské moudrosti, tomu božská moudrost podobně učiní, řekni mně však kdyby existoval pošetilec, jenž by se vážně vzepřel, proti nekonečné božské moci a síle, jaký jiný osud ho může potkati nežli že ho nekonečná Božská síla rovněž uchopí a odvede ven do nekonečna, v němž bude míti zoufale dlouhou zpáteční cestu, aby se opět možno-li přiblížil Boží lásce a Božímu slitování. Hle vše toto činí tedy vždy jen jeden a týž Pán, a ukazuje se každému člověku, jak tento člověk chce. Kdo se tedy chce pustiti v zápas s Jeho Silou, tomu dá Pán okusiti, jak chutná Jeho všemohoucnost naproti malomoci tvora! Nemysli si však, že Pán takového pošetilce odsoudí a zničí, neboť to vše koná Pán ze Své nekonečné lásky, aby nikdo nebyl ztracen. Toto nyní v sobě uvažte, a já pak opět přijdu a povedu vás tam, jak to v sobě poznáte a naleznete!“

Kapitola 52 (125)

6.2.1843 od 16,15 do 18 hod.

Pokračování. Tato společnost bude nyní ponechána sama sobě k strávení této pravé stravy. Pokyny o vnitřních duchovních pochodech. Pravá chudoba v duchu. Nebezpečí slepého skepticismu, sloužící zdánlivě pochybil, protože vyslovil text z Pavla jakoby z Jana. Následky toho pád zpět, pochybnost, vysvětlení nedorozumění.

Nuže pohleďte také vy! Sluhové se vzdalují a naše společnost dává hlavy dohromady. To znamená v duchovnu; Býti jedné mysli? O čem nyní rokují? Jen malé strpení, ihned to uslyšíme. Ten, jenž dříve mluvil se sloužícím nejvíce a kdysi byl na světě rolníkem, nyní také brzy vynikne a učiní celé této společnosti návrh. Už byste ho mohli poslouchati, avšak pravím vám; To se v duchu nemůže tak náhle státi. Poznávání ducha v jeho nejčistším a nejdokonalejším stavu jest sice pro vaše pojmy neuvěřitelně rychlé, avšak poznávání nějakého nejdokonalejšího ducha je zato tím namáhavější a pomalejší. Vy se tážete proč to? To lze přece velmi snadno

pochopiti, je to proto, že duch nemá nic, po čem by mohl sáhnouti, je to proto, že duch nemá nic, nýbrž veškeré jeho vlastnictví je jeho nitro. Dokonalý duch má také ono dokonalé dobré a pravdivé v nekonečně velkém nadbytku v sobě, proto jest jeho poznávání ve všem duchovně skutečně pravdivém a dobrém neuvěřitelně rychle. Avšak nedokonalý duch nemá v sobě nic než mylné, a má-li tedy učiniti pokrok v dobrém a úplně pravdivém, musí se nejprve chápati toho, co je v něm mylného, toto mylné v sobě jako takové poznati, potom ze sebe odstraniti a tím pak do velké chudoby upadnouti, aby se stal opravdu chudým duchem! Teprve s touto chudobou aneb úplně duchovní prázdnotou co do pojmů se osvobozuje božská jiskra, která jest v lásce činné dobro začíná se stále víc a více šířiti a potom dřívější duchovní prázdnotu novým světlem naplňovati, teprve v tomto světle přichází pak duch k stále dokonalejšímu a dokonalejšímu poznání. A tak tedy vidíte, že to naši společnost stojí dosti velkou námahu, aby se uvolnila od toho zřeného obrazu nebe.

Vidí stále ještě vše to, co viděli na počátku. Toto však potvrzuje, že své poznání čistě pravdivého a dobrého dosud o mnoho nezměnili. Rádi byste nyní věděli, jaký toho je asi důvod, když sloužící dal celé této společnosti pravdu jak říkáte řádně pocítit?

Pravím vám, tu záleží často na malé věci, neboť všichni tito katoličtí nebeští hrdinové nejsou v podstatě nic jiného nežli slepí skeptikové. Skepticismu jest však u člověka to, co jest stromu červotoč, není třeba více, nežli jediného vytrvávajícího bodu. Tento bod se pak stává neobyčejně hojně reprodukujicím škodlivým hmyzem co se týče pravdy, která nakonec zahubí celé velké lesy stromů a poznání.

Vy se tážete řka: Milý příteli, v čem tedy spočívá tento nebezpečný bod u této společnosti?

Tento bod jest o sobě sice sotva hodný povšimnutí, avšak skeptik, jenž ohledává všechna vlákna stromu života a stromu poznání, klade tento nepatrný bod po nadmíru zvětšující mikroskop a v tomto nepatrném bodě objevuje celé hory nerovností, které se pak ovšem nedají s přirozeně zřeným povrchem živého dřeva dobře spojiti.

Příčina pak spočívá v tom, že tito skeptikové jezdí se svým rozumovým mikroskopem stále na tomto nepatrném bodě, avšak žádnému nenapadne aby nařídil mikroskop svého rozumu přes hranice tohoto bodu, aby tím viděli, jak se jim tento tak nerovně připadající bod spojuje s ostatním dřevem života.

Abyste však nyní seznali, v čem tento bod záleží, upozorňuji vás na to, že totiž sluha co do zevnějšku uvedené texty zpřeházel. Opravdu jste slyšeli hned během rozmluvy, sluha vzal však zdánlivě text z Pavla a vyřkl jej z Jana. Ježto však řečníku a několika členům této společnosti kteří jsou dosti zběhlí v Písmu, to ihned napadlo, to je tedy také hlavně důvod proč dali hlavy dohromady.

A náš řečník jim ihned potají poznamenal řka; „Milí blažení přátelé! Kdyby tento sluha v božské pravdě byl úplně doma, pak by tak snadno nezaměnil Pavla s Janem, takto však zřejmě vyřkl něco z Jana, co vyslovil jen Pavel, a tento bod mně postačí abych poznal, že tento náš sluha není ve vlastní božské pravdě doma, a tak bude asi velmi značná potíž se všim co promluvil.

Jsem totiž toho mínění, že toto nebe jest sice úplně pravé nebe, jen co se týče tohoto stolního zajetí tu po vypravování a dokazování tohoto sluhy myslím, že to je jen jeho neuvážená domněnka. Jsme svobodni a můžeme jíti ke stolu kdy chceme, avšak ať se v této krajině pohybujeme jakkoli, jsem toho mínění, že onen nadmíru velký a nádherný palác tamto ze velkým a dlouhým stolem smíme si zajisté také volně prohlédnouti a dokonce snad i obývati, neboť Pán přece pravil; V říši Mého Otce mnohé jsou příbytky! Bude tedy také v tomto nadmíru velkém paláci asi nekonečný počet příbytků, anebo jest asi ještě nesčíslný počet takových paláců. Proto myslím, že bychom již neměli na našeho ve svatém Písmu obeznalého sluhu již vůbec čekati, nýbrž bychom se měli podle našeho volného dobrozdání a libosti odebrati k onomu velkému paláci. Neboť zde přece nejsme již s to hřešiti, proto tedy můžeme také činiti co chceme, neboť jest přece jistě lépe být s jasným vědomím již v nebi, nežli přijíti podle poněkud za vlasy přitaženého mínění našeho sluhy do nějakého opravdového nebe selského. Nemělo-li by to být správné nebe, mohli bychom snad za to když nám na světě nebylo nikdy nějaké jiné nebe ukázáno? A má-li se zde jak jsme se na světě učili, díti vše nadmíru spravedlivě, jak tomu také nepochybně jest, pak bych rád věděl z jakého důvodu jsme byli po nějakou dobu šizeni nebem pravým, vždyť jsme přece věřili vždy v nebe pravé a opravdové, nikoliv zdánlivé a šibalské. A

bylo by opravdu od nás dokonce hanebné, kdybychom měli přisuzovati Bohu, že nás tímto nebem jen šidí a má za blázna, a tak tedy pojďme jen zcela odvážně kupředu!

Pohleďte nyní, kterak tento bod červotoče napadl celý dřívější les dobrých poznatků a naší skeptikové přešli opět zcela do svého dřívějšího omylu. Vy se zde ovšem tážete řkouce; „Proč to tedy sluha učinil?“ Pravím vám; Sluha v ohledu duchovním mluvil správně avšak naši mylní skeptikové neposunuli svůj rozumový mikroskop před bod pochybnosti, aby byli mohli poznati dobrá spojení vedlejší.

Pozorovali jste asi, že sluha onen text apoštola Pavla úplně nevyslovil a pojem „podstatný“ vynechal. Hleďte, to je tedy velmi důležitý spojovací bod. Tento spojovací bod jest právě také to, co chybí této celé společnosti a takový spojovací bod jest právě účinná láska z čisté víry v jediného Pána.

Nyní hleďte, celý Jan, jenž značí vnitřní živé slovo anebo lásku k Pánu, jest zahrnut v nebeském smyslu v textu vysloveném sluhou a podává správné světlo pokud se týče Pána Samého.

Pavel však pojímá toto živé světlo, jenž jest láska Páně v Janovi, z tohoto důvodu praví také Pavel; „Nyní již nežiji já, nýbrž Kristus ve mně žije!“ Jest tedy sluhou uvedený text úplně z celého Jana a nemůže být od Pavla, protože této celé společnosti chybí ještě ono podstatné lásky k Pánu. Co se týče dalšího tohoto důležitého pojednání o tom budeme uvažovati po boku této společnosti příště.

Kapitola 53 (126)

7.2.1843 od 16,15 do 19,15 hod.

Naše společnost kráčí na cestách za objevy směrem k paláci. Překvapení. Oddělení propastí. Pokračování radikálního léčení z tohoto zdánlivého nebe. Izolování, velké klouzání. Dolinou do moře, jízda člunem k zelené zemi, kde na ně čeká známý sluha.

Nuže hleďte, celá společnost kráčí podle svého rozhodnutí podél zdi k paláci. Avšak nyní dejte pozor, ihned se objeví hlavní scéna, neboť tato společnost narazí brzy na rozsedlinu, která se táhne zcela směrem ke stolu. Tuto rozsedlinu nebude moci nikdo překročiti, pohlédne-li však někdo dolů do rozsedliny, uvidí kterak mu zeje vstříc strašně hluboká a temná propast.

Nuže hleďte, společnost se již blíží k tomuto zmíněnému místu. Onen výmluvný vůdce jest prvý, ještě několik kroků a hleďte, on již odskakuje zpět a křičí; „Ale proboha co je to? Pohleďte jen sem to je propast, jako přímo do pekla! Ne až se opět s naším sluhou sejdu, oznámím mu co nejsrozumitelněji, jak je důkladně znalý tohoto nebeského zeměpisu. Neprohlásil dříve, když za mnou ještě u stolu pohnul poněkud oblačnou půdou, že tato zahradní půda jest všude stejně pevná? A nyní k našemu největšímu úžasu zde vidíme tuto strašnou propast!

Jiný přistupuje ze společnosti k řečníku, a tváře se zcela moudře praví; Bratře nekřič tak, neboť jinak by ti mohl sluha říci, že jsi svatého Písma velmi slabě znalý. Hle tady já si dovedu mnohem lépe poraditi, to je jistě ona propast, kterou kdysi bohatý hodovník mluvil v pekle s Abrahamem v nebi, a prosil ho o kapku vody a ještě o jiné věci. Tato propast tu tedy jistě byla ponechána ne věčnou památku. A jelikož přes tuto propast na druhou stranu nemůžeme, což pro nás „blažené duchy“ zní ovšem poněkud podivně půjdeme opět po naší cestě zpět a přiblížíme se zcela nepozorovaně ke stolu.

Dřívější řečník praví; Bratře, máš pravdu, bude tomu jistě tak, a tak jsem také já jako všichni odhodlán, této rady následovati. Hleďte, společnost se opět obrací a odchází. Avšak pohleďte sem na jednu opětnou velmi osudnou skutečnost, také za nimi se vytvořila propast a tak naše ubohá společnost stojí nyní jako mezi dvěma ohni, a zbývá ji sotva několik sáhů široký ostrov, po kterém se může pohybovati ke stolu.

Avšak nyní poslyšte našeho hlavního řečníka, co praví při spatření této druhé propasti, jeho slova zní; Oho pro Pána! Copak je to ze nebeské taškářství? Tak to v nebi chodí? To není nic jiného nežli tajná zlomyslnost našeho slavného sluhy, z nějakého tajného úkrytu vyslechl asi naši rozmluvu, potom nějakými duchovními k službám mu jsoucími kouzelnými prostředky vytvořil tyto propasti a my zde nyní stojíme, jak praví úsloví na Zemi, jako hloupý vůl u hory. Také

se však nedá ani viděti, já myslím, že on jistě již zdaleka cítí, co je s námi. Věru kdyby k tomu nyní přišla oprátka, mohl bych na něho dokonce sáhnout svým nebeským ramenem. Tyto dvě propasti jsou zde přece jen něco hrozného! Kdybychom nebyli dosti opatrní, ležel by jistě ten či onen bůhví kde, tam dole! Milí přátelé, praví dále, a nyní nebeští bratři a sestry! Již dříve jsem se vyslovil a také zcela pevně při tom zůstávám, že toto celé nebe není nic jiného, nežli šibalství. Sluha nás všechny napálil, napáleni jsme naší procházkou a tedy také všemi svými nebeskými nadějemi, nescházelo by nic jiného, nežli ještě malá propast napříč a seděli bychom všichni v nejkrásnějším nebeském pepři!“

Jiný jemu praví; „Bratře, bratře, nemluv tak nahlas, neslyšel jsi na Zemi staré úsloví; „Řeč o vlku a vlk za humny!“ Dovolil-li si náš sluha s námi již tuto dvojí řeč, mohlo vy ho také snadno napadnouti, že by také učinil ještě škrt přes náš stolní účet, proto si myslím, že bychom se měli zcela klidně a pokorně odebrati ke stolu na tomto ostrově, jinak by se mohlo velmi snadno státi, že nám všem zde bude dána malá nebeská hladovka. Neboť jsme toho mínění, že nelze-li vlastně v nebi hřešiti, nebude snad také zcela správné a své újmě jednati a tak by bylo snadno možné, že v nebi je snad pro neposlušné duchy také jakýsi druh nebeských trestů, o nichž žádný smrtelník sice nic neví, protože jak ty a všichni víte, nemohli jsme se na Zemi nikdy nic určitého dozvěděti, a proto se tedy musíme zde s jeho zřízením blíže seznámiti. Jsem toho mínění, že bychom měli zde před tváří nejsvětější trojice probuditi malou lítost, aby nám tento přestupek byl odpuštěn.

Hlavní řečník praví; „Milý bratře! Ty nemáš zrovna nepravdu, avšak mně to zde připadá, jako kdysi staří Římané bájili o tak zvané Scylle a Charybdě, a tak jsem toho mínění, že při tomto utváření nebe nebude možné na žádné straně mnoho získati. Budeme-li zde nuceni zůstati, pak nás tu čeká věčný hlad, a dostaneme-li se ke stolu, pak to znamená věčně sedět a věčně jísti a píti, proto myslím, že kdo z vás má chuť vrátiti se ke stolu, ať se pokusí o štěstí, předpokládajíc, že nenarazíme na žádnou příčnou propast, já však zůstanu zde, a dříve nepůjdu ani o krok dále, dokud sem nepřijde onen sluha, jak to byl slíbil, a nepodá mně zcela uspokojivou zprávu z těchto našich propastí.“

Nuže hleďte, část se jich začíná pohybovati podél ostrohu a kráčí také bez překážky dále. Nyní se však také dostatečně zachce jíti našemu hlavnímu řečníku za ostatní společností, dá se nyní též do pohybu společně s ostatními zůstavšími u něho. Avšak hleďte, nachází také skutečně onu předem vypočtenou příčnou propast, kterou nemůže přeskočiti, avšak nyní slyšte kterak se tento nebešťan ze všech sil pouští přes toto nebeské zařízení a praví; „Nu tu to máme! Jak jsem si to myslel, to je nebe, že si člověk nemůže přáti lepšího. Milí bratři a přátelé, to jsou ony tak zvané nebeské radosti? Musím upřímně doznati, že dokud jsem žil na zemi, nepamatuji se, že bych se kdy nacházel ve větších a osudnějších rozpacích, nežli právě nyní v místě blaženosti. Ne když nyní co nejjasněji pomyslím zpět, co vše jsem na zemi učinil, abych si zasloužil toto nebe, jak často jsem se postil, jak jsem se sto, ba tisíc růženců modlil, jak mnoho mší jsem zaplatil, a jak jsem byl při mnohých mších sám v největší zbožnosti přítomen, kolik chudých jsem sám jako chudý rolník nasytil za svého celého života! Ano musím upřímně doznati, že jsem si dal na zemi přímo kůži z těla stáhnouti a že nyní požívám a vy všichni se mnou onu mnoho slibovanou mzdu – totiž na tomto čtverečném, třemi propastmi ohraničeném místě, s něhož sice můžeme patřiti na svatou Trojici až nás oči přecházejí, při tom se však nesmíme ani pohnout jinak ležíme hned dole bůhví kde. Nyní by již nic jiného nescházelo, než aby se ještě tento kousek nebeského čtverečku země počal ponenáhlu nořiti dolů do propasti, pak by nám proboha nezbylo nic jiného nežli se buď přímo nebo nepřímo spolu dolů, bůhví kam řítiti anebo abychom se museli odebrati na zeď a museli po ní mezi dvěma propastmi jezditi, ačli se snad také zeď nezřítí. Ne milí přátelé! Myslím-li nyní zpět, jakou opravdu mně podezřelou milionovou cestou, nás onen kněz vodil, když jsme přišli sem do duchovního světa, a jaké úsilí nás to stálo, nežli jsme se dostali ke zlaté nebeské bráně, tu bych samou zlostí přímo pukl, neboť tam dole se nám dařilo milionkrát lépe nežli zde!

Hle, tu právě zatáhá našeho řečníka jiný a ukazuje mu prstem na příčnou propast, a upozorňuje ho právě na to, jak právě značný kus klesli a náš hlavní řečník se stáhne zpět a velmi rozpačitým tónem praví; „Nuže co jsem řekl, dojde jistě ještě k jízdě po zdi! Věru, kdybych určitě nevěděl, a to následkem železné víry, že z nebe nemůže již být člověk vržen do pekla, musel bych při tomto svém ubohém nebeském životě tvrditi, že je zde vše k takové chvatné jízdě co nejúčelněji připraveno. Já myslím, že bychom se raději měli pustiti ihned přes zeď, neboť ne-

můžeme věděti jakou plochu by mohl míti onen případný vlom, budeme-li však na zdi pak se podél ní smekneme, až se dostaneme z tohoto osudného čtverce a pak budeme hleděti se dostati až ku bráně východu z nebe, kterou se pak již po známé milionové cestě vrátíme zpět. Kéž nám dá Bůh aspoň tolik slitování a štěstí, aby nám zeď nezpůsobila žádné osudovosti a tak jsme toho mínění, že budeme ještě s to se zdravou kůží vyjíti z této nesnáze.

Hleďte po této řeči se všichni ubírají rychle ke zdi. Zdi by tedy bylo již dosaženo, avšak na neštěstí jest přece jen (trochu) příliš vysoká než aby bylo možno na ni vystoupiti, proto naše společnost přistavujem nyní zcela přirozené žebříky a dobývá zeď jaksi útokem.

Už by tedy byli všichni šťastně nahoře, jakmile však byl poslední muž vytažen nahoru, začala se zeď prohýbati a náš hlavní řečník praví: Milí přátelé neztrácejte odvahy. Pánu Bohu budiž všechna čest! A teď ať to jde kam chce, teď je mně všechno jedno. Neboť nyní zcela jasně vidím, že až na jedinou výjimku Trojice, kterou stále ještě vidíme, jest celé to nebe pouhé darebáctví, neboť náš počestný sluha se nedává vůbec již viděti ačkoliv nám zcela věrně slíbil a nechává nás nyní v této největší nebeské nouzi na holičkách. A nyní pohleďte, náš zpola visutý kus zdi se nyní také utrhl a my s ním jdeme dolů, bůhví kam!

Nyní pojďme však sebou také my, a poslechneme si ještě během jízdy, našeho řečníka. Jeho společnost se tváří zoufale, jen našeho řečníka nechce ještě jeho dobrý humor opustiti. Utěšuje totiž jak jen dovede, jedoucí s ním společnost a praví; nedělejte si z toho nic, milí bratři, Pán chce vždy člověkovo nejlepší. Nemůžeme vědět, k čemu bude tato jízda dobrá snad budeme při této příležitosti konati pravou duchovní nadmíru zajímavou cestu do nebe a snad se při této příležitosti seznámíme blíže s hvězdným ještě hlouběji pod námi ležícím nebem, a snad se stane, že narazíme dokonce na nějaký cizí krásný svět! Při tom pravím; Děj se vůle Páně! Zabíti se nemůžeme, snad se nám povede lépe, nežli zde nahoře v nebi. Bylo by ovšem osudné, kdybychom takto museli padati snad celou věčnost avšak to lze asi sotva předpokládati, neboť pak by musela také ona námi všemi stále viditelná Trojice býti jen duchovně meteorickým zjevem. Jsme však již asi hezky hluboko dole, neboť celý obraz Trojice se stává již velice malým. Ne milí přátelé, buď jak buď, jsem však hrozně zvědav, kam při této vzdušné duchovní pouti přijdeme.

Hleďte, jeden ze společnosti právě poznamenává řečníkovi, že ve velké nejspodnější hlubině objevuje nesmírné vodstvo, řečník to také zpozoruje a praví; Při takovémto pokladu nám náš kus zdi jistě neposkytne nějaké značné ochrany, avšak já si z toho nic nedělám, neboť za takových okolností jsem všeho života syt! A tak se děj co děj, vody a neb žádná voda, to je mně jedno! A nyní hleďte, celá společnost dosahuje nyní povrchu vody, a její kousek zdi se proměňuje v kocábku a celá společnost se nachází nyní neporušena v této kocábce. Začíná vanouti vítr, kocábka se pohybuje nad vlnami. A nyní hleďte, ve směru mezi východem a jihem se vynořuje právě, jakoby z vln nádherná a rozsáhlá země a náš řečník praví své společnosti; „Však jsem vám řekl, že s tím hořejším nebem jsme mnoho neztratili. Pánu Bohu budiž všechna chvála a dík za toto divuplné zachránění! Také našemu čackému sluhovi budiž odpuštěno, kdybych se snad s ním ještě jednou sešel, dal bych mu malou lekci v židovské službě levitů! Nyní hleďte, člun se blíží ku břehu, avšak pohleďte ještě přesněji, tam na břehu náš dobře známý sluha, právě očekává naši rychle veslující společnost. Také náš řečník jej začíná poznávati, neboť vysílá zcela udivené pohledy ke břehu. Co tu bude následovati, shledáme příště!

Kapitola 54 (127)

8.2.1843 od 16 do 18,45 hod.

Pokračování líčení. K zvýšení v myslích. Vzájemné rokování, pochybnost jednoho dr. teologie. Vysvětlivky. Nové a prvé solidní bydliště.

Nuže hleďte, zatím co se člun blíží stále víc a více ku břehu, poznává také náš řečník, stále víc a více stolního sluhu, kterého si dobře zapamatoval a proto se obrací ke své společnosti a praví ji; Pohleďte tamto, není-li to náš švarný stolní sluha, pak náš vlhký podklad není voda. Ó, je to on, celé jeho chování, jeho tvář, jeho plavé vlasy, krátce a dobře čím k němu blíže přicházíme, tím nepochybněji se jeví mému oku jako takový. Kdyby měl nyní jen tak malou

všemohoucnost, poslal bych na něj podle chuti, svého srdce malé hromobití. Nemohu-li však toto učiniti, pak ať ho aspoň trefí, až budeme úplně pohromadě, několik řádných jazykových blesků z mých úst, neboť přece jen nevěřím, že by se mohl vyskytovati v této duchovní říši, to jest nahoře v tom podezřelém nebi, a zde dole na této zemi, dva navlas stejně vypadající duchové. Nebudeme si také nijak počínati, jako bychom ho jednou již viděli, nýbrž budeme vyčkávati, co bude snad sám při našem úplném přiblížení se ku břehu mluviti. Kdyby snad nic takového nečinil, pak si s ním budu vědět rady a jistě z něho vytáhnu, zda je oním stolním sluhou, či nikoli!“

Jiný ze společnosti praví však k hlavnímu řečníku; Poslyš příteli, předpokládám-li, že tento na nás čekající duch jest skutečně nám známý stolní sluha, pak jsme zcela jiného mínění nežli ty, milý příteli a bratře.Hle, vždyť to byla beztoho tvá a nás všech vůle, dostati se z horního nebe, sedění, žraní a zevlování, stolní sluha, pokud vím ti to také zajistil, že zrovna k nám již nepřišel, tomu se vůbec nedivím, neboť dovol mně; Předně hned po jeho odchodu od nás jsi vytáhl proti němu kvůli falešnému textu, za druhé; žádný z nás právě z téhož důvodu nebere v úvahu jeho návrh, jak bychom se měli chovati. Že nás proto nechal sebou trochu házeti, a uvedl ovšem do velkých rozpaků, to shledávám vzhledem k naší opravdové hrubosti za nic více a nic méně, nežli za úplně spravedlivé. Jelikož jsme však byli tak nejvýš obdivuhodně a nadmíru v dobrém stavu zachráněni, a to jistě nikým jiným nežli jím, jsem toho mínění, že bychom měli se svým hromobitím se svým blýskáním jazykem a chytrostí v přeptávání zůstati hezky doma, neboť jinak by ho snad mohlo napadnouti, že by na nás ještě jednou zapomněl a učinil nám nyní tuto blízkou zemi rovněž tak vratkou, jako zemi tam nahoře v nebi!

Hlavní řečník praví; Nejdražší příteli a bratře! Ty skutečně máš pravdu, já jsem byl trochu prudký, avšak tvá řeč mně nyní učinila úplně střízlivým. Tento stolní sluha by mohl být zcela snadno zakukleným andělem, ačkoliv jsem u něho neviděl ještě žádná křídla, která však zcela dobře může míti ukryta pod šatem. A kdybych byl něčím takovým, chraň nás svatá Trojice, pak bychom strašně pěkně pochodili, neboť takový anděl jest prý strašně silný. Jednou jsem si dal od jednoho velmi zbožného duchovního vypravovati, že takový anděl by mohl svou nadmíru velkou sílou zcela snadno celou Zemi velkým plamenným mečem jedním rázem rozdvojiti. Kdybychom se zde tedy k němu nějak hrubě chovali, jak snadno by pak bylo možné, že by měl pod kabátem vedle dvojice křídel také dobře nabroušený plamenný meč, nechci říkati dále, co vše by byl s to proti naší straně slabosti provésti.

Jiný praví; Ano, ano milý příteli a bratře, v této věci máš zase ty zcela pravdu, u když se nezdá být zrovna v Písmu příliš zběhlý, proto může přece jen být skutečným andělem a tak se mu co nejpokorněji přiblížíme.

Třetí ze společnosti poznamenává řka; Poslyšte bratři! Tři hlavy a šest očí vidí více nežli jedna hlava s dvěma očima. Jsem toho mínění, že bychom se neměli co se týče svatého Písma a záměny textů, anebo spíše záměny jména při oznamování nějakého textu vůbec vzrušovati, neboť co víme jak ovládají nebeští duchové a zejména andělé božské slovo, jak je čtou a jak mu rozumějí. Mohlo by také snadno býti, že to o Kristu řekl Jan, ale že to buď sám nenapsal anebo, že se to mnohým podáním tak jako celý list Pavlův pokud vím pro svět prostě „ztratilo“! V nebi se však něco podobného jistě neztratí. Myslím tedy jak již bylo řečeno, abychom se v tomto ohledu se svou vědomostí zrovna příliš mnoho nevychvalovali, neboť já sám jsem byl na světě, jak víte duchovním, dokonce dr. teologie, a jako takový jsem nalezl ve svaté knize mnohé mezery, avšak utěšoval jsem se takto; Kdyby byla podobná jistě scházející místa pro spásu lidí nevyhnutelně nutná nebyl by Pán nikdy dopustil, aby byla ztracena, a dále jsem si při tom myslel, že kdysi v nebi bude podobná místa možné k vyššímu duchovnímu úkolu nalézti. Hleďte, hlavní řečník a také všichni ostatní jsou s tímto návrhem úplně spokojeni.

Nyní však také naše loď přirazila úplně ke břehu a celá společnost, čítající přes sto hlav, se odebírá na břeh a stolní sluha čekající na ni jde celé společnosti s otevřenou náručí vstříc. Náš hlavní řečník přichází nadmíru uctivě k němu a praví; Jsi to ty anebo nejsi to ty? Stolní sluha praví; Ano jsem to já, a my jsme se zde opět sešli, jak jsem ti to dal najevo již nahoře.Ty jsi však se svou společností nedodržel podmínek, které jsem ti navrhoval a tak nemohl jsem ani já dodržeti své podmínky v míře, jak jsem ti to ohlásil a to z toho důvodu, že ty jsi svou míru popletl. Nicméně jsem tě však chtěl vysvoboditi z tvého mylného nebe musel jsem tedy podle tvé popletené míry nastoupiti také popletenou cestu abych vyvedl tebe a celou tuto společnost z domnělého nebe. Ty se nyní tážeš, co tedy tak zvláštní cesta ve svém nanejvýš podivuhod-

ném způsobu znamená? A tážeš se ještě dále, co znamená zřejmý rozpor mezi pevností, kterou jsem ti u stolu ukázal a mezi oním brzy následovavším místním skutečným zřícením nebes? Neboť v přirozeném smyslu bylo by něco takového zřejmou šalbou, Ja ti pravím toto vše, má s vaším nitrem úplně souhlasný smysl, neboť ještě když jsem ti u stolu ukazoval pevnost tvého nebe, neukazoval jsem ti nic jiného nežli dosud tvé pevné založení v mylném tvém nebi.

Jelikož jsi začal v mé blízkosti pociťovati nedostatečnost a nanejvýš odpornou pošetilost tvého nebe, pozvedl ses ze svého centra omylu, a prchl jsi s mnohými kteří, byvše tajně mnou povzbuzeni, byli tvého názoru, na další hranici tvého omylu jsem ti ukázal vše, co tě ještě poutalo k tvému pošetilému nebi. Toho sis měl povšimnouti, ty jsi však zůstal i na hranici svého omylu pevně na něm lpěti a nemohl jsi pochopiti, co jsem ti řekl. Proto jsi tedy také chtěl ve svém omylu kráčeti dále. Nikoli já, nýbrž slovo, které jsem k tobě mluvil, přece jen zviklalo, přes tvé chtění pokračovati dále, tvůj omyl, a přetrhlo jej na mnohých místech, jímž jsi mohl velmi snadno spatřovati úplnou bezdůvodnost tvého zdánlivého nebe. Ano nakonec tě mé slovo zcela zaujalo, místa již příliš slabá oddělilo od tebe, a ty jsi tedy byl, jak řečeno, úplným zajatcem.

Jelikož se tím začal tvůj omyl víc a více bořiti, prchl jsi se svou společností na zeď, tato zeď byla ono v tobě tkvící, avšak ve všech částech zcela nepochopené božské slovo, proto také neměla a pro tvou společnost žádnou úrodnost. Oddělila se zdánlivě a spadla s vámi do hlubiny, to jest slovo, které zaměstnávalo dosud jen váš rozum, padlo jen z malé části do živé hlubiny vašeho srdce. Spatřili jste tu velmi brzy pod sebou velké vody, které vás hrozily pohltiti, avšak tyto vody nebyly ničím jiným nežli spatřovatelnou moudrostí poznání, skrytou v této nepatrné části slova, jež padlo do tvé hlubiny. S touto slovní zdí v tvém srdci jsi dosáhl velmi brzy velkého světla moře poznání, a slovo se stalo tobě, jakož i vám všem jistým nosníkem přes nekonečné vlny božské moudrosti, která je skryta také i jen v této malé slovní části. Když jsi stále víc a více v sobě skrytě přijímal slovo, neslo tě podle tvého stupně přijímání blíž a blíže k pevnému břehu života, a tohoto břehu bys dříve nedosáhl, dokud by toto slovo nezvítězilo úplně nad domýšlivostí tvého srdce. Slovo to však zvítězilo a tak jsi také s tímto slovem dorazil k pevnému břehu. Vzpomeň si na všechna ta směšná třeštění, která sice vyšla vesměs z tvé dobromyslné vnější kůže a pak velmi snadno uzříš neudržitelnost a prázdnotu všech tvých pojmů o Bohu a nebi. Nyní jsi na pravém základě slova proto také pátrej na tomto základě, a začneš i se svou společností Boha a nebe ze zcela jiného hlediska poznávati.

Pohleďte tamto, mezi východem a jihem stojí velký palác. Odeberete se tam a setkáte se tam se vším čeho potřebujete.

A náš hlavní řečník praví; Ó, milý nebeský vysoce ctěný příteli! Nebyl bys tak laskav a nedoprovodil nás tam? Domnělý stolní sluha praví; Toho není zapotřebí, neboť na cestě k němu nezabloudíte. Já však půjdu rychlostí myšlenky napřed, a tam váš přijmu a uvedu! Teprve tam osvětlíme, některá slova o Janovi a Pavlovi a ukáže se, kdo z nás je slova znalejší. Následujte tedy mé rady a jděte tam. Amen! Hleďte, domnělý stolní sluha náhle zmizel a naše společnost ovšem dosti ještě zaražena se vydá po předem označené cestě, my ji však také budeme následovati a budeme svědky, co vše pozoruhodného se ještě přihodí.

Kapitola 55 (128)

9.2.1843 od 16,45 do 19 hod.

Úžas nad náhlou neviditelností tohoto stolního sluhy. Krásná krajina. Nebe mizí a ono skutečné opravdové nabývá v našich uchazečích o nebe větší jasnosti. Zejména co se týče lásky.

Náš hlavní řečník praví ke své společnosti; „Ne ale to je přece jen zvláštní! Dosud jsem myslel, že duchové mohou být tak náhle neviditelní jen lidem na zemi, avšak že by se mohli státi právě tak neviditelnými duchové duchů, to je mně naprosto nové. Ať se nyní táže, kdo se tázat může, jak tento duch, který není jistě nic jiného nežli anděl zmizel tak rychle pohledům a někdo jiný ať mi dá na tuto otázku odpověď. Při svém ubohém životě jsem toho mínění, že by člověk na Zemi spíše kousl do měsíce nežli by nalezl odpověď na tuto otázku. Jiný mu dopovídá řka; „Milý příteli, hle já to neshledávám takové zvláštní, neboť já jsem na Zemi častokráte

slyšel, že andělští duchové mohou cestovati rychlostí blesku. Když tento skutečný andělský duch zmizel nyní tak rychle naším pohledům, není to přece nic jiného, nežli viditelné potvrzení toho co jsme na zemi již častokráte slyšeli.“

Třetí praví; „Milí přátelé, vše je správné, co se týče andělství našeho předchozího stolního sluhy, avšak k tak rychlému odletu musel by si uvolniti napřed svá křídla a dokud já u nějakého anděla křídel nevidím, nikdy nevěřím, že je to anděl. Neboť všichni zbožní lidé na Zemi viděli anděly opatřené vždy křídly a nikdo to nebyl s to, leč jen ve stavu tak zvaného duchovního vytržení, tedy vždy jen duchovníma očima. Jestliže však zbožní lidé viděli anděly Boží vždy okřídlené, proč ne tedy my, když jsme nyní sami jistě úplně duchy?

První hlavní řečník praví: Milý příteli, musím ti otevřeně říci, že tato žádost spočívá zajisté a velmi značné slabosti ducha, neboť co se týče, ví přece každý člověk, že křídla neznamenají nic jiného, nežli jen velkou rychlost, a jsou tedy pouze jen obrazným znamením a může tedy takový duch býti zcela dobře andělem, aniž by proto musel míti viditelný pár křídel. Nápadné jak jsem pravil, jest jen to, že jeden duch se může státi neviditelný duchu druhému, mne dokonce nemýlí ani to, že my jako duchové nejsme s to tak rychle se dostati kupředu, jak naši stolní duchové, neboť k tomu je asi třeba také určitého cvičení a s cvičením se stává člověk ve všem mistrem. Avšak jak pravím, ono zneviditelnění mi nejde z mysli. Nechme však toho, až se s ním jak řekl ještě jednou sejdeme, pak nám to asi vysvětlí.

Avšak ohledávejte za to raději tuto překrásnou krajinu, věru je mně tisíckrát milejší nežli naše dřívější vysoké nebe. Sem bych se chtěl nastěhovati a někde tam tak na horách hodně milého rolníka dělati. Pohleďte jen na nádherný vzrůst trávy na ty překrásné květiny, krásná stromořadí, jak se zdá nejušlechtilejšího druhu plodů, a na malé potůčky a hleďte kupředu, jak je tato nádherná velká rovina obklopena přenádhernými skupinami hor, a kterak tyto hory jsou zdobeny vesměs překrásnými palácům podobnými budovami a neklame-li mne oko, objevují se na horách k nám nejblíže ležícím také živé bytosti v bílých oděvech před paláci. To si dám líbiti, tato krajina se podobá mnohem spíše nebi, nežli ono nebe v němž jsme se měli nacházeti jako věčně žraví polypové.

Ano, to je velmi jasné nádherné, nevidíme zde sice žádné Trojice, zato však osvětluje tuto krajinu nádherné Slunce a já se vám musím upřímně přiznati, že co se týče pohledu na Trojici, mluvím-li zcela upřímně, mohu tento pohled při pohledu na tyto nádhery právě tak snadno postrádati jako jsem ho musel postrádati na světě, avšak za to mě přichází jiná idea.

Kdybych se zde někde mohl sejíti s Kristem Pánem a to v takové podobě jako kdysi žil na Zemi a učinil své apoštoly, to by byl pro mě ke všemu tomu ten největší požitek, neboť musím vám ještě jednou o sobě otevřeně přiznati, že pohled na božskou Trojici jest sice o sobě velice vznešený, avšak musel bych být z hloubi srdce skutečně bezectným lhářem, kdybych chtěl sebeméně tvrditi, že by mně tento pohled učinil nějak vřelým v lásce. Nutil jsem se sice jak jen bylo možné, seč nemohl jsem to přivésti tak daleko, abych všechny tři osoby stejnoměrně láskou objímal, neboť miloval-li jsem Otce, nemohl jsem zároveň milovati Syna a chtěl-li jsem býti upřímný, napadla mně myšlenka, že by to nemohl příznivě přijmouti ani Otec, ani Syn! Chtěl-li jsem milovati jedině Syna, pak jsem si pomyslel, zda by to bylo vhod Otci?

Neboť milovati svatého. Ducha coby holuba, tu musím upřímně doznati, že jsem bojoval se svým srdcem marně! Neboť v tomto případě býval bych mohl kousek dřeva právě tak dobře milovati, jako tuto třetí božskou nejvýš neosobní osobu. Svatý Duch byl by tedy mé prosby nejméně účasten a to proto, že jsem to nemohl nikdy přivésti tak daleko, abych uznal jeho podstatu a z něho něco udělal! Ten Otec a Syn byli mému srdci vždy blíže a kdyby nebyli dva, nýbrž jeden nebo druhý o Sobě Sám, mohl bych buď Jednoho a nebo druhého šťastně milovati. Častěji jsem si, ovšem, zcela potají myslel; „Kdyby Se aspoň Kristus jednou ze svého vysokého trůnu někam odebral, kde bych Jej tak samotného polapil, pak bych se do něho až k smrti zamiloval, avšak s láskou k tomuto nepřístupnému světlu, to jest, chci tím říci se svou až příliš krátkou láskou jsem se nemohl jak bylo řečeno ani k otci ani k Synu v jejich nepřístupném světle přiblížiti. Vůbec shledávám pro přirozenost zcela nepřirozené, ať je to přirozenost duchovní nebo tělesná, abych se svou láskou zamiloval někam do nekonečné, neboť láska vyžaduje dosažitelného předmětu, milovati něco nedosažitelného prohlásil bych však za nejprostší pošetilost. Když jsem byl ještě na zemi, řekl jsem si jednou zda bych se nemohl zamilovati do nějaké opravdu krásné Hvězdy? Pozoroval jsem tuto Hvězdu za tím účelem delší dobu, a tiskl jsem si při tom srdce, jak to nejvíce šlo, ale myslíte, že bych byl býval s to, probuditi k této Hvězdě sku-

tečnou lásku, která by se snad podobala lásce k nějakému dobrému příteli aneb k nějaké roztomilé přítelkyni? Ó to jsem nebyl nikdy s to!

A tak se mně dařilo s láskou k trojici a ne o mnoho lépe s láskou k nejsvětější svátosti oltářní, neboť kdykoliv jsem šel k přijímání a potom zkoušel své srdce, zda lne více k svátosti, čím více k mé ženě a k mým dětem, pak musím k své hanbě doznati, že láska k mé ženě a dětem byla neporovnatelně silnější nežli k svaté svátosti a tak jsem nemohl Trojici ani nejsvětější svátost oltářní nikdy srdcem řádně uchopiti, nýbrž ke všemu tomu jsem se přibližoval vždy jen s určitým tajuplným posvátným ostychem, ano přivedl jsem to nakonec v tomto tajuplném posvátném ostychu tak daleko, že jsem přirozenou lásku srdce k Bohu považoval přímo za hřích. Jen s Kristem byla výjimka, když jsem četl Jeho svatá evangelia, představoval jsem si jej vždy jako přítomného a při tom jsem si při svém ubohém životě také vždy myslel! Kdybych měl milovati, jako se dostalo apoštolům, věru tu bych se stal sám apoštolem a byl bych s nejmenší námahou z převážné lásky k němu opustil ženu i děti! Ano když tak náležitě přemýšlím, pak vám také musím říci, že jsem učinil vlastně vše jen z lásky k evang. Kristu k čemuž mně ovšem nejvýš libě přinutilo několik šťastných snů o Něm.

Avšak co se týče svaté trojice a svátost oltářní, tu jsem zůstal bezděčně ustavičným učedníkem zbožnosti svého srdce, neboť pro tyto neobyčejně tajuplné nejvýš nepochopitelné božské vznešenosti bylo mé srdce jakoby věčným ledem severního pólu obklopeno. Milí přátelé, nechci toto doznání nikomu vnucovati, nýbrž já jsem jen v této volné krajině svému srdci náležitě také jednou uvolnil. Můžete učiniti totéž, neboť nežli dosáhneme udaného paláce, uplyne ještě krátká doba.“

Někteří ze společnosti se hlásí řkouce; „Milý příteli a bratře, dáváme ti nejvěrnější ujištění, že se nám v tomto ohledu nevedlo ani o chlup lépe, věřili jsme sice vše z povinnosti a byli jsme nezřídka z nejtajemnějšího ducha svatého v ostychu při těchto mimořádných věcech úplně hloupí a tehdy jsme pak nacházeli v „evang. Kristu“ úplné uklidnění. Z toho důvodu jsme byli nezřídka v srdci více zaníceni pro nejblaženější matku Boží a také pro mnohé jiné světce, nežli pro nejvyšší božskou vznešenost, které jsme se sice obávali a to nezřídka až k zoufalství, avšak s láskou k tomu, čeho se člověk tak obává, to dobře nejde. Zda v této krajině uvidíme také nejblaženější pannu Marii a nějakého jiného svatého to je také otázka, neboť nahoře v nebi, v němž jsme se nacházeli, nebylo možno ani při největší pozornosti nejmenší stopu objeviti. Ty milý příteli, jenž máš vždy jistě ty nejlepší nápady, můžeš nám zajisté v tomto ohledu také něco dát k lepšímu. Hlavní řečník praví; Milí přátelé,myslím, že v tomto ohledu bychom neměli činiti mnoho otázek, nýbrž jedině se snažiti; Předně co nejdříve se dostati k našemu paláci, aby se nám tam dostalo slíbeného výkladu o slově Božím, které jsem ani já ani vy všichni nechápali, zejména co se týče Pavla a Jana, a za druhé si musíme všichni učiniti zásadou ježto boží Trojice se nám stala neviditelnou, přidržovati se opět našeho evang. Krista, neboť toto místo se s jeho výrokem; „V říši Otce Mého příbytkové mnozí jsou“, mnohem více podobá nebi nežli místo horní, kde jsme vlastně viděli příbytek jen jediný. Avšak nyní již nic dále, neboť hleďte náš domnělý stolní sluha přichází nám opět vstříc, pojďme mu tedy také jen zcela tiše a klidně naproti.“

Kapitola 56 (129)

10.2.1843 od 16,45 do 19 hod.

Další vysvětlující se trojí přiznání stolnímu sluhovi, která končí vyznáním lásky evangelickému Kristu.

Hleďte jsou pohromadě a náš domnělý stolní sluha, se táže již našeho hlavního řečníka, jak se mu líbila cesta a jaké asi poznámky mezi sebou činili? Náš hlavní řečník praví; Milý příteli a bratře, obzvláště vysokého druhu! Pravím tobě, staré přísloví praví: „Mnoho povyku pro nic a za nic! Tak je tomu také s námi. Žvanili jsme mezi sebou o mnoha marnivých věcech, které však celkem vzato položeny na váze pravdy, měly by ještě žalostně nepatrnou váhu, proto podle mého mínění nebude naprosto třeba opakovati tobě, jenž můžeš naši pošetilost čísti z našich čel, naše titěrné hlouposti, až na jednu věc kterou jsem sice vyslovil, avšak tím nechci

nikterak říci, že by to mělo něco závažného, nýbrž má to býti závažné pouze pro sebe. Domnělý stolní sluha se táže hlavního řečníka a praví. V čem by tedy mělo toto kvůli sobě samému důležité záležitosti? Hleďte, máme ještě kus cesty k paláci, můžeš mně to tedy sděliti. Náš hlavní řečník praví: „Milý příteli a bratře, kdybys mně chtěl opravdu pozorně vyslechnouti, měl bych skutečně velkou radost, kdybych ti mohl z mého nejvnitřnějšího citového důvodu oznámiti v čem vlastně záleží toto nejvíce důležité pro mne, jakož i pro celou společnost. Ty mně dáváš pokyn abych mluvil a proto tedy také bez výhrad vyložím cokoliv v sobě naleznu. Takové ideje jsem měl již také potají na zemi, nebyly však vlastně nic jiného nežli přechodnou prchavou fantazii a musely učiniti vždy opět náležité místo mé „katolické víře“. Byly tedy a jsou dosud ještě více než tehdy, tyto mé fantazie takovéto; 1. nepochopení Trojice, byla pro mne postavena vždy nesmírně vysoko, takže jsem mohl dělati co chtěl, nemohl jsem přes to vše nikdy úplně povznésti lásku svého srdce k této nepochopitelné Trojici. Spojoval jsem žalostnou bázeň s neuvěřitelným ostychem. To bylo však také vše, co jsem pociťoval proti této trojjediné bytosti, více nebylo, možno z mého srdce získati.

Uvážil-li jsem však při tom, že Boha máme nadevše milovati, a to ze všech svých životních sil, a tázal-li jsem se při tom; je tomu tak u tebe? Nemiluješ v podstatě svou ženu, děti a leckteré své přátele ve svém srdci více nežli nejsvětější. Trojici? Pak jsem obdržel ze sebe sama vždy nedvojsmyslnou odpověď, že jsem totiž miloval svou ženu, děti a leckteré přátele mnohem více nežli nejsvětější Trojici. Ba musím ti k tomu ještě zcela otevřeně doznati, že jsem vlastně nemohl naprosto pochopiti, jak by nějakému člověku bylo možno zrovna tuto Trojici milovati, neboť čím více jsem začal svou lásku rozšiřovati, tím jsem v sobě pozoroval, že člověk pro ono příliš velké není ani lásky schopen. To jsem také všelijakými myšlenkovými příklady vyzkoušel na sobě. Jednou jsem si pomyslel; Mohl bys tu nejkrásnější ženu milovati kdyby byla snad dvakrát tak veliká jako kostelní věž? Představil jsem si ve své fantazii také takovou ženu co nejživěji a nebe ví jak se stalo, zda to učinila moje obrazotvornost anebo nějaký duch, krátce dobře spatřil jsem skutečně zjev v podobě takové ohromně veliké ženské postavy. Pokud se mohu pamatovati, bylo možno tuto postavu nazvati opravdu krásnou, avšak místo aby se v mém srdci probudila láska, zmocnila se mně jen vpravdě pekelná hrůza, a tím jsem se prakticky dozvěděl, že lidské srdce nedovede milovati příliš velké věci, nýbrž že se jich hrozí jako nějaké ostýchavé dítě, když spatří poprvé řádně obrněného hrdinu. Také jsem se svého srdce tázal, zda bych dovedl milovati nějakou horu anebo celou Zemi? Pokoušel jsem se také pro to probuditi své srdce, avšak dařilo se mně při tom jako nějakému zrovna ne příliš silnému a zdatnému člověku, jenž by měl sám zvednouti nesmírně velké těžké břímě. Při tomto pokusu lásky jsem si představoval leckteré velké hrdiny a tázal jsem se: Tito hrdinové jistě asi milovali zcela vřele celou Zemi, protože tak zuřivě bojovali o svůj majetek? Avšak tu mně mé srdce pravilo; Tito hrdinové Zemi nemilovali, nýbrž a zcela sami sebe; nechtěli být otci, nýbrž jen pány a vládci Země. Když jsem toto shledal, shledal jsem svou zásadu nyní ještě více potvrzenu a z toho jsem ještě jasněji spatřoval, že člověk nemůže nikdy obsáhnouti láskou to, co je v poměru k němu příliš veliké, tak jsem se chtěl také jednou zamilovat do Hvězdy. Avšak také toto nešlo, neboť byla mně příliš vzdálená a při této lásce jsem si připadal právě tak jako ryba mimo vodu, která sice stále chňapá po vodě, avšak přesto nedostane do tlamy ani kapku. S podobnými podivnými příklady lásky jsem mnohokráte zkoušel své srdce, avšak vždy jsem vyšel naprázdno. Tak se mi také, jak bylo řečeno, ani o chlup nedařilo lépe s láskou k nejsvětější Trojici, naopak ještě mnohem hůře. Neboť před dosud zmíněnými zkouškami lásky jsem neměl až na onen obrovský zjev ženin žádný strach, co se však týče Trojice, bál jsem se jí vždy nevýslovně, protože ve své víře jsem znal tuto nejvyšší bytost jen jako neúprosného spravedlivého přísného soudce, jenž je lidem milostiv jen během krátkého života na Zemi jaksi podle stálého kajícného života. Zemřel-li však jednou člověk, pak tedy také tato skromná milost na věky přestala a hříšníka nečeká nic jiného nežli věčné zatracení a jde-li to trochu lépe, zcela strašný hrozný očistec o nebi však před posledním soudem beztoho však není ani řeči. Kdy však asi tento soud nastane, o tom nechává moudrost dokonce všechny anděly na holičkách. Potom se však ovšem slibuje dlouhá blaženost, a to způsobem jak jsme jej zkusili před nedávnem. Když nyní to vše, milý příteli, shrneš a to předně onu zcela zvláštní, nejjemnější nejnepochopitelnější bytost boží Trojice, za druhé nevýslovnou a nejvýš neúprosnou soudcovskou přítomnost této bytosti, za třetí peklo, očistec, poslední soud a k tomu všemu připojíš ještě za čtvrté nebe, kde se jen věčně zevluje a žere ve společenství s věčným klidem, pak bych znal rád srdce, které by i při nej-

menší námaze a při násilí učiněném na svůj cit, mohlo nejvřelejší láskou obejmouti takovou Boží Bytost.

S č.1. milý příteli, byl bych hotov, nyní přijde ne o mnoho lepší č.2 a to je ne o mnoho tajemná nejsvětější svátost oltářní. Při této příležitosti chci tě upozorniti jen na jednu z mé strany hloupou myšlenku, hle naše učení nám ukazuje v hostii nepochybně a nezvratně dokonalé Božství. Avšak existuje mnoho kostelů a v každém kostele množství hostií. Když například několik kněží sloužili současně mši a nezřídka téměř všichni zároveň proměňovali, příteli! Pak mě to stálo nezřídka boj neboť musil jsem si pod každou hostií představovati zvláštní božskou bytost a to úplnou a nedělitelnou. Jak se mně však při této představě dařilo? Věru nemohl jsem se několika bohům ubrániti, a zejména když jsem si k tomu přimyslel a zároveň také na vlastní oči uzřel, že ve vystavení velebnosti je úplný Bůh, pak stejně dokonalý Bůh byl také ukazován při proměnění několika knězi, k čemu jsem si musel nutně také ještě představovati úplnou komunion – ciborium o více než sto bozích. Nyní si pomysli. Jak se mě tu velmi často dařívalo, zejména když jsem chtěl tuto hostii uchopiti svou láskou. Při pohledu na mnohé nemohl jsem si představiti jednoho a tak jsem byl také nucen nemilovati téměř zcela žádného. Nejlépe se mě ještě dařilo vždy při bohu v tak zvané monstranci, neboť ten se držel ještě nejdále. Toto bývalo u mě ještě to méně hloupé, avšak byla tu jistá okolnost, která se tu zmocňovala mé mysli a tu jsem rozhodně nemohl stráviti, proto tě tedy prosím, až ti ji sdělím aby ses mně příliš nevysmál.

Hle tato okolnost záležela v tom, že když jsem pohlédl na tak úplnou bohohostii, přišla mě nezřídka ta zoufalá myšlenka, že jsem se totiž tázal: Je-li to ten úplně pravý Bůh, jak mně učí víra, jak to potom vypadá se skutečným Bohem v nebi? Musí vždy úplně sestoupiti, anebo zůstává tou dobou Otec v nebi a sestupuje dolů pouze Syn, anebo koná tuto službu svatý Duch? Na to jsem se dokonce několikráte vyptával, avšak nedostal jsem nikdy žádné jiné odpovědi, nežli, že to vše je neproniknutelné tajemství božské, a že přemýšlení o tom jest již jedním z největších hříchů, který se velmi snadno stává hříchem v Duchu svatém.

Na takovou odpověď jsem pak musel své hloupé myšlenky stáhnouti pokud možno zpět, neboť jsem až příliš dobře věděl, že o tom nebude na světě nikdy jasno, proto jsem se tedy také vždy utěšoval světem duchovním.

Přemýšlel jsem o všem při tom o slovech Kristových, která tu jen pravil, že toto je Jeho tělo, avšak nikoli jeho Božství. Avšak také toto mě málo prospělo, nejlépe se mi dařilo, když jsem si pod tím představoval živý chléb z nebes, který může dáti věřícímu člověku pokrm k věčnému životu a s touto vírou jsem žil jak to šlo, až k svému pozemskému konci.

To by tedy byla, milý příteli, má fantazie č.2 – č.3 byla ovšem ještě jiná a to evangelický Kristus. Musím se ti upřímně doznati, že do Tohoto Krista jsem byl neustále jako Magdaléna zamilován a když jsem pak měl několik snů o Něm a předváděl si leckteré výjevy z Jeho života, tehdy musím říci, že mé srdce vždy vzplálo. Také nevím jak to přišlo, že ať jsem dělal co dělal, nebyl jsem s to, abych Ho vzdor katolické nauce považoval za nějakého neúprosného soudce, neboť výjev s lotrem na kříži, potom jak On ještě umíraje na kříži prosil Otce za odpuštění za ty, kteří Ho uráželi, dále příběh o ztraceném synu, příběh o milosrdném Samaritánu, příběh o celníku a farizeovi v chrámu, o cizoložnici a ještě mnoho podobných příběhů byly vždy jako silná zeď, proti které všechna má katolická soudcovská víra nemohla nic pořídit. A tak jsem si také představoval svým způsobem nebe a to takto; Kdyby snad nebe bylo jako nějaká opravdu nádherná krajina na Zemi, v níž by však člověk měl to nevýslovné štěstí, že by se sešel se samým Kristem, byl Jím poučován a také dostal od Něho jako učedník v lásce činné a prospěšné zaměstnání, to by bylo nebe, že by řádný smrtelník nedovedl krásnějšího, blaženějšího a vznešenějšího si představiti. Já si také často myslíval; Kdyby to bylo možné, Krista takto třeba jen občas míti, pak by mně byla i ta nejprostší chatrč nejvyšším nebem! Ano, také jsem si nezřídka mysleI; Kdybych měl jen Tebe ze srdce nejmilejší Kriste, neptal bych se ani na nějaké nebe, ani na nějakou blaženou Zemi! Hleď, můj milý příteli a bratře! Takové jsou má fantazie, myšlenky jsou zajisté zla prosté, a proto může vše být takové, jak to Bůh chce! Nyní si můžeš o tom myslit co chceš, můžeš-li z toho k našemu poučení něco potřebovati, pak jest to dobré, ne-li pak se staň, jako vždy vůle všemohoucího trojjediného Boha!

Domnělý stolní sluha se na našeho hlavního řečníka usměje a praví jemu; Poslyš, milovaný příteli! Tvé fantazie jsou lepší nežli si myslíš, zejména co se týče tvé třetí fantazie, ta jest nepopíratelně nejlepší. Hle, jest pravda, v Božství sice spočívají věčně nezbadatelné věci a poměry, cesty a úradky, kterých nějaká stvořená bytost nebude s to nikdy pochopiti, avšak co

se týče tvé lásky ke Kristu, dostane se ti o tom velmi brzy jasné světlo. Předem ti mohu říci tolik, že tobě a celé tvé společnosti se tvé fantazie nebe co nejdříve stane údělem! Ježto však nyní stojíme již přede dveřmi tohoto paláce, vejděme do něho, tam se dozvíš další.

Kapitola 57 (130)

11.2.1843 od 16,15 do 18,30 hod.

Životní palác této společnosti, nádherná brána po vstupu zmizela a na jejím místě se ukazuje chrám a volný nádherný výhled. Vysvětlení tohoto zjevu z přirozeného obrazu o semeni. Semenem k nebeské říši jest pak Boží slovo z něhož vzrůstá svatý strom života. Nastává světlo a životní světlo. Velké zaslíbení.

Nuže hleďte, naše celá společnost již žasne před branou, neboť tato brána jest jako z ryzího zlata a kostra brány je posázena diamanty a rubíny. Hlavní řečník praví k domnělému sluhovi; Ale milý příteli! Tu je toho dobrého příliš mnoho, poznávám-li dobře, mohl bych téměř tvrditi, že cena této brány by podle pozemského měřítka, jistě předstihovala poklady a bohatství celé Země. Neboť předně brána jest nejméně tři sáhy vysoká, a při tom nadmíru masivní. Cenu tohoto zlata pomíjím, ale ty diamanty a rubíny jako pěst veliké, ó štěstí světa!

Ani nejbohatší císař světa by si nemohl jeden takový diamant opatřiti, a zde je jich zasázeno několik set! K čemu zde tak strašné mrhání? Domnělý stolní sluha praví. „Milý příteli, zanech toho, u Boha není žádné mrhání. Počítal jsi tedy všechny Hvězdy na obloze, které se tu lesknou svým vlastním světlem, a z nich každá je více než milionkrát větší nežli Země, kterou jsi obýval? Neřekl bys také; K čemu takové mrhání Slunci v nezměrném vesmíru světů?“

Hle Pán je dosti bohat, a jeho poklady jsou nezměrné, proto se tato ozdoba zde nemá ani v nejmenším považovati za nějaké mrhání, neboť ozdoba vstupní brány je zcela účelná a významná a ukazuje ti, kolik je v tobě pravdivého z víry a dobrého z lásky. Zlatá brána pak znamená tvůj život podle tvého pravdivého z víry a dobrého v činnosti z lásky a tak vejděte tedy branou do paláce.

Hleďte, nyní vcházejí dovnitř, pojďme však také my s sebou, abychom byli hned po ruce, až se nyní ukáže důležitý výjev. Pohleď nyní na našeho hlavního řečníka, jak se celý zaražený ohlíží kolem a s ním také jeho celá společnost a proč tedy něco takového? To můžete snadno uhodnouti, neboť nyní náš hlavní řečník z celého paláce nevidí již nic, nýbrž nachází se po boku domnělého stolního sluhy pod velkým deseti sloupovým chrámem kde jsou sloupy ze samých diamantů, patky ze zlata, hlavice z průhledného zlata, střecha z rubínů a podlaha ze samých ametystových desek a pohlédneme-li nad chrám na všechny strany je všude nekonečně rozsáhlá rovina, která je tu a tam přerušena pahorky podobnými zdobenými chrámy. Rovina sama jest opak všude porostlá nejnádhernějšími ovocnými stromy všemožných druhů a vše je dobře uspořádáno, jako by to založil nějaký zahradník umělec. Poslyšte však nyní našeho hlavního řečníka, co mluví a dává odpověď domnělému sluhovi na otázku, jak se mu totiž líbí nitro paláce? Poslyšte takto zní jeho odpověď: „Ale milý příteli a bratře, co je to tu již zase za nové nebeské šibalství? Já jsem si již ve své fantazii vymaloval nádherné pokoje paláce a sotva jsme u jeho brány vstoupili dovnitř, byl celý palác sfouknut. A místo paláce stojí zde nyní ovšem nevýslovně nádherný chrám a kolem něho lze spatřiti na všechny strany nekonečně daleko místo palácových pokojů, které jsem si co nejvznešeněji namaloval, tuto krajinu, nevýslovné nádhery. Ne to už se mně zase nezdá být zcela správné, kdo si toto mohl vysvětliti, ten by musel být zrozen aspoň deset tisíc let před Adamem! Neboť z dětí Adamových by si sotva které bylo schopné tento zjev vysvětliti. Řekni mně však milý příteli a bratře, vyznáš se Ty v tom?

Domnělý stolní sluha praví: O to se nestarej, já ti dám jen podobenství a z něho se ti věc velmi brzy zcela vyjasní, a tak tedy dávej pozor! Pozoroval-li jsi někdy kráčeje ještě po Zemi, símě, viděl jsi je tedy vždy v jeho jednoduché podobě, ty jsi však vzal semeno a vložil jsi je do země. Semeno však brzy v zemi shnilo, avšak místo semene vyrostla z půdy nádherná rostlina, která v stejném čase zaměstnávala všechny tvé smysly. Tehdy jsi říkal; Můj Bože, jak je to možné? Bylo to tedy vše již v dřívějším semeni? Tak jsi se tázal a tvůj cit a rozum ti pravil. Jak by se to mohlo tak vytvářeti, kdyby tu nebyl již takový základ již v semeni? A tak jsi shledal

vnitřní nádheru semene mnohem větší nežli byla dřívější zcela jednoduchá nádhera semene. Nuže milý příteli, nepřirovnával také jednou velký Učitel lidstva Království nebeské se semenem hořčičným? Ty pravíš, ó ano to vím velmi dobře. Nuže hle, seménko hořčičné je slovo ve vnější aneb literní formě, je-li však toto slovo vloženo do půdy srdce, pak vzejde a stane se skutečným stromem, pod jehož větvemi přebývají ptáci nebeští. Co jest tento strom? Tento strom jest vnitřní duchovní poznání vnějšího slova a ptáci znamenají ono nebeské, tedy prvotní stav, odkud přišlo ono slovo.Celé bytí stromu značí tedy moudrost, která vychází z lásky a že jedině taková moudrost jest s to poznati ono nebeské. Když strom dozraje, zda nevydá ze sebe tisíceronásobnou hojnost semen? Když ty však takovou hojnost semen zaseješ opět do země, zda ti tu již nevzroste velká žeň, jelikož místo jednoho stromu uvidíš vyrůstati jich z tvé půdy tisíce? Ty pravíš; Ovšem, tomu bude zcela jistě tak, zpozoroval jsi však takové nespočetné případy v prvém prostém semeni? Hle právě tak se to má také s nebem.

Nemůžeš nikam do žádného nebe přijíti, nýbrž musíš si své nebe sám připraviti. Semenem k říši nebeské je Slovo Boží, kdo je do sebe přijímá a je podle něho činný ten vložil toto semeno do své půdy a vyroste z něho nebe jako podobně strom. Nyní slyš dále! Když jsme přišli k bráně paláce, viděl jsi ji zdobenou diamanty a rubíny protože jsi přijal v sobě slovo a stal se podle slova činný. To byla tedy ještě samá vnější zrna, celý palác pak představoval tvůj veškerý život, a podle toho brána s diamanty a rubíny, to že jsi s pomocí Božího slova opatřil vstup do sebe sama.

Šli jsme branou, co to znamená? Hle nic jiného nežli; Vešli jsme do tvého i vás všech, aneb vešli jsme do vnitřního smyslu slova. Slovo však není snad nějaké prázdné slovo, a není jen tak pravdivé, jak kdyby někdo řekl „jedna a jedna jsou dvě, nýbrž Slovo jest pravdivé podstatně a toto vše, co zde spatřuješ a ještě nekonečně toho více s hlubšího jest tu tedy již v Božském Slově stvořeno. Jak je tu stvořeno v jednom semeni nesčíslné množství rostlin aneb stromů vedle jejich plodů, jenž s tím rozdílem, že semeno vydává ze sebe vždy totéž, co v sobě chová, bez nějaké zvláštní změny tvaru, kdežto Slovo Boží jakožto símě nebes se projevuje v nevyslovitelné rozmanitosti. Proč? Protože Slovo Boží je semeno dokonalé.Myslím tedy milý příteli, že když si to náležitě uvážíš, pak s nejmenší námahou pochopíš tento nynější zjev.“

Náš hlavní řečník praví; Ó milý příteli! Mně a jistě nám všem začíná nyní zcela mocně a úplně vzcházeti nové světlo, vzpomenu-li si však na své dřívější pojmy o nebi, připadají mně právě tak, jako když jsem si mohl mnohdy za jasného poledne na Zemi, vzpomínal na snové obrazy noci. Jaká náplň musí být v celém slově Páně, když nyní toto vykazuje již prvý výhon ze zrna hořčičného? Ano, nyní také chápu text, který zní; Království nepřichází z vnějších okázalostí, nýbrž jest uvnitř ve vás. Ano, nyní se mně stává leccos jasné, začínám také chápati, z jakého důvodu jsi v horním opravdu zdánlivém nebi přednesl text zdánlivě apoštola Pavla do textu Janova. Pavel jest sice také branou, na které jsou v největší nádherné plnosti umístěna zrna slova Božího, avšak v Janovi, ano v celém Janovi vysvítá nyní plnost Božství v Kristu osobně! Já myslím, že Pavel toto sice v jednom textu vyslovuje, toto mně připadá jako símě, Jan však toto vyslovuje v plnosti a to je již rostlina. Mám pravdu?

Domnělý stolní sluha praví: Ano máš pravdu, a hle, to co vidíš jest zajisté prvý výhonek, chceš-li spatřiti úplnější zdar tohoto prvého výhonku, vejdi vždy hlouběji do své třetí fantazie a budeš brzy v úplné zralosti sklízeti plody této nádherné osady!“

Náš hlavní řečník praví; Ano milý příteli, máš úplnou pravdu, neschází mně tu věru nic jiného a více nežli můj jediný, mnou nadevše milovaný Kristus! Kdybych jen Jeho dostal do svých rukou, tu bych svému srdci nad pomyšlení ulevil!

Domnělý stolní sluha praví; „Zůstaň jen v tomto stavu, neboť pravím tobě; Jsi tomuto ulevení blíže, nežli se domníváš! Věru, když Krista řádně uchopíš, bude zajisté také u tebe!“

Kapitola 58 (131)

13.2.1843 od 16,15 do 18 hod.

Touha po Pánu vzrůstá a ulevuje si ve výkladech. Ještě malá zkouška lásky. A nyní svatý cíl.

Náš hlavní řečník praví: Milý příteli a bratře! Tato tvá poslední slova zněla sice o sobě nadmíru utěšeně, jen já bych naproti tomu poznamenal, že s opravdovým uchopením Krista bude to jistě po tak poněkud dlouhou dobu poněkud podezřelou okolností, pokud tu nebude státi přede mnou. Neboť co se týče mého srdce, uchopil jsem Ho již dávno, jakož také i celá společnost, avšak přesto se nechtěl milý Kristus námi nechat osobně uchopiti, a nikdy Ho pro samou překypující lásku na věky nepustili, avšak nyní k tomuto pro nás nejblaženějšímu podniku nechybí nic více a nic méně, nežli právě tento hlavní předmět Sám, jenž má být uchopen.

Dobré by bylo milý příteli, ano , předobré, uchopiti Krista ze všech sil ano má celá bytost a mé ruce touží po tom co nejblaživěji, avšak jen On tu má býti, anebo aspoň někde v této krajině se dá nalézti. Věru kdyby přišlo na mně, nedělal bych si naprosto nic z toho, kdybych byl z lásky ke Kristu i z tisíci takových nebí vyhozen a s horním nebem by už to bylo odbyto. Jen kdybych si však byl jist, že při tom tisícím vyhození z nebí budu vržen přímo k nohám Kristovým, avšak nejsem-li si tím úplně jist, pak se má láska ke Kristu podobá vždy ještě více marnému chňapání kol sebe po tomto nejblaženějším životním vzduchu, jako kdyby někdo se nacházel ve sféře, kde není buď žádný anebo kde je jen velmi málo životního vzduchu

Domnělý stolní sluha praví; Máš zde tedy příliš málo vzduchu k dýchání, že tak mluvíš, jako bys musel životní vzduch chňapati?

Hlavní řečník odpovídá: Milý příteli a bratře, nechci se přece domnívati, že bys mně snad nesprávně rozuměl, neboť jest dvojí životní vzduch, to jest milý bratře, podle mého rozumu řečeno. Jeden životní vzduch, který je tu ve velké hojnosti, je pro životní potřebu plic, ten však nemíním. Srdce je však také výše dýchající bytost, to jest jak já tomu rozumím, vydechuje totiž lásku, a chce tudíž lásku také vdechovati.

Hle, když jsem žil ještě jako člověk na Zemi, byl jsem jak již jsem jednou poznamenal. Zvláště silně zamilován do jedné ženské bytosti. Pro své plíce měl jsem na této okolnosti zajisté všude dosti vzduchu k vydechování, když jsem však nebyl v blízkosti tohoto mého milovaného předmětu, bylo mně však přes hojnost plicního vzduchu k zadušení. Byl-li jsem však opět v blízkosti svého milovaného předmětu (nesmíš mně zazlívati, použiji-li zde snad nevhodného výrazu), tu by se mně stal vzduch kdyby to nemohlo býti jinak, dokonce záchodu, vonným éterem.

Hle, právě tak se mi daří právě zde, a jistě také celé této společnosti se nedaří ani o chlup lépe nežli mně. Pravím tobě; Odkliď všechny tyto nebeské nádhery, a postav na toto místo, kde jest nyní nádherný chrám zcela obyčejnou selskou chatu, dej mně místo toho měkkého nádherného oděvu zcela obyčejnou selskou kazajku a opatři za všechna tato bujná ovocná stromořadí, zcela nuzné stromy a k tomu skromné žitné a pšeničné pole, avšak ke všemu tomu postav Krista a tak mně učiníš šťastnějším, nežli kdybys mně k této vyhlídce zde přidal ještě tisíc nekonečně nádherných území. Ano, řeknu ti ještě více toho, co se týče mého srdce, kdyby taková okolnost byla možná, byl bych s Kristem i na nejnuznějším koutě Země, i kdyby tento kout vypadal jako předpeklí anebo dokonce jako vlastní peklo samo, nevýslovně šťastnější nežli bez Jeho viditelné lidské osobní přítomnosti v nejvznešenějším a nejdivuplnějším nebi! Já myslím milý příteli a bratře, že to je snad dosti jasně řečeno.“ Náš domnělý stolní sluha praví; „Milovaný příteli, já jsem ti zcela dobře porozuměl, jen se mi zdá, že stavíš jak se zdá, svou lásku ke Kristu na roveň své lásce smyslné. Já myslím, že láska k Pánu musí být přece jen zcela jinak utvářena nežli láska k nějaké nastávající nevěstě, a tu tedy myslím takto; Dokud tuto ve svém srdci neodloučíš nebudeš Krista také správně milovati, pak myslím, že Si Kristus také rozmyslí. Tobě Se objeviti, anebo úplně k tobě přijíti.

Náš hlavní řečník praví: Milý příteli, to se mnohem snáze řekne nežli učiní, dej do mého srdce ještě druhou lásku, která bude Pána jistě hodnější nežli je tato láska, v níž žiji a já od této lásky ihned upustím. Myslím však, že když jsem nyní všechnu svou lásku v sobě sjednotil, také onu lásku, kterou jsem kdysi měl k své ženě a když jsem tuto spojenou lásku dávno již skrytě

obrátil jedině k Pánu a to tak, že nyní z nejvnitřnějšího základu svého života mohu říci; Dal jsem pro Krista vše, cokoliv jsem jen měl, pak zatím nemohu nic více učiniti. Jestliže však všecka tato láska je Pána nehodná, pak jsem ti právě řekl, že ji v každém okamžiku prodám za lásku hodnější Pána, avšak nemohu téměř uvěřiti, že by Pán chtěl být z naší strany jinou láskou milován nežli právě láskou, kterou vložil do našeho srdce, On Sám.

Rozpomínám-li se na všechny miláčky Páně z doby Jeho pozemského života, míval tu Pán nejraději ty, kteří se k Němu přiblížili se zcela obyčejnou srdečnou dětskou láskou. Tak Jan, který Pána jistě velmi miloval často celého zulíbal a ještě i při poslední večeři se přímo zamilovaně položil na jeho prsa, byl Jeho miláček. Totéž bylo i s Marii, sestrou Marty, a neméně s Magdalenou, která byla do Něho skutečně zamilovaná a právě pro tuto velkou lásku Ho spatřila po vzkříšení nejdříve.

A nejmakavější, nejnázornější příklad dal milý Kristus Pán, když k němu přivedli malé děvčátko On pravil; „Nechte maličké a nebraňte jim přijíti ke Mně, neboť jejich jest Království nebeské!“ Hle dětičky jistě nic nevěděli o nějaké vyšší, Pána hodnější lásce, nýbrž se zcela dětsky přirozenou láskou objali všemohoucího Pána nebes a Země a přece pravil poté k Svým apoštolům a učedníkům. „Nebudete-li jako tyto dětičky zde, nevejdete do Království nebeského!“

Hle milý příteli, toto mně nyní dává úplnou odvahu, abych miloval Pána svou přirozenou dětskou anebo dětinskou láskou kdo ví, zde by Mu tato má o sobě sice nejvýš prostá láska nebyla s mé strany přece jen příjemnější, nežli kdybych Ho mohl milovati nejčistší láskou serafovou.

Já bych Ho chtěl také láskou serafa milovati, kdybych ji měl. „Věru, v tomto ohledu bych své srdce jistě neučinil komorou na spoření lásky, takto však musím také s milým apoštolem Petrem zvolati; Milý Kriste! Hle zlata a stříbra v srdci ovšem nemám, avšak co mám, to vše bych Ti rád dal. Jen kdybych měl Tebe! Náš domnělý stolní sluha otevřel široce svou náruč a praví hlavnímu řečníku, jakož i skrze něho také celé společnosti: „Můj nejmilejší příteli a bratře! Já jsem ti přece řekl, uchop jen řádně Krista, pak tedy také bude! Ty jsi Ho uchopil a tak s také stalo to, co jsem ti řekl, neboť Kristus se k tobě přiblížil a ty na příště na věky z Jeho společnosti nevyjdeš, a tak tedy můžeš svého Krista podle chuti svého srdce obejmouti!“

Náš hlavní řečník se táže ještě vždy domnělého sluhy jsa ve své mysli láskou nanejvýš rozechvěn; Ó, milý příteli kde jest tedy On, abych mohl já a celá společnost k jeho nohám padnouti?

A domnělý stolní sluha praví; „Přátelé, bratři! Zde stojí před vámi. Já to jsem, kterého jste ve svých srdcích hledali! Avšak Já jsem byl již dávno předtím u vás, a hledal jsem a přivedl vás sem. Pohleďte tedy sem a Já vás povedu tam, kde přebývám mezi těmi, kteří Mne milují tak, jako vy milujete Mne, neboť věru. Já se neptám po zlatě a stříbře, avšak po dětské lásce se ptám! Chci-li nádheru a lesk, pak je, Moji milí přátelé a bratři, věčně v Mé moci, abych tím celou nekonečnost co nejnádherněji vyzdobil.

Já jsem vám pravým Otcem. Mé dětičky a proto jsou Mně vaše srdce v jejich dětské prostotě také tím více nežli veškerá nádhera nebes! A tak tedy následujte Mne!“

Nuže hleďte jak se nyní vše náhle změnilo, naše společnost objímá Pána, miluje Ho, a tiskne své srdce k Otci, jako to činí děti, když dlouho neviděli své dobré rodiče, a Pán je vede jako dobrý Otec, a učí je cestou Sám jeho divy poznávati. Hleďte jaká blaženost září nyní z tváří naší společnosti! A náš hlavní řečník ještě zvolá; „Ó jaká to cesta, kde svatý Otec vede Své děti tam, kde přebývá!“

Kapitola 59 (132)

14.2.1843 od16,15 do 18 hod.

Dobrá vlastnost lepších římských katolíků, že přichází do záhrobí velmi žízniví po světle. Příchod do věčného východu. Vysvětlení krajiny a jejich obyvatelů; protestantů, pohanů, římských a řeckých katolíků. Hlavní omyl římských a řeckých katolíků. Omezenost božské sféry všemohoucnosti při výchově lidského srdce. Krajina na jihu a na západě, výplody všemohoucnosti, avšak výplody věčného východu absolutně reálné, rovněž tamní sady, vzdálenosti atd. Nekonečný rozsah východní krajiny.

Vy se zde asi otážete, zda se máme k tomuto průvodu ještě dále připojiti? Já vám pravím, také toto je nutné a to musíte rovněž od počátku až do konce viděti, neboť nyní je naše společnost nadmíru blaženě překvapena a láskou k Pánu příliš zaujata. Teprve na místě samém bude tento prvý výtrysk pocitu lásky uspořádán a tu pak se také i náš hlavní řečník leccos dozví u nejlepšího pramene. Neboť všichni římští katolíci se vyznačují tím, že přicházejí do duchovní říše ze základu nadmíru žízniví po světle a tedy také nyní do pravého nebe, proto také mají za jednu tisíc otázek, aby si opatřili světlo ve všech svých koutech, které za života jejich těla byly udržovány vždy ve velké temnotě.

Hleďme, jsme již dosti blízko k pravému místu, naše dobře známá malá pahorkatina se na nás již opět usmívá a Slunce stojí zde zcela nízko na obloze a svítí divuplně nádherným načervenalým světlem, také naše společnost to pozoruje a obdivuje se prostotě této před námi prostírající se krajiny.

Nuže hleďte, tu jest onen známý nám již domek. A také jeho obyvatelé jsou nám již známí. Hleďte, jak nadmíru vlídně a naplněni nejvyšší slastí spěchají vstříc Otci a celé společnosti, která jde za Ním.

Otec je přijímá s otevřenou náručí a praví; „Pohleďte, oč jsem se stal opět bohatším! Každý dělník je hoden mzdy své, hleďte, takto jsem také Já pracoval, a přináším Sebou Svou mzdu. Nové bratry a nové sestry přivádím sem, a oni budou tak jako vy kolem Mne, aby bylo na Věky splněno Mé Slovo, které zní; „Kdy Já jsem, tam budou i Moji sluhové a ti kdo milují Mne, přebývati budou u Mne!“

Zde se obrací Pán k našemu dřívějšímu hlavnímu řečníku a praví jemu; Nuže Můj milovaný příteli, bratře a synu! Hle, zde jest tedy Mé místečko, jak se ti líbí? Náš hlavní řečník se vzchopí a praví: Ó Pane! Jak se mně můžeš na něco takového tázati? Tu bych se mohl já tázati, jak se zde líbí Tobě? Neboť co se mně týče, bude se mně zajisté nekonečně nejlépe líbiti tam, kde jsi a kde přebýváš Ty, a kde se nejlépe líbí Tobě.

Věru, zde to vypadá téměř zcela tak, jako to vypadalo u nás chudých rolníků na Zemi, avšak jak nádherné vyhlídky se zde požívá. A tam dole ta nesmírná rozsáhlá rovina, jakou nevýslovnou nádherou je zdobena tato nádherná pahorkatina! Místo nesmírně nádherných paláců je zde ohromné množství s ladnými obytnými domky jakoby směrem dále kupředu také věčně neměla žádného konce.

Jak to přijde, že rovina tam dole se jeví nicméně tak nevýslovně nádhernější nežli tato pahorkatina? Avšak já jsem ještě ubohý ťulpas, pozoruji teprve nyní, že jsem se ztratil opět v tisíci otázkách, proto mně odpusť!“

Otec vezme našeho hlavního řečníka za ruku a praví jemu: Hleď v krajině tam dole bydlí obyčejní lidé, kteří skrze pouhou víru ve Mne žili úplně spravedlivým životem. Mezi nimi jsou většinou tak zvaní protestanti, a ještě jiné křesťanské sekty. V dalším pozadí však bydlí pohané, kteří žili ve světě podle své víry spravedlivým životem, a teprve zde přijali víru ve Mne. Tamto v oné části pozadí, která se táhnou mezi jihem a západem, jest příbytek oněch katolických věřících křesťanů, kteří se nazývají dílem římskými, dále řeckými katolíky, nemohli se zde však beze škody na svém životě a na své svobodě úplně očistiti od svých omylů. Nejsou snad proto neblaženi, nýbrž požívají také velkou blaženost, také nejsou snad na svou krajinu upoutáni, nýbrž mohou se po hlubším poznání vlastního v podstatě opravdového dostati také dále kupředu.

Rád bys věděl v čem takový omyl záleží? Hle takový omyl záleží v tom, když buď někdo z bázně Boží přijímá víru jakoby z přinucení a pak podle této víry věrně žije, nemůže však Boha

nikdy náležitě milovati v lásce uchopiti, protože se Ho velmi bojí. Tato přehnaná bázeň je tedy malý omyl a bez újmy na svobodě a životě nelze se jí tak snadno zbaviti. Ty si ovšem myslíš. Jak může Všemohoucí něco takového mluviti? Hle kde se jedná o úplnou svobodu nějaké bytosti, tu musím Já Sám se Svou Všemohoucností zůstati hezky doma, neboť kdybych ji používal, bylo by po takové bytosti okamžitě veta, a pak bych měl místo svobodně žijících, myslících, působících a jednajících dětí samé souzené stroje, které by se stále neúprosně nuceně, nikdy však dobrovolně pohybovaly podle Mé vůle. Já tedy mohu Své Všemohoucnosti používati jen tam, kde jest ji předně v nejvyšší míře třeba a při tom však za druhé přece nikdy neomezuje svobodného ducha v jeho poznávání a chtění.

Dám ti hned příklad, jakým způsobem používám Své Všemohoucnosti. Co se týče přirozeného světa a co se týče vůbec utváření všech tvorů to jsou díla Mé Všemohoucnosti. Když potom svobodní duchové podle Mého Slova a života podle něho přijali do sebe Život ze Mne, pak způsobuje Má všemohoucnost, že vše to, co živí, svobodnými stavší se duchové v sobě poznávají jako užitečné a pravdivé, ihned k svému dobrovolnému použití v nejhojnější míře okamžitě spatřují a ihned toho mohou volně použíti.

Tato dolní krajina jest většinou takovým dílem Mé Všemohoucnosti a odpovídá ve všem ve víře pravdivému a z toho vyplývajícímu užitečně působícímu, jak se toto nalézá v nitru těchto blažených duchů a takové jest to všude, kamkoli jen své oči obrátíš, buď přes celý nekonečný jih, anebo přes celý západ.

Ty se zde ve své myšlence tážeš; Není tomu také tak s tímto věčným východem? Ne ten jest zcela jiným poměrem a jest ve všech částech úplně neproměnlivý pevný tak, jako je pevný každý přirozený svět, a neochvějná pevnost východu stojí jako vnitřní věčně pevný základ naproti vnější přirozené pevnosti. Důvod spočívá v tom, že Já Sám jsem ve Svém chtění věčně neproměnlivý a co jsem jednou určil a vytvořil, to také zůstane věčně neproměnlivě určité, jak neproměnlivý a určitý jsem ve svém chtění Já Sám

Za druhé jest tato krajina proto neproměnlivě pevná, že Mé děti, které přicházejí sem ke Mně, jsou podle své lásky ke Mně ve svém chtění a ve svém poznávání jedno se mnou, a nebo jinými slovy řečeno: Protože jsou úplně až do poslední kapky pokořeni, a následkem své lásky ke Mně svou vůli úplně odložili a její místo přijali Mou věčně živou vůli.

Proto nechtějí zde nic jiného nežli co Já chci. Má vůle jest však nejjasnější, věčně pevně určité zobrazení dobrého a pravdivého proto jest tedy také tato krajina, v níž přebývám se Svými, úplně neproměnlivě pevná a není v ní nikde klam. To nač zde pohlížíš, jest úplně takové jak z nitra tak i zvenčí. Všechny rostliny, stromy, obilná pole, jsou zde nejen jevovými obdobami, nýbrž jsou to dokonale určité reality. Jdeš-li zde od jednoho místa k druhému, pak můžeš své kroky počítati, a shledáš tam i zpět stejnou vzdálenost.

Tážeš se Mne, zda tato pevnost má něco společného s pevností světa? Pevnost tohoto světa nebeského nemá s pevností hmotného světa vůbec nic společného, neboť pevnost světa jest rovněž zdánlivá a trvá pro dotyčného ducha tak dlouho, dokud je obyvatelem hmoty, když však tuto hmotu opustil, zaniká pro něj její pevnost. Avšak ne tak je tomu zde, neboť tato pevnost jest pravá pevnost a jest neproměnlivá a nezničitelná na věky, poněvadž je dokonalým výrazem věčné Otcovské lásky!

Ty se tážeš jak daleko tato krajina sahá? Milý příteli bratře a synu! Tato krajina, jak ji spatřuješ směrem k východu, nemá nadále věčně nikdy konce a jest tedy tak velká, že kdyby se na všech nekonečně mnohých tělesech věčně lidi rodili a všichni by přicházeli do této krajiny, neobnášeli by ani po uplynutí tisíce věčností v poměru k velikosti této krajiny více nežli obnáší zrnko písku v poměru k nekonečnosti věčného prostoru.

Ty se Mne nyní tážeš, jak mohu toto vše přehlédnouti a zda Mne také kdy uzří ti, odtud bydlí nekonečně daleko směrem k hlubšímu východu? Milý bratře a synu! Také toto ti povím, neboť Mým dětem nemá být nic zadrženo!

Kapitola 60 (133)

16.2.1843 od 15,45 do 19 hod.

Původní vlastní Bůh –Slunce (Bůh přebývá v nepřístupném světle) Vysvětlení osobné bytostné všudypřítomnosti Páně. Příklady k tomu ploché a duté zrcadlo atd. Znamení toho. Obraz z optiky. Příprava k Otcovu stolu.

V tomto slunci jsem prapůvodně dokonale doma. Toto slunce se nachází ve věčném neposunutém středu Mého Božího Bytí. Paprsky, které z tohoto slunce vycházejí, naplňují svým způsobem celou nekonečnost a o sobě jsou jen Mou vůlí lásky, a z ní zároveň věčně vycházející moudrostí podle toho jsou tyto paprsky všude dokonale živé a všude jsou dokonale Mou podstatností.

Podle toho, kamkoli takový paprsek padne, tu jsem Sám takto jako ve slunci zcela dokonale přítomen, ne jen jako působící, nýbrž i osobně. A tato osobitost je podle toho také všude jedna a tatáž. Ať chceš jít do kteréhokoliv z těchto malých obytných domků a můžeš být jist, že mě v každém potkáš jako dokonalého domácího pána.

Teď u sebe pravíš: Že tímto způsobem přece nejsem vlastním Základním Kristem, Který kráčel po Zemi a vyučoval, nýbrž, že jsem jen Jeho živým a dokonalým obrazem a o Sobě bydlím přece v nepřístupném světle. Dál říkáš: Má-li se věc takto, tu z toho vychází zřejmě najevo mnohobožství.

„Můj milý bratře, příteli a synu, slyš, v tomto ohledu myslíš ještě přirozeně. Ale teprve, až budeš myslet dokonale vnitřně duchovně, tu se ti tato věc ukáže (projeví) zcela jinak.

Ale, abys ze svého přirozeného myšlení přešel snáze do duchovního, tak tě tam chci vést přirozenými příklady

„Na světě jsi viděl jen jedno slunce. Kdybys držel proti slunci zrcadlo, bylo by také v zrcadle a nemůžeš tvrdit, že v zrcadle je jiné slunce, než to, které svítí na obloze. A kdybys postavil víc tisíců takových zrcadel, nespatřoval bys v každém zrcadle dokonalé slunce, které ti dává pociťovat právě tak silné světlo a stejné teplo.

„Říkáš, že by to tak muselo být.“

A chci ti dát ještě silnější příklad. - - Jistě jsi ovšem už častěji na zemi slyšel o působení tak zvaných velkých dutých zrcadel. Říkáš: Ó, ano, sám jsem jednou takové měl. Chytáš-li takovým zrcadlem paprsky Slunce, tu budou ve svém odrazovém záření víc než tisíceronásobně zmnoženy, než vlastní paprsky ze skutečného přirozeného slunce.

Postavíš-li proti slunci více tisíců takových zrcadel, pocítíš také při této příležitosti u každého jednotlivého zrcadla stejné prudké působení. To je přece zcela jisté a dokonale pravdivé.

Ale copak ze všech těchto zrcadel působí? Stále jen jedno a totéž slunce, které jsi tímto významným počtem zrcadel zmnohonásobil.

Ale teď se tě ptám: Zmnožilo se tímto zmnohonásobením ve vážnosti také slunce nebo se zmnožilo jen jeho působení? Říkáš: Ovšem jen působení. Dobrá pravím ti. Ale jak mnoho sluncí bys měl podle toho ve svých zrcadlech? Říkáš : Podle toho, kolik bylo zrcadel, - -vzato podle nich. Ale vzato zcela vlastně podle slunce, vždy jedno a totéž.

Nuže, co ukazuje tento přirozený příklad, to se zde představuje v největší živé skutečnosti a plnosti - - Říkáš sice v sobě : To teď dobře nahlížím. Ale kdyby se, nehledíc k tomu, chtělo každé zrcadlové slunce zkoumat a přijít k němu blíž, aby se učilo poznávat slunce ve své zvláštní podstatě, tu při tom přece všechna ta zrcadlová slunce nic, neprospějí a vlastní podstatnost slunce zůstává bádajícímu oku přece úplně cizí.

„To je správné. Ale co bys při tom i se zemí získal, kdyby se takto vlastní slunce Zemi a tobě přiblížilo, jak sis je přiblížil prostřednictvím zrcadla? Hle, tu by se celá Země i s tebou okamžitě rozpustila jako malá kapka vody na rozžhaveném železe. Čím by ti pak přiblížení skutečného slunce prospělo?

Hle, mnohem víc je toto případ s tímto Mým sluncem. Musí věčně stát v nepřístupném středu, kterému se nemůže blížit žádná bytost nad určitý řád, neboť každé přiblížení nad určitou míru by přineslo každé bytosti úplné zničení. To bylo řečeno i Mojžíšovi, když chtěl hledět do tváře Boha, neboť „hleděním“ nesmíš rozumět zde vnímání očima, nýbrž úplné blížení základní podstatě Božství. - - Nuže, když jsem Ten a Týž, jak jsem ve slunci a takto jsem ale před tebou,

že se Mi můžeš blížit jako bratr k jinému, nemá to větší cenu? A není to víc lásky a slitování, než kdyby ses chtěl skutečně přiblížit tomuto slunci, jímž bys byl při svém přiblížení úplně zničen

„Dále, jak nedokonale šťasten bys byl ty a Já, kdyby Mi nebylo možno osobně podstatně se všude přesazovat Sám jako Otec ve Své celé plnosti, kdekoli jsou Mé děti. - - Nebe je nekonečné. Kdyby Mi nebylo možné takové podstatné, na Mé jednotě beze škody nekonečné rozmnožování, jak osiřelé by tu byly Mé děti. A Já jediný Sám mezi nimi?

„Ale že Jsem dokonale Týž a mám stejné živé Boží vědomí a všechnu Boží lásku, moudrost a plnost moci, si můžeš vzít z toho, že jsem tě, za prvé osobně podstatně sem vedl a na této cestě ti ukazoval moc Své lásky, Své moudrosti a Svého dokonalého Božího chtění.

Kdyby ti toto vše nemělo ještě stačit, tak si mysli co chceš a Já chci, aby se ti to objevilo ihned jako stvořené.

Hle, chtěl jsi známou pozemskou krajinu. Pohleď před sebe. Stvořil jsem ti ji už viditelně a pociťovatelné.

Teď říkáš „Opravdu, to může konat jen jedině Bůh. - -„Dobrá“, říkám ti. Takto ale i nahlédneš, že Já, Který zde stojím před tebou a odhaluji ti zázraky Svého Bytí, jsem dokonalé Týž, Který jsem tam v onom slunci prapodstatně věčně.

Říkáš ano, tomu nyní úplně věřím. Ale kdybych šel k jinému domu, ale Ty zůstával zde a já tam potkal zřejmě jinou bytost s tebou jednoho a téhož prapůvodu. Bude tato stejně dokonalá s tvou jednotou a bude se Ti ve všem rovnat?

Pravím ti : Tu přijde na pokus s tvé strany. Chci pak udělat, abys byl myšlenkově rychle v hluboké vzdálenosti odtud u domu, jaký je zde, ale Já budu dlít zde a tvá společnost ti má o tom dát svědectví při tvém návratu. A ty Mi můžeš pak oznámit, zda jsi mě tam našel zase dokonale nebo ne. A tak tam buď.

Nuže, Můj milý příteli, bratře a synu, nyní jsi zde v hlubokém jitru. To můžeš poznat, poohlédneš-li se na všechny strany a neuvidíš nic jiného, ani svou společnost ne, než jen nekonečně daleko rozsáhlé jitro se svými obydlími.

Řekni mi nyní, nejsem zde zcela Týž?

Hle, takto to musí být. A kdyby to tak nebylo, nebylo by dokonce nikdy nic stvořeno a žádný člověk by nebyl myslitelný jako takový. Vždyť život každého člověka je právě také jen dokonalou podobností Mne. A když člověk podle Mého slova žil, nebo miliony takto žili, nemůže tu jeden z nich říci: Kristus žije ve mně? Nebo to nemohou říkat nesčetní spravedliví? Ale když mohou všichni toto říkat, jsem proto v nich dalekým Kristem nebo věčně neděleným?

Jsem věčně vždy Jeden a Týž v srdci každého člověka. A když miliony a miliony naplnily svá srdce Mnou, a to každý pro sebe dokonale, tu proto nemá nikdo z nich zvláštního jiného mistra, nýbrž v srdci každého sídlí Jeden a Týž Kristus dokonale.

Nuže, co tomu teď říkáš? Nejsem zde dokonale Týž jako Ten, Kterého jsi opustil u své společnosti?

Říkáš: Ano, Pane. Jsi zcela dokonale Jeden a Tentýž a není tu rozdílu v postavě ani ve slovu ani ve tvém Božím chtění. A nemohu si nic jiného myslet než jen abys sem se mnou přišel stejně rychle.

Ano, tak tomu buď. Ale než jak jsem ti řekl, že ti tvá společnost při tvém návratu dosvědčí Mou stálou přítomnost, to se také ihned dozvíš. Říkám ti tedy: Buď zas tam. - - Nuže, hle, už jsi zase zde. Nyní Mi řekni, jakého jsi Mě tam našel?

Říkáš: Byl jsi zcela Sám tam, jak jsi zde a nebyl ani nejnepatrnější rozdíl. – Říkám ti: To je správné, ale nyní se zeptej své společnosti, zda jsem Se mezi tím odtud vzdálil? – Hle, společnost praví: Ani v nejmenším, naopak, Pán nám říkal, jak se ti nyní vede. Teď kulíš oči a divíš se tomu, ale říkám ti, že to není nic méně, než zázračné, nýbrž je to zcela dokonale uspořádáno.

Kdybys byl na světě optikem, bylo by ti to ještě zřejměji pochopitelné. – Jakpak to přijde, že více lidí pohlíží pro sebe na jeden a týž předmět a přece jej vidí dokonale jako jeden a přece každý jednotlivec jen ten svůj? – Hle to spočívá v oku člověka. Z předmětu jsou všemi směry paprsky a každý přijímá paprskový obraz do svého oka a každý pak v sobě vidí jen tento přijatý paprskový obraz, který je ve všem dokonale podobný předmětu.

„Zmnohonásobil nebo roztrhal se proto tento předmět?, když jej každý vidí v sobě?

Pravíš: Nikoli. Hle, takto je to i zde živý případ, co je na světě jen přirozené a tím i zdánlivě mrtvé.“ - -ale máš vidět ještě hlouběji do tohoto zázraku. Ale napřed musíš ještě tento dosud ti podaný nebeský chléb poněkud strávit.

Ale Já chci jít zatím do tohoto obydlí, abych tu dal Svými sluhy prostřít Svůj stůl, že tam máš být se svou celou společností poprvé se Mnou u stolu a požívat tam dokonale chléb Svého pravého nebeského Otce. A tak tu zatím chvilku čekej, než se vrátím a uvedu tě do Svého domu.

Kapitola 61 (135)

17.2.1843 od 17,15 do 19,30 hod.

Hostina u Otcova stolu, smažené jehně, chléb a víno. Po hostině přijde práce. Vybavení k věčně nejblaženějšímu povolání. Zařazení do seznamu občanů nebeského Jeruzaléma. Otevření nejvnitřnějšího zření. Vchod do svatého města. Dobrý pastýř se Svým stádem jehňat. Zde se dokonale odhaluje pravé určení pozemského člověka. – Pak zpátky do oblasti římsko-katolického církevního státu. Návštěva kláštera u karmelitánek.

Nyní se ptáte také: Máme čekat i na toto pozvání? To je přece zcela v pořádku, neboť toto vše se zde děje ke cvičení, musíte být tedy v této věci přítomni až k úplnému ukončení. Úplným ukončením musíte zde rozumět dokonalému vstupu do Božího řádu.

Ale nyní hleďte, Pán přichází už z obydlí a kyne naší společnosti k příchodu.

Zde se ptáte: Bude v tomto obydlí dosti místa pro všechny? Pravím vám: nestarejte se o to, neboť se tu použije doslovné přísloví: „Pokojné ovce mají mnohé místo v jedné stáji.“ Tak mají i dobře spořádané věci mnoho místa v úzkém prostoru.

Ale společnost už vchází do obydlí. Pojďme také za ní.

Nyní vidíte, jak jsou všichni správně pohodlně umístěni v místnosti. A Sám Pán se opásal zástěrou a dělá číšníka. Copak se ponese na stůl? – Vidíte, vždyť máme životadárnou večeři před sebou. Je to smažené jehně, chléb a víno. A nyní vidíte, jak Pán jim také láme chléb a každému předkládá jus a vidíte i víno v kalichu a všichni pijí z jednoho kalichu.

Ale nyní i vidíte, jak naše společnost začíná vypadat silně životně a jak lásky – vděčná radost se usmívá z tváře každého hosta. – Ale, jak říkáváte : „Krátké vlasy se rychle kartáčují,“ tak se ani zde nesedí dlouho u tabule. A Pán praví: „Nyní Mí milí přátelé, bratři a děti, jste se poprvé posílili v Mé říši. Nyní i víte, jak jsem stále zde i všude podstatně silně doma. Tak pojďte nyní se Mnou zase ven a chci vás úplně probudit pro vaše pravé věčné určení.“

Nyní jsme zde před domem shromážděni, tak chtějte slyšet Mou vůli : „Už na Zemi jste slyšeli, že Má žeň je velká, ale je ještě málo dělníků na velkém poli sklizně. Zde je tím místo, kde se máte stávat Mými opravdovými dělníky a spolupracovníky pro úklid Mé sklizně, a to poučením, jak se už tak mnozí vaši bratři stali. Pohleďte sem. Brzy poznáte všechno nářadí, které patří k dobré domácnosti : pluh, brány, motyky a kopáče, tu srpy a nože na vinici. A tu vidíte na všechny strany velká pole a tam vinice. Více k jitru (jihu) vidíte řádný sad se samými ušlechtilými ovocnými stromy.

„To jsou pole, které máte obdělávat, ale ne tak, jak jste to dělali na zemi, nýbrž v nejvnitřnějším a tím ze všeho nejživějším smyslu. – Zde nebudete orat ani vláčet, ani žnout obilí, ani pracovat na vinici a shromažďovat plody, ale vše toto je zde jen opravdová vnitřní obdoba pro působení lásky, které odtud máte konat pro bratry na Zemi.

„Ale nejen jedině bratrům na zemi, neboť zde chci s vámi mluvit v rozšířenějším smyslu a tedy pravím: mám ještě vůbec mnohá stáda, která nebydlí ve stáji země, nýbrž žijí svým způsobem na nesčetně mnohých zemských a světových tělesech. Ta všechna se musí vést do této stáje věčného života.

„Proto vám dávám nyní Svou sílu v plnosti, abyste jí mohli všude, kam vás pošlu, působit tak dokonale, jako bych působil Já Sám. Vše toto bych mohl sice Sám působit, ale přiděluji vám proto všechno toto působení, že se tím má vaše blaženost po Mém boku stále od věčnosti k věčnosti zmnožovat.

„Když pošlu jednoho nebo druhého z vás k takovému velkému účelu tam či onam, proto máte, Mně rovni – moci nahlížet z nejvnitřnějšího základu do veškerého ještě vnějšího přirozeného světa. A máte moci na něj pohlížet z nejvnitřnějšího základu až k nejzevnější kůře a takto i obráceně co nejdokonaleji až k nejvnitřnějšímu základu. Jak budete při takovém poslání působit, to co nejdokonaleji vždy poznáte.

„Takto jsem vám nyní oznámil vaše velké určení, ve kterém můžete být v nejplnější míře činni podle Mé lásky, moudrosti a řádu. A tím vás povolávám a dělám vás opravdovými anděly Své říše a tím opravdovými obyvateli svého svatého města, které je věčným Jeruzalémem.. A tak buďte otevřeny vaše nejvnitřnější oči, abyste viděli, jak Velký a nádherný je ten, Který nyní s vámi mluví a Který u vás zůstane věčně.

Pohleďte nyní tam k jihu a řekněte mi, co tam spatřujete?

Hlavní řečník mluví: „Ó, Pane, Ty, Můj nejmilovanější Ježíši Kriste, Ty, opravdový, nekonečně nejlaskavější Otče, Který jsi svatý, přesvatý, co tu vidí mé oči?, jakou nekonečnou slávu a v této slávě nekonečné město. A zdá se, že město nemá konce. A slunce, nádherné slunce, svítí, stojíc uprostřed nad městem a město svítí samo stejně jako slunce.

A nyní vidím zas i své staré hvězdné nebe a hledím, o, Bože a Můj Pane, do nekonečných hlubin Tvých tvoreb. Ba, tomu chci říkat nebe.

Zde je doslovně pravda: „Co na mysl člověka nepřišlo, co Ty, o, svatý Otče, jsi připravil těm, kteří tě milují.

Ano, do jakých nekonečných blažeností blaženosti hledí nyní mé nesmrtelné oko. Ó, Ty nejlaskavější, svatý Otče smím Tě objímat a milovat Tě podle veškeré možné moci svého srdce?“

Pán mluví: „Můj milý příteli, bratře a synu. Hle, zde jsem před tebou. Miluj Mě, jak Mě jen milovat můžeš, neboť, vždyť jsem tě proto stvořil, že Mě máš milovat co nejblaženěji a tím byl Mým milým, co nejvěrnějším dítětem, které nyní také ve vší Své Boží otcovské plnosti mohu milovat.

„Nyní ale pojďme do Mého města a netažme se, co se má stát se zdejšími obydlími. Tato obydlí jsou obdobami pravé pokory, která pochází z čisté lásky ke Mně. Tato obydlí zůstanou a vůbec často je navštívíme. Ale poněvadž mám ve městě Svou velkou „úřední kancelář“, tak tam musí být i Mí andělé, čeká tam na ně jejich velká hlavní určení činnosti lásky.

Teď se Mne sice ještě ptáte, kdo bude nyní vlastně ještě bydlet v těchto chatách?

Mí milí, přátelé, bratři a děti, vždyť přece už i na Zemi mají obyvatelé měst ponejvíce jedno nebo více venkovských sídel, která jim dobře slouží k osvěžení. Proč bychom to neměli mít my? Proto vám říkám : Budeme zde vždy, když vykonáme velké skutky, abychom si dopřáli náležitého občerstvení. A tak pojďme k městu.“

Nyní vidíte, jak Sám Pán vede naši společnost vpřed do města. A jak se zde obvykle maně velmi rychle přichází, tak se blížíme už tomuto městu všech měst v celé nekonečnosti.

A vidíte, jak z brány svatého města Boha spěchá vstříc nesčetné množství vstříc Pánu. - - Vpředu vidíte i dobře známé přátele Pána totiž Jeho apoštoly a vidíte i od Abrahama dolů všechny otce a proroky. Slyšíte velký jásot, který z tohoto blaženého zástupu zní Pánu vstříc a jak všichni přeblaženě roztahují své paže, aby přijali Pána s nejžhavější láskou a jaká radost mluví z každé tváře nad nově získaným zástupem.

Nyní vidíte, jak se zástupy sešly. A nyní jsou všechny obklopeny velkou slávou a tato sláva vychází od Pána a sděluje se všem.

Co říkáte nyní tomuto jevu? Ale pojďme dál vpřed. Pán dává nyní všem – jít před Sebou do města a On jde za Svými dětmi jako zcela prostý pastýř za Svými jehňaty.

Nyní jsme i my ve městě.Pohleďte jen na nekonečnou vznešenost a nádheru, kterou nemůže popsat žádné lidské slovo a kterou tu zříme vlevo a vpravo. Vše je obklopeno slávou Pána. Svaté vánky vanou všemi ulicemi a cestami a tyto vánky jsou životem, který zde vychází od Pána v nekonečné plnosti.

Ale nyní vidíte, jak Pán zůstává stát před velkým obydlím a mluví k naší společnosti : „Sem, Mí milovaní. To je sídlo a náš velký úřední dům. Sem chceme jít“ - - Nyní vidíte, jak jdou za Pánem. A vidíte mnoho velkých a nádherných pokojů. Jsou dokonale připraveny k přijetí našeho nově se stavšího „knížete nebe“.

A nyní vidíte, jak jim Pán ukazuje světlo tabuli a říká : „Na této tabuli budete vždy nahlížet na Mou vůli.“ A nyní klade na ně Pán Své ruce a naplňuje je dokonale všemocným Duchem Své

lásky a vidíte, jak nyní vzájemně mluví o nekonečných Božích poměrech věcí jako co nejčistěji a co nejdůvěrnější přátelé a bratři. Nyní jste nahlédli na pravé určení člověka v nejvlastnějším pravém dokonalém nebi a viděli jste i , jaký konec to vzalo s naší společností. Avšak nesmíte si snad myslet, že to je vždy takový případ s oněmi kteří se nacházejí ve zdánlivém nebi, nýbrž jen s oním menším množstvím, kteří pána už ve svém tělesném životě jen a jedině nade vše milovali podle svého vnitřního života přes všechny mylné pojmy, které jim byly vštěpovány (jimž byli vyučováni).

Ale, jak se vede mnohým jiným, to chceme ještě podle vůle Pána znovu vlastníma očima pozorovat a opustíme tedy nyní zase toto svaté město a odebereme se rychle cestujíce, zase do římsko.katolického duchovního církevního státu.

Sotva jsem to řekl, už zase stojíme velmi blízko kláštera.

Ptáte se a říkáte: „Milý příteli, ač nám je nekonečně líto, že jsme museli tak náhle opustit nekonečně nádherné město boha, tak bychom se přece rádi dověděli, když už tu jsme, jaký řád je doma v tomto klášteře?“

„Mí milí přátelé a bratři, zde se nejprve naučíme poznávat ženský klášter, a to karmelitánek. Tím přinesete tak mnohé do živé zkušenosti, jaké postavení to zde má s klášterem.

Ale napřed sami přemýšlejte o mnohém tohoto řádu, abyste snáze nahlíželi, jak dalece je tento řád Pánu příjemný a jak dalece je Mu nepříjemný. A to pro dnešek ponecháme jako dobré.

Kapitola 62 (135)

18.2.1843 od 16,30 do 18,30 hod.

Vysvětlení neviditelnosti andělských duchů třetího nebe lásky a duchů nižších nebí. Návštěva v jídelně a co se tu koná.

Ptáte se a říkáte: Pustí nás tam? Je-li to zde s tímto řádem jako na Zemi, tu nám z toho pro naši zkušenost nevzejde mnoho prospěšného.

Mé milí přátelé a bratři, jde to tu jako na Zemi, ale to nás vůbec nebude mýlit. Vždyť jsme v tomto směru nade všemi příživnickými mouchami a nic nám nemůže bránit všude se posadit přímo na nos tajemství a tak se i sem vplížíme docela skrytě, abychom vše možné očmuchávali. Pojďte jen se Mnou a o nic se nestarejte. Těmto bytostem vůbec budeme ještě velmi dlouho úplně neviditelní. Musíte vědět, že andělští duchové buď z třetího nebe samého nebo chtění třetího nebe zůstávají duchům nižších nebí tak dlouho neviditelní, pokud duchové spodních nebí nepřijdou podle svého vnitřního podle sebe podstatné lásky k Pánu, a to nejprve podle náhledu a pak podle činnosti lásky.

Můžeme tedy bez další starosti vstoupit do tohoto kláštera a nikdo nás neuvidí. Mě proto ne, že jsem občanem svatého města a vás také ne, poněvadž jste za prvé – v Mé oblasti a v ní jste podle chtění nejvyššího nebe, které je chtěním Pána.

Už jsme v tak zvané jídelně (refektoriu). Právě se přinášejí tak zvané prapostní pokrmy a už přicházejí některé klášterní dámy. Nejsou tak oděny jako na zemi? Říkáte : neměli jsme příležitost pozorovat v úplné blízkosti takovou jeptišku. Ale jsou úplně tak oděny, jak jsme je viděli dobře zobrazeny na zemi.

Teď se oddávají modlitbě u stolu. Ale v čem spočívá? Jak můžete sami velmi snadno vůbec dobře slyšet, sestává z dobře živeného růžence a k tomu ještě několika latinských výroků ze žalmů a církevních otců, těm ale žádná z těchto jeptišek nerozumí.

Představená si sedá ke stolu, ostatní se před ní sklánějí k zemi a pak vstávají vedle svých židlí. Vrchní dává pokyn k posazení. Po boku má zvonek, právě zvoní a to je znamení, že se smí sáhnout do mísy.

Ale tam vpředu vidíte jednu stát. Ta teď nesmí jíst, nýbrž musí obědvajícím předčítat dějiny utrpení Pána.

Naše dámy nyní skončili své tělesné jídlo a představená zase zvoní. Tím chce říci, že mají zase všechny vstát. Vstávají, zase se k zemi předklánějí před ní, pak si klekají k děkovné modlitbě. Ta sestává z dobře živeného růžence. Pak následuje tichých sto Ave Marií. Když asi

za tři čtvrti hodiny skončily, následují zase latinské modlitby. Když jsou hotovy, jde se ke kříži, řádně si před ním lehnou na zem, pak jdou k obrazu Marie, konají totéž, pak k Josefovi zase s tímtéž, nato k obrazu zakladatelky svého řádu, tam konají totéž a nyní jdou teprve k představené jako k Tereze v těle a konají znovu totéž. Představená dává nyní všech vstát a oznamuje, že za hodinu mají být připraveny ke sborové modlitbě. Ale mezi tím si mají ve svých celách předurčené sborové modlitby přečítat, aby pak ve sboru nebylo rušení, jež by mohlo snadno způsobit malou mrzutost a tím i všední hřích, neboť (dodává k tomu představená) sedmkrát hřeší beztak denně i nejspravedlivější před bohem. Jak dobře se tu musí chránit, aby nehřešil osmkrát nebo ještě vícekrát.

Ale jedna jeptiška prosí nyní představenou o dovolení, aby s ní mohla promluvit několik slov. A protože teď není předepsáno přísné mlčení, tak se to této dámě povoluje. (Ale ptát se znamená v tomto klášteře – prosit o něco upřímněji). Na co se bude dáma ptát? Chceme tu věc slyšet, Slyšte. Praví: „Co nejctihodnější nevěsto Kristova. Pokud jsme žily tělesně na Zemi, tu nám byl pro získání nebe po smrti přísný klášterní život příjemný. Ale poněvadž jsme už nyní dlouhý čas zaměnily pozemské s věčným a stále ještě dál vedeme i „v tomto věčném životě“ nade vše přísný klášterní život a o nebi skutečně vůbec nic nepociťujeme, tu je otázka, zda tento život zde dojde vůbec někdy ke konci? Neboť, musely-li bychom zůstávat stále v tomto přísném uzavření, tu by to bylo přece něco strašného.“

Představená praví: „o, ty neposlušné dítě. Jak sis mohlo dát vzít ďáblům své srdce, že se mohlo zmocnit tak hrozné otázky? Co myslíš, že před soudným dnem nemůže nikdo přijít do nebe a že přímluvou nejsvětější panny Marie, svaté Terezie a uprostřed těchto dvou – svatého Josefa – Kristus Pán povolil našemu řádu očistec, protože je nejpřísnější a nám proto propůjčil milost k úplnému očištění, abychom samy podle svého tělesného života dost konaly pro ty, kteří se dopustili všedních hříchů a smrtelných vůči Jeho nejvyšší spravedlnosti a sebe plně očistily? Proto se zde musí hledět k řádovému pravidlu naší vznešené zakladatelky co nejpřísněji. Jinak by se smělo stát, že by takové neposlušné dítě jako ty mohlo při posledním soudu před nejneúprosněji nejpřísnějším a nejspravedlivějším soudcem slyšet : Ustup ode mne, ty prokletá, neboť jsem tě nikdy jako svou sestru neznala.

Nyní hleďte. Tato slova představené zasáhla naši ubohou tazatelku jako tisíc blesků. Padá před ní, prosí ji o přiměřené ukáznění a představená praví: Ano, přiměřené ukáznění sis zasloužila, ale tentokrát tě chci odbýt jen políčkem a jednodenním půstem. Avšak nemáš opomíjet žádný okamžik – dávat volat zpovědníka, oznámit mu svou ďábelskou a před bohem nejvýš zatracení- hodnou řeč je mně přesně a s lítostí co největší a pak vykonat desetkrát díla pokání, která ti uloží ke cti svaté trojice, ke cti pěti ran Ježíše Krista, ke cti jeho trpkého utrpení a umírání, ke cti Jeho co nejsvětější panny matky Marie, ke cti svatého Josefa a ke cti svaté Terezie. A teď vstaň a přijmi můj políček.“Naše dáma vstává, nastavuje představené co nejpokorněji svou tvář a ta jí k zahnání ďábla udeří ne žertovně, nýbrž tak silně, že by se mohla zamotat, (dostat závrať) od té facky.

Nato naše dáma hořce pláče, děkuje představené za toto ukáznění a odebírá se s ostatními sestrami z jídelny do své cely.Co se bude dít dále, to chceme pozorovat příště.

Kapitola 63 (136)

20.2.1843 od 16,30 do 18 hod.

Kající se jeptiška a opravdový zpovědník. Jeho rozhovor a mezipřípad.

Při příchodu do své klášterní cely dá představená zvonkem znamení, aby k ní přišla klášterní ošetřovatelka. Co jí asi bude říkat? Jedná se jen o objednání zpovědníka, aby se ještě před sborovou modlitbou očistila od hříchu, kterého se dopustila před představenou. Ošetřovatelka to hned obstará a naše dáma se odebere ihned do zpovědnice, klekne si k mřížce a čeká na zpovědníka.

Pojďme tam, a poslyšme zpověď. Víme, z čeho se bude zpovídat, ale neznáme zpovědníkovu odpověď. Ten přichází k mřížce, klade na ni své ucho. Po její zpovědi ji opraví: „Má milá kajícnice, slyš: Když si představíš ve své mysli svá řádová pravidla, jaká byla na Zemi, tu ses

svým vyjádřením zřejmě prohřešila, ale ne proti řádu Boha, neboť Bůh ti takové myšlení dal, nýbrž proti řádu kláštera, který ti takové myšlení zakazuje. Za chybu proti řádu kláštera jsi také dostala od představené dobře vyměřený trest a až na další nařízení ses mu podrobila.

Zde se jedná o odpuštění tvého hříchu se strany Boha. Ale Bůh neudělal nikdy ve veškerém Svém slovu takový klášterní řád zákonem.

Lidská ustanovení a byť byla i běžná po tisíciletí, Bůh nikdy nepotvrdil jako Svá a nedívá Se na to, zda se někdo jistým způsobem nucen, proti ustanovením světa proviňuje. A proto ti s Boží strany nemám zde co promíjet."

Naše paní říká zpovědníkovi: „Vysoce ctěný knězi, který tu stojíš přede mnou na soudné stolici Boží spravedlnosti, jak můžeš říkat, že náš klášterní řád a jeho zásady nejsou Boží, nýbrž lidské.

Hle řeknu-li to své vrchní, tu jdeme oba vstříc nebezpečí, že budeme potrestáni co nejcitelněji. Mně budou považovat za ďáblem posedlou a tebe jako zjevného kacíře a tě buď z církve vyhostí nebo tě dají vůbec do dokonalé církevní klatby. Proto se vyjádři zřetelněji, co tím chceš říci."

Zpovědník praví: „Má milá sestro, slyš: Kdo Krista Pána jako jedině pravého Boha nebe a země nade vše miluje, ten se nebojí vyloučení z církve ani klatby. Hle, teď se na Zemi smějí lidí, kteří visí na světském a o Kristu vědí málo nebo vůbec nic, takové církevní svémocnosti. A proč se smějí? Poněvadž v této svémocnosti nevidí žádnou ujmu pro svůj řemeslný život. Proč se nemají smát ti, kteří Krista opravdově milují?, neboť ti přece budou mít mnohem menší škodu se strany této všemocnosti.

Nikdy jsi neslyšela, co řekl jednou Kristus v chrámu cizoložnici? Když mu ji farizeové a zákoníci předvedli podle mojžíšského zákona jako dokonale hodnou ukamenování?"

Kajicníce praví „Dobře to vím. Ale co tím chceš říci?"

„Nic víc, než to, že je Kristus ve svém úsudku mnohem mírnější, než Jeho kněží a učenci. Ti uznali naši cizoložnici bez nejnepatrnější milosti a slitování jako dokonale hodnou veřejného ukamenování, ale Kristus jim řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, hoď po ní první kámen."

Hle taková řeč zasáhla naše farizeje a učence jako blesk, neboť byl i jiný zákon, který chtěl mít nejvyšší kněžstvo bezhříšné. A o tomto zákonu věděli farizeové a učenci zrovna tak dobře jako o zákonu proti cizoložným ženám. Oni však zároveň sami věděli, že se dopustili hříchu cizoložství v každém ohledu, jak v duchovním, tak i tělesném. Proto je tato tak vůbec důrazná odpověď tak polekala, že zcela a úplně na naši hříšníci zapomněli a hbitě se vzdálili. Tentokrát už nechtěli Krista víc dráždit, báli se, že by mohl jejich potupu oznamovat mnohým věřícím Židům, kteří by je pak uchopili a zacházeli s nimi, jak pro takový případ určoval Mojžíšův zákon.

Ale co se stalo s naší cizoložnicí? Nyní tu stála sama. Zatratil ji snad Pán? O, ne. Ptal se jí a řekl : nezatratili tě ti, kteří tě sem přivedli? A ona říká : „Ne, Pane, nikdo mě nezatratil. A On jí říká : Ani Já tě nezatracuji, ale jdi a už přestaň hřešit.

Nuže, co říkáš tomuto způsobu jednání Pána?"

Naše dáma říká: „Mohu říkat jen tolik, že Pán je jistě milosrdnější a milostivější, než všichni lidí Země dohromady. Zpovědník říká : „Nuže, dobrá, má milá nejlepší sestro, když Pána takto poznáváš, tu přece také dobře poznáš, že mé poučení je dokonale platné. Když se dobrota Páně nedržela už u cizoložnice mojžíšského zákona, který přece od něho vyšel, oč méně se bude vázat na klášterní pravidla? Neboť hle, Pán je dokonale svobodný a může konat, co chce. A když se Ho někdo zeptá: Pane co děláš? Neodpoví mu. Ale byl jsem zde k tobě poslán jako zpovědník, dokonalý v Jeho jménu a nesu tedy i Jeho jméno. Když konám podle tohoto a v tomto jménu, řekni mi, koho se tu mám bát?

„Ty říkáš: Pána jistě ne, poněvadž jednáš dokonale v Jeho jménu.

Nuže, když Se nemám bát Toho, měl bych se snad bát tvého kláštera nebo církevní svémocnosti? O, hle, takový případ u mne není a proto ti pravím : Máš-li pravou lásku k Pánu, tu se máš i z této lásky něčeho odvážit, totiž, že teď jdeš a řekneš své představené, co jsem ti řekl. A pak ji také řekni, že se má s tebou podle mé vůle ihned sem odebrat."

Naše dáma říká: „Jaké pokání jako zadostiučinění má vykonat?" - - Zpovědník říká: „Nic jiného, než to, co jsem ti právě řekl".

Naše dáma nyní vstává a poněvadž naše představená následkem dalšího zaostání začala v sobě živit některé pochybnosti, tu přichází sama vstříc naší dámě k prahu zpovědnice a

naše dáma jí vypráví co řekl zpovědník. Představená spráskne ruce nad hlavou a říká naší dámě : „Vidíš jaký hřích jsi spáchala. Milost Boha od tebe zcela odstoupila a ďábel se oděl andělem světla a udělal se zpovědníkem a dal ti takovou zatratitelnou nauku a žádá, že se máš s ním dokonce domlouvat, aby mou, duši kláštera, byl celý klášter vtažen dolů do věčného zatracení. Ano, dobře jsem si často myslela, že ty přineseš takové neštěstí tomuto svatému domu Boha. nyní tu není jiný záchranný prostředek, než naše co nejsilnější sjednocení a přednést naši velkou bídu co nejblaženější panně Marii, sv. Josefu a sv. Terezii. Nevyslyší-li nás tito, jsme ztraceny, neboť zde není už u Boha žádná milost a slitování.

Naše klášterní dáma mluví ke ctihodné paní: „Ať říká vysoce ctihodná matka, co chce, tak ale podle poučení co nejctihodnějšího zpovědníka už nyní nevěřím žádnému z vašich slov a jsem připravena spíš zde ještě jednou zemřít, kdyby to bylo možné, než bych měla o poučení tohoto ctihodného zpovědníka v sobě míti jen co nejnepatrnější špatné mínění.“

Zde chce představená naší dámě udělit z klášterní horlivosti smrtelný úder na ústa, ale náš zpovědník je tak smělý, strhne mřížku kajícnosti, má k tomu i dostačující sílu a vyrve naši dámu z takového zlého nakládání. Co se bude dít dál uslyšíte příště.

Kapitola 64 (137)

9.2.1843 od 16,45 do 19 hod.

Osvobození ubohé zajaté z krutovlády zlé představené a její samovazba ve vlastním vězení. Soud, soudný den.

Poučení : Nikdo se v ničem nezdůvodňuj, ale řiď se jen láskou k Pánu a bližnímu v životě.

Když to vrchní vidí, dělá kříž za křížem, utíká se k svěcené vodě a stříká ji na zpovědníka a kajícníci a vší silou svolává všechny sestry k činné spolupráci. Ty sem hned přicházejí, udiveně a strnule hledí na zpovědníka, nemohou na něm odkrýt vůbec nic ďábelského. Teď dělá představená před sebou velký kříž, blíží se zpovědníkovi a dámě, chce se jich násilně zmocnit a říká rozkazovačně hlasitě : „Ty ošklivý pekelný ďáble, byl jsi tak proklatě smělý a lží a klamem (podvodem) ses vloudil v postavě světlého anděla do naší svatyně, přikazuji ti ve jménu svaté trojice, co nejsvětější panny Marie, sv. Josefa a sv. Terezie, aby ses z tohoto svatého místa vzdálil a ihned se vrátil do svého věčného zatracení a do svého pekelného ohně a hoříš tam věčně a věčně.

Nyní vidíte, že se náš zpovědník nedává ani v nejnepatrnějším mýlit tímto strašně zařikavým proklínáním a říká: „Slyš, ty slepá představená tohoto ubohého stáda, nazvala jsi mě ďáblem a tím jsi mě zcela náležitě zatratila : Řekni Mi, zda jsem jako tvůj domnělý ďábel udělal zde s tebou a touto sestrou něco podobného?

Této setře jsem řekl jen to, co je zde v říši duchů plnou pravdou a skrze ni jsem tě dal volat, abys byla i ty jako představená v této pravdě poučená. Ale místo, abys mě chtěla vyslechnout, chopila ses hned nejžhavějšího soudcovského meče a chtěla jsi tuto ubohou sestru buď úderem usmrtit, kdyby to bylo možné, nebo ji vůbec předat ihned peklu.

„Já jako tvůj ďábel, jsem Se nad ubohou sestrou slitoval a Svou mocí ji zachránil od tvé zuřivosti. Ale za to jsi Mě zařikavě posílala do pekelného prokletí.- - Držíme-li zde vzájemně proti sobě svá srdce, byla by tu k zodpovězení vůbec velká a důležitá otázka, kde by se mohlo nalézt víc pravé lásky k bližnímu. Zda je ve tvém nebesky chtěném nebo v Mém ďábelském , co se má dít?

Ale pravím ti „Tvá panovačnost nad tímto ubohým slepým stádem nyní skončila. Tereza na zemi sice tento řád založila, ale v její době a v její zásadě byla pravá láska k bližnímu základem a činnost lásky hlavním pravidlem řádu jakož i nutná čistota srdce a tato pravidla uvedla Tereza do svého založeného řádu.

Za takovýchto podmínek byl tento řád Bohu milý (příjemný). Ale tvá pravidla, spojená s nejpřísnější uzavřeností a mnohostranným všem ponejvíce nesrozumitelným retním modlením jsou Pánu ohavností a vůbec v každé části nepříjemné, ale zvláště v takovém případě jako teď, kdy se snoubí pravá tyransky krutá panovačnost s nejslepějším bludem, který se do řádu vplížil.

Slyšeli jste kdy na světě, že jsou po tělesné smrti v duchovním světě také kláštery a klausury (uzavřenosti)? Pokud vím, věřily jste jen, že po smrti přejdete jen buď až k poslednímu soudu do sladkého duševního spánku nebo přijdete do ráje, možná ihned do nebe. Když jste nepopiratelně tomu věřily, jakpak podle toho vznikl tento klášter?

Hleďte, na tuto mou otázku tu stojíte němě a nevíte, co Mi odpovědět. Tuto stejnou otázku ti, dala před tím také tato ubohá sestra. Poněvadž jsi jí mohla odpovědět tak málo jako Mně, zapálila ses proto v nejprudším hněvu a dala tázající omamující kartu.

„Ale nyní ti řeknu, odkud tento klášter pochází. Pochází z tvého panovačného zdůvodnění a tak jsi jen ty následkem svého slepého bludu lží a podvodem pro sebe a tyto ubohé sestry zřídila zde v duchovním světě takovou uzavřenost. Je tedy tato uzavřenost jen klamná a jistě není Pánu Bohu v žádné části příjemná a Já mám moc k tomu zrušit tuto klausuru pro všechny tyto ubohé sestry přesto, že se musím před tebou objevit jako pravý Belzebub. Všechny mohu svobodně vyvést, ale tebe samotnou ponechat v této tvé uzavřenosti tak dlouho, až sama v sobě s lítostí poznáš, že taková klauzura je mylným zdůvodněním ducha a že v ní není pravda ani nic dobrého.

Ale abys ty a všechny ty ubohé sestry mohly poznat, že mám dokonalou moc tohoto konat, a to ne od Belzebuba, kterého jsi ty vrchní postříkala svou svěcenou vodou, nýbrž bezprostředně od Boha, tak vám všem ukáži za prvé, že tato mnou zachráněná sestra je právě Tereza sama a Sám jsem vám ji poslal, abych vás osvobodil od vašeho bludu, za druhé vám ale ukáži, že Já Sám jsem Tím, Kterého Tereza tak velmi milovala. Nechcete-li tomu věřit, tak vložte své ruce Tomášovi do Mých ran.

„A nyní hle, ty představená tohoto kláštera, ve své velké slepotě jsi mě zatratila. I Já bych měl moc tě zatratit. Ale abys viděla, že jsem lepší než tvůj řád, tak tě nezatracuji, nýbrž poučuji tě a ukazuji ti cestu k Sobě. Ale teď mě nemůžeš následovat, nýbrž teprve pak, až zde ze základu strhneš svůj klamný klášter.“

Nyní vidíte jak všechny sestry před Pánem padají, chválí a velebí Ho pro Jeho velkou lásku a slitování a snažně Ho prosí o milost pro představenou. A Pán říká: „Budiž, o co jste prosily. Ale představená má ještě svou svobodnou vůli a podrží ji věčně. Chce-li klášter strhnout, může jít s vámi, ale chce-li jej podržet, neodejmu jí jej ani o vteřinu dříve, dokud Mi jej svobodně neodevzdá.“ Vidíte představenou jako zcela zkamenělou před společností sester a neví co má nyní dělat, neboť považuje stále ještě tento jev jako mimořádně Ďábelské strašidlo. A Pán jí praví: „Jakpak myslíš o sobě? Nebyl-li u vás článek víry, že satan musí prchnout před jménem Ježíše Krista a že se před tímto jménem musí sklánět všechna kolena v nebi, na zemích i pod zemí?

Ale když už satan má tak mocnou bázeň před jménem Ježíš, bude je sám vyslovovat nebo se vůbec v jeho postavu proměňovat? Hle, jak velká je tvá pošetilost. Ale ty nejsi ještě zralá pro čistší světlo a nebudeš pro ně zralá tak dlouho, dokud nezničíš v sobě poslední kámen tohoto kláštera.

„Ale k tomu ti ještě říkám, že se musíš jedině ke Mně obrátit, chceš-li se ze své klauzury osvobodit.

„Na svůj soudný den budeš marně čekat, neboť ten je a trvá pro všechny lidi stále. Pro lásky spravedlivé je dnem vzkříšení k věčnému životu, který je dokonalým znovuzrozením ducha. Ale je i dnem soudu pro všechny ty, kteří mě nechtějí v sobě přijmout v duchu a pravdě a tím ve vší lásce.

Nyní víš jak na tom jsi. Obraťse podle toho, dosáhneš svého soudného dne k věčnému životu. Jinak ti bude toto slunce, Které dnes tento den osvětluje po celé věčnosti a volá je, aby Ho následovaly už nevyjde. Jak ale můžete v duchu vidět, vrhá se konečně i vrchní před Ním na zem jako zoufalá a prosí Ho, aby jí přece nezanechával tak zcela osamocenou, když Ho nyní poznala a Pán jí říká : „Hle, zde je Má milá sestra Tereza. Chci, aby u tebe zůstávala a pomáhala ti zrušit klášter.“ A Tereza hned se vší láskou představenou pozvedá, vede ji zpátky a ukazuje jí pravé cesty Pána.

Ale Pán jde se Svými nevinnými jehňaty k věčnému východu. - -A také nepotrvá dlouho, že naše milá učednice Pána osvobodí svou ještě slepou sestru od její klauzury. Ale ta nepřijde hned na východ, nýbrž na poledne (jih) nebo do druhého nebe.

A tak jste zase viděli jiný druh a způsob osvobození z mylného duchovního místa blaženosti, které bylo sice lepšího druhu. Ale takových míst a toho druhu je ještě velmi mnoho a jde to s nimi mnohem nesnadněji. Příště se chceme podívat na mužský klášter toho druhu a má být

rovněž jedním z nejpřísnějších a z toho poznáte, s jakými obtížemi tu má život co bojovat, kde povodeň (nános) klamných zdůvodnění zcela udusil símě (sadbu) života.

Proto se nemá nikdo v ničem zdůvodňovat, nýbrž má brát jedině lásku k Pánu a svému bližnímu jako jediné vodítko života, neboť láska je dobrá zemská říše, na které símě života nejlépe prospívá, přichází kupředu. Ale když je napřed tato zemská půda osazena plevelem, tu pak na ní bude dobré símě jen velmi namáhavě pokračovat. To uvidíme na příštím příkladu a tím pro dnešek dost a dobře.

Kapitola 65 (138)

24.2.1843 od 16 do 19,15 hod.

Mnišský klášter. Augustin našel později vnitřní živé slovo a vyučoval cestě k němu, a to v nejrozhodnější pokoře, úplné odloučenosti od světa a uchopení Pána lásky. Podrobněji o této škole, její nauce a znaku. Unitáři. Vnitřní scholastismus živého slova. Novější dějinný obrys řádu.

Za tím účelem chceme opustit tento ženský klášter a pohybovat se poněkud vpřed. Tam víc mezi polednem a večerem (jihem a severem) vidíte už takový klášter a lze jej už na první pohled poznat. Vidíte okázalý kostel se dvěma mohutnými zvonicemi a na obou stranách kostela klášterní budovu s poněkud malými okny. A jak ještě vidíte, je celá budova kláštera i s kostelem obehnána řádnou zdí.

Rádi byste věděli, jaký řád je uvnitř? Pravím vám: jeden z nejpřísnějších, a to zejména řád tak zvaných bosých augustiánů.(Luther).

Tento řád byl kdysi velmi váženým řádem kajícníků, a to podle ustanovení církevního učitele Augustina, který si, jak je známo, dával velmi záležet na tom představovat podstatu trojice (trojjedinosti) jako biřmovaný pojem. Tento na jedné straně velmi horlivý křesťan byl dokonce Pánem Samým varován, aby už dál nevisel na svém bádání o trojjedinosti, ale bez ohledu k tomu se pevně spojil s římským biskupem a dokonale pevně souhlasil s trojosobní trojjediností, která byla vymyšlena v Nice. A hleděl pak právě tento trojjediný obraz svou jinak řádnou světskou moudrostí udělat co možno nejvíce církevně právoplatným. A proto se mu dostalo i cti církevního otce a církevního učitele.

Bylo ovšem trochu zvláštní, že se takoví učitelé a otcové dali jmenovat, když přece měli evangelium, ve kterém bylo o Kristu učeno, že je jediným pravým a opravdovým Otcem všech lidí a tím spíš i Své církve.Jedině, že Augustin nebádal ze zištnosti, nýbrž z čestného úmyslu, se mu označení církevního učitele a otce nevyčítalo. A našel v duchovním světě, ale částečně už i pro sebe v přirozeném svůj omyl a byl tudíž Pánem brzy přijat a veden na lepší cestu. Ale v důsledku svého pozemského lepšího poznání držel už tajně, docela tajně v době svého života malou školu kolem sebe, která se přiklonila k lepšímu a tedy i živějšímu poznání trojjediného Boha. Za tím účelem se Augustin seznámil i s vnitřním živým slovem a učil poznávat cestu, kterou se k němu lze blížit.

Tato cesta byla nejrozhodnější pokorou, úplným odstupem od světa a za to uchopením Pána v lásce.

Taková škola byla velmi příznivě posuzována přesto, že byla udržována co možno v tajnosti. Dokonce římský biskup se o ní dověděl, veřejně proti ní nebyl a sám se k ní připojil. Brzy nahlédl, že veřejná nauka s touto nesouhlasí, ale nyní už nemohl plavat proti proudu. Ale aby totiž taková škola nezanikla, - byla pro tuto dobu vůbec důležitým nálezem, tak jí ustanovil svobodnější, volnější konání a nazval ji školou pravých kněží a ti byli časem nazýváni „scholastiky.“ Ti ale nebyli takovými jako staroegyptští scholastikové, kteří se zabývali kouzelnými tajemnostmi, nýbrž byli spíše scholastika podle vnitřního smyslu.

Dělali, si tedy i jiný obraz o trojjedinosti a ten sestával z jednoho oka v trojúhelníku. Oko se nacházelo ve slunečném paprskovém věnci.

I když tato představa také dokonale správně neodpovídala, byl tím Bůh představen přece v jednotě a oko představovalo Pána slunce, ve kterém se nachází lidské oko ve Své věčné lásce a moudrosti a takové bylo proto, že chápe v sobě obojí, neboť z oka vyhlíží láska a rovněž i

světlo. Při vrcholy obrazu (trojúhelníku), kde uprostřed bylo oko, představovaly tři stupně, uprostřed kterých se Boží vyjadřuje jako nejvnitřnější. A tyto tři stupně byla obdobně rozděleny do tří rohů (vrcholů), že dva spodní označovaly přirozené vlevo a odpovídající duchovní vpravo, ale horní roh označoval nebeské

Co se pak týká vyzařování z oka do všech těchto tří rohů, tím bylo naznačeno vtékání Pána skrze a všemi těmito třemi stupni. Přesahování proudění paprsků přes obraz označovalo nekonečnou moc a nezbadatelnost Boží podstaty. A tím bylo možno považovat toto zobrazení dosti zdařilým hieroglyfem trojjediné Boží podstaty. Podle této zásady byl pak ustanoven i řád bosých augustiánů. - - Asi se ptáte, proč si tito „noví scholastikové“ nepředstavili podstatu trojjediného boha ještě dokonaleji? A proč jim to Bůh naznačil? To pochází z toho, že tito všichni měli vedle toho ještě něco falešného, klamného v důsledku tří dřívější Boží trojjedinosti.

Část těchto scholastiků přešla pak beztak do lepšího poznání a dala se proto do ochrany řecké církve, kde se pak vzdělávala jako řádná sekta s názvem „unitáři“. Ale u římského biskupa to stále zůstávalo při prvním pravidlu, a to při přísné uzavřené mlčenlivosti, která šla časem tak daleko, že i zasvěcení směli mezi sebou možnost jen velmi nepatrné výměny slov. Každý pro sebe směl s vnitřním slovem mluvit, ale nebylo dovoleno sdělovat je jinému.

A tak časem zakrňoval i tento dobrý řád a u mnohých dalších vládců neměl žádnou významnou vážnost. - - V důsledku tohoto řádu vznikly pak i jiné další podobné a z takového dobrého důvodu se světu přísně uzavíraly. Ale všechny dohromady nemohly nic pořídit, poněvadž za prvé byly přece při tom podrobeny vnější církvi a za druhé, že se mezi sebou tak dobře chovají za přísným uzavřením, ale ve farní duševní péči která jim je přidělena, té nesmějí užitečně používat.

Tak se tvořilo vůbec ještě mnoho řádů a s počátku byly všechny v dobrém důvodu (základu) a všechny byla více nebo méně přivrženci vnitřní scholastiky. Ale ta se časem skoro úplně ztratila a nezůstalo nic, leč jen pouhý vnější tvar. A poněvadž časem také některé řády začaly jednat velmi ku prospěchu římského biskupství, tím se jim dostávalo s této strany i mnohé velmi významné přízně. Z toho pak vznikaly „panské nadace“ a „panské řády.“ A poněvadž pak všechny tyto řády na tom byly lépe, než ty, které ještě zůstávaly u své základní zásady, to pak pohnulo i malé řády, že začaly jednat rovněž víc v přízeň Říma a dostávalo se jim pak také víc a více přízně.

Tímto způsobem se pak až do naší doby ztrácelo z řádu vše vnitřní a na jeho místo nastoupilo lživé, křivé odůvodnění (založení).. A právě v takovém založení vidíme zde tento klášter, který nezastává nic jiného, než jedině jen ještě jméno svého prapůvodního zakladatele a to snadno poznáte z toho, že se nad hlavním kostelním průčelím nachází tříosobní trojjedinost a pod ním se zjevuje jako od mraků tištěné tak zvané „oko Boha“, které říká tolik, že mylné zvítězilo nad pravdivým.

Tito (duchovní) mniši chodí sice ještě bosi a mají ještě stejný oděv. Ale chcete-li vidět vnitřní scholastiku, ta sestává jen v tom, že se mniši na venek chovají a tváří tak jako kdysi skuteční augustiáni. Ale když se někoho z nich zeptáte, proč to koná, vůbec vám neodpoví nebo, když vám odpoví, bude znít takto: Konáme to jako stálí kajícníci kvůli nebi. Milují také a bojí se Pána, ale ne kvůli němu samému, nýbrž jen kvůli nebi a paklu. Kdyby jim Pán vzal peklo a jejich vysněné zahálčivosti, blahožití a zevlování a proměnil je v nebe práce, tu by vůbec brzy udělali dobrý kříž nad svým přísným kajícnickým životem.

Tak tomu je, když se to vezme podle lepšího měřítka, ale u mnohých je držení řádového pravidla jen politickou cestou, aby si na ní zajišťovali významnější časné přednosti a dobře se jich zmocňovali. A to je dokonce způsob jednání pekelného druhu a Pánu ohavností. Tento druh zde nepotkáme, neboť tito zde jsou bu´d v hlubokém večeru (severu) nebo, když to jde vůbec špatně, také dobře doma v pekle.

Ale zde potkáme podle toho jen uchazeče o nebe, kteří si chtějí nebe zasloužit jako dělníci, že budou přísně dbát a zachovávat řádová pravidla. Že se klášter i zde objeví jako takový, dokazuje rovněž hmotná víra v poslední soud. A podle toho potkáte i všechny odrůdy v tomto kláštеře. Pocházející ze zdůvodňování takové víry (založení), že totiž duše po smrti podle některých neporozuměných staro – scholastických mystických pojmů dál žije, totiž, buď v tak zvané psychopanichii, to jest,. ve všeobecném duševním spánku nebo v nečinném rajském životě, někdy snad i hned po smrti v nebi.

Jak se toto vše uzpůsobuje, na to se podíváme příště. A tím pro dnešek dost a dobře.

Kapitola 66 (139)

25.2.1843 od 16 do 18,30 hod.

Návštěva tam. Nauka o otvírání a zavírání dveří. Prohlídka krásného kostela. Vysvětlení tamních zařízení. Hlavní základní věta: „Dejte nám být pány.“Pruh světla nad Římem. Mírné uklidnění nad tím.

Teď říkáte a ptáte se mne: Milý příteli a bratře, hle, klášter je všude zavřen. Vejdeme zavřenými dveřmi nebo si dáme dveře otevřít?

Milí přátelé a bratři, zde neuděláme jedno ani druhé, neboť klášter se zdá uzavřen jen z nějaké vzdálenosti a tím říká, že bydlící v něm jsou nesnadno přístupni, poněvadž tento uzavřený klášter na venek představuje zdánlivě v sobě uzavřené založení takových duchů.

Ale když se tomuto klášteru přiblížíme, do jeho oblasti vstoupíme a tím i zdánlivě vejdeme do založení jeho obyvatelů, tu jej uvidíme ihned otevřen a tak přistupme jen blíž, abyste se sami o všem přesvědčili. Nyní jsme už v oblasti kláštera a jeho brány nám jsou otevřeny.

Zde sice říkáte : milý příteli a bratře, nemůžeme ještě správně nahlédnout, jak se toto děje. Děje se to vůlí uvnitř sídlících duchů nebo je k tomuto účelu umístěn nějaký duchaplný stroj, pomoci kterého se jednoduchým tlakem všechny dveře náhle otevřou?

Milí přátelé a bratři, takový případ zde není. Ale, abyste nahlédli vlastní základ (důvod), chci vás vést do takového poznání snadným příkladem. - - Ve společnosti je tak zvaný „světský mudrc,“ vy ho označujete jako „filozofa“. Tento člověk je nanejvýš nemluvný nebo nemluví vůbec nic, pročpak? Poněvadž za prvé, nechce své perly házet sviním a za druhé, poněvadž tak mnohé ze svých představ sám poznává jako kluzké a tedy se s nimi nedůvěřuje ukazovat na denním světle, a to proto, aby na jedné straně udělil ne snad ze své slávy učence lehkomyslně, ale na druhé straně také z bázně před někým ještě neznámým se nevystavil policejně a politicky naslouchajícímu uchu, které by mu mohlo snadno přivodit nepříjemnosti.

Aby mu nebyl jedním ani druhým ohrožen, tak se uzavírá, odebírá se do svého řádného duševního spánku nebo do svého duchovního ráje moudrosti, nebo do svého stoického nebe, ale v tomto stavu vůbec naslouchá všemu kolem sebe, zda se ve společnosti nedává snad slyšet duch s ním spřízněný. Když takového našel, tu je hned důvěrný a začíná otvírat jednu branku za druhou (svého kláštera). Ale když najde jednoho nebo více, kteří jsou plně zasvěceni do jeho představ, tu se otevrou všechny brány jeho kláštera najednou a náš muž nedá opominout – vzdávat nejnáležitější pochvalný dík společnosti, která se mu podobá (mu vyhovuje) a jeho představami je nadšena. Nejsem tu sice, abychom ve vážnosti pozorovali zevrubně představy a falešná zdůvodnění (založení) tohoto kláštera. Ale bez ohledu k tomu budeme podle svého přiblížení duchovně pozorováni jako takoví, a to se strany kláštera.

Tu se asi ptáte, zda nás tito klášterní duchové vidí? Ale pravím vám : V základě by to s jedné strany nebylo vůbec nutné. Poněvadž se zde jedná jen o to opatřit vám známost těchto poměrů, můžeme za tím účelem vstoupit všude nerušeně (bez překážky), kamkoli chceme a skrytě všemu naslouchat.

Ale poněvadž se zde jedná o vaše citelnější poznání, tak je i nutné – stát se těmto obyvatelům viditelnými. Z tohoto důvodu nás pak také klášter viděl, že se přibližujeme a brány jsou pro nás otevřeny a můžeme tedy bez překážky vstoupit.

Nejprve chceme jít do kostela a trochu se tam poohlédnout, co pozoruhodného bychom tam mohli spatřit.

Teď už jsme v kostele. Co vidíte? Pravíte : Ku podivu. Vždyť je to kostel, jaký lze jen nádherným nazývat. Nádherný stavební sloh, výše a skutečně mistrovské malby, jimiž jsou pomalovány stěny, vzbuzují vážný obdiv. A vysoký oltář je – možno říci – dokonalým mistrovským, dílem sochařství. I hlavní obraz trojjedinosti se vyznačuje mírně drženým charakterem opravdu velemistrovsky, neboť vskutku jsme ještě nikdy neviděli sice mylný obraz trojjedinosti vymalovaný jako zde. Pozoruhodné je obrazné představení tím, že hlava Otce a Syna se drží skoro těsně u sebe, proto jsou i v osvětleném trojúhelníku a nad hlavami na nejvyšším vrcholu je obraz holubice jako znázornění sv. Ducha, sedí tam nahoře a svou hlavu sklání mezi obě hlavy.

Pak je ještě pozoruhodné, že jsou pod trojjediností zobraceny zástupy a zástupy, jak klečí a se modlí a mezi těmito blaženými nevidíme téměř nikoho, než staré proroky, apoštoly Pána, Marii a Josefa hned pod trojjediností, pak mnoho nám dobře známých mučedníků, po nich ale samé papeže, kardinály, biskupy a preláty, některé slavné mnichy, císaře, krále, knížata, hrabata a rytíře jakož i blažené ženy, ale blaženého rolníka tam vidět nelze.

Vidíte dobře, ale přece jste ještě vše neviděli. Pohleďte jen docela dolů na nejspodnější konec tabule, tu spatříte pomalovanou podlahu a množství ubohých zemědělských lidí, kteří své ruce velmi prosebně vztahují k těmto blaženým a prosí o pomoc. A pohleďte jen ještě trochu hlouběji, tam se ukazuje dokonce očistec a nesčetné množství ubohých rolnických duší, jak nad plazícími se plameny vztahují své ruce, aby prosili svaté v nebi o pomoc. A tam na levé straně obrazu je hned nad podlahou namalován temný mrak a od podlahy je u něj přistaven žebřík. Na konci tohoto žebříku spatříte dvoukřídlá vrata Mojžíšových desek, za vraty našeho Petra a archanděla Michaela a na žebříku můžete i vidět jak někteří vystupují. Ale někteří se i s konce žebříku tohoto mraku řítí hlavou dolů. V pozadí tohoto temně drženého mraku vidíte také dobře některé blažené, jak klečí. To jsou tak zvaní vše – svatí.

Tím našemu obrazu nechybí nic, než jen peklo. Ale poněvadž je mimo všechno společenství a tím i mimo všechny paměti všech těchto blažených, tak nemůže také tvořit část tohoto obrazu. Měli bychom tedy přesně zobrazený hlavní oltář od shora až dolů. Copak vás ještě napadá? Pravíte : Krásné tabernákulum, které tvoří skupinu umělecky sestavených hlav serafů, pak průčelí tabernákulu, představující vzkříšeného Krista a když se vůbec správně díváme, tu je tento Kristus poloprůsvitný a na straně Jeho srdce prozařuje místo srdce vskutku nádherně plná monstrance se sanktissimem. Ano, tak to také je; jak obrazně, tak i činně. Lásku Krista představuje nyní láska ke zlatu, stříbru a drahokamům. A chléb života se převlékl do těchto hlavních znaků světa.

Dobrý příteli a bratře, vůbec by nám neuškodilo, kdybys nám chtěl tuto věc osvětlit ještě poněkud zřetelněji.

„Ó, ano, to mohu učinit. Ptáte se : Čím by se zde muselo procházet (jít) kdyby se chtělo dosáhnout chleba života? Nejprve skrze zkamenělého Krista. Ale ten neoznačuje nic jiného, než mrtvé zdivo kostela nebo zděnou církev. Kdo do ní zušlechtěné není pokřtěn a biřmován, nemůže se dostat k církevnímu živému pokladu milosti. Ale kdo se takto nachází ve zděné církvi, ten ať pak zapomene na zlato a stříbro, neboť ze stříbra a zlata jsou klíče Petrovy. Tak se také dostane ke chlebu života.

Nesmíte si snad myslet, že by se muselo za přijímání platit. Každý účastník stolu Páně dostane malou hostii zdarma, jak často se jen chce zpovídat. Ale chce-li také někdo dostat pro sebe dokonalé působení velké hostie, tu musí platit a nad to získat ještě mši požehnání. A chce-li, aby se po jeho smrti pravidelně udržovaly mše požehnání, musí udělat skvělou nadaci. A chce-li, aby udržované úřady požehnání působily ještě silněji (mocněji), tu se musí ještě číst u výsadních oltářů.

Myslím, že už z tohoto mála můžete beze vší mnohé námahy snadno vidět, jak lze dosáhnout našeho nahlédnutého sanktissima (nejsvětějšího) jen stříbrem, zlatem a drahokamy. Na světě označuje sice toto totiž – zlato, stříbro a drahokamy ctění Boha a říká : vše k větší slávě Boží. Ale zde se tomu jinak rozumí a překládá se takto : Vše k naší větší vážnosti, našemu oslavení a k naší stále rostoucí kněžské, bohatě se stávající výhodě (přednosti) nebo ještě srozumitelněji: „Dejte nám být na světě pány a každý císař ať sklání svou hlavu pod naše nohy.“

Zde by se dalo velmi mocně ptát, kde tak zcela vlastně spočívá pod zlatem, stříbrem a drahokamy, pravá křesťanská pokora a pohrdání světem, kde je láska k bližnímu, sebezapírání a kde : „Vezměte svůj kříž a následujte mě?“, neboť pod těmito zlatými, stříbrnými a drahocennými kameny by byl Pán musel říci : Vezmi své zlato, stříbro a drahokamy a následuj mě, takto skvěle a bohatě naložen (zatížen). Ano Petr by byl neměl říkat: „Zlato a stříbro nemám.“ A zase by byl Pán neměl tak skrovně (trpce) mluvit k bohatému mládenci a na konci mu vůbec ještě říci, že velbloud projde snáze uchem jehly, než bohatý do nebe. Tak je pak vše převrácené a zrušené. A církev, která si říká, že jedině dělá blažené má ze křesťanství jen jméno.

Kdo se někde prokazuje jako „katolický“, nemusí k tomu už přidávat „křesťanský. Ale když se někdo prohlašuje jen jako „křesťanský,“ považuje se za druh malokacíře a může se dokonce vystavovat různým nepříjemnostem.

Ale dejme nyní toto vše stranou, neboť následky takových velkých omylů leží nyní jasně a otevřeně před vašima očima a když znáte pravé nebe, tu vám jistě nepřipadne za těžko – poznat velký odstup mezi zde a tam na prvý pohled.

Asi se ptáte, proč Pán neudělal takové pomýlenosti brzký a úplný konec? A proč to prapůvodně vůbec dopustil? Ale pravím vám, že cesty Páně jsou vždy nevystižitelné a Jeho úradky věčně nezbadatelné a ať vám stačí, že víte jak je nekonečně dobrý Pán, jak velká je Jeho trpělivost a slitování a jak jako nejvyšší láska a moudrost co nejneklamněji vůbec dobře rozumí, jak všechno tvorstvo přivádět ke zralosti. A když dozraje, ví jak ho má používat ke Svým co nejlaskavějším a nejmoudřejším účelům co nejvhodněji a co nejlépe.

A můžete se rovněž tak dobře ptát, proč Pán dal na zemi tak mnoho plevele a dravé a jedovaté zvěři, ve které nevidíte žádný užitek (prospěch)? Ale pravím vám : Ve všem tom jde Pán Svými nevystižitelnými cestami a následuje povždy Své úradky. A nám stačí co nejživěji vědět, že je nekonečně dobrým Otcem. A když to vím, tu víme také, že nestvořil nic ke zlému účelu, nýbrž, že řídí vše jen k cíli výslovně nejlepšímu a věčně řídit bude.

Ptáte se, zda máme navštívit a prohlédnout si i ostatní části kostela? Toho není třeba. Proto se odebereme do vlastního kláštera a tam budeme pozorovat. Hle, tu právě přichází přívětivý augustián z tak zvané zákristie. Zdraví nás a kyne, abychom šli k němu. Tak za ním pojďme.

Kapitola 67 (140)

27.2.1843 od 16,15 do 18,15 hod.

Klášterní bratr kyne, následujeme ho. Otvírají se církevní vrata chvály, která dělají jedině blaženost. Rozhovor s mnichem. Kritická otázka – zda Petr skutečně založil římskou církev? Velmi lásky-hodná odpověď? Na to – opravdově římská

Co nám asi augustián řekne a co vše ukáže? Jen co je nám k vidění nutné. Jsme u něho a tak slyšte, co nám říká a jak nás přijímá.

Ale tak zní jeho slova : „Buďte mi tisíckrát vítáni, milí přátelé a bratři, ve jménu tajemství – plné trojice, ve jménu nejblaženější panny Marie, sv. Josefa a našeho sv. církevního patrona Augustina, který tu byl pravým apoštolem a následovníkem Pána Ježíše Krista.

Smí se vás má pacholská nepatrnost zeptat jaký zbožný úmysl vás vedl do tohoto chrámu, který je jedině Bohu příjemný? Jste snad také z mého řádu zde nově přišlí nebo jste se měli sem snad odebrat jako zbožní duchovní kajícníci, abyste opustili všední hříchy, abyste tím ušli očistci? Hledáte zde snad věčný klid a věčné světli? Nebo opravdově duchovně čistý živý chléb andělů? Nebo si vůbec možná přejete zasvěcení do vyšších tajemství trojjedinosti? Krátce, ať vás sem vedlo jedno nebo druhé, můžete najít pro to či ono co nejdostatečnější uspokojení, neboť budete jistě vědět, že mimo tuto církev není nikde žádná spása a nikde nelze dosíci blaženosti, neboť Kristus Pán tuto církev tak založil, že jedině On předal klíče k nebeské říši Petrovi. Naše církev je zbudována na skále Petrově, tedy – Petrem založena a jím jí dána pro všechny časy časů moc – dělat blažené nebo zatracovat. Z církví je Kristem zařazeno i právo zatracení, vysvítá jasně z oněch textů, kde se jednou praví : Budete sedět na soudcovských stolicích a soudit se Mnou dvanáct kmenů Izraele. A zase se říká: Co rozvážete na zemi, má být rozvázáno i v nebi a co svážete na Zemi, má být i v nebi svázáno. A zase se říká: Přijměte sv. Ducha. Komu hříchy odpustíte, mají být odpuštěny i v nebi a komu je zadržíte, mají být i v nebi zadrženy. A tak je ještě několik takových textů, kde dal Pán Petrovi na zemi všechnu moc nad lidským pokolením. A podle toho není podrobeno nejnepatrnější pochybnosti, že jen římsko-katolická Petrem samým založená církev dělá podle neměnitelného úradku Boha jedině lidi blaženými.

„Jste-li bez pochyby i vy z této církve, tu můžete zde i vy jen jedině najít bránu nebe, ale nejste-li této církve, tu z toho i vůbec snadno uznáte, jaký osud zde na vás čeká, neboť Písmo rovněž praví: Kdo totiž v tuto církev nevěří a není v ní pokřtěn, má být zatracen“.

Nyní ale s ním mluvím : „Poslyš, milý příteli, nyní ses nás ptal na mnohé a různé a oznámil nám i nejdůležitější texty Písma, které se k vaší církvi vztahují. Ale bez ohledu k tomu, že tě

musím už předem ujistit, že jsme za prvé sem nepřišli z žádného úmyslu, na který ses nás ptal, a za druhé, že se nás texty, tebou vyslovené, ani co nejnepatrněji netýkají.

„Teď na nás hledíte trochu zaraženě a myslíš si, co zde děláme, když jsme sem nepřišli v úmyslu, který jsi vyslovil? A když dokonce popíráme, že se tebou vyslovené texty, které představují římskou církev jako jedině blahodělající, na nás nevztahují?

Ale hle jednou je to tak a ne jinak.

„Jakpak by to bylo, kdybychom sem přišli v čistě jen vědeckém ohledu, abychom se od vás mnohé dozvěděli a u vás tak mnohé viděli? Neměl bys nás i v tomto ohledu přivítat?“

Mnich praví : „Mí drazí přátelé, neslyšeli jste nikdy na Zemi, že v duchovním světě nepřináší věda už žádné plody?, nýbrž jedině jen římsko-katolická víra, když byla živa dobrými skutky?“ Mluvím Já : „Ó, ano, to jsme slyšeli častěji, ale slyšeli jsme také, že v duchovním světě má vzejít duši člověka světlo o pozemských pochybnostech a takové světlo lze pak také nazývat duchovní vědou, která je jasným poznáním v božích tajemstvích.

A když se dále v duchovním světě jako v dřívějším přirozeném, nacházejí zděné kláštery a církve, které jsou zdobeny všelikými uměleckými předměty, proč by pak neměla být v duchovním světě i věda, která byla už sama o sobě na světě zřejmě duchovnější, než zdivo kláštera, kostela a než všeliké dílo řezbářské a malířské?“

Mnich praví: „Z vašich slov slyším, že se zdáte naplněni kacířským a zavržitelným smýšlením, neboť, kdo vše to, co k nejvyšší službě Boha patří, neuznává jako čistě duchovní, nýbrž jen za hmotné, ten už dává otevřeně najevo, že je ve slově i skutku zavržitelným kacířem pro základní peklo, povždy stávající.

Je-li u vás plnou vážností to, co jste zde vyslovili, tu bude velmi nutné – vystrčit vás pro všechny věčnosti z tohoto nejčistšího chrámu Boha do věčného základního zatracení, neboť se praví: „Před kacířem máš utíkat“ a tu zas : „Takového kacíře máte z obce vyhostit a podle Pavla předat ďáblu.“

Copak nevíte, že ten, kdo táhne proti ustanovením církve, která jedině dělá blaženým, se dopouští co nejhrubšího hříchu proti sv. Duchu a že tento hřích nemůže být věčně nikdy k prominutí?, nikdy odpuštěn? Proto se na tomto svatém místě vyslov zřetelněji, aby tě nepotkalo věčné zatracení. Nám čistým služebníkům Boha je opravdu příjemnější, aby byl celý svět zatracen, než by měla být poskvrněna svatost nebe i jen nejnepatrnějším hříšníkem. Zde je všechna milost a slitování u konce. Kdo není v pravém smyslu církve čistý jako slunce na obloze, ten nemá být věčně nikdy vpuštěn do říše Boha.

Nyní mluvím k němu: „Milý příteli, jistě jsi nepojal slovo Boha s nejmírnější stránky, nýbrž patrně se stránky soudcovsky co nejostřejší. Ale nyní bych ti chtěl dát otázku a můžeš Mi pak na ni odpovědět, ale jen Mě musíš napřed ujistit, že Mi nezůstaneš dlužen odpověď.“

Mnich praví : „Není-li ďábelského druhu, rád Ti odpovím. Ale víš, že ďáblu se odpověď nedluží.“ - - Pravím mu : „Nuže dobrá. Dám ti otázku, můžeš-li mi prokázat, že je od ďábla, můžeš se svou odpovědí zůstat doma. Ale nemůžeš-li Mi to podstatně prokázat, tu s tohoto místa neodejdeš dříve, dokud Mi neodpovíš.

Ale chraň se každé lži, neboť s tou bys mohl přijít velmi draze.

Má otázka zní tedy takto : „Jak Mi můžeš ze sv. Písma dokázat, že římsko-katolickou církev ve vážnosti založil Petr? Pokud vím, není v celém současném sv. Písmu o tom ani nejnepatrnější zmínka. Že Pavel v Římě vyučoval a kázal evangelium Pána, je všeobecně známo. Ale, že by Petr ve vážnosti založil v Římě papežství, to si nemohu v celém sv. Písmu připomenout ani jednou slabikou. Chceš-li Mi přivázat své církevní zatracovací právo, musíš Mi napřed dokázat, že byla římská církev ve vážnosti Petrem založena, že mu Pán takové právo dal.

Ale nemůžeš-li Mi to dokázat, a to ze sv. Písma, tu máš se mnou vystát tvrdý boj.“

Hleďte, náš mnich má zcela žalostný obličej, přemýšlí od jednoho kouta k druhému o nějaké platné odpovědi. Proto nyní přemýšlí o vychytralé výmluvě. Ale málo mu to prospěje. A naznačuje nám nyní, že ho máme slyšet a tak ho také chceme slyšet. On (mnich) mluví: „Ó, vy ošklivi ďáblové, vždyť je to nejpekelnější otázka a je tak ohromně kacířská a tak proti sv. Duchu, že by pro takového kacíře bylo tisíc co nejošklivějších podstatných pekel s tisícerým věčným zatracením ještě příliš dobré. Na takovou otázku mám odpovědět, aby na mně mohli pak najednou přijít všichni ďáblové? Toho zanechám.

Že římskou církev nezaložil Petr, který v Římě sám plné tři roky vyučoval, zřídil svou stolici a tam zemřel i mučednickou smrtí na obráceném kříži? Při tom je ještě dnes jeho neporuši-

telná mrtvola ve sv. hrobce jeho kostela v Římě a jeho stolice je ještě dnes papežovým mocným trůnem. A ty, pekelný ďáble, mi můžeš dát takovou otázku a odvažuješ se tak směle předstoupit před mou tvář, když jsem čistým sluhou Boha a pomazaným knězem? Nyní tě zapřísahám ve jménu trojjediného Boha, nejblaženější panny Marie, sv. Josefa a ve jménu všech sv. apoštolů, učedníků, mučedníků, ve jménu všech jiných svatých a ve jménu celé římsko-katolické církve, jedině blahodělající, že ty, ošklivý ďáble s celou svou pekelnou zatracenou společností prchneš s tohoto svatého místa. Jinak sem zavolám všechny své bratry, kteří tu odpočívají v ráji a jsou v nebi, že tebe a tvé zatratitelné druhy budou se třemi vysoce posvěcenými kříži a jinými posvěcenými církevními znaky štvát a mořit, že se ti toto místo stane místem mučení jako co nejspodnější peklo samo. Ó, ty zatracený ďáble, ty ošklivý ďáble, ty nekřesťanský ďáble, ty podvodníku všech lidí, ty vyvrheli sedmého dne tvorby, ty, věčně zatracený tvore Boha, prchni, prchni, prchni odtud.“

Kapitola 68 (141)

1.3.1843 od 16,45 do 19,45 hod.

Odpověď nebo působení tohoto zaříkání. Pokračování boje. Fanatikova obrana svobody církevní nauky, aniž se váže na slovo. Mocné toho zúžení. Petr a Pavel. Silné údery na římský krunýř. Konečné vysvětlení.

Nyní pravím: „Slyš, Můj milý příteli, tvé mimořádné zaříkání nemá jistě církevní moc, neboť, jak vidíš, stojíme tu všichni tři tví co nejspodnější pekelní ďáblové ještě zcela beze škody a dokonale neporušeni před tebou. Předem můžeš být i ujištěn, že neprchneme ani před celým tvým shromážděním před tisíci kříži a před sty vědry svěcené vody. Pokud se s tvé strany nedozvíme pravý důvod, a to doložený z Písma, že tvá jedině blahodělající církev byla založena Petrem, tak dlouho se také odtud nehneme ani o vlas. Naopak, nyní jsme ještě silně nakloněni – pronikat ještě hlouběji do tvého kláštera a nedat se od toho zdržovat žádnou zaříkávací mocí.K tomu účelu tě dokonce žádám abys nám prokázal službu a vodil nás do pokojů svých zrovna tak nesmyslných bratrů jako jsi ty sám z jejich středu.“ – Mnich mluví, když napřed udělal nad sebou tři kříže : „Ať stojí Bůh při mně. Často jsem slyšel, že dotírání ďábla v duchovním světě jsou ještě o mnohotisíckrát horší, než v přirozeném a že se teprve v duchovním světě dostává pojem o velké násilnosti ďábla. A co jsem o tom ve svatých knihách, které různí zbožní a bohabojní lidé psali, to nyní stojí doslovně přede mnou. Ale říkám ti, ty věčně ošklivý ďáble, ty stálý podvodníku Boha a všeho lidského pokolení, myslíš si, že se Bůh dá klamat? Tu se mýlíš. Ale jak málo se dá Bůh klamat, tak málo se dám jako věrný Boží sluha tebou klamat a než ti povolím, spíš ti chci s pomocí boha a s pomocí nejblaženější panny Marie tak dlouho odporovat, až tě opustí všechna trpělivost ještě déle se mnou bojovat. Proto můžeš dělat co chceš, mně neuděláš odpadlíkem církve.

„Copak jsi neslyšel, co církev žádá dle moci, udělené jí Kristem, že se jí musí bezpodmínečně věřit všemu, co k věření předkládá, aniž se ptáme, zda to je někde psáno nebo ne a je to i zcela nejmírnější církevní požadavek? Vždyť čím je církev v majetku sv. Ducha? A ten z církve mluví?, kdo by mu nechtěl věřit, když je ostatně upřímným a pravým Kristem? Ale kdyby se chtělo tak ptát jako se ty ptáš u každého výroku církve, tu by se musilo i ptát; Kde bylo dříve psáno, co vypovídal Mojžíš a proroci o Bohu? Hle, ty špinavý ďáble, co tito vypovídali, vycházelo ze sv. Ducha a proto to zůstalo a zůstává věčnou pravdou.

Ale takto má i církev sv. ducha ale ten není omezen jen na to, co bylo už napřed psáno, nýbrž může vždy mluvit a vyučovat svobodně a děti církve to mají vždy jako nepopíratelnou pravdu uznávat.

„Když podle toho církev dějinně oznamuje (to jest ve svém zájmu vědomě lže – vydavatel), že Petr v Římě skutečně vyučoval, zřídil tam svou stolici a tam i na kříži zemřel, tak je to zaručená zpráva (?), poněvadž to církev oznamuje v plném vlastnictví sv. ducha. Tu máš nyní svůj žádaný důkaz? A podle svého vlastního výroku se vzdal. Nebyl bych sice povinen udílet ti toto poučení, ale udělal jsem to přesto, abych ti tím připravil tím větší zatracení.“

Nyní mluvím Já : „Dobrá, Můj příteli a ve vážnosti co nejstrastněji temný bratře. Poněvadž jsi Mi zjevně sv. církevního ducha tak představil, jakpak je možné, že sv. duch vzhledem k tomuto peterskému údaji u různých církevních dějinných proroků, kteří přece jistě úplně a cele podle tvé výpovědi mluvili a psali „ze sv. ducha," právě v této dějinné výpovědi o bytí Petra v Římě mohli se tak mocně mýlit? Vždyť jsi před tím stanovil Petra v Římě na tři roky. Ale mohu tě ujistit, že Mi v tomto ohledu ani jedno písmeno co bylo o Petru psáno, není neznámo.

„Jsi-li ostatně v těchto církevních dějinách jen trochu obeznalý, tu jsi přece jistě objevil obměny od dvaceti čtyř roků k tvým třem rokům. Tak se udává i úmrtí tohoto apoštola v Římě co nejrůzněji a musí mluvit o štěstí, když se v tomto údaji odkryje jen obměna jednoho roku. Že je tato má výpověď správná, o tom se můžeš přesvědčit (to můžeš nahlédnout z různých dějepisců, neboť vaše knihovna má, na štěstí vlastní všechny tyto výpovědi. Nyní Mi ale řekni, kterému výroku sám věříš?"

Mnich praví : „To je zase čertovsky chytlavá otázka. Co ti na to mám odpovědět? Pravím ti: Pravý poslušný křesťan věří všemu a nereptá se na dějinně nesprávné údaje. Ale Hloubal, kacíř hloubá o všem. Jsou přeci i ve sv. Písmu podobné rozpory . neměli bychom jim proto věřit? Ale když už nevíš, jak sv. duch mluví, tu ti říkám, že mluví vždy podle vnitřní pravdy a takové výpovědi mají zcela jiný smysl, kterému ovšem žádný ďábel nerozumí, ale my, Boží učenci známe tento smysl a víme, čemu věříme. Tak jsem ti odpověděl i na tuto otázku, aby se ti tím dostalo více zatracení. Nyní pravím : „Dobrá, Můj příteli. Když je toto správné, tu vůbec nenahlížím, z jakého důvodu se sv. duchu zalíbilo – ve skutcích apoštolů oznámit o Pavlovi, jak je věrně psáno, že byl povolán jako apoštol jen pro pohany a že v tomto ohledu není ani zmínky o sv. Petrovi, jak ho nazýváš, že by byl osobně povolán Kristem k založení církve. O Petrovi není nikde nic psáno, že by ho Pán rovněž povolal pro pohany. Při tom znal Petr Pavlovu výbornost a nikde neuznával nutným – dělat ještě apoštola po něm (Pavlovi), kde on už křesťanskou církev založil. Z Písma dobře víme a to od samého Pavla, že Petra jednou pokáral, ale o obráceném případu se vůbec neví.

Ale poněvadž byl Petr jako vrchní viditelná hlava církve Pavlem usvědčen a nad tím k řeči postaven, že mu sv. duch neprokazoval vždy žádoucí službu, ale lépe řečeno, že poněkud na sv. ducha zapomněl, tu bychom přece mohli i přijmout, že takové vůbec velmi odchylné dějinné údaje byly vzaty buď svémocně ze vzduchu nebo by se musel sv. duch zde obviňovat z nevěrnosti.

„Ale vím, že Kristus Pán dal všem apoštolům stejnou moc, ba Sám podle údaje Jana řekl po Svém vzkříšení Petrovi, aby Ho následoval, následoval Ho dokonce i učedník Jan. A když se Petr nad tím pozastavil, Pán mu to vytkl a řekl; „Co ti je do toho, chci-li aby zůstal?? A to chce říci tolik jako, že má jít hned za Mnou. Pročpak? Poněvadž tím Pán chtěl určitě naznačit, že tento učedník má v pojetí Pána následovat neměnitelně a trvale stejně jako Petr. A takto měl zůstávat trvale v pojetí Pána vzdor Petrově námitce.

„Dále vím i, že Pán jednou hájil podle podané stížnosti Svých apoštolů jistého nepovolaného kacíře Jana a tím zase uklidnil i mysle Svých žárlivých apoštolů. Ani slůvkem však nevíme nic o tom, že by Kristus nebo nějaký apoštol nařídil budovat chrám. A o nějakém dodatečném ustanovení se strany sv. ducha nevíme také nic.

Kristus sice řekl : „Kažte toto Mé evangelium všude," ale že by byl také řekl : Zřizujte mi modlitebny, o tom také není nikde ani zmínky. Ale dobře víme, že řekl ženě u Jakubovy studny „Přijde doba a už tu je, kdy budou praví prosebníci (modlitebníci) vzývat Boha v Duchu a v pravdě a k tomu nebude třeba chrámu v Jeruzalému ani na hoře Garisimu, nýbrž bude to možno konat všude v duchu a pravdě." (Jan 4).

Víme i, že Pán modlícím se radil – odebrat se cele jen jedině do své komůrky ale apoštolům neřekl : Zavírejte se do klášterů, nýbrž jděte ven do celého světa a kažte evangelium všemu tvorstvu.

„Ale chceš-li svůj církevní projev moci ospravedlňovat sv. duchem, tu trestáš Krista jako zřejmého lháře nebo jako nedokonalého učitele, Který během Svého učitelského úřadu nevěděl, co vše je pro jeho nauku nutné a tím to teprve podle jistého podezřelého způsobu odporujících si dějinných údajů musel dodatečně napravovat. Nenahlížel, že je třeba pro rozšiřování jeho nauky zřizovat kláštery a kostely. Nenahlížel, že Petr musí v Římě založit jeho církev a tu časem i obrovskou modlitebnu a ještě ohromnější sídlo dát vybudovat pro své následovníky.

„Tak nemohl Kristus ani nahlédnout, že časem Jeho církve bude třeba? (mezi jeho kněžstvem velkých řádových ustanovení pro šíření jeho nauky ?). Kdyby toto během Svého učitelského úřadu nahlížel, jak by byl mohl příležitostně říci apoštolům, když se Ho ptali na prvenství, dal odpověď, která přímo odporuje církevnímu řádu, když řekl : „Jen Jeden mezi vámi je Mistr a Tím jsem Já. Ale vy všichni mezi sebou jste bratři.

Ale Jeho nevědomost jde podle toho ještě dál. Kdo neví, že řekl : „Nikdo není dobrý, než jedině Bůh. Nikoho nemáte nazývat Otcem, neboť jen Jeden v nebi je vaším Otcem. Není tedy také nikdo svatý, než jedině Bůh.“

Ale nyní je každý apoštol svatý a Petrův nástupce je dokonce „svatý otec“.

„Když to, Můj milý příteli, dobře uvážíš, tu musíš při všeobecné slušnosti (mírnosti) svého církevního řádu při takových oznámených slabostech Krista Ho nutně obvinit a věříš-li v jeho Božství, také říci : Bůh teprve – jako slabý člověk postupně nahlíží, co je lepší a je i nucen dodatečně upozorňovat Své tvory na nebezpečí Své věčné pravdy a nekonečné moudrosti.

„Víme dobře, že Pán založil židovskou církev Mojžíšem a proroky jako vzornou a ve všech částech se na Pána vztahující. Ale to oznámil doslovně Mojžíšem.

Ale že by Pán při Svém zjevení v nejvyšší osobě Krista ještě jednou založil obřadnou a obraznou církev, o tom Se nikdy ani co nejnepatrněji nezmínil, nýbrž stavěl jako pevný základ Své nauky jen jedině lásku k bližnímu a jako nepostradatelný předpoklad lásku k Bohu, když důrazně pravil to: „Milujte se vzájemně jako jsem vás miloval a ještě miluji Já, tu se z toho pozná, že jste opravdu Mí učedníci.“

Takto řekl i, že Jeho apoštolové a učedníci nemají nikoho zatracovat a nikoho soudit, aby nebyli zatracováni a souzeni. Ba, Pán řekl dokonce Sám o Sobě, že nepřišel svět soudit, nýbrž dělat blaženým a hledat, co je ztraceno.

„Jakpak jste se mohli podle této důrazné nauky Krista přímo proti ní zvrhnout jako soudcové a osvojit si při tom dokonce časné a věčné právo zatracení a rozsudku smrti?

„Nemohl by se snad v tomto ohledu použít na vás text Písma, kde On, v Sobě vzrušen, mluví k těm, kteří by Mu chtěli říkat : V Tvém jménu jsme kázali, prorokovali a vyháněli ďábly.

„Odstupte ode Mne, vy činitelé zla, nikdy jsem vás neznal, neboť vy to jste, kteří tu vždy odporovali svatému Duchu.“

„Podle toho ti říkám, uvažuj přesně v sobě o těchto Mých slovech a odpověz Mi na to. Ale nepřicházej ke Mně s nějakou zaříkávací vytáčkou, jinak ti ukáži moc jiného zaříkání, které ti otevře tvé slepé oči a nahlédneš do propasti, která na tebe čeká, budeš-li ještě dál tvrdošíjně setrvávat ve své pošetilosti.

„Ale Pán se nad vámi slitoval a poslal Mě sem k vaší záchraně. Chcete-li mě slyšet, máte být zachráněni, ale když ne, mám moc náhle vás uvrhnout tam, kde Pán určil pro vás správné místo.“

Mnich se začíná teď zcela mocně zarážet a neví rady ani pomoci, kudy kam. Proto se obrací a polekán se vrací ke své společnosti. Pojďme i my za ním, abyste tam sami viděli, jak se takové omyly v duchovním světě uzpůsobují.

Kapitola 69 (142)

2.3.1843 od 16,45 do 19 hod.

Porada mnichů. Ó, jaká láska je vede. (Škoda, že tam nejsou hranice a mučírny. (Útok, Kristus – stroj krve – zničen). Čistší mnišské zrcadlo těch, kteří říkají „Země leží u našich nohou a Boha nosíme ve svých rukách. Rozhodná otázka, konečně lezou ke kříži.

Vidíte jak jde tam do značně velké haly a jde mu vstříc i mnoho mnichů – bratrů. Mnozí se ptají, kdo jsme, když nás vidí a co chceme? A on (mnich) jim odpovídá zcela pokradmo. „Neptejte se, jsou to strašné bytosti, které nás chtějí v našem nejblaženějším klidu co nejnásilněji rušit. Zda prostřední je sám Lucifer nebo jeho první pomocník pomocníků, nevím. Ale je tolik jisté, že se všem mým co nejsilnějším zaříkavým církevním prostředkům vysmál a mně k tomu ještě poněkud psaným způsobem hrozil zřejmým peklem, kdybych mu nechtěl doslovně ze sv. Písma dokázat, že Petr zcela jistě založil římskou církev. Pravím vám, že jsem sebral dohroma-

dy všechnu svou moudrost a tím mu dal pro to co nejsilnější důkazy, ale proti jeho chytrosti byly právě tak málo podstatné a působivé jako kapka vody k hašení požáru domu.

Co tu lze říci víc, když se jednomu z písma skoro na vlas dokazuje, že když se st. Římská církev řídí a udržuje ve svém stávajícím řádu sv. duchem, Kristus je buď lhář nebo byl bytostí, ač z Božství pocházel, tak nedokonalý, že právě z této Své nedokonalosti nyní Božství nahlíží jako nutné nařizovat dodatečně sv. duchem zcela všemožná zlepšení v nauce Kristem založené?

Krátce a dobře, on dokazuje na vlas, že u dnešního stávajícího církevního řádu je nauka Krista buď dokonale Božího původu a naše církev vedle toho není ničím, než svémocným co nejtemnějším pohanstvím. Ale má-li naše církev pravé věci, tu je Kristus tolik jako NIC a když je Kristus nic, padá toto nic i na naši církev. Tu máte to strašné.

Kdybychom zde v této říši měli jen sv. inkvizici a mohli takové kacířské duchy jako tělesné lidi na Zemi mučit, tu bychom jim udělali jejich kacířství tak horkým, že by se proti tomu muselo stydět i nejspodnější peklo. Ale co se dá konat zde, zde není žádné násilí?

Zde se musí v doslovném smyslu vzít takový strašný kříž na hřbet a následovat zcela trpělivě Krista.

Vidíte, jak se pohybuje už se svými pomocníky pomocníků dovnitř do sálu. Nemohu vám dát jinou radu, než abyste při každém jeho slově dělali tajně kříž, nic nemluvili a na žádnou otázku ani co nejmírnější neodpovídali. Prchněme radši za svůj jídelní kříž a držme se tam zcela klidně. Jeden ať se postaví za kříž a dělá, aby ukřižovanému kapaly z ran kapky krve a tento pekelný host nebude moci nic mít proti nám“.

Vidíte, jak se celé shromáždění, asi pět set hlav táhne za kříž a také vidíte jak z ran ukřižovaného obrazu Krista začíná řádně téci krev, mniši se chovají jako by spali a náš hlavní posudkový mluvčí je zcela v pozadí.

Dobře se Mne ptáte a říkáte: „Milý příteli, a jak nám to připadá, bude tu asi každá námaha a práce marná, ba, velmi silně si myslíme, že tato dokonce mechem porostlá písčitá půda v nejkrajnějším večeru (severu) zatvrzele temném nepřivede do pravého stavu, neboť je zrovna strašné jak tyto bytosti považují co nejpodstatnější slovo Pána jako slova satana. Ba, tu se může Pán osobně zjevit a kázat jim proti jejich nesmyslům a nebudou Ho považovat za nic jiného, než za co považuji tebe. A když jim bude dosvědčovat zázračnými díly pravdu Svého bytí, tu budou zrovna tak jako farizeové říkat : To vše působí nejvyšším ďáblem.“

Ano, Mí přátelé, vaše poznámka je zcela správná a ve vážnosti se to s těmito bytostmi takto má, jak jste řekli. Ale vedle toho je i pravdou, že Pánu je vůbec možné nekonečně mnoho, o čemž veškerou naši moudrost nemůže nic napadnout. A tak uděláme i zde některé pokusy a na nich se brzy ukáže, jaké účinky vyvolají u těchto bytostí. A hleďte tento klamný kříž je hlavním opěrným bodem a hlavní ochrannou zbraní pro jejich nesmysl. Ten chceme nejdříve napadnout, strhnout a pod svýma nohama zničit.

A tak jen pojďme k němu blíž, vidíte, jak krvavý strojník ustupuje, když se přibližujeme, a pravím: Ty, klamný obraze vzešlý z dlouho udržovaného falešného založení těchto bytostí, staň se ničím, neboť před očima Pána není větší ohavnosti, než takový, k Němu se vztahující klamný obraz, kterým se naplňují tisíce a tisíce lidských srdcí co nejtemnějším bludem a nejstrašnější neřestí (neřádem) smrti. Vidíte, jak kříž už leží na zemi zcela zničen a je jako špinavá pleva a vidíte němé mnichy, jak se jeden za druhým začíná zvedat a z každé tváře srší na nás zlost a vztek. A přesto se nikdo neodvažuje vložit na nás ruku. Také nechce nikdo říci ani slovo, zato chci Já promluvit ke známému mnichu tam v pozadí. Předstup a odpověz mi na Mou otázku, kterou jsem ti dal v chrámu. Mnich, velkou bázní bičován, předstupuje a místo odpovědi chce přicházet vstříc kletbou za zničení kříže. Ale nyní vidíte, jak půda před ním dělá sáhodlouhou mezeru a on vidí dolů k peklu a Já mu pravím: „Hleď ty temný duchu, to je tvé křesťanství. Co tu vidíš, toho je tvé srdce plno.

„Na místě nade vše mírné lásky Krista, která ještě na kříži krvácejíc, za činitele zla prosila Otce v sobě o odpuštění, nemáte nic, než nenávist, zlost proti sektám, zatracení, soud a hněv v sobě a tím jste přímočaře základní nauce Krista nejrozhodnějšími antikristy. Všem svým vyznavačům berete poslední kapku života a za to naplňujete jejich srdce smrtí.

Místo živého chleba, jímž je opravdové slovo Boha, dáváte jim stravovat se žhoucími kameny, aby byli všichni jako vy, plni msty, zlosti, hněvu, soudu a zatracení vůči všem těm, které vždy chtěl Otec Sám táhnout a učit. Ba, neděláte si žádné svědomí z potvrzování panovačného

a ziskuchtivého nátlaku na lidi, že slovo Boha co možno nejvíce z obce vyhosťujete a jeho nahodilého vlastníka dokonce opatřujete kacířskou kletbou a zatracením. Místo Božím slovem krmíte lid svou zištností a panovačností. A vaším heslem je držet každou jiskru lepšího světla daleko od lidí, zatím co Kristus Pán důrazně řekl : Buďte dokonalí jako je váš Otec v nebi.

„Co mám dělat s vámi, kteří jste povždy slovo Boží pošlapávali, poněvadž nevyhovovalo vaší nenasytné panovačnosti a ziskuchtivosti? Co mám dělat s vámi? Vy , kteří jste měli pást stádo Pána, vlka se bojíte, jste zalezlí do sedmināsobné zdi a nakonec jste místo věrných pastýřů udělali sami vlky z této své role. A venku stojí mnohé tisíce a tisíckrát tisíce, které ochutnaly tvrdost vašich vlčích zubů a hlasitě křičíce, vás obžalovávají před soudnou stolicí Krista.

Co mám s vámi dělat, kteří jste se dost směle a drze odvažovali před lidem tvrdit a říkali : Země leží u našich nohou a Boha nosíme ve svých rukou? Pravím vám : Škodlivější svědectví a zároveň i vhodnější byste byli nemohli nikdy najít, než právě toto. Vždyť v pravdě, kde se to jen kdy dalo konat, jste národy s pomazanými císaři a králi, vždy pošlapávali svýma panovačnýma a ziskuchtivýma nohama a s Bohem ve svých rukou jste provozovali obchod jako se špatným zbožím. Ale zato byla vaše srdce vždy prosta (neměla) toho, co je Boha a vždy byla naplněna tím, na co se ty temný duchu, nyní zírající mezerou u svých nohou díváš.

Co mám nyní s vámi dělat? Ptáte se Mne, kdo jsem? Odpovím vám a řeknu : jsem pravý apoštol Pána a byl jsem sem poslán, abych vás mohl probudit v Jeho jménu. Ale jak vás mám probudit, když jste plni věčného soudu? Táži se vás tedy ještě jednou : Co chcete konat? Mluvte, nebo ať vás tato propast pohltí.

Slyšte nyní, náš mnich mluví a říká : Ve jménu všech těchto svých bratrů tě prosím, ať chceš být kýmkoli, abys nás ušetřil této Své tvrdé zkoušky, neboť, když jsme se podle nauky Krista, svého Pána, stali opravdovými podvodníky, jakými jsme, nebyli jsme jimi svémocně, nýbrž museli jsme být, jakými jsme a nikdo z nás nesměl jinak mluvit a jednat, než, jak mu dovolovala mluvit a jednat církev.

Když jsme byli vlky, museli jsme jimi být. A tak, máš-li být na vážnosti vyšším poslem, budeš i dobře vědět, jak to s námi bylo a ještě je a my jsme zde ještě zrovna tak zajati jako na světě. Tedy je-li ti možno, osvoboď nás a chceme se také chopit čistého slova Krista. Ale jen přikryj tuto strašnou propast před námi.

Mluvím k nim : Chceš-li přes tuto mezeru (rozsedlinu), musíš v duchu a pravdě udusit v sobě to, co tu před sebou vidíš v propasti, neboť to je zjev, který se rovná tomu, co sám skrýváš ve svém srdci. Proto se vyzkoumávej a vy všichni zde přítomní konejte totéž. Probuďte se ze svého smrtelného spánku, abych vás našel očištěné a živé, až zase přijdu, abych vás vedl z tohoto vašeho vězení smrti.

Ale v tomto klášteře jsou ještě mnozí a ty musím také ještě napřed napomenout. A když se najdou, pak teprve chci zase přijít a naznačit vám novou cestu ve jménu Pána.

Vidíte, jak nyní začínají naříkat a kvílet. Ale nechceme je poslouchat a odebereme se ihned ů „rajským mnichům“.

Kapitola 70 (143)

4.3.1843 od 4,45 do 7 hod.

Krásná klášterní zahrada a palác jako obydlí. Nebeská logika nádhery, mravů: Není příznivým znamením vlastníka. Dějinné doklady pro to. Setkání s rajskými augustiniány. Tohoto ráje „andělé“ (s křídly), na světě klášterní domácí pacholci nebo laičtí bratři, slovní výměna s nimi. Zavírají nás.

Hleďme, tu naproti, podél tohoto velkého klášterního dvora vede otevřená brána do dosti velké zahrady. Tam půjdeme a uvidíme, co vše v zahradě je.

Nyní vidíte, zahrada už leží rozprostřena před našima očima. Jak se vám líbí? Říkáte: Milý příteli, člověk by musel být nepřítelem vší vyšší krasovědy, kdyby na této zahradě nenašel zalíbení. Tato nádherná loubí značně vysokých zahradních zdí, vodní umění, nádherné sloupové chrámy a pak mnohé nádherné nejplnější květiny a tak rovněž i ovocné stromy, sestavené v nejkrásnějším řádu, musí se skutečně říci, tu se snoubí umění s vyšším vkusem a příroda tu je všude v nejkrásnějším harmonickém souladu s uměním a tam se nad zahradní zdí zvedá

vůbec nádherný palác, kde si nelze přát nic víc, co se nádhery týká. Odpovídají-li podle našeho názoru duchové, v této zahradě bydlící, jen trochu tomuto nádherně – plnému vybavení, tu musí mít na sobě a o sobě vždy ještě zcela nezkažený smysl. Ano pravím vám, vy milí přátelé a bratři, takto to vypadá dobře, ale jen při tom nesmíte zapomenout na toto pravidlo :

Kde je mnoho mrhání, tu je u toho mnoho panovačnosti, kde je mnoho panovačnosti, tu je i mnoho sebelásky, kde je samolibost, tu je i mnoho zištnosti a není tedy vnější nádhera nikdy znakem příznivým toho, komu patří.

Pohleďte jen zpátky na svou Zemi. Kdo bydlí ve velkých, nádhery-plných palácích? Zřídka kdo jiný, než bohatý a mocný. Komu prospívá tato nádhera? Nikomu, jen samému majiteli. Jakpak mu prospívá? Slouží mu mnohonásobně. Za prvé je vývěsným štítem buď jeho blahobytu nebo jeho státní moci a mimojdoucí nabádá k úctě a dělá je nesmělými, že se snadno neodvažují přiblížit se k tak velkolepému nádhernému sídlu v jakékoli záležitosti, za druhé zdržuje taková nádhera chudé lidi, aby se k ní nepřibližovali a nevyprosili si i jen nějaký mírný dar a za třetí je taková nádhera nevysychajícím zdrojem ke stálému živení pýchy a tím i stálého pohrdání chudou třídou lidí. Tak je i taková nádhera nejlepším prostředkem – udržovat chudé lidstvo stále v patřičné slepotě.

Ptáte se – proč ? Poněvadž prostý venkovský člověk považuje bytosti takové nádhery že jsou vyššího druhu a při pohledu na takovou velikost nádhery se nemůže takového pocitu zbavit. Musím vám říci . Kdyby peterský dóm a papežský Vatikán nebyly zbudovány v tak téměř vše převažující pojmy o nádheře a velikosti, tu by si tak mnozí nedělali vůbec tak velkou milost z toho, kdyby byli co nejmilostivěji připuštěni – políbit papežův pantofel. Slepé odpustky, podané ze selské chýše by nikdy nedokázaly toto výnosné působení jako pozemsky plné nádhery Vatikánu.

Ale viděli jste vždy ještě, že když jakékoli náboženství přešlo do hmotného, si vnější nádherou začalo pomáhat, aby mohlo po nějakou dobu těžit ještě ze slepoty lidí. Ale vedle toho se lze ptát, zda takové oslepování lidstva něčemu prospívalo?

I sám Šalamounův chrám nebyl v základu ničím jiným, než němým prorokem, který svým bytím od doby Šalamouna ukazoval celému izraelskému národu, jak přecházel od duchovního do hmotného a jak se nakonec v celém chrámu nenašlo už nic dobrého a prvého a Pán Židů Sám dal o chrámu svědectví, že z modlitebny udělali vražednou jámu. Ba, v tomto chrámu se páchaly ohavnosti beze jmen. A lidé byli chrámem tak oslepováni, že Pána nádhery nepoznávali a dokonce se v chrámu rozhodli na Jeho ukřižování. I Jidáš byl v chrámu vyplacen a sám zase tyto krvavé peníze v chrámu zahodil jako svědectví, že chrám už odjakživa byl vražednou jámou Ducha Boha.

Když toto řečené trochu pozorujete, tu se vám tato nádhera nezjeví zrovna v příznivém světle. A jak to s ní je, to ihned trochu ochutnáme, až se přiblížíme k prvnímu zahradnímu chrámu.

Jen pohleďte, už nám jdou vstříc dva bíle odění mniši.Ptáte se : Jsou to snad dominikáni nebo cisterciáci? Ó, ne, Mí milí přátelé a bratři. Jsou to rajští augustiniáni. V ráji svlékají černé kutny a odívají se bílými. Na co se díváte tak pozorně tam proti paláci? Už vím, co vám padá do očí, poskakující tam andělé s bílými křídly, která jsou připevněna na jejich ramenech. Ptáte se ovšem, zda mohou i létat?

Ó, ne, nemohou. Křídla jim nenarostla, nýbrž jen, jak říkáváte, byla uměle divadelně připevněna (nasazena) a poskakování má představovat život těchto andělů a jak jsou připraveni – na nejjemnější pokyn sloužit těmto rajským obyvatelům

Už se divíte, jak za těmi dvěma, kteří se k nám blíží, pádí půl tuctu a že tito andělští duchové jsou opatřeni dokonce metlami a šavlemi, aby nahodilé, nežádané hosty vyhnali z tohoto ráje způsobem ne právě velmi rajským.

Ptáte se, kým byli tito andělé na Zemi? Neslyšeli jste ještě nikdy něco o tak zvaných laických bratrech, lépe řečeno : klášterních domácích pacholcích? I zde jsou služebnými duchy kláštera. Ale aby se jim jejich služba lépe líbila, jsou oděni jako andělé. To vše pochází z klamného založení, ve kterém takoví lidé zaměňovali časné s věčným. Velká láska a slitování Pána ale ponechává tyto bytosti tak dlouho v takovém založení, dokud si v sobě nezačnou tiše (jemně) uvědomovat , že podobnými polohami je jistě v souvislosti nějaká osudná okolnost, poněvadž se za prvé – se všemi těmito krásnými plody nemohou nikdy dokonale nasytit. Jídlo a pití se jim jeví skoro tak, jako by jedli a pili ve snu. Za druhé vidí zde stále táhnout bílé mraky

nad sebou. Ale nemohou nahlédnout, odkud mají tyto mraky světlo a za třetí jim časem napadá, že dobře vědouce, že jsou v duchovním světě, nikde nevidí svatého ani matku Marii Boha, také ne Petra ani archanděle Michaela. Čtvrtá, pro ne velmi osudná okolnost je, že dívají-li se přes zahradní zeď, na kterou se obvykle vstupuje po žebřících, vidí jen neplodné stepi a pouze jen svou zahradu vidí plodnou. A za páté na ně působí probudivě i ta okolnost, že mimo ně nikdo nenavštěvuje klášterní kostel. A tak je ještě vícero takových postrků, jimiž lze dělat ducha pozorným, že to s jeho rájem nemusí mít nic společného.

Tito rajští obyvatelé mají ovšem sice ještě klášterní nebe před sebou, to se naučíme poznávat teprve později. Ale toto nebe má ještě značné pochybnosti. Proto musí být tito nebeští obyvatelé i velmi političtí a neblahost nebe udržovat co možno tajné. Jinak by to bylo s tímto rájem, který se musí starat i o nebe, brzy vůbec žalostně, a naši čilí andělé by už značně velkou zahradu neobdělávali. Musíte vědět, že Pán toto dopouští z dobrého důvodu, že si tito lidští duchové tak dobře jako na Zemi musí svůj chléb dobývat pílí svých rukou a v potu tváře. Musí takto pracovat, když chtějí něco jíst.

Ale hleďte, naši rajští obyvatelé se k nám blíží. Buďme tedy tiše a pozorujme, jak nás přijmou. - -právě vidíte, jak jeden kyne dvěma andělům, opatřeným metlami, aby se mu postavili po bok, aby se k nám blížil pod jistou ochranou a druhý rajský muž dělá ochranný zadní voj se čtyřmi anděly, opatřenými šavlemi, předními voji, měl-li by být slabý proti nepříteli.

Nyní pozorujte. První rajský muž už otvírá své ústa a ptá se nás : „Odkud přicházíte, shora nebo zdola? Pravím : „Shora“. On se nás ptá: „Kde je nahoře? Ukazují mu rukou na hruď a říkám: „Zde v srdci, v lásce jedině k Bohu je nahoře.“ On říká : „Jakou pošetilost tlacháš ? Nevíš, kde je nebe a nevíš, že jsi zde v ráji Boha? Pravím mu : „Vím, kde je nebe a znám ráj velmi dobře. Ale tento ráj zde a tvé nebe neuznávám jako ráj a nebe, nýbrž takové (ráj a nebe) uznávám jen podle pravdy a v této je toto nebe a tento ráj jen „výtvorem tvé a vaši všesvětské pošetilosti. On říká : „Co je to za řeč? Tak mluví ti, co přicházejí shora? Ne, počkej tu jen trochu, my ti zcela makavě ukážeme, kde je dole. Andělé Boha, pojďte sem a ihned zajistěte tyto tři pekelné šibeniční kličky a dopravte je, víte už kam totiž do školy kde se mají učit rozlišovat nahoře a dole.

Vidíte, jak nás andělé jímají a my se tentokrát nebráníme, nýbrž se dáme jimi vést.

Teprve až o nás začnou lidsky – příznivě usuzovat, pak se teprve začneme trochu hýbat, neboť vše toto patří k věci. Bez tohoto byste neměli dokonalé poznání o této duchovní situaci (poloze) a těmto duchům bychom nemohli jinou cestou snadno prospět a převést je pak k jejich vlastnímu nejlepšímu z jejich bludu. Proto se dejme jen zcela dobromyslně vést, abyste i z toho viděli, jak nekonečně rozmanitým způsobem Pán umí stále lásky – prospěšně Své sluhy zaměstnávat.

Kapitola 71 (144)

6.3.1843 od 16,30 do 17,45 hod.

Naši hosté jsou vedeni k pevné věži. Mezi tím se domlouvají dva rajští obyvatelé. Dva nebeští mniši (musíte rozumět, že, když se říká nebeský“, označuje to jako „být v ráji“(jdou napřed a andělé s metlami a šavlemi jdou za nimi.

Ptáte se, kam nás asi povedou? Pohleďte jen tam dost k severu. V rohu velké zahrady je špinavá věž s černými dveřmi. Tam uvnitř nás budou zkoušet. Co se bude dít dál, o tom nás poučí zkušenost. Ale cestou trochu poslouchejte, o čem se ti dva rajští mniši domlouvají. Jeden právě říká : „Co myslíš, kdyby snad tito tři tuláci byli vyslanci z nějakého lepšího místa, než je toto, ve kterém se my nemůžeme nikdy nasytit, neměli by se v tomto případě vyslyšet a blíže se jich zeptat, odkud tak zcela vlastně jsou?

Naše otázka, jim daná, zda jsou shora nebo zdola, byla příliš ukvapená. Vpadli jsme, jak se říkává, dveřmi do domu.

Předpokládám nyní, že by byli vážně shora a my s nimi zde v tomto ráji zacházeli co nejnerajštější, tu by nám něco takového mohlo přijít velmi draho. Podle toho bych si myslel : Místo

– hnát je do nucené věže, raději je přivést kolem poledne do věže svobody, která ne venek stojí všude otevřena a je uzavřena jen dovnitř.“

Druhý praví: „Milý příteli a bratře, myslím však, že se zde v ráji nechceš vůbec stát kacířem. Víme dobře, že Pán na Zemi chodil bez nádhery. Tak to bylo i s prvními zvěstovateli a šiřiteli Jeho nauky. Ale víš, že v oné době byla církev nuzná a churavá. Ale po velkém církevním sněmu v Nice vítězila nade všemi pohany v širokém okruhu, proto pak přestala být i nuznou a churavou a zato se stala vítězící, bohatou církví, ba, církví, plnou lesku, nádhery, vážnosti, moci a násilí. Když Pán pak na Zemi vybavuje Svou církev a Své sluhy takovou, nádherou jak víc to bude konat v říši duchů. Když podle toho k nám pošle vyšší posly, tu můžeš přece s nejvyšší důvěrou čekat, že se takoví poslové nezjeví v podobně takových opravdových poběhlíků, nýbrž s velkou nádherou a nebeskou velebností, Vždyť Písmo říká, že Pán přijde s velkou mocí a nádherou na oblacích nebe. Jak by podle toho měli být takoví tuláci ulic vyslanci Boha? zakuklenými posly pekla jsou, ale ne vyššími posly nebe. Proto s nimi hned jen vpravo do věže nucení, která je zbudována z čistě vysoce svěcených kamenů a ihned se ukáže, jakého ducha děti to jsou. Takový svěcený kámen má pálit ďábla tisíceronásobně hůř, než nejspodnější peklo.“

První odpovídá : „Dobrá dělej, jak chceš, ale já zůstávám u své představy. Když to nakonec vyjde křivě (šikmě), můžeš vše vzít na sebe. A tak dělej, jak chceš, nechci ti v tvém plánu překážet. Hle, věž je už v naší blízkosti. Zde ti předávám klíč, neboť se této výpravy nechci vůbec účastnit. Ale už několikrát jsem u sebe zvážil, že jsme vždy my v římské církvi spíše hotovi s odsuzováním, než s žehnáním a tak ve své u sebe mnohokrát přemýšlím o textu Pána, kde Své apoštoly a učedníky co nejdůrazněj varoval před zatracováním a odsuzováním.

Z toho důvodu jsem si pak i tajně předsevzal – už nikoho nezatracoval a nesoudit. A chci toto předsevzetí uplatnit dokonale i u těchto tří a říkám ti tedy ještě jednou: Dělej, co chceš, ale Já se nechci na tvém jednání vůbec podílet.“

Druhý praví: „Tak přejímám klíč a chci konat Boží spravedlnost, neboť velká je láska Pána, ale jeho spravedlnost stojí nad ní a žádá dokonce krev Syna Boha, proto mi dej pěstovat spravedlnost.“

První odpovídá spravedlnost – pěstujícímu, zcela krátce : Vím částečně zcela dobře z Písma, že Pán dal apoštolům a učedníkům jen přikázání lásky. Také vím, že Pán jednou uvedl jako příklad, napodobení hodný nespravedlivého domácího pána, také, říká, že má větší radost nad jedním kajícím hříšníkem, než nad 99 spravedlivými a vedle toho ale vůbec nevím – vzpomenout si na tak důležitý text, kde by Pán tak zřejmě vynášel přísnou spravedlnost. Jen se na konci rozhoduje opravdu ospravedlněním celníka a zákonitě spravedlivý farizej je pokárán. Když o tomto uvažuji, tu příkrá spravedlnost z naší strany ztratila velmi mnoho v mém smýšlení.

Ostatně, jak řečeno, konej, co chceš, věž je zde, ti tři jsou také zde. Klíč máš ve své ruce. Tím odstupuji (jdu zpátky).

Kapitola 72 (145)

8.3.1843 od 16,15 do 18 hod.

Konání není pro zmizení věže po dotyku vůdce. Překvapení. Horlivec o bohu. Rajské shromáždění, choulostivá otázka k němu. Čestná odpověď.

Klíčem opatřený mnišský duch tohoto ráje (?) nebeského (?) otvírá dveře a kyne nám abychom vstoupili. Co myslíte, máme ho poslechnout nebo ne? Mnohý katolík by řekl : Poslušnost to žádá. Ale poněvadž jiné pravidlo zní; že se podle něho musí poslouchat více Bůh, než lidé, tak ani zde pokyn nenásledujeme a zůstáváme pěkně venku a Já Si k tomu ještě dovoluji – dotknout se lehce pravou rukou této věže a okamžitě ji proměnit v nejnicotnější prach.

Ale poněvadž nám majitel klíčů hrozí těmito slovy, řka: „Neodeberete-li se okamžitě dovnitř, dám na vás ihned vložit násilnou ruku, tak se musíme už také věži přiblížit, a to tak daleko, že jí budu moci dosáhnout Svým prstem. Nyní jsme u věže a vidíte že už není. Ale vidíte slitovně udiveně prořízntutý obličej našeho zavíratele a ten druhý, lépe smýšlející se k němu blíží a říká : „nuže, můj milý bratře, co říkáš tomuto jevu? Mohl by něco takového dokázat ďá-

bel?“ Druhý praví : „Ano, můj milý bratře, věc mi připadá mimořádně záhadná. Dosud nemohl mít satan nic proti této věži. Ba, stála tu jako opravdu nepřemožitelný hrad Boha a všichni kacíři a sluhové ďábla jako odpůrci jedině blahodělající církve našli v ní své zatratitelné útočiště a ještě nikdy se ďábel neodvážil se k této věži přiblížit.

A hleď, zde tento výtržník nebo čím je, se věže dotkl jen prstem a v okamžiku už nebylo stopy po věži. Teď nevidím jiný prostředek, než tyto tři vyvést z tohoto svatého ráje, jak dobře to je jen možné. Jinak se nás dotkne ještě něčím a zničí to zrovna tak jako tuto věž.

Musím opravdu vyznat, že Pán Bůh je opravdu záhadnou bytostí. A když věříme, že jsme udělali nejlepší, tu udělá vše toho ihned hanbou.

Tak zakládal jednu církev za druhou a když se církev vzdělala, aby, jak se říkává, na provázku Bohu sloužila, tu přichází a roveň pohanské bohyni, přeřezává šňůrku uprostřed a celé církevní haraburdí padá na hromadu a nezůstává z něj nic, než nejvýš jméno, zrovna tak jako město Babylon, kde nelze ani vypátrat kde kdysi toto velké světové město stálo.

Já osobně nechci už s těmito třemi bytostmi jednat, Chceš-li se ještě dál s nimi obírat, můžeš. Ale zda s nimi něco pořídíš, o tom pochybuji.

Podle mého uvážení by byl nejlepší prostředek – svolat všeobecné shromáždění o tomto jevu. Ale jak je svolat, pokud jsou tito tři zde?“

Druhý praví: „Myslím, že to není zapotřebí. Jsou-li tito tři zřejmě shora, k čemu by mělo být naše shromáždění dobré? Rozpráší naše shromáždění právě tak dobře jako věž. „Být dole“ se strany těchto tří ale ponechejme pro tentokrát pěkně stranou, neboť se praví, že skálu nebo církev Petrovu nemají nikdy přemoci pekelné moci.

Ale co by nakonec vyšlo z toho, kdybychom ve shromáždění došli k úsudku, že tito tři jsou z pekla a přece vzdor svědectví Krista udělali konec této věži. Tím bychom řekli jen, že naše jedině blahodělající církev vůbec nebyla založena Petrem a Kristem. A toto svědectví by bylo jistě daleko horší, než celé zničení této věže.

Vyznáte-li ale naopak, že Pán podle Svého nezměřitelného úradku na nás vykonal toto, tím si ani co nejnepatrněji neuškodíme, neboť Pán je svobodný, aby konal, co chce a vše, co On koná, bude jistě vykonáno dobře.“

Protivník říká: „Máš pravdu a nemohu ti proti tomu nic namítnout. Ale co řeknou naši ostatní blažení bratři a mnozí služební andělé k této události, až se o tom dovědí?Mělo by tedy přece být nutné – ihned je o tom zpravit, jinak se před nimi objevíme ve zvláštním světle.

Druhý praví : „Tu myslím zase zcela jinak. Přestaňme se vůbec starat o to co by chtěli naší bratři říkat, nýbrž dejme ve jménu Boha tyto dělat co uznají za dobré, pokud tu jsou a my si při tom umyjeme ruce. Ale bratři mají udělat sami pokus, jaké to je plovat proti strhujícímu proudu.

Nyní mluvím k lepšímu mnichu a říkám :

Milý příteli, slyš. Tvá řeč Mi neodporuje a jsi tedy Boží říši blíž než mnohý jiný. Máš i málo skutků, které by tě sem vedly, ale přesto máš o silnou jiskru více světla než jiní. Proto se ti zde má dostat příležitosti, abys činné, které ti k Boží říši chybí dohonil. Proto dej ihned sem přijít všem zdánlivě blaženým tohoto ráje

Náš lepší mnich praví: „Milí přátelé, to se může hned stát, neboť zavoláním a pokynutím se sem hned všichni odeberou.“

Pravím: „Tak pokyň a zavolej“.

Náš mnich to nyní dělá a vidíte, jak sem už se všech stran proudí velké množství. Někteří spínají ruce nad hlavou, když už nevidí věž a první všeobecná otázka zní:

„Pro trojjediného Boha, copak se zde stalo? Který výtržník to udělal?

Náš lepší mnich odpovídá dost hlasitě a říká: „Slyšte, bratři, netažte se na to, neboť ti tři mocní stojí ještě mezi námi. Prostřední, Kterého jsme chtěli do věže zavržitelně zavřít, se jí sotva prstem dotkl a rychleji, než okamžik, byla věž zničena. Ale víme, že moc satana nemůže tohle nikdy dokázat. Proto buďte moudří, abychom nebyli účastni většího zla.“

Nejvyšší představený tohoto mnišského rajského shromáždění se k nám s bázní přibližuje a hned se nás ptá a říká: „My a všichni dobří duchové chválíme Pána Boha. Jste-li rovněž dobrými duchy, vyslovte svůj požadavek.“

Pravím: „Hle, Můj požadavek je zcela prostý a záleží jen v tom, že Mi máš oznámit, při jaké příležitosti založil Petr římskou církev a při které příležitosti veškeré mnišství? Ale musíš mi to dokázat z Písma, neboť každý jiný důkaz zavrhuji.“

Teď vidíte, jak tento převor svírá zcela lítostivě svůj obličej a ihned dělá zcela tajně kříž nad svým obličejem a zcela tajně říká svému sousedu „ „Bůh při nás stůj, stojíme v tváři nejvyšší pekelné trojjedinosti? To je Lucifer, Satan a Levitan. To je jisté. Ale otázka je nám dána. Co na ni odpovíme? Mlčíme-li, zruší nám tato trojjedinost – Bůh při nás stůj, náš celý klášter, náš ráj a naši nebeskou říši a nakonec nás povede přímočaře do pekla. Ale odpovíme-li Mu, tu jsme se zapsali tak dobře jako do pekla. Boží řízení bere v tomto světě opravdu zvláštní přístřih, že se v ráji ani v nebi tak správně neví, jak na tom jsme. Ale poněvadž z Písma veskrze římské církve nemohu dokázat apoštolskou platnost, tu bude nejlepší, když Mu řeknu, jak je to po pravdě: „Příteli, slyš, to nevím. Věřím sice, že římská církev byla Petrem založena a nahlédl jsem to i z dějinného podání, že podle toho měl tento apoštol strávit v Římě nějakých dvacet let (?), ale, zda je toto podání věrohodné nebo ne, to ví jistě milý Bůh lépe, než já.

Byl jsem jednou římským katolíkem a věřil, učil a jednal v duchu této církve a myslel jsem, že jsem nechyboval.

Ale má-li se věc jinak, tu nás můžeš o tom sám zpravit, neodkloním se a poslechnu si tě. A tak můžeš mluvit. Jsi-li dobrým duchem, nebudeš chtít nic zlého, ale jsi-li špatný duch, tu považ, že Bůh je ještě mocnější, než ty. A tím mluv, co k mluvení máš.“

Kapitola 73 (146)

9.3.1843 od 16 do 18 hod.

Ještě choulostivá otázka převorovi. Čestná odpověď. Převor není beze světla. Danielský Bůh Mausim. Obraz římské církve atd. Další otázka. Čestná odpověď.

Pravím mu : Pro tento okamžik ses dostal výhodně z kličky. A poněvadž sám přiznáváš, že Mi na Mou otázku nemůžeš odpovědět, chci i nezodpovězenou považovat za odpověď.

Ale nyní dej pozor. Chci ti dát druhou otázku. Snad na ni najdeš odpověď v sobě. Poněvadž jsi v Písmu znalý a ani v pozemském životě jsi nemohl najít, zda apoštol Petr kdy v Římě žil a římskou církev založil (?), tu bych se přesto chtěl od tebe dozvědět z jakého důvodu tě v pozemském životě napadlo, aby ses za prvé – ucházel co nejhorlivěji o klášterní prvenství. A proč sis jej vyloudil cestou všech vychytralých prostředků, dokonce ses pak několikrát obrátil na církevní vrchnost, aby tě udělali buď církevním generálem nebo nějakým biskupem?

Hleď. To je důležitá otázka a budeš Mi na ni moci tím jistěji odpovědět, poněvadž jsi to vše na sobě zakusil a tane ti to ještě zcela živě před očima tvých vzpomínek.

Nyní vidíte, že náš primus má zcela zaražený obličej, hledá ve všech svých koutech vychytralou odpověď, jak můžete snadno poznat z jeho rozpačitého vzezření, ale zrovna nic v sobě nenalézá a cítí se velmi nucen – chtě nechtě - vyjít s pravdou ven.

I kdyby ho tyto okolnosti měly pálit na jazyku jako příliš horký pokrm, tak to přesto nic neprospívá. Rozhoduje se tedy mluvit pravdu, ať se pak děje cokoli.

Otvírá ústa, tak poslouchejte, co bude říkat. Převor: „Milý příteli, ať přicházíš odkudkoli, říkám ti otevřeně, že jsem vše to v doslovném smyslu konal ze své vlastní vůle a proč? Poněvadž jsem při přesném seznámení se zásadami římsko-katolické církve až příliš dobře nahlédl, o co se v jejich křesťanských naučných větách tak zcela vlastně jedná, totiž o nic jiného, než o vládu nad světem. A k dosažení toho se musí usilovat o vážnost a tou si pak opatřovat poklady a bohatství. Ale jak se na to dívá čisté křesťanství, o to se, jak sám víš, v římské církvi nepečovalo ! Nebyly starosti).

A nemýlím-li se, trvá takový, pro křesťanství nenuzný stav v římsko-katolické církvi od dob Karla velikého, který podle mého vedení obdaroval římského biskupa pozemky a tím ho udělal světským pánem.

„Od těch dob se pohlíželo na křesťanství v jeho čisté oblasti jako na věc církve zcela nevhodnou, jen v tajnosti váženou, poněvadž šlo ve své pravosti přímočaře vstříc světské vážnosti. Proto podrželo pouze jméno a přizpůsobovalo nauku tak, že se musela se světskou vážností nutně snášet.

K tomu ti musím ještě říci, že jsem si ne zřídka při bližším tajném pozorování papežství vždy zcela živě připomínal Danielova „Mausima“, jemuž se bude obětovat zlato, stříbro a dra-

hokamy a ve kterém nebude žádná věrná láska. Ale k čemu mi všechno toto mé pozorování? Jednou jsem byl zapřažen jako hloupý vůl do jařma. Kdo by mě měl odpřáhnout?

Ale je přece jisté, že přední volové mají méně co táhnout, než ti, kteří jsou zapřaženi víc vzadu. Toto jsem nahlédl, proto jsem se snažil dostat se do přednějšího jařma a tím být spíše volem parádním než tažným. Měl jsem snad jednat jinak?

„Jistě bych byl mohl jinak jednat, kdyby mi Bůh nedal tak citlivou kůži. Ale mimořádné citlivosti své kůže a podle stále občerstvovaného pohledu na mnohé hořící hranice jsem dělal chytrého a v základě nedělal vůbec nic, neboť jsem si myslel : Konat opravdu křesťansky dobré ve smyslu Božího zakladatele je při takových okolnostech čistě nemožné. Proto raději nedělám nic, jen vnější hloupost, jak dobře to jde a hleděl jsem si ji udělat aspoň vnějšně výhodnou, kde to mohlo být. Věděl jsem dobře, kde se chybovalo, když na nauce Krista mělo být něco věrohodného, ale při tom jsem si zase myslel:

„Když Pán někde tuto nauku, jak stojí v evangeliích, založil, tu bude mít jistě i Své důvody, proč dal tuto Svou jednoduchou a nejčistší nauku nechat tak zvrhnout. Při tom jsem ještě častěji myslel na Pavla, který své obce žádal – podrobovat se světské moci, ať dobré nebo zlé, neboť nikde není moc mimo tu, danou od Boha. je-li podle toho bezprávím konání těchto církevních hodnostářů, ať se z toho jednou zodpovídají. Ale já udělám, co kdysi udělal Pilát, když nemohl překazit ukřižování Kristu a Pán jako nejdokonalejší bytost to jistě i nahlédne, že našinec s mocí co nejomezenější nemůže plavat proti všeobecnému světovému proudu.

„Nuže, milý příteli, ať jsi odkudkoli, to je odpověď na Tvou otázku a můžeš mi teď na místě stahovat kůži, nedostaneš ze mě žádnou jinou.“

Nyní říkám : „Dobrá, Můj milý příteli, nic jsi nezadržel, nýbrž mi ve vážnosti vše oznámil, co jsi podle své vzpomínky v sobě našel. Ale jen bych se chtěl ještě od tebe dozvědět, z jakého důvodu jsi přišel sem do tohoto ráje? Podle svého vyjádření jsi byl přesvědčen o úplné omylnosti římské církve a tak jsi musel být přece i přesvědčen, že její nauka o dalším životě duše po smrti musí být zrovna tak falešná jako vše jiné. K tomu ti musím ještě říci, že právě z této církve jsou vůbec mnozí zde, kteří sem přece přišli jako do pravé říše Boha. A k tomu ti musím ještě poznamenat, když se katolická církev skutečně také v úplném protikřesťanství nalézala, tu se přece nemohu upamatovat, zda někdy zakazovala lásku k bližnímu a pokoru. Proto bych se chtěl od tebe dozvědět, jak se podle toho stalo, že jsi přišel do tohoto ráje?

Náš primus říká: „Milý příteli, ať jsi i odkudkoli, bude s mé strany asi poněkud těžké odpovědět na ni, neboť v pravdě řečeno, důvod, který mě sem přinesl, znám tak málo jako střed Země. Přiznám-li tak zcela upřímně, tak jsem se ve svém pozemském životě s mnoha jinými zřekl nesmrtelnosti duše po smrti. Ale když se zříkáme duchovního života po smrti, tak člověku na světě nezůstává nic jiného, než žít podle starého římského přísloví : Jez, pij, spi, po smrti už není žádná rozkoš. Takto jsem také na světě žil, abych jedl a pil a právě kvůli jedení a pití spolu prodělával všechno světské pohrávání.

Ale když na mně časem přicházela stále osudná tělesná smrt, o které jsem ve svém pozemském životě darmo přemýšlel, tu jsem se teprve dozvěděl, že tento tělesný život není vůbec žádnou poslední věcí, nýbrž, že po odložení mého tělesného obalu – tento časový okamžik zatím neznám – pokračuje dál zrovna tak, jako jsem dříve žil na Zemi, a to jen s jediným rozdílem, že zde místo ve špinavých klášterních celách trávím svůj čas v těchto pěkných zahradních salonech a místo černé kutny nosím bílou, nečtu mše, ale nalézám se zde jako rozumem nadaná mšice a jsem v doslovném smyslu živým člověkem.

Že se zde ještě dbá na světský klášterní pravidla, je samo o sobě rovněž tak nevysvětlitelné, jako vše ostatní. My si zde představujeme, že jsme šťastni. Vpravdě jsme tím pouze svými zase nalezenými a navyklými, poněkud pěstěnými klášterními pravidly. Vezmeš-li nám je, tu jsou hraboši šťastnější než my. Musím ti ke všemu tomu ještě vyznat, že my veskrze a vůbec zde více nebo méně ani nevíme, proč zde jsme.

Víš-li něco lepšího, tak nám to oznam a my chceme rádi to neblahé vědomí s tímto nejistým zdáním zaměnit.

Dělej se mnou a s námi všemi, co chceš. Jen nás ušetři pekla a ještě dalších otázek, neboť teď jsem ti řekl vše a mohl bys mi teď dávat otázek, kolik bys chtěl, tu budu na každou roven kamenu, neboť kde nic není, tu nemůže ani smrt nic vzít.“

Kapitola 74 (147)

10.3.1843 od 16,15 do 19,15 hod.

Otázka: O jeho lásce ke Kristu. Odpověď čestná a dobrá. Několik pěkných pohledů do vnitřního ducha římské církve. Nato – pravé rajské evangelium těmto rajským podvodníkům.

Nyní pravím: „Milý příteli, slyš myslím, že nejsi tak němý jako kámen a budeš tedy ještě s to – zodpovědět mi jednu otázku. Chci ti ji dát co možno jednoduchou a tak slyš: „Nikdy jsi během celého svého duchovního úředního vedení nepřemýšlel o Kristu a nikdy se ti nepřihodilo, že bys Ho mohl opravdově ze všech sil milovat? Hle, to je jednoduchá otázka, na kterou můžeš odpovědět skoro „ano“ nebo „ne“. Jen musí při tom ležet v základu živá pravda.

Primus říká: „Milý příteli, ať jsi odkudkoli, na takové otázky ti mohu ještě odpovídat i když mi jich dáš ještě více. Ale na římskou církev se mně už neptej, neboť jsem nadměrně šťasten jako propuštěný prostý voják, že zde s ní už nemám co činit. Ale co se Krista týká, tu chci s tebou mluvit, jak dlouho budeš vždy jen chtít. A tak ti na tvou otázku odpovídám, že jsem u sebe vůbec často o Kristu přemýšlel a v sobě i ne zřídka pociťoval, že bych zrovna nesměl být špatným apoštolem.kdybych měl štěstí obcovat s Kristem jako apoštol Petr. Ba, musím ti říci, že Kristus by byl jedinou Boží osobou, kterou bych mohl ze všech svých sil milovat, kdyby měla vážně někde být.

Že jsem se během svého celého duchovního úředního vedení mohl s Kristem co nejméně zabývat, je ti beztak známo, jak je uzpůsobeno a proč. Byl-li jsem jako klášterní šéf volán k nějakému vyššímu úřadu nebo dokonce k biskupovi jako jednou dokonce do Říma, tu při takové schůzce nebyla nikdy řeč o Kristu, nýbrž jen, co do kláštera vchází (finančně), jak se jmění církve spravuje a jak by se muselo stavět v případě, že by klášter příliš málo vynášel, aby se zvyšovaly církevní důchody.

A když jsem byl jednou dokonce vyslán do Říma a myslel si, že tam přijmu o Kristu vyšší světlo, tu nebyla o tom přesto ani stopa. Jen na vlas přesně se mně dotazovali, jak to stojí s církevními důchody? A zda ještě žádné významné nadace nepominuly a v případě, že by měly některé pominout (přestat), co se pak stane s nadačním majetkem? Na to jsem odpověděl, že s vyhasnutím nadací jsou u nás vykázané jejich cesty, že zcela staré nadace byly už dávno přivtěleny všeobecnému církevnímu klášternímu jmění. Z novějších nadací v této poněkud příliš osvícené době není příliš už co významného říci. Musí se spokojit s jednoduchými odkazy a několika placenými mšemi za duše. Ale o tak zvaných věčných nadacích, jak řečeno, už teď není co říci.

Na takové vyjádření s mé strany nejprve jeden kardinál hřměl prudkou kletbou na všechny kacíře a protestanty a mně bylo řečeno, že bych měl ostrými kázáními a kajícnými připomínkami nabádat lidi k tomu, aby se za prvé – nedávali poučovat tak zvanými protestanty a za druhé. k získání nebe se měli přivtělovat bohatými nadacemi jedině blahodělající církvi navždy.

Po takovém napomenutí mi byla předána celá sbírka několika set kusů dokonalých odpustků, které jsem měl veskrze a všechny co nejdříve jen lze, přinášet na muže, a to jeden odpustek v částce nejméně deseti dolarů.

Mně byl zdarma udělen dokonalý odpustek, ale s podmínkou, že pro mě nabude účinnosti teprve, až za všechny ostatní odpustky odešlu do Říma příslušnou částku.

Při této příležitosti jsem se chtěl zeptat na leccos náboženského, avšak naznačilo se mi, abych mlčel a jeden ze shromáždění mi řekl jen tak mimochodem: Považuj se za nejpokornějšího za takovou milost se strany nejvyššího místodržitele Krista a jdi pak svými cestami, opusť Řím, jak jen můžeš, abys přišel tím dříve domů, abys tam plnil vůli svatého otce.

Následoval jsem jeho radu, dostalo se mi dokonce účasti připuštění k polibku pantofle, ale s touto milostí i výměr – nezdržovat se v Římě déle, než 24 hodiny. „Z tohoto líčení si můžeš snadno vzít jaké křesťanství se tam jednalo. Kdyby kardinál nevyslovil „ místodržitel Krista,“ byl bych v Římě u tohoto nejvyššího úřadu jméno Krista neslyšel, leda jen při církevním obřadu.

Tato návštěva Říma mi také zároveň vysála poslední kapky mé víry v nesmrtelnost a tím i mého křesťanského smyslu, smýšlení. Když jsem se svými odpustky přišel zas do svého kláště-

ra, předal jsem je svým klášterním bratrům. Pokud vím, šťastně je odbyli a také při tom dali dosti jednat s Římem, poněvadž jsem se měl vykázat, že jsem při mravním prodeji odpustků utrpěl nouzi a Řím se spokojil s menší částkou. A hle, to je vše, co ti mohu odpovědět na tvou otázku.

Co se pak týká mé lásky ke Kristu, to si můžeš sám vzít z tohoto mého vyjádření. Když je Kristus takovými církevními způsoby a zacházením až do poslední kapky zpracován a člověk, zvláště v kněžském stavu nakonec ztrácí všechnu víru, jsou pak i lásce ke Kristu vykázané jeho cesty. Tí ovšem nechci říkat, jako bych nechtěl Krista milovat, kdyby někde byl. Ba mohl bych Ho dokonce nade vše milovat, poněvadž Jeho nauka je skutečně to nejčistší a nejlepší, co si vůbec kdy může smrtelný člověk pomyslet.

Ale to „když“ je při tom to nejosudnější. Přišel jsem sem a žiji nyní zde, jak jsem už dříve poznamenal, aniž vím – proč, kde a jak? , když jsem přece na světě nechal nesmrtelnost lidské duše zcela stranou. Zde jsem se také o Kristu nedozvěděl nic víc, než na Zemi a tím se stále staví mezi mě a Krista osudné „když“. Vynes to ze mě a máš mít ve mně učedníka Jana nebo Magdalenu.“

Nyní pravím : „Dobrá, Můj příteli. Na Mou krátkou otázku jsi Mi dal rozsáhlou odpověď, tak, tak chci nyní tobě a vám všem něco říci. Budete-li toho dbát, můžete nastoupit cestu k pravému věčnému životu, když ne, tu stojíte zrovna na místě, kde zmizela věž a kde je otevřena cesta k věčné smrti.

A tak tedy slyšte : Ježíš Kristus je jediný Pán Bůh a Pán všech nebí a všech světů a pro Svou nekonečnou moudrost Syn a pro Svou věčně-všemocnou a nedotknutelnou svatost svatý Duch Sám. Jak to i Sám o Sobě vyřkl, že On a Otec JEDNO jsou a kdo Jeho vidí, vidí i Otce. A že svatý Duch z Něho vychází, jak to ukázal, když na Své apoštoly dechl a jim řekl: „Přijměte svatého Ducha.

„To je pro vás první článek víry, bez kterého se nemůžete nikdo dostat do věčného života. - - Vždyť se i v Písmu praví : „Kdo nevěří, že Kristus je Syn živého Boha, Který je láskou Otce, nebude blažený.

Ale pravím vám : „Neuchopíte-li Otce jako Ducha v synu Krista, nevejdete k životu.

„Nezarážejte se textem, když se říká : Otec je víc než Syn, neboť toto, že láska jako Otec v Sobě je základní podstatou Boha a z ní věčně vychází světlo a věčně mocný Duch.

To je pro vás druhý článek víry.

Ale třetí článek víry zní takto : Buďte z celého srdce pokorni a milujte Boha v jediném Kristu nade všechno, sebe vzájemně ale tak, jak každý sebe miluje. A každý z vás ať je tu kvůli druhému a dbá, aby pokud možno, jako co nejmenší všem sloužil.

„Až přijmete tyto tři články víry dokonale do sebe, pak se vám teprve ukáže cesta k věčnému životu. Sem jste si ze Země přinesli jen samá klamná díla a zde jsou všude před vámi zjevitelná. Neměla žádný základ. Proto se brzy stanou před vašima očima ničím a zajdou jako jepice, jakmile k vám přijde vaše vlastní noc. Ale proto jsem vám nyní ve jménu Pána dal nové símě. Zasaďte je do svého srdce, aby rostlo v plodnou rostlinu. Tento plod se vám pak teprve stane živou posilou. Jeho Duch zažehne vaši lásku a tento plamen vám bude osvěcovat novou cestu, která vede k věčnému životu.

Nyní vidíte, jak se všichni tito rajští duchové začínají bít v prsa a křičí: „Jaká propast pod námi, jaká hlubina nad námi. – Pane, buď nám hříšným milostiv. – Zavři propast a přikryj hlubinu nad námi, neboť nejsme hodni ani jiskry Tvé milosti. Znič nás, neboť si zničení zasloužíme, ale jen nám nedávej žít, že bychom mohli být Tebou zatraceni.

Vidíte, že tito jdou trochu snáze do sebe, než ti dřívější. Ale nyní je ponecháme v tomto ladění a odebereme se do klášterního nebe, tu se pak doslovně dozvíte, že zde mají skutečnost „spíš skrovně blažení,“ neboť nebe zde není horší než duševní spánek.

Kapitola 75 (148)

27.2.1843 od 16,15 do 18,15 hod.

Chůze do klášterního nebe k těmto nebeským. Klášterně nebeské přijetí. Klášterní selské nebe.

Zde se asi ptáte a říkáte: „Milý bratře a příteli. Kde je zde toto nebe?“ – Pravím vám: „Nebude třeba chodit příliš daleko, abychom je viděli. Podívejte se jen před sebe na řádný palác a uvidíte tam uprostřed nad schody malou branku zrovna uprostřed paláce. To je vstup k nebi, neboť musíte vědět, že nebe a ráj nejsou tak příliš daleko od sebe vzdáleny. Ptáte se na Petra a Michaela, zda tu také jsou?

Nebudou chybět, ale nejsou přede dveřmi, nýbrž za nimi. Nechceme zde násilně vnikat do nebe a při našem zaklepání hned zpozorujete Petra a Michaela. A tak jen pojďme k brance, zaklepejme tam, abychom byli do nebe vpuštěni.

Jsme na místě. Dávejte si pozor, jakou otázku uslyšíte zavřenými dveřmi, až zaklepám. A tedy klepám. A slyšíte. „Petr je už přítomen a ptá se : Odkud? Shora nebo zdola? Odpovídám: Shora. „Petr říká : Jaké jméno? Pravím : Posel Pána. Petr se ptá dál: „Jakého Pána? Pravím: Znám jen jednoho Pána, totiž – Ježíše Krista. Petr říká : „Jsi lhář. Jak tě může Kristus z vnějšku poslat sem, když přece jen zde v nebi sídlí a sedí po pravici Otce? Kdybys byl jim vyslán, musel bys přece být zde z nebe vyslán . Ale ty sem přicházíš z vnějšku cizím hlasem, tím jsi lhář a podvodník a tak i nejhrubší hříšník proti svatému Duchu. Proto pryč s tebou dolů do pekla a s každým, kdo je s tebou“.

Pravím : „Slyš, ty slepý nebeský strážce, ty se vůbec mocně mýlíš, ale poněvadž ses mě ptal, odkud a ve jménu koho tu jsem, tak se tě také ptám, kdo jsi? Že sis ihned osoboval právo zatracení, když přece Pán všem Svým apoštolům co nejdůrazněji připomínal a od zatracování je zrazoval.“

Petr říká: „Jsem Petr, skála, na které Pán Svou církev zbudoval a tuto církev nepřemohou takoví poslové zdola, jako jsi ty. Proto čekáš marně na vpuštění.“ Pravím mu: : „Za co bys Mě pak považoval, kdybych přece proti tvé petrovsky nebeské moci tyto dveře vylomil a tvého nebe se úplně zmocnil? „Petr říká : „Ó, ty ošklivý ďáble všech ďáblů, jen se zkus chytit kliky, ihned pocítíš, jak je žhavá. Ale už napřed tě mohu ujistit, že ti tato klika způsobí značně větší trápení, než tisíc let v nejspodnějším pekle.“

Pravím mu : „Slyš, záleží jen na pokusu a tak se chytám jen tvé nebezpečné kliky a hle, dveře jsou otevřeny a mohu tě ujistit, že za prvé – ne pociťuji vůbec žádnou bolest a za druhé jsem tvou branku přemohl a ptám se tě vůči Sobě, za koho Mě máš?, když jsem tvou skalní bránu přemohl Svou branou? Nuže mluv.“ - - Petr říká: „Co mohu mluvit vůči takovému výtržníkovi, který svaté sídlo Boha a jeho svatých výsměšně pošlapává svýma co nejošklivějšíma nohama?“

Pravím: „Tak mluvíš jako Petr ke Mně? Nevíš, že Kristus Svým apoštolům přikazoval, že mají být mírní jako holubice? A ta jsi zde tak hrubý jako pes na řetězu. Jsi-li skutečně Petrem, tu budeš dobře vědět, že Pán Svým apoštolům a učedníkům nic tak velmi nepřikazoval jako pravou pokoru srdce, největší mírnost smýšlení a dokonalou lásku k bližnímu. Když ti to nyní jako domnělý ďábel připomínám, nejsem podle toho jako takový Boží pravdě blíž, než ty, který se považuješ za Petra a domníváš se, že jsi nádeníkem nebe? Ale slovo Pána ti je ve své skutečnosti cizejší, než střed Země. Proto tě žádám ještě jednou – přiznej Mi při nejživějším jménu Pána úplnou pravdu a oznam Mi, kdo jsi?

Pseudo-Petr říká: „Slyš ty ošklivý ďáble, nejsi hoden odpovědi a neopustíš-li ihned toto místo, tu svolám dohromady všechny nebeské moci, a to nejprve všechny svaté. Neprchneš-li před těmi, zavolám všechny anděly a budeš-li se stavět na odpor i jim, tu zavolám nejblaženější pannu Marii a sv. Josefa a kdybys snad ještě ani před nimi nechtěl prchnout, tu zavolám samou svatou trojjedinost. A pak se dobře ukáže, kdo tu je mocnější, ty nebo svatá trojjedinost. Proto nemeškej a jeď raději dobromyslně dolů k svému prokletému peklu, neboť dopustíš-li, aby došlo k tomu, že na tebe přijdou všechny nebeské moci, tu budeš svázán žhoucími řetězy i se svými druhy a se ztisícero násobným trápením vržen dolů do nejspodnějšího všech pekel a tu se budeš v takovém ztisícero násobném větším trápení smažit, vařit a hořet věčně.“

Mluvím k němu : Slyš. Když Mi na Mou otázku, která je provázena pravou láskou Pána, dáváš takové odpovědi a dokonce Mi hrozíš všemi nebeskými mocemi, tu musím už užít svobody – vniknout se svými druhy bez tvého dovolení do tvého nebe a přesvědčit se o tom, zda všechny tvé nebeské moci budou vážně s to - udělit Mi tvou hrozbu.

Nyní slyšíte, jak a toto Mé vyjádření Petr zcela žalostně vykřikuje a představuje vám Michaela, ale ten pádí zpátky a volá najednou všechny nebeské mocnosti na pomoc. Ale my Michaela trochu postrčíme a vidíte jak běží za Petrem a schody jsou volné. Proto pojďme jen přímočaře nahoru. Dokonce se přesvědčíte, že se Petr a Michael se všemi ostatními nebeskými mocnostmi ubírají z čisté nebesky skromné politiky tak pěkně do pozadí nebe.

Už jsme tu a nebe v měřítku ne příliš rozsáhlém stojí otevřené před našima očima takové, jaké je v mylném založení těchto nebeských obyvatelů. Co říkáte tomuto nebi? Jak vidím, cukáte zcela mocně rameny a říkáte: „Ne, to má být také nebe? Tu bychom se přece z dřívější rajské zahrady mnohem spíš dívali na nebe, než z tohoto co nejlepkavěji divadelního kulisového vetešního trhu. Věru, tak hloupé bychom si tyto nebeské obyvatele přece nepředstavovali. Kdyby třeba ještě napodobovali peterský dóm v Římě jako nebe, bylo by to ještě pro jistý stupeň slepoty odpustitelné, ale tohle co nejnemotornější a sprosté znázornění by bylo na Zemi sotva ke cti, aby si mohlo vynutit pochvalu selských dětí i sebe hloupějších a bylo by tedy i jen od poněkud lepší části lidí až nad hlavu vypískáno.

Jak se zde ukazuje, tak představují nejvýš prosté sestrčené stoly jistým způsobem v přízemí nebe stůl Abrahama, Izáka a Jakuba a vpředu je místo obrazu jen špatně malovaný obraz, představující Abrahama, Izáka a Jakuba. A co se týká „trojjedinosti“,zřízené na podiu tohoto nebeského divadla z kulis mraků, tak je to rovněž vyřezáno jako z hrubé lepenky a pak hrubě a co nejneuměleČtěji pomalováno a viditelným nemotorným hřebíkem na pozadí upevněno. A ta slátanina cherubínů a serafínů, kteří nesou sv. trojici. To nejlepší je ještě velké, kulaté žlutým sklem opatřené okno za trojicí.

Ba, Mí milí přátelé, viděli jste zcela správně a chtěli byste ale nyní také vědět, proč to zde s tímto nebem vypadá tak žalostně?

Pravím vám „vše toto má svůj dobrý důvod. A už v zahradě jste slyšeli, jak se tam musí náležitě pečovat pro možnost nebe, aby se rajské obyvatelstvo nedráždilo k nějaké vzpouře, a to zvlášt se strany službu konajících andělů.

K tomu se zde méně přihlíží, neboť jeden klam táhne za sebou vždy další. Ale při dalším pozorování přijdeme už co nejjasněji k tomu, proč se toto nebe utváří tak nemotorně a hmotně a to si chceme příležitostně také přivlastnit, neboť z toho můžete už předem přijmout, že uzavřenost má také jen velmi uzavřené nebe.

Ale poněvadž v takovém klášteře bydlí obvykle dvě strany, totiž – skuteční mniši a domácně – otročtí lajčtí bratři, proto přijímají toto nebe ponejvíce bratři a mniši nemají na ně vůbec chuť, zatím co bratři jsou s ním plně spokojeni, jen když mají patřičně co jíst, poněvadž si podle své omezenosti nemohli nikdy lepší představit. Patří totiž k co nejtemnější mimořádné katolické třídě, která považuje špatně vyřezávaný a malovaný obraz jako mnohem zázračněji působící, než umělecky mistrovský.

Proto jste už jistě také pozorovali, že tak zvané zázraky působící obrazy milosti jsou ponejvíce nejprostší karikatury. Bylo by takto pro takové nebeské obyvatele nebe, jaké jsme dříve viděli, příliš krásné, proto také zdaleka ne tak opravdově a všemocně působivé. Krátce, nechceme se zde pouštět do dalšího rozčleňování tohoto nebe, neboť se nám beztak ještě zcela objasní a při dalším zevrubně ukáže odhalování těchto nebeských obyvatelů.

Zde ještě uvidíte provádět v doslovném smyslu tak zvanou nebeskou veselohru. Tito nebeští obyvatelé ji brzy začnou, aby nás ze svého nebe vyhnali a my budeme při příští příležitosti takové komedii přítomni.

Kapitola 76 (149)

13.3.1943 od 17,15 do 18,45 hod.

Nadouvání nebe. Vysvětlení. Spravedlivé snové pokračování.
Pokračování této nebeské veseloherní předehry nadouvání.
Nyní začíná obrovsky nadouvaná komedie těchto podvodných duchů.

Toto nebe vidíte ještě v jeho dřívější scvrklosti. Ale poněvadž obyvatelé tohoto nebe vedle svého klamného založení jsou uzpůsobeni i poněkud ke špatnosti, tu se začínají po nějakém přemýšlení nad námi nadouvat a toto nadouvání spatříme brzy na celém tomto nebi. Ptáte se sice, jak je to možné, když před tím obyvatelé tohoto nebe ze samé lítostné bázně zalezli před námi a schovali se.

Vždyť je už v přirozenosti každého silně smýšlejícího člověka, že bázeň jakož i ne zřídka mnohý zármutek je přirozené semeno pro následně brzký vzrůstající hněv a konečně dokonce i pro zuřivou bláznivě šílenou smělost (drzost). To můžete nejsnáze pozorovat u válečníků, kteří táhnou do pole proti nepříteli, že se rovněž velmi třesou a malomyslní. Narazí-li na nepřítele a dostanou několik dobře mířených střel, tu přechází jejich bázeň hned ve žhoucí hněv a seperou-li se vůbec s nepřítelem, tu zatlačí žhoucí hněv planoucí vztek a při takové příležitosti pak takový dříve bojácný válečník se vrhá zuřivě i do největšího nebezpečí. Stejně tak je tomu i u mnohých truchlících. Kdyby mohli skutečně uchopit příčinu svého stavu utrpení a měli k tomu dostatečnou moc, tu by nebylo radno přijít na oči tomu předmětu, který byl příčinou takového zármutku. Mohl bych vám dokonce ukázat mnohé tisíce tisíců, kteří ve svém marném zármutku proklínali dokonce Pána co nejhanebněji. Proto také Pán na světě nikdy nenazýval zármutek dobrým mimo zármutek nad vlastním stavem, není-li takový, jaký je žádoucí podle řádu Pána, to jest v takovém případě se musí zármutek rovnat opravdové lítosti srdce a musí mít jako základ přirozenou velkou lásku k Pánu, nebo musí truchlící truchlit ve vší mírnosti svého srdce.

Ale naproti tomu je také zas jisté, že, kdo Pána opravdu miluje, bude mít vůbec málo důvodů k truchlení, neboť zármutek je v základu jen bolestí nad ztrátou věcí nebo předmětu. Ale má-li někdo Pána, co tu může ztratit, že by mu mělo připravit bolest? Ale víte z Písma, že při ukřižování následovalo Pána mnoho žen, že nad Spasitelem, se Kterým se tak velmi špatně nakládalo, plakaly a truchlily. Ale On jejich zármutek nenazýval dobrým, nýbrž jej spíš vytkl a dal jim na srozuměnou, že by měly spíš plakat nad sebou, tedy nad svými hříchy a nad svými dětmi. Ale jako tomu je se zármutkem, tak je to i s bázní, která je jen žalostným vědomím vlastní bezmoci a slabosti.

Ale když má někdo Pána ve své lásce a tím i jistě ve své úplné důvěře, jak by se měl něčeho bát?

Je tedy bázeň vždy následek nečistého svědomí a pak, jak řečeno, vědomí vlastní bezmocnosti a slabosti.

Přejdeme-li nyní z tohoto výměru (definice) k těmto nebeským obyvatelům, tu je najdeme rovněž takové, že se budou docela přesně hodit do naší definice. Z tohoto důvodu pohlížejte nyní i na toto nebe a vůbec snadno objevíte, jak se všechny tyto nebeské předměty znenáhla začínají zvětšovat, abychom se na tento zjev dívali s vážností. Toto zvětšování spočívá v základě v nabíhání smýšlení těchto nebeských obyvatelů. A tak jen hleďte, jak se celé nebeské divadelní podium začíná na všechny stany roztahovat.

Dřívější hlavy serafínů a cherubínů velikosti sotva pěsti mají už průměr sáhu. Trojice je už tak velká, že byste ji na zemi mohli vidět ještě dobře na deseti mílích, dříve zcela mělké pozadí tohoto podia zaujímá už hloubku skoro dvaceti mílí a dřívější kulisy mraků se zdají teď na zemi obrovsky těžké bouřkové mraky, jaké jste tu a tam viděli na zemi, jak se začaly od jitra a večera (jihu a severu) nakupovat.

Ale pohleďte i na naše přízemí, jak se i ono ve stejné míře rozšířilo a my zde nyní stojíme jako tři body, které se v tak velkém prostoru sotva pozorují. Jak se vám toto dění líbí?

Pravíte: „Věru, tato proměna nebo spíš pravá divadelní představivost je ještě to nejlepší a nejpozoruhodnější tohoto celého nebe, ač se při tom musí zcela střízlivě říci, že při tomto mimořádném zvětšení předmětů je člověku poněkud trapně (příšerně) nebo, jak se na zemi říkává – „věc přestává být žertem.“

Dobře řečeno. Vždyť jsem vám řekl, že by vás komedie směla trochu překvapit. Ale vlastní komedie ještě nezačala. Tento úkaz dosud je jen jistým způsobem jako vytažení opony na podřadných divadlech na zemi.

Až teprve spatříte na tomto nebeském divadle jednající osoby, tu budete dělat ještě jinak velké oči. Ale jak řečeno, nesmíte si ze všeho toho, co ještě přijde nic dělat, neboť vše toto vychází z úplně prázdných podvodných umění těchto duchů.

Pohleďte jen zas ještě na podium, jak se mimořádně rozšířilo do šířky a do výšky, nyní je zdánlivě tak vysoké jako asi vzdálenost vaší Země od měsíce, to jest zdání. Ale teď už je tu ve své úplné nafouklosti a v pozadí se také ihned ukáže komediant. Jen se dívejte. Jednou nohou už vychází ze zákulisí. Teď ho vidíte už celého. Ale pozoruji, že se začínáte i trochu hrozit. Copak to je ?“

Pravíte: „Slyš, příteli. Vždyť je to nelidská lidská postava. Věru kdyby takový obr stál někde na zemi, tu by se dařilo i měsíci špatně. Vždyť nemůžeme jeho obrovskou velikost vzdor velké vzdálenosti ani v pozadí přehlédnout a jen nesmyslně velký meč, který má v ruce. Věru s tím by mohl přece s nejnepatrnější námahou sprovodit se světa celou Zemi jako jablko.

Příteli a bratře kdyby se nám měl přiblížit, tu bychom si skoro mysleli, že by snad smělo být lépe udělat se z tohoto poněkud velkolepého prachem, než by nás mohl tento opravdový komediant ze Siria uchopit svým mečem, bázeň vzbuzujícím.“

„Ó, Mí milí přátelé a bratři, to vám nesmí vůbec nahánět strach, neboť zde v říši duchů mají sluhové Pána na zřídka co podstupovat ještě zcela jiné bitky, než je tato, ze které vidíte sami teprve sotva jen první začátek. Čekejte jen nejprve, až se tito hrdinové, všelikými zbraněmi opatření dostanou víc do popředí. Pak teprve spatříte to ohromné těchto divadelních hrdinů. Nyní vidíte i náš dříve malý Abrahamův stůl podobně rozšířený. Uvidíte i velmi brzy, jak se bez naší starosti ukáží někteří obrovští čišníci a opatří tento stůl poměrně velkými ohromnými plody a pak se ke stolu posadí obrovští hosté a uzříte zde mistrovství ve žraní, když tu v doslovném slova smyslu a významu uvidíte před sebou opravdové žráče světů. Ale pro dnešek se spokojte s tím, co jste dosud viděli. Příště má teprve následovat hlavní komedie a tím dobře a pro dnešek dost.

Kapitola 77 (150)

20.3.1843 od 16,15 do 17,30 hod.

Pokračování komedie,ohromná tabule a žraní světů, jejich příčina, útok a zpětný tah.

Hleďte, stolní prostěrači jsou už zde, a to každý o sobě ve stejném rozšíření jako náš první kulisní hrdina. Vidíte čtyři takové prostěrače, jak právě pokrývají ne příliš ozdobný Abrahamův stůl ubrusem, který by byl podle zdání dost veliký ke svázání vaši celé planetární soustavy se sluncem jako několik nevýznamných jablek, a nést je na trh. Nyní se ale na stůl pokládají plody, sestávající podle tvaru vám známého ovoce jako: hrušky, jablka, švestky atd. K tomu se přikládá i druh chleba a u každé části, určené pro jednu osobu, také pohár, který by podle zdání směl pojmout asi trojnásobnou dávku zemského moře. Ptáte se, jak je tohle přece pro Pána možné. Ale pravím vám: „Duchům vzájemně je to velmi snadno možné, neboť často jste se už u sebe dozvěděli a zakusili, chtěli-li jste jen poněkud použít své představivosti, že vám bylo snadným a ještě je, například si představit podobu vám dobře známého zvířete v měřítku tak ohromně zvětšeném, že jste se nad tím nakonec museli sami hrozit.

Nuže hleďte, co vám vylo na zemi možné pouze v představě vašeho ducha a každému člověku je možné svým způsobem, je zde v říši duchů také každému duchu podle zjevitelnosti možné. Ale taková zjevení se nazývají „klamná umění“ a přednostně si jimi slouží zlí duchové, chtějí-li tajně provést nějakou potměšilost. Ale poněvadž i tito duchové jsou v klamném a z toho i v mnohém zlém, tak si mohou i dobře posloužit spíš neškodným klamným uměním, aby nás jako domnělé nepřátele polekali. Ale poněvadž se velmi brzy přesvědčí, že se jejich klamu (podvodu) nehrozíme, tu se i jejich umění velmi brzy scvrkne zase do předchozího tvaru a nebudou už hledat jiné útočiště.

A nyní hleďte. Hosté přicházejí se všech stran sem ke stolu a svýma nadměrně ohromnýma rukama sahají po plodech a nesou je ke svým hrůzu a ošklivost vzbuzujícím ústům, která jsou podle zdání dost velká aby přijala skoro Zemi jako jahodu. Ale vy se nyní divíte, jak je to pro vaše oko možné – přehlížet toto představované klamné zjevení s největší snadností při vší jeho hrozné velikosti? To přichází z toho, že za prvé tato zdánlivá velikost vůbec velikostí není, nýbrž jen klamem. Ale my jsme od Pána v nejjasnějším světle, proto se také před námi nemůže nic představovat tak velké ve své klamavosti, abychom to nemohli ihned přehlédnout jediným pohledem ve všech jeho falešných částech. Při tom má tohle za druhé ještě i jiný důvod, a to, že se vůči těmto duchům i naše zdánlivá podoba v plnosti pravdy zvětšuje zrovna tak jako se tu zvětšuje klamné smýšlení těchto duchů. Takto je tomu rozumět.

Ale nyní si všímejte nám už dávno známého divadelního klamného nebeského podia. Vidíte, jak za mraky nyní předstupuje mnoho ohromných válečníků a jak jde vůdce napřed s křížem, který je zrovna tak obrovský jako sám vůdce.

Ale pozorujte ještě i jiný zjev při tom. Ohromný Kristus s křížem k nám začne mluvit. Praví: Ven z nebe s vámi, prokletými neboť jste vždy odporovali sv. duchu mé jediné blahodělající římsko-katolické církve a vždy jste mi byli nade vše nenáviděnými kacíři. Proto ven s vámi do nejzazší temnoty, neboť pro vás zde v nebi není místo a já jsem vás ještě nikdy neznal. Nenuťte mě – použít násilí, neboť, budu-li nucen něco udělat, tu budete účastni nejspodnějšího pekla.

Když jste před tím nevěřili mému apoštolu Petrovi, tu přece budete věřit mně, když s vámi mluvím s kříže.“

Zde se asi trochu divíte, ale pravím vám: „Nedejte se tímto zjevem podplatit. Kříž a postava na něm jsou duté. Ale nosič drží kříž na svých ústech, jak můžete snadno pozorovat a mluví do něj otvorem, který pak vyúsťuje do úst postavy Krista na kříži. Proto vychází hlas také jako z úst Spasitele na kříži a tím je rovněž marnivým zlomyslným podvodem, poněvadž se tím lidské Pána co do postavy (podoby), používá jako klamný prostředek. Ale bez ohledu k tomu není tento podvod ze základu úplně zlý, poněvadž jednajícímu vůdci v základě zlá vůle chybí – vidíte také, že se, se svým mluvícím křížem neodvažuje zrovna příliš vpřed a to už je znamení, že mu toto umění nepřinese žádné velké požehnání, nyní se tedy obrací k válečníkům a dává jim pokyn – pokusit se mohutným křikem o hrozbu. A tak se začínají velmi pohybovat a vzájemně se mocně svými meči bít a dávají najevo, jako by chtěli táhnout proti nám. Avšak pozorují také, že se jim nechce vůbec lekat a tak se i se svým vůdcem zas stahují za kulisy. Naši hosté u stolu také vidí, že se jejich velkolepé hostiny také nehrozíme a tak se jeden po druhém také ubírá pryč od stolu. Ale komedie ještě neskončila. Ihned začne druhé jednání. A kdo z vás je živočichoznalcem (zoologem), najde v tomto jednání mnoho zajímavého. Pravím vám předem, že se naši nebeští obyvatelé odváží nyní toho nejkrajnějšího a představí se nám jako všeliká obrovská zvířata. Ale my to víme a nelekneme se jich ani v tomto stavu.

Kapitola 78 (151**)**

21.3.1843 od 17,15 do 18,15 hod.

Druhé, a to zoologické jednání na nebeském klášterním podiu, Vysvětlení tohoto jevu. Prudce napadající trestající řeč proti římským zvrácenostem.

Pohleďte nahoru, právě se nám zjevuje dobře živený krokodýl, a to v poměrné velikosti k ostatním předmětům. Otvírá široce chřtán jako by chtěl spolknout polovinu tvorby. Ale poněvadž mu do chřtánu nic neletí, tak je zas zcela skromně zavírá.

Tam dál v pozadí vystupuje víc tygrů, hyen, lvů, leopardů a medvědů, ještě dál v pozadí vidíte co nejmohutnější obrovské hady, jak se plazí.

Nyní vidíte, jak se všechna tato zvířata jsou proti sobě skoky co nejobávanějšími a zákruty co nejzuřivějšími jako by se chtěli náhle roztrhat na kusy a hleďte, tam docela v rohu na nás kouká velká opičí hlava a pozoruje nás, zda jsme se ještě nepolekali, ale my se nelekáme a tak se začíná i tato bitka zvířat stahovat zpátky.

Ptáte se, jak je taková proměna možné? Pravím : „Taková proměna je dobrému sluchu u sebe samého sice nemožná, ale bez ohledu k tomu může silou Pána v sobě takové obrazy

svou vůlí mimo sebe vyvolat, že se pak zjevují jako by byly skutečné. Taková zobrazení se v říši duchů nazývají „klamy vidění.“ Ale tohle není případ těchto přítomných jevů před námi, neboť duchové, kteří mají v sobě něco zlého, nemohou mimo sebe vyvolat žádné účelné klamání vidění. Ale v nejkrajnějším případě mohou dát zlému ze sebe vystupovat, že se pak toto zlé projevuje vnější podobou. A tak je tomu i zde u těchto duchů. A měli jste příležitost – vidět hrubé a zlé těchto duchů v podobě. Tak se zde věci mají.

Zde je sice na jedné straně vše podvodem a marnivou falší ale podle vašeho vlastního velmi starého biblického přísloví: „Čistému je vše čisté“ není ani právě těmito zjeveními ukazují duchové své celé nitro a tu nemůžeme nikdo vynést nic jiného, než zrovna jen to, co dokonale odpovídá jeho vnitřnímu základu života.

Nejprve jste poznali falešného Petra. To říká, že se celý apoštolát vaší církve zakládá na zcela falešném Petrovi. Proto budete i v několika tisících takových klášterů vždy potkávat takového falešného Petra. Ale jak je tomu s Petrem, tak je to i se vším ostatním. Toto nebe jste podle svého vlastního přiznání našli nejprve v nejkrajnější nejšpinavější směšnosti. Pozorujte oproti tomu pravý pohanský vetešnický trh svých modliteben a musíte při tom ještě přiznat, že toto nebe je ve své obdobě až příliš dobré pro takové pošetilosti.

Co se týká nejšpinavějšího Abrahamova stolu, tu je přece věrným obrazem stolu Pána ve vašich modlitbách. Poznamenávám, že tu se ne zřídka, a k tomu ještě za peníze přináší libá oběť Pánu za nemocné psy, voly, krávy, koně, ovce, vepře a všeliká jiná zvířata všelikých hanebných jednání. U tohoto stolu se rozdává chléb Pána. Jak si může jen trochu osvícený duch vymyslet ještě větší nesmysl? Nerovná se takový stůl pána nejskutečnějšímu korytu pro vepře, do kterého se rovněž jen vepřům dává krmivo? A nerovná se ten, kdo právě z tohoto koryta jí, zrovna tak vepři?

Ba, věru, jeden je vepřem a druhý se směšuje s krmivem pro vepře a je sám vinen tím, že ho vepři požírají.

Ale Pán srovnával své slovo s perlami, které se nemají házet vepřům. Tak si myslím, že se z takového koryta pro vepře nedá pochytat mnoho živého chleba. A tak i snadno nahlédnete, že tento „Abrahamův stůl,“ jak jste jej nejprve viděli, je ještě příliš dobrý pro představu plné hanebnosti, tak mocného stolu Pána ve vaší církvi. Ale základ spočívá v tom, že si i tito laičtí mniši ve svém nitru jako světský stůl Pána z nucené potřeby představovali něco lepšího, než čím o sobě a pro sebe skutečně je, vždyť neměli tušení o tom, že stůl Abrahama, Izáka a Jakuba označuje jen nejčistší lásku k Pánu a z ní vše – pučící činnost (skutečnost) ve vztahu k blahu bratrů.

Ale jaký je podle toho stůl, takové je i nebe, neboť, poněvadž se vlastní nebe nedá koupit za peníze, zatím co je vaše církev stále přece pevně určujíc, prodávala, tu přece i podle toho odpovídá i toto slepené nebe a musí vypadat jako prostředek, kterým bylo přineseno.

Kapitola 79 (152)

22.3.1843 od 16 do 17,45, hod.

Pohled na opravdovou cestu k vlastnímu nebi. Pošetilost zvrácených cest. Příklady „ Pšeničné zrno a brána plození, její osvětlení a použití.“

Přemýšlíte-li jen trochu, nemůže vám ujít, že dosáhnout vlastní nebeské říše Pána jako základního života v sobě lze jen tak, když člověk v sobě, to znamená – ve svém duchu činně splňuje Pánem předznačené podmínky k dosažení právě tohoto života a to znamená, že musí napřed v sobě tento život najít a když jej našel, pak jej teprve může sílit a posilovat podle předepsaného řádu Pána, Který jedině jen může vědět, čeho je třeba k dosažení skutečně určeného duchovního života.

Když si někdo chce pošetilými, světsky zištnými a k tomu ještě nejšpinavějšími a úplně mrtvými prostředky vykoupit nebeskou říši, která je vlastním, dokonale vzdělaným určitým životem ducha, tu je přece takové jednání mnohem pošetilejší a nesmyslnější, než, kdyby někdo osel pšenicí pole veskrze kamenité. Ale poněvadž by zrno nemohlo vzcházet, pak by ještě na pole přiházel víc kamení, aby udělal zrní klíčivější.

Ale nemusí rozumný rolník nejprve proměnit své pole v dobrou půdu, pak ji pohnojit a pak teprve vložit do brázd ušlechtilé pšeničné zrno, aby brzy vzklíčilo a vzešlo a přineslo mnohý plod? Tohle musí přece, jen v zemědělství trochu znalý rolník přiznat.

Ale když jen při těchto podmínkách může být pšenice plodná a žádným jiným způsobem požehnání nepřinese, jak by mělo podle toho vzrůstat mnohem ušlechtilejší životní símě ducha v živý plod věčného života na poli co nejnesmyslnějším?

Chci vám dát ještě názornější příklad, ze kterého uvidíte ještě jasněji tento veskrze důležitý bod. Ale abyste tomuto příkladu porozuměli v plné jasnosti, chci předeslat několik bodů, jimiž má být správnost následného příkladu opravdu matematicky správně znázorněna. A tak slyšte:

Víte, že nestejnorodé a nestejnojmenné velikosti se nedají sčítat a zmnožovat. Kdo má pytlík asi tisíce grošů, rozmnoží své peníze tím, přidá-li k nim tisíc kamenů?

Má-li někdo dům, dosáhne druhého a většího, opatří-li si větší množství nábytku u truhláře?

Má-li někdo ve stáji deset ovcí, bude-li mít víc ovcí, přistaví-li ještě prázdný chlév?

Je tedy zřejmé, že ke zmnožení jedné a téže věci nebo předmětu je třeba více věcí nebo předmětů stejnorodých.

Když nyní toto víme, dám vám příklad: Ať je tu nějaký pošetilý muž, který touží zplodit vlastní děti, aby v nich viděl pokračování svého života. Ale je tak pošetilý, že neví odkud a jak se děti plodí, obrací se k falešnému příteli a ptá se ho na radu, jak to má udělat. Ale poněvadž zištný falešný přítel zpozoruje pošetilost našeho muže, který je zámožným kulichem, tu myslí falešný přítel a říká si: v kalném je dobré lovit. Pošetilostí tohoto muže se chci co nejvíce obveselit. A když se takto rozhodne, říká pošetilci: „Slyš, dobrý příteli, čeho chceš dosáhnout, je velmi obtížné a spojeno s velkými náklady. Avšak, jde-li ti o to vážně, chci ti opatřit takovou příležitost a pak tě učit, jak to zařídit. Ale kladu ti hlavni podmínku, že mě budeš ve všem nepochybně následovat. Poslechneš-li mě, zamýšlené dílo se ti dobře podaří. Ale když ne, budeš ztracen pro časy časů."

Po takovém vyjádření falešného přítele ho pošetilý ujišťuje a praví: „Poněvadž vím o tvých bohatých znalostech, chci se ti zcela svěřit. Dej mi jen do ruky prostředek a mně nemá být drahý.

Ale co nyní udělá falešný přítel? Místo aby dal pošetilci živou ženu, prodá mu za drahé peníze dřevěnou sochu a praví mu : Polož ji do postele a pilně na ni dýchej. Lehneš-li si rovněž k ní do postele, přijdeš časem nepochybně k bohatému potomstvu. Náš muž bere nyní dřevěnou sochu a nese ji domů, hned ji položí do své postele a také si k ní lehne a začíná na ni dýchat. V tomto pokračuje po celý rok, ale ještě se nechce ukázat žádný potomek. Proto jde k falešnému příteli a ptá se ho na příčinu. Ale ten praví: „Co pošetilého tě napadá, když strom do země zasazený začíná nést plody teprve po více letech? „Ale on mu doporučuje ještě k dosažení takového účelu ještě všeliké jiné prostředky, které jsou u něho jako falešného přítele ke koupi.

Pošetilý je i za určité ceny od něho koupí a užívá jich podle falešného předpisu. Ale přes vše toto se neobjevuje žádný živý plod a zas se ptá podvedený falešného přítele po příčině nezdaru.

Falešný přítel posouvá příčinu nezdaru velmi vychytrale tajemně moudře na všeliké záludně vymyšlené okolnosti a uchlácholuje ho tak dlouho, až pošetilce dokonce podle pokročilého věku opustí všechna skutečná plodivá síla a náš falešný přítel ho utěšuje tím, že živé potomstvo ho bude jistě následovat, až opustí časný život a dá mu k tomu ještě ochranné prostředky, co má udělat se sochou na konci svého života, aby se mu z ní stalo jistě živé potomstvo.

A pošetilý se dokonce nakonec spokojuje s tímto zaslíbením. Tak bychom měli nyní příklad.

Ale je otázka, jak jej máme pozorovat, aby nám z něho vzešlo podmíněné světlo? Pravím vám : To bude nyní snadno následovat. Je přece zřejmé, že život se dá plodit zase jen v životě a ne v nějaké mrtvé hmotě. Přece musí mít muž živou ženu, ale ne mrtvou sochu ze dřeva.

Teď přichází číslo 2 . Pozorujte se nyní jako lidé, ve kterých by se měla zplodit pravá říše nebeská, a to se svatou nevěstou života, která je tu „slovem Boha" živá a nazývá se „církví Pána". - - Ale když je církev dřevěnou a mrtvou sochou, ve které není život, ale prodává se jen zištnými falešnými přáteli, kteří se nazývají knězi Boha, za peníze k tomu ještě jako podvodněji

moudrá, než živá a jako jediná a jedině schopná pro život (život přeci může být jen životem plozen) tu je přece taková církev nejmrzutějším podvodem, že si nelze myslet žádný větší. A že přívrženci takové církve nejsou jistě menšími a co nejhloupějšími pošetilci, než náš muž v příkladu, to musí být na první pohled jasné jako slunce každému jen trochu uvažujícímu myslíteli.

Nehlásal Pavel v největším vzrušení své mysli, že, kdo by chtěl kázat jiné evangelium, než jedině to, které kázal Pán, totiž – Pána Samého, který byl zkřižován, tedy Ježíše Krista v Duchu a pravdě činně ale pozoruje církev, která je zbudována z kamenů, církev, jejímž heslem je zlato a stříbro, církev, která slibuje nebe, které sama co nejnepatrněji nezná, církev, která své pošetilé věřící k dosažení ještě pošetilejšího nebe všelikými tajemství – plnými prostředky ještě k tomu za peníze trápí, honí, soudí a nadto ještě pilně zatracuje. A při pozorování takové církve musíte dřevěnou sochu v posteli našeho pošetilce rovněž na první pohled poznat nezvratně, poněvadž nakonec muži nezůstává nic, než živé přání – mít živé potomstvo, aniž by se kdy mohl z něho těšit.

Nuže, takto stojí akcie života ve světě, ne jen ve vaší katolické, nýbrž i v každé jiné sektě, která se za katolickou považuje.

Když nyní podle tohoto příkladu pozorujete naše nebe před sebou, tu na ně rovněž jistě na první okamžik pohlédnete jako na dokonale odpovídající. Poněvadž je plodem církve, která se rovná mrtvé soše, tak je i vše to, co má v sobě samém život mít, rovněž jen nemotorným mrtvým obrazem a tím i výtvorem pošetilého, podvodného a tím i nemožně živě splněného přání. Ale že takové nebe nemůže trvat, lze velmi snadno vidět z toho, uvážíte-li, že je jen klamným obrazem ducha, který by byl mohl život sice plodit, ale nemohl jej plodit, poněvadž mu k tomu chyběl prostředek. Ale když nyní toto víme a toto nebe obdobně známe, tak se teď můžeme pustit i do jeho bližšího vývoje a odhalování, při kterém se vám ještě objasní tak mnohá klamná hádanka.

Kapitola 80 (153)

23.3.1843 od 16,30 do 17,45 hod.

Další vysvětlení této nadouvané komedie. Další příklad – nevědomec jako řečník ve společnosti. Žádný duch nemůže být dříve zajat, dokud se sám nezajme. V čem se ukazuje nejvelkolepější velikost Pána? V čem se ukazuje nejvelkolepější velikost Pána?

Pravíte: Teď dobře nahlížíme, jak se mohli lidé tohoto nebe zvětšovat a proměňovat. Ale vedle toho nám ještě není tak zcela jasné, jak se sebou zvětšovali i své nebe, poněvadž se podle našeho zdání nalézá mimo ně a oni na něm i v něm chodí jako na připojeném podkladu.

Milí přátelé a bratři, to je právě tak snadné k porozumění a pojetí jako to ostatní, neboť celé nebe je jen mylný druh představy těchto duchů a roste pak v témž tvaru s nimi samými k takovému rozšíření, kdykoli se sami nadouvají. Ale abyste tomu rozuměli zcela ze základu, chci vám dát zcela pochopitelný pozemský příklad.

V nějaké společnosti se vysvětluje určitý předmět. Je tam i člověk, který o tom nemá nejmenší potuchy. Ale aby zde nestál jako nevědomý, sestavuje si ze základu zcela falešnou větu, která se hodí spíš na všechno, než na předmět, který se osvětluje. Je na řadě, aby o tom mluvil. On se skutečně vyjadřuje, ale všeobecným smíchem je usvědčen ze svého omylu. Ale co se tím děje?

Dříve tento muž své větě nevěnoval velkou důvěru, neboť si zcela tajně u sebe řekl: Předmět k vysvětlení je mi sice tak cizí jako střed Země. Co jiní o tom řekli, se zdá zrovna tak nesrozumitelné jako sama má nevědomost. Proto také mohu vyslovit nějakou větu pouze proto, abych přece také něco řekl.

Dosud je náš muž docela skromný a vůbec velmi snesitelný, ale výsměch druhých urazil jeho pocit cti a nyní začíná teprve uvažovat o svém výroku, ve svém sebe pocitu jej nachází vždy správnější, mnoho významnější a výstižnější. Při takovém nálezu výbornosti, spočívající v základu ve větě a tu nemůže ovšem dobře vážně zaručit, se rozzlobí, začíná svou představu stavět vždy výš a výš a nakonec hledí – mstít se celé společnosti, která se mu dříve posmívala.

Začíná jim dokazovat, že mu takové duté hlavy vůbec nerozuměly. Ba, představuje jim okázale silně, že sotva za sto let dojde k tomu, aby pojali jen malou část ze základního, co nyní jen tak zcela lehce nadhodil

Ale blíží se k němu jeden a říká mi : „Slyš, příteli, tvá doba sta let je ještě příliš krátká. Po několika hlubších úvahách jsem totiž nahlédl do hloubky tvé věty, ovšem jen jako závojem a tuším, že teprve v tisíci letech bude moci vyjít na světlo její hluboký smysl.

Podobnou chvalořeč mu dělá potají ještě i druhý. Ale nyní je to odbyto a náš muž se začíná teprve teď divit své nekonečné moudrosti, nyní se zcela hrozně nafukuje a dívá se na ostatní hosty a jejich výroky vůči svému jako na pouhé komárky a konečně se tak pozvedá, že jim říká: S hlavami, které jsou ještě aspoň tisíc let pozadu, se nemůže jeden pouštět vůbec přece ještě do dalšího osvětlování předmětu, když lze nyní vůbec dobře předpokládat, že mohou tento názor pochopit sotva za tisíc let.

Tento příklad je zcela jasný a je vzat skoro z vašeho každodenního života a ukazuje zcela zřejmě, jak se nesmysl i se svým majitelem nesmyslu může nadouvat a zvětšovat. A i když ovšem protistrana měla k věci obmyslným způsobem dobře něco v ruce, tu se nakonec takový nesmysl stává pevnou představou a nadále skutečným zdůvodněným falešným výtvorem.

Ale jako takový případ na zemi, takový je ještě zřejmější a živější zde v říši duchů. Před našim objevením nekladli tito nebešťané žádnou příliš velkou cenu na své nebe. Kdyby nebyli se strany ráje krmeni, dávno by už byli hodili toto nebe na hromadu. Ale poněvadž jsme přišli a začali jsme je s jejich nebem podezřívat, tu se s počátku sice odstrašili, poněvadž viděli, že jsme se jejich hloupostí nedali hned krmit, ale poněvadž se tím sami v sobě cítili zahanbeni, tu pak začali velmi brzy růst v každém dráždění ke ctižádosti a jejich nebeská představa nebo toto jejich nebe rostlo pak s nimi.

Teprve nyní se sami dovídají o mimořádnosti své představy a proto vůči nám už vykonali dvě cvičení na podiu a se žraním, aby nám ukázali velkolepost svého nebe. Ale protože jsme se dosud jistým způsobem dobromyslně nedali zastrašit a hájíme stále své místo, tak pomýšlejí nyní tito nebešťané na skutečnou účinnou pomstu.

I toto cvičení jim musíme dovolit, pak teprve budou schopni – přijímat slovo ode Mne.

Ale vy z toho vůbec velmi dobře poznáte důležitost, jak se musí utvářet škola pro všeliké falešně založené duchy, aby se ponenáhlu přiváděli na správnou cestu života.

Základní věta tedy zní : Žádný duch nemůže být podle své svobody dříve zajat, než se sám zajme (chytí).

Ale proto musí být i zde všem těmto duchům ponechány všechny ony příležitosti, jimiž jsou beze škody na své svobodě přece nuceni jistým způsobem pádit do své příze (zamyslet se nad sebou). Když už nevidí žádné jiné východisko, musí se poddat a to znamená: Když je na Zemi učenci mylné pravidlo se všech stránek správně vyvráceno matematicky přesně, tu musí konečně své zbraně složit a dítě svého ducha svěřit lepší výchově.

Ale jak se tohle doslovně děje a koná zde v nepodmíněné říši duchů, to nahlédnete jasně jako slunce po vykonaném pomstychtivém cvičení.

Ba, Mí milí přátelé a bratři, v nekonečně velké říši duchů jsou jevy, o nichž si žádná lidská představa nemůže udělat ani nejmenší pojem. Kdyby se Pánu zalíbilo a mohli byste se dostat k celkovému náhledu a tu viděli jak se všelijací lidé Země a pak teprve lidé z nesčetných jiných světových těles přivádějí na cesty pravdy a tím nahlíželi na miliardové miliardy výjevů, nad tím byste přišli o život, neboť vám pravím:

Pán se neukazuje nikde velkolepěji, moudřeji a zázračněji, než v tomto nekonečně nejrozmanitějším vedení duchovního života a přece má Jeho moudrost všude nejneklamnější cesty – všechny tyto nekonečné rozmanitosti přivádět pod jednu střechu, jak říkáváte. Ale čekejme na výjev, poznáme ještě mnohé.

Kapitola 81 (154)

24.3.1843 od 16,30 do 18 hod.

Třetí jednání na tragikomickém podiu, nebe se hněvá, blýská a hřmí a uvádí celý ústav do červeného hněvivého požáru. Bílý (nebeský) protioheň. Zda se, že tento pravý (lásky) oheň působí. Hrdinové přicházejí do přízemí. Vysvětlení onoho ohně. Zralost těchto „lepenkových nebeských pro slovo pravého nebe. Vyznání hrdinů a „vpřed“ k vykoupení. Oděv onoho světa.

Ale nyní hleďte i na naše nebeské podium. Mraky ztemňují a velký světlý otvor v pozadí nyní rovněž se ztemňující „trojice“ se zužuje stále víc a brzy uvidíte, že z celého světlého otvoru zůstane jen nejnepatrnější dírečka. Jen si dobře všímejte všeho, co se tu bude dít.

Nyní už panuje úplná temnota v tomto celém nebeském prostoru a okraje mraků žhnou. Můžete už i slyšet vzdálené temné rachocení mocně se zdajícího hromu. Nyní už je ve vzdáleném pozadí ohromná trojice „hněvivě řkoucí“ a z úst cherubů se začíná blýskat. Bouře se blíží, za mraky vyrážejí plameny a létají jako mocné blesky křížem krážem podél celého prostoru.

Výjev je stále ohnivější a hřmění větší. Už se řítí i mocné plamenné svazečky za velkého třesku jako krupobití do tohoto nebeského přízemí. A kam takový plamenný svazeček dopadá, hned zapaluje hmotu, které se dotkl a stále vpřed se žene zuřící oheň. Co říkáte tomuto výjevu?

Asi jsem si dobře pomyslil, že vás to vžene do malého sklíčení, když jste uznali vhodným – nečekat na skončení tohoto třetího jednání takové zcela zoufalé nebeské činohry. Ale říkám vám : „Je v naší moci – tento oheň zadržet, kdykoli jen chceme. Proto se nemáme tohoto ohně ani co nejméně lekat. Ale co při tom můžeme konat, budeme konat a dokonce musíme konat, bude spočívat v tom, že potkáme tento oheň protiohněm a tento protioheň začne naše protivníky zcela citelně pálit. Ale poněvadž to protivníci pocítí, vyrazí vpřed a budou hledět před ohněm prchat. Ale náš oheň je zajme a stráví v nich jejich zlobu. Pak se teprve stanou schopnými – přijímat od nás slova ke své spáse.

Nyní kynu Svou rukou a ihned se řítí nesčetné množství bílých plamenných svazečků mezi tmavorudé na nebeské jeviště. Vše se dostává do parného žáru a slyšíte nářek našich nebešťanů? Už se v zástupech řítí skrze plameny vpřed a volají o pomoc. Ale zas vidíte, jak je každý prchající chycen plamenným sloupem a nemůže mu uniknout. Nyní je už celé podium plné a celá velmi četná hořící společnost se řítí dolů do přízemí zde můžete ale i pozorovat, že se mezi blesky, stále ještě šumící a pěnící, vylévají proudy vody jako průtrž mračen a značně zmírňují bolest našich nebešťanů, způsobenou žárem.

Zde dobře říkáte : „Milý příteli a bratře , vždyť je to zcela hrozný způsob léčení.“ Ale pravím vám : Musí takový být, mají-li být těžce nemocní vyléčeni, neboť takové bytosti patří v duchovním vztahu „ k nemocným dnou“ a toto zlo lze léčit jen řádnou „žhavou (ohnivou) parní lázní.“ Máte přece i na Zemi parní lázně, které jsou přece léčivé pro nemocné dnou. Pročpak by neměly být i v říši duchů podobně odpovídající duchovní parní lázně.

Pravím vám : V říši duchů se setkáte s každým jevem, který je na Zemi. Není tedy ani tento výjev cizorodý, jak jste si s počátku mohli myslet. Jen nesmíte tento oheň srovnávat s ohněm pozemským. Zde označuje jen velkou „horlivost“. Jak jste viděli, chtěli se nám tito nebešťané svou velkou horlivostí, jež je výtvorem jejich falešné a z toho vznikající zloby, mstít a zahnat nás na útěk.

Ale poněvadž působení nebe nespočívá v tom, aby se stejné oplácelo stejným, nýbrž jen dobro činilo těm, kteří nás hledí kazit, ničit a žehnalo těm, kteří nás proklínají, tak jsme jim nešli vstříc podobným protiohněm, nýbrž poměrně zvýšeným „ohněm lásky“ podle stupně jejich „ohně hněvu“, který na nás vylévali a to pak znamená opravdu – sypat řeřavé uhlí na hlavy protivníků. A oni to brzy poznají, až dostanou od nás „živou vodu,“ která se na ně s naší strany vylije.

Nyní vidíte celé množství těchto „nebešťanů“ – přes tisíc hlav, jak se zase scvrkávají do původní podoby a to nasvědčuje, že dostali ve své horlivosti přiměřené pokoření. I celé dřívější velmi silně naduté nebe se nyní scvrkává stejnou měrou do své dřívější podoby. Oheň zhasíná a naši nebešťané stojí nyní před námi zcela nazí a jak si můžeme i všimnout, začínají se i dob-

ročinně stydět a to je jistá známka, že poražený začíná vidět svou pošetilost a s ní spojené bezpráví, křivdu.

Ale nyní, jsou i zralí – ochotněji poslouchat slovo ode Mne, než tomu bylo dříve. A tak se chci hned obrátit s otázkou k falešnému Petrovi,“, který stojí co nejvíce v popředí a říkám mu : „Hle, ty domnělý Petře, jsme ještě zde. Všechny tvé nebeské moci a síly nezmohly nic proti nám. Poněvadž to ty i celá tvá společnost co nejzřetelněji vidí, tu Mi nyní řekni, za koho mě máš? Jsem zdola nebo velmi dobře „shora“?

Pseudo – Petr říká: „Slyš mě teď. Já a celá tato společnost jsme byli a ještě jsme zajati velkým omylem. Ale nyní jasně nahlížíme, že toto nejproklatější nebe, kam jsme byli všichni tak velmi trpce vzati, musí mít své velmi silně vykázané cesty. Kdyby se měly takové výjevy, v tomto ukázaném nebi častěji opakovat, mohlo by se považovat tak dobře jako prvotřídní peklo a když snad ne, tu přece aspoň jako dobře živený „očistec“ Proto Tě ve jménu všech svých bratrů prosím, osvoboď nás z tohoto osudného nebe, je-li Ti to možné. Uznávám své falešné petrovství a s touto prosbou Ti je kladu k Tvým nohám a při tom ze základu srdce uznávám, že se jako Petr nehodím a ani jsem se ještě nehodil, nýbrž jsem ještě příliš špatný i příliš hloupý, abych se jen pro lepší poznání oddával někde jako poslední držitel sviní takovému zaměstnání, je-li tu jen někde lepší duchovní pastva.

„Prosím Tě pouze jen o osvobození z tohoto opravdového „lepenkového nebe“ a kamkoli mě chceš a nás všechny postavit za to, chceme z celého srdce rádi i za nejhubenější stravu Pánu sloužit. Jen nás ušetři „očistce“ a pekla, neboť, jak velmi tento oheň pálí, jsme poznali a pociťovali nejhroznějším, i když jen vůbec krátkým trváním a to si na věčné časy zapamatujeme.

Nyní pravím: „Nuže dobře. Tato řeč se Mi lépe líbí, než ta dřívější. Buďte tedy oděni a pojďte s námi do „ráje“. Tam čeká už více vašich bratrů na podobné vykoupení.

Nyní vidíte, jak jste byli nazí náhle oděni světle šedými lněnými kabáty. A poněvadž teď toto místo opouštíme, tak jdou za námi a po prvé vážně chválí a velebí Boha.

Pravíte : Tyto lněné kabáty vypadají jako nejprostší vojenské cvilingové haleny a celý děj se jeví jako nutná vojenská přeprava.

Ba, Mí milí přátelé, zde se oděv řídí podle poznání (pravdivého) a z toho vycházejícího dobrého. Ale kolik pravého a dobrého bylo doma u těchto duchů, jste viděli z jejich nebe a mohli jste si vzít co nejjasněji z jejich způsobu jednání, jsou tedy tyto oděvy i dokonale přiměřené jejich stavu. Ale co se bude dít dál, uvidíme příležitostně příště.

Kapitola 82.(155)

27.3.1843 od 18,30 do 19,45 hod.

Příchod nově získaných do „rajské zahrady“. Působení na rajské obyvatele. Poznávají svou vinu, vyznávají a mají lítost.

Už jsme zas v tak zvaném „ráji“, jak se snadno můžete přesvědčit. Je takový, jak jsme jej dříve viděli a opustili. A pohleďte tam do středu ráje. Tam na nás čekají dřívější rajští obyvatelé, a to v postavení mnohem pokornějším a uvážlivým, než bylo dřívější, když jsme k nim přišli z kláštera. – Naši nebešťané“ jsou za námi rovněž pokorně. A tak jdeme s tímto novým lovem přímočaře k dřívějším rajským obyvatelům.

Náš dřívější představený tohoto ráje a dva první řečníci mají už zdaleka se velmi diví, jak za námi jde celá nebeská obec. Nebyli totiž připraveni na dobytí nebe a ponechali je pro nás jako tajný zkušební kámen, jímž se měla prokázat plně platná pravda našeho nahodilého poslání. Ale poněvadž nyní celé nebe pokořené a přemožené táhne za námi, tu říká převor své společnosti: „Přátelé, při takové okolnosti dostává věc ovšem zcela jiné vzezření. Tito tři k nám byli určitě posláni nějakou nám ještě neznámou Boží mocí. To je nyní tak jasné jako polední slunce na zemi. Ale co máme nyní začít při této hrozné jistotě, je zcela jiná otázka. Jak je ustanoveno naše svědomí? Jak se má naše dřívější chování vůči těmto vysokým poslům? To je zase zcela hrozně jiná otázka. Přijdeme podle jejich nahodilého, jistě soudcovského výroku

buď, půjde-li to dobře do očistce, nebo – Bůh při nás stůj – snad vůbec do pekla? Přátelé, to je jiná, zcela hroznější zoufalá otázka.

„Blíží se už k nám se vzezřením zcela vážným a z toho pro nás nevyhlíží nic opravdu utěšujícího. Ale když se jen ohlédnu zpátky, jak byl náš kněžský život uzpůsoben na světě a pomyslím, jak jsme, evangelium Pána dobře znajíce, neplnili je ani jedinou slabikou činně v pravém křesťanském smyslu a jak jsme vždy v doslovném smyslu slova a významu pracovali proti čistému Duchu svatému, o, bratři, tu bych nechtěl nic tak jistě vystihnout jako toto své jisté tvrzení, že při těchto co nejsmutnějších okolnostech na nás čeká veskrze a vůbec jen prosté, nahé, co nejžhavější peklo. Skoro bych chtěl začít volat – hory, padněte na nás, abychom nesměli už dál hledět v tvář takových strašlivých soudců."

Druhý, lepší řečník se obrací k převorovi a říká: „Poslyš, příteli a bratře. Myslím, že bychom zde neměli zoufat předčasně. K tomu bude ještě vždy dost času, a až budeme vážně odsouzeni. Známe přece staré přísloví, které zní: „Dobré slovo nachází i dobré místo." Proto se spolehněme na svou prosbu a svou co největší pokoru a nezoufejme příliš ukvapeně – velké je slitování Pána – a kdo ví, zda nás tito tři poslové budou soudit podle přísnosti co nehroznější a nejneúprosnější. Jsou-li totiž Bohem posláni, budou jistě ve svém úsudku mnohem lepší a mírnější, než jsme byli kdy my vůči domnělým hříšníkům své jedině blahodělající a chtějící církve."

Praví převor: „O, milý příteli a bratře, tvé útěchy chutnají ovšem tak sladce jako strdí a nejlepší mléko. Ale když si při tom připomenu slova Krista v evangeliu, která Kristus Pán vyslovuje, a to vůči „falešným prorokům" a tím křesťanům a kněžím podle jména: „Odstupte ode Mne, vy prokletí, do věčného ohně, který je připraven ďáblům a jeho andělům. Neznám vás, vy činitelé zla. Protivili jste se vždy svatému Duchu." Příteli, co říkáš tomuto textu?

Jiný říká : „Ba, bratře, text je nade vší míru strašlivý a pro nás i dokonale přiměřený. Musím ti proti tomu ještě i vyznat, že se nyní necítím ani co nejnepatrnější příliš dobrým pro peklo. Nebude-li Pán vážně milosrdnější, než jsme byli ponejvíce my na světě, tu by směl tento text najít své nejspravedlivější použití mírou co nejstrašnější, neboť se praví: Buďte milosrdní, tak dojdete milosrdenství. Ale tu leží právě zakopán pes, neboť milosrdenství mělo u nás na světě vykázáno své zcela hrozné cesty. Když si teď jen pomyslím, jak snadno a s vítěznou radostí s kazatelen odsuzovali celé národy do pekla, a s mou útěchou tobě to začíná být i u mne samého duté.

Třetí říká : „Přátelé a bratři, docela vám rozumím. Jsme ztraceni. Proto si myslím, že se máme sjednotit a jít k hlavnímu poslu, který tu je uprostřed a prosit Ho jen o co nejžhavější stupeň pekla a tím bychom Ho měli ušetřit strašlivého soudcovského výroku, a to v jediném ohledu k tomu, že jsme na Zemi byli přece ponejvíce církevní mocí jednat tak a ne jinak. Podle toho jsme plnili i církevní předpisy, zda byly správné nebo ne. Proto si myslím : Když jsme tohle konali na světě s vědomím, že to není podle slova Boha, a tím jsme nesloužili Bohu, nýbrž mamonu, tu jsme to ale přece nemohli snadno dělat jinak.

Byli bychom měli ovšem raději trpět mučednickou smrtí, než jednat proti Kristu. Ale vždyť k tomu byla naše víra právě naší církví příliš slabá, než, abychom dali něco takového na sobě uskutečňovat. Tak si pak i myslím, že jsme se proto neprovinili nejostřejším peklem. Buď Bohu všechna čest a jeho jméno buď povždy nade vše vysoce velebeno. Myslím si, že s námi nebude zamýšlet dělat to nejhorší a tak jen čekejme s klidem co nejpokornějším, jak Pán s námi rozhodne.

Celá společnost je nyní s ním co nejpokorněji srozuměna. A poněvadž se tím všichni náležitě ponížili a pokořili a tak i mezi sebou uznali svoji vinu, tak se jim nyní chceme také úplně přiblížit a dojednat s nimi přiměřené spravedlivé ustanovení. Ale buďte nyní plně vážně také na Mé straně, neboť na této společnosti lpí ještě tak mnohé, co se musí z ní napřed zcela vážně odstranit, než bude způsobilá pro vyšší určení.

Kapitola 83 (156)

28.3.1843 od 17 do-18,45 hod.

Pokyn o účelu sebepoznání vzdor známosti výsledku. Věčné Slovo Boha jako soudcovská stolice Krista. Oslovení mnichů – zproštění hlavního zbytku jejich slepého bludu – zpověď jako prostředek smíření. Poučení Písmem a příklad.

Nyní bychom byli už tak dalece u mnišské společnosti, abych ji mohl oslovit a tak chci ihned obnovit Své otázky k ní, abychom z toho viděli, jak dalece se právě tato společnost podle naší dřívější rozmluvy se sebou našla.

Ptáte se sice : „Musí se tohle v tomto duchovním světě také vždy udělat slovně? Nebo nepřísluší duchům Tvé dokonalosti poznat na první okamžik takové klamné duchy bez slovní výměny? Jak jsou vnitřně uzpůsobeni?

Pravím vám : „To přísluší každému duchu nejhořejšího nebe a tím může i každého nedokonalého ducha na první pohled skrz naskrz prohlédnout. Ale tím se nedokonalému duchu mnoho nepomůže a je to skoro stejný případ jako když je na Zemi chycen nějaký zločinec. Soud je sice svědky při prvním výslechu úplně přesvědčen, že se chycený provinil jistým zločinem. Ale bez ohledu k tomu nemůže zločince přece odsoudit k zákonitému trestu, a to tak dlouho ne, dokud se zločinec sám svého zločinu nezbaví.

Ale slovo je jediným vnitřního zproštění. Člověk i duch ukazuje slovem (dává najevo) své vnitřní uzpůsobení.

Neprospívá tedy ani zde s Mé strany jedinečné poznání vzhledem k vnitřnímu uzpůsobení těchto duchů a vezme-li se to přesně, je to ničím. Ale podle tohoto poznání mohu duchy vést k vlastnímu vyjádření, že se Mi jako z nucené potřeby nemohou vyhnout a musí tedy své nejvnitřnější právě svým slovem vracet na venek a dát je všeobecně ohledávat. Tím je pak i místo v plnosti pravdy zřejmé, neboť se praví : „Bude se to oznamovat hlasitě ze střech.“ A zas to znamená, jak říká Pavel : „Všichni se musíme zjevit před soudnou stolicí Krista.“ A to vše říká tolik jako : Vše musí být slovem zjevné nebo zproštěné, neboť slovo je vlastní soudcovská stolice Krista. A „se střechy hlasitě zvěstováno“ říká, že se každý bude soudit svým vlastním slovem, nebo lépe řečeno, svého vnitřního se musí zcela oprostit. Jako střecha chrání dům, tak je i slovo duchovně vzato – oním samolibým a sebe – chránícím prostředkem, jímž je člověk ve svém pozemském životě, jak jen dobře lze, chráněn přede všemi nepohodami, které na něho z vnějšku působí. Ale poněvadž se v tomto smyslu vlastní slovo rovná střeše domu, zde ale v duchovním světě už neuděluje vůbec žádnou ochranu, což znamená : „Hlasitě oznamovat se střechy“ vlastním slovem se zbavovat všeho vnitřního šibalství. Už jste slyšeli mnoho takových zvěstování, ale bez ohledu k tomu vám ani další nebude na škodu.

Chci se tedy Svou už předurčenou otázkou, vám daného důvodu obrátit k této společnosti a z toho nahlédnete, jak zlé temné jádro v ní ještě leží skryto. A dejte tedy pozor, položím jim otázku a proto pravím:

„Jak vidíte, po přemožení vašeho nebe jsem zase sem přišel. Jak to nyní vypadá s vaším vnitřním poznáním a podle toho s vaší pokorou? Považujete se ještě jako skuteční sluhové Pána? Nebo spíše jako svévolní podvedení podvodníci lidu?“

Převor říká : „Zkoušeli jsme se a shledali, že jsme dokonale hodni pekelného trestu. Tu jsme při dobrém pozorování úplně poznali, že jsi opravdovým poslem Boží spravedlnosti a k tomu ještě vyzbrojen mocí, před kterou se všechny naše zdi a věže rozpadají jako nicotné plevy.

Jsme a zůstáváme Pánu věčnými dlužníky a každý z nás nosí tak mnoho této viny na svém hřbetě, že nemůže být podle Boží spravedlnosti věčně nikdy odpuštěna. Nemáme tedy dál už s tebou o ničem co mluvit, nýbrž Tě prosíme, je-li Ti to možné, jen o tolik Boží milosti a slitování, abys nás pro naši vinu neodsuzoval do nejtrpčího a nejbolestivějšího pekla. Kdyby zde bylo možné zpovídání, chtěli bychom se sto let zpovídat abychom tím dosáhli zproštění své viny podle stupně jaký je spojen s pokáním. Ale poněvadž tohle zde už není možné a my tu podle Pavla ležíme jak jsme padli, tu nám nezbývá nic jiného, než čekat od tebe co nejstrašlivější a nejsmutnější odsouzení.“

Nyní pravím : „Tak myslíte, že by bylo možné zbavit se hříchů zpovědí? Věříte-li tomu, ti Mi řekněte při které příležitosti Pán na zemi ustanovil zpověď jako prostředek, který osvobozuje od hříchů?

Převor říká : „Milý příteli. Budeš přece vědět, že Pán dal Svým apoštolům moc rozvazovat a svazovat. Tím se přece jasně jako slunce prokazuje, že Pán ustanovil zpověď a k tomu mluví výslovně i apoštol Jakub : „Vyznávejte vzájemně své hříchy."

Když se toto vše a ještě mnohé jiné pozoruje, tu je přece nemožné popírat, že by Pán neustanovil zpověď co nejvědoměji jako prostředek, od hříchů osvobozující."

Nyní říkám : „Slyš, příteli a bratře. Rozumíš-li slovu Boha takto, není divu, že se zde nalézáš ve stupni zoufalství. Pověz Mi, zda by mohlo být větší pošetilostí, než této : Kdyby dva vzájemně nepřátelsky blažení lidé tedy dva vzájemní hříšníci nebo viníci a jednoho z nich časem jeho stav svědomím tísnil. Ale aby se každý mohl tohoto obtížného stavu zbavit, šel by k jinému člověku kvůli tomu a tento cizí člověk, kterého se nepřátelská blaženost obou netýká, by vinu zapravil (zahladil). Když takový cizí člověk se takovému jednání oddá, čímpak je? Není-li nejhrubším podvodníkem?

Ve své mysli Mi dáváš za pravdu. Dobrá. Ale věc se ti má objasnit ještě víc.

Předpokládejme, že by **A** dlužil **B** tisíc liber, Ale A, místo, aby peníze věrně vrátil, se dá svést podvodným C kterému A nedlužil nikdy ani halíř, že dluh zapraví pouze stem liber místo tisícem. Co tomu řekne B a přestane A být dlužníkem B? Myslím, že tohle nemohou tvrdit ani pekelní duchové. Tím méně to můžeme tvrdit o Pánu, poněvadž je přece v Sobě nejvyšší Láskou a Moudrostí. Budou se tedy muset tvé uvedené texty o moci která odpouští hříchy podrobit jinému vysvětlení, neboť se svými, dříve uvedenými v žádném případě neprojdeš. Chci ti ale dopřát krátkou lhůtu, aby ses o tom náležitě probádal a pak Mi máš oznámit, jak jsi nyní tuto věc našel. Ale nemá ti to trvat déle, než sedm minut. A tak se nyní prozkoumej v Duchu a pravdě. Amen."

Kapitola 84 (157)

29. 3.1843 od 17,15 do 19 hod.

Poznání a vyznání omylu tohoto účelu zpovědi. Země není jen místem čištění, nýbrž spíš místem zkoušky. Doklady k tomu – podstata pozemského člověka a podmínky spásy zde. Vysvětlení textů o odpouštění a zadržování hříchů (Mat 18,18 ; Jan 20,25). O hříchu proti svatému Duchu. 6 –šestá prosba modlitby „Otče náš".

Náš převor už provedl své bádání a právě se začíná před námi zprošťovat (zbavovat), Tedy slyšte. Praví: „Milý příteli, Tvé příklady a Tvou otázku jsem ve vší své hloubce dobře zvážil a mohu Ti jen říci, že máš dokonale pravdu. Teď po prvé ve svém dvojnásobném životě vidím, že zpověď je největším přehmatem práv, jak do Božího, tak i do bratrského. Ve vážnosti si nelze myslet nic pošetilejšího, než jak to nyní nahlížím : Musí-li se dva vzájemní dlužníci vyrovnat, nemůže jim dluh slevit třetí, který neví nic o vině jednoho ani druhého. A přirozeně je na světě co nejspravedlnější způsob, když ten třetí za to ještě přijímá peníze s tím, že věřícímu slevuje značně větší vinu (dluh), než jaký má.

Ó, příteli, to je mi nyní tak jasné jako průhledný vzduch zde.

Ale teď přichází ještě další otázka: „Když to přesvědčivě a nepochybně tak je, jaký osud čeká nakonec všechny zpovědníky? A jaký ty, kteří se zpovídají?

Když si pomyslím, že to bylo v mé církvi nejpodstatnější hlavní podmínkou odpouštění, tu mě to ledově ochlazuje a zároveň i pekelně pálí.

„Ale jakpak bylo pro Boha našeho Pána možné, že se mohl tento nejstrašlivější nesmysl tak hluboce a nevyhladitelně zakořenit?

Ó, příteli, za takovou pošetilost chci rád v pekle pykat. Ale napřed mi dopřej tři roky v nesmrtelném těle na zemi. Chci tu církvi zapálit světlo, že by mělo být pro její nesmysl mnohem nebezpečnější, než bíle žhoucí kus železa pro kapku vody. Vím až příliš dobře, s jakou strašlivou zatvrzelostí vysoké kněžstvo trvá a lpí na tomto podvodu co nejnesmyslnějším a nahlížím také, že vůbec nikdy přirozenou obyčejnou cestou nedopustí – tohoto nesmyslu se vzdát.

Proto bych chtěl s nesmrtelným a neporušitelným tělem dolů, abych udělal konec tomuto a ještě mnohým jiným, ne méně povšimnutí hodným nesmyslům této církve.“

Nyní pravím : „Milý příteli a bratře. Toho Pán nemá zapotřebí. Ale uchop odpouštění hříchů zde s pravého pohledu a naskytnou se ti milionově – násobné příležitosti – používat jich zde nevýslovně mnohem lépe a k větší službě a prospěchu aby vzcházely, než, kdyby ti bylo dovoleno působit proti nectnostem tisíc let na Zemi.

Země není místem čištění, nýbrž jen místem zkoušky svobodné vůle a tu je pak vše svobodné. Dobré smýšlení a nesmysl, satan a anděl mohou chodit vedle sebe.

Ale aby se vůle Ducha mohla cvičit ve své svobodě, tu musí být na každém světovém tělese i všelijaké dráždění, které působí neustále – odtahovat člověka od pravdy a vést ho do falešného, čímž pak má každý člověk, celá společnost podstupovat stálý boj a tím se cvičí životní síla a svobodná vůle musí přijmout určitý směr.

Kdybys chtěl podle toho svůj úmysl na nějakém světovém tělese jako v církevní společnosti uvést v jasně působící činnost, tu by ses musel za prvé vzdát všeho dráždění těla a to pohlavního pudu, pak živého citu a pak vedle toho i čistě zničit všechny potřeby tělesného člověka. Ale kdybys tohle udělal nebo mohl udělat, čímpak by asi člověk na světovém tělese byl? Hle z těchto živých dráždění ale vzchází za prvé lidské pokolení samo a pak i všechen pud činnosti vzešlého lidského pokolení. Když ti bude nyní jistě jasné, že vyhlazení falešného a s tím spojeného zlého u lidí na světových tělesech – v plné míře vzato – není myslitelně možné jiným způsobem, než vyhlazením samého lidského pokolení, tak přece i nahlédneš, že tvé domnělé tříleté zázračně činné bytí na světovém tělese prospěje ještě mnohem méně pro přítomnost a ještě méně pro budoucnost, než tu prospělo k úplné novotě všeho falešného a zlého co nejúplněji nejzázračnější bytí Pána Samého a po něm ještě tak mnohých apoštolů a učedníků, kteří byli jeho Duchem naplněni.

„Ale chci ti říci, proč bys vlastně na Zemi chtěl. Jsou tu dva důvody. Hlavním je pomsta a druhý abys tím zcela mylně a falešným a špatným prostředkem Pánu za svou vlastní pošetilost konal zadostiučinění ještě mnohem pošetilejší.

Proto jen od svého předsevzetí zcela živě odstup a místo pomsty dej ve svém srdci klíčit pravé a bratrské lásce k bližnímu a brzy pak v sobě co nejjasněji nahlédneš, jak se lze zde v místě nejvlastnějšího čištění mnohem účelněji setkávat s pošetilostmi světa podle nejmoudřejšího plánu lásky Pána.

„Poněvadž vidím, že to ty i tvá celá společnost chápe a nahlíží, tak tě musím upozornit na to, že Mi ještě dlužíš odpověď na texty Písma o odpuštění hříchů. A nemůžeme jít dříve ani o krok dále, dokud Mi plně živě tuto věc neosvětlíš.. A tak se teď pusť do odpovídání a to nejprve na rozvazování a svazování, jak se v Písmu praví u Mat. 18,18 a u Jana 20,23. Až Mi toto odpovíš, přejdeme k Jakubovi. A tak jen mluv“ Převor říká : „Ó, milý vznešený příteli. V tomto bodě mi to půjde co nejvýslovněji těžce a nebudeš mi zazlívat, když Tě o to co nejpokorněji poprosím.: Neboť ode mě můžeš dostat v tomto ohledu sotva kdy dostačující odpověď, když ani smrt nemůže vzít nic, kde nic není.“

Pravím: „Vždyť jsem věděl, že to tak vyjde. Chtěl jsi jít na Zem opravovat svou církev. Pověz Mi, jak bys to byl chtěl zařizovat, když ti k takovému podnikání chybí to nejnutnější a nejpodstatnější?

Převor říká: „Ó, vznešený příteli, má pošetilost roste opravdu jako bující plevel na pohnojeném poli. Teď vidím na Tvou otázku a vysvětlení, že se nehodím ani za chovatele sviní, tím méně teprve za zázračně činného opravce církve. O, řekni mi přece, jak mnoho největšího nesmyslu ještě ve mně tkví?“

Pravím : „Ještě značná dávka. Ale zodpovězení Mé otázky vykoná v tobě zázrak. Proto dávej pozor, jak ti nyní odpovím. Chci ti vyložit Jana, poněvadž ten předpokládá vyložení svatého Ducha. „Přijměte svatého Ducha. Kterým hříchy odpustíte – vysvětlení, mají být i v nebi odpuštěny. Ale kterým je zadržíte, mají být i v nebi zadrženy. Tak zní text. Ale jaké je jeho porozumění? „Přijměte svatého Ducha“ znamená : Buďte osvíceni Mou pravdou: a hlouběji ještě : ve všem Mě následujte. A co nejhlouběji znamená : „Milujte se vzájemně, jako jsem Já vás miloval, neboť z toho se pozná, že jste Mí opravdoví učedníci, když se vzájemně milujete.“

„Hle, to znamená – přijměte svatého Ducha, neboť Pán nedal žádné jiné přikázání, než jen přikázání lásky. Nemůže tedy dát ani jiného Ducha, než podávat Ducha lásky. Rozumíš tomuto textu? Ve svém srdci mi přisvědčuješ. Dobrá. Pojďme dál. „Kterým hříchy odpustíte, mají

být i v nebi odpuštěny – znamená : Když kdokoli z vás podle mého Ducha lásky a moudrosti svému bratru vinu, kterou tento bratr proti němu má, odpustí (promine), tu chci i Já rovněž tuto vinu ne jen provinilému bratru, nýbrž i promíjiteli odpustit každou vinu jeho. Když ale někdo naopak, jak se praví v druhé části textu, svému bratru vinu nepromine, tu chci za to i Já věřícímu jeho vinu zadržet. Ale když se věřící chce smířit s tím, kdo proti němu hřešil, ale ten smíření nepřijímá, tu zůstanu i Já vůči provinilému tak dlouho nesmiřitelným, dokud se nesmíří se svým protivníkem.

„Ale to je jedině v nebi platné vysvětlení těchto textů. Ale co se týká oněch hříchů, kterých se člověk dopouští proti Bohu a pak proti svému vlastnímu Duchu, tu nemůže přece nikdo odpustit tyto hříchy, než jen ten, proti Jehož svatému řádu byly páchány. A hřích proti vlastnímu Duchu přece také jistě nikdo jiný nemůže odpustit nebo prominout, než rovněž vlastní Duch sám – to znamená – co nejvážnější vůli – se sám z lásky k Pánu zapírat a nadále nechtít už takový hřích páchat.

„Ale co se týká hříchu přímočaře proti Božímu Duchu, Který je o sobě a pro sebe působící láskou Pána, tu bude snad přece jasné, když se někdo svévolně staví proti nejvyššímu nejpůsobivějšímu prostředku milosti, že se pak dá velmi významně ptát : Jakým prostředkem má být zachranitelný ten, když se staví proti nejvyššímu, nad kterého už žádný není, co nejbezbožnějším bojem?

„Hle, to je podle toho úplné významně-plné vysvětlení textů o odpouštění hříchů, které jsou stejně vyloženy krátce co nejjasněji v nejvznešenějším přikázání Pána, kde se neodvolatelně praví : „Odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme viníkům svým“ a neznamená to: Odpusť nám naši vinu podle stupně našeho pokání, jak jsme se zpovídali, že jsme učinili dost, pak se účastnili stolu Páně a jak nás zpovědník našich hříchů zbavil.

A ještě na jiném místě se o všeobecném odpouštění hříchů mluví : „Buďte milosrdní, tu dojdete milosrdenství.“ A zas to neznamená : Zpovídejte se, tu vám budou hříchy prominuty.

A ve ztraceném synu Pán přece prstem ukazuje, jaký je nejplatnější prostředek k dosažení odpuštění hříchů, totiž – opravdovým lásky – činným pokorným a láskou naplněným obratem k Bohu, nejlepšímu a nejlaskavějšímu Otci všech lidí. Rozumíš tomu? Přisvědčuješ Mi. Tak se chceme obrátit k Jakubovi.“

Kapitola 85 (158)

30.3.1843 od 16,45 do 18,15 hod.

Úroky nesoucí branka hříchů (ušní zpověď). Křesťansky solené pohanství. Pontifikát a jeho vojsko. Slovo (Boha) – vlastní soudce.

Co se Jakuba týká, tu nikterak neříká, že by se obec měla „zpovídat“ představenému ze svých nahodilých hříchů, nýbrž chce tím jen říci, že žádný bratr v obci nemá mít nic tajného vůči druhým a nemá chtít, aby ho celá obec považovala za lepšího, než v základě skutečně je.

A to je důvod, proč Jakub doporučuje, ale vůbec určitě nenařizuje, že se mají vzájemně hříchy nebo chyby vyznávat.

Ale když toto vše je nevyvratitelný případ, čím je podle toho ušní zpověď v katolické církvi?

Pravím ti: Je jen brankou hříchů, která nosí úroky, kam lidé vsazují své dlužní úpisy života a tímto vkladem je i církevní lichvou dvojnásobně úrokují, jednou každý pro sebe, který se sice zpovědí očím svých bratrů a bližních odtahuje, že nemají vědět, kým tak zcela vlastně podle svého vnitřního je a tím si mají – aspoň po zpovědi hned zas vážit jako v základu čestného člověka, zatím co on po zpovědi zůstává člověkem navlas stejným jako před zpovědí. Tímto způsobem se všechny zpovídané hříchy jen uchovávají a každý vlastník je zde dostane nazpět zúročeny tak dalece dobře, že se za prvé sám podváděl a pak i své všechny bližní. - sebe sama, že se teď po každé zpovědi považoval dokonale hodným člověkem pro Boží milost a měl i polehčující svědomí a tím i vždy na sobě zalíbení, ale své spolubližní podváděl tím, že nikdy nevěděli, jak zcela vlastně s ním na tom jsou a proto ho i z nucené potřeby museli považovat jako mnohem lepšího, než on kdy byl.

Tak to jsou úroky a značí: Dvojnásobný podvod a tento podvod se stane ještě hlavním podvodem, který tkví v tom, že se takto zpovídající dostává se do bludu, že se i před Pánem dokonale ospravedlnil.

Mohu tě ujistit „ Kdyby Jidáš, zrádce založil křesťanskou obec, dopadala by jistě lépe, než tato, která nevzešla z křesťanství, nýbrž jen z pohanství tím, že se pohanství křesťanstvím jen trochu přisolilo. Jako se totiž na každém pokrmu podílí sůl co nejméně, tak dělá i toto pohanství křesťanství co nejmenší část. Bylo by to sice ještě průchodné, kdyby to jen bylo dobré. Ale když je sama sůl nechutná, jak má podle toho kořenit čisté pohanství na křesťanství?

Pohanství mělo mnoho bohů. Proto nemohlo ani s novým kořením zůstávat při jednom bohu, nýbrž udělalo z něho dokonale tři a podle tohoto tří-děleného boha zbožšťovalo pak ale i lidi, kteří žili na Zemi, aby tím dostalo náhradu za své opotřebované „polobohy“ a „domácí bůžky.“

Staré pohanství bylo kněžím výnosné, ale čisté křesťanství stálo přímočaře proti takové ziskuchtivosti, poněvadž se tu výslovně říká : „Zdarma jste přijali, zdarma máte zase dávat dál.“

Tohle nemohlo pohanství potřebovat, proto udělalo raději „rejstřík hříchů.“ A poněvadž se podle mojžíšského zákona příliš málo hřešilo, proto se k tomu přidávaly ještě svémocné zákony, které bylo možno jen těžko dodržovat, sestrojovaly se pak jako rejstřík hříchů a kniha velmi četných zákonů – „zpovědi,“ hříchy odpouštějící a těmito zpověďmi se vedlo lidstvo k všelikým výnosným pokáním, jimiž se pak jedině vše – blahodělající pontifikát s pomocí ještě jiných bohoslužebných obřadů vypracoval k světovému lesku, před kterým se třásli všichni králové.

„Ale aby se tento vše – jedině blahodělající pontifikát mohl postavit ještě nezávisleji a neomezeněji, ti si uměl vzdělat výborným prostředkem stále mocné vojsko přes milion duší silné, které všude obsazovalo hrady, pevnosti, města a země císařů v područí (a úroky na něm vymáhal). Vojsko jsou všichni „kněží“ a „mniši“ a prostředkem je celibát. Tímto způsobem byla (novo) – pohanská církevní moc nepřemožitelně založena.

Ale poněvadž poněkud každý vládce chce i vědět, jak to s jeho poddanými stojí, musí mít tajné vyzvědače a tak je potřeboval i pontifikát. Ale kdo jsou tito vyzvědači? Hle, je to celé kněžství.

„A jakým prostředkem se všechna tajná smýšlení vyzvídají? A vyzvídala? – je to jen „zpověď“. A je to i druhý zisk pro kajícníka a takto pro celý kněžský lid.

A v čem tkví tento zisk? Pravím ti : Jen v tom, že jsou všichni kajícníci připsáni pro církev jako vlastní k jejímu dobru, zároveň ale ještě i s tím nutně svázaným (spojeným) zištným lidským podvodem, jímž se přivádějí do bludu, že je Bůh ospravedlňuje tak často, jak často se zpovídali.

„A takovým „ziskem“ vyzbrojeni stojíce nyní zde. A nyní se dá zase klást nová otázka tohoto znění: „Co nyní přednesete ke zmenšení nebo docela k zapravení (zahlazení) takového nejpustšího pekelného zisku? K tomu vám musím totiž ještě ihned připomenout, že pouhým nezprostředkovaným slitováním se strany Pána nemůže věčně nikdo vejít k životu. Kdo nemá, tomu se ještě odnímá, co má.

To je důležitá otázka, kterou máte ještě osvětlit (vyložit). Dávám vám k tomu rovněž lhůtu. Můžete-li přednést něco, co lze zde v říši čisté pravdy a úplně neklamnosti přijmout, tu je to ovšem dobré, ale nelze-li vám tak, tu máte už v sobě, co vás bude soudit.

Věřte Mi, nebude vás soudit Pán ani Já, nýbrž slovo, které mluvil Pán, to samo vás bude ve vás samých soudit, poněvadž jste přece vždy přímočaře proti němu jednali, jak jste si nyní z tohoto mého vysvětlení mohli zcela zřejmě vzít. Musí být tedy slovo v každém bodě ne pro vás, nýbrž právě přímočaře proti vám.

Převor říká : „Ano, je to tak. Nyní je rozsudek pro peklo už tak dobře jako hotový, Co bych měl pro svou výhodu nyní přednést? Mohu říci jen: „Pane, buď nám bídným, slepým pošetilcům a všem nejhrubším hříšníkům milostivý a milosrdný. Vidím před sebou jen překypující plnost viny a k tomu není skutečně třeba žádné lhůty a nakonec to vyjde jen tak, že musíme zůstávat déle v trapném stavu a čekat na strašlivý rozsudek, který mně a jistě nám všem se už teď jeví trapnější, než musí být oheň samého pekla.

Proto Tě i prosím, nezdržuj nás už dál, nýbrž postrč nás, kam patříme.“

„Pravím : „Zde nevládne má svévole, nýbrž Boží řád. Máš se mu tedy také poddat, nechceš-li o své újmě na věčnost zajít. Proto ti říkám ještě jednou, abys mluvil o daném bodu.

Vidím v tobě totiž ještě předmluvu pro zpověď a dokud z tebe nevyjde, nemůžeš opustit toto místo, proto dbej lhůty a pak mluv. Amen.

Kapitola 86 (159)

31.3.1843 od 17 do 18,30 hod.

O nespravedlivém domácím. Pán posílá Své posly k vykoupení ne k zatracení. Pán je i v pekle čistou láskou.

Náš převor prohledal v této nové krátké lhůtě všechny kouty svého bytí a jak brzy z jeho úst uslyšíte, na štěstí našel předmluvu pro svou věc.

Chceme mu tedy dát ihned i příležitost, ve které se má své napřed nalezené předmluvy zbavit – zprostit a tím mu říkám : „Milý příteli a bratře, vidím, že jsi udělal nález, který v nejpříznivějším případě může dobře omluvit nejčetnější zpovídání. Ale zda se tento nález i tobě bude počítat příznivě k dobru, to je nebesky vysoká jiná otázka.“

Převor říká : „Musím sice zde také právě tak upřímně jako ve všem ostatním přiznat o tomto bodě ve svém vztahu k tobě, že mi zvláště vzhledem ke zpovědi byl na světě co nejvíce utěšující. Ale zda jsem tuto útěchu přijímal právně nebo protiprávně, to je zase jiná otázka.

Ale bod sám je „podobenství o nespravedlivém hospodáři, která se ve svém postavení, když se to vezme tak přesně správně, chová skoro přímo tak jako zpovědník ke svým kajícníkům.

Pán chválil nespravedlivého hospodáře a řekl dokonce Svým učedníkům, že by si i oni měli dělat podobně přátele na spravedlivém dobru, aby ti pak, až Pán bude žádat počet od svého domácího, mohli ho přijmout do svých nebeských sídlišť.“

„Ale, to je také vše, co jsem mohl najít pro svou přízeň. Myslím také, že mnozí z mých kajícníků byli Pánem přijati a budou se nalézat v nebeských sídlištích. Byl jsem ovšem nespravedlivým domácím. Na spravedlivém majetku dobru Božího slova jsem se prohřešil, ke škodě velkého domácího Pána jsem hospodařil s tímto neocenitelným majetkem, který se pro mě v nejvyšším stupni může považovat jako nespravedlivé jmění, že jsem je v doslovném smyslu slova proměňoval v nejhanebnější mamon.

Jak často jsem nejprostším viníkům, vůči Pánu vymazával na zpovědní tabuli jejich vinu, hlavní jsem jim úplně prominul a ponechal jim jako zbytek jen všední malé hříchy, aby se pokládaly jen jako skvrny těch velkých a ty jsem jedině předal vlastnímu kajícnému čištění. K tomu jsem přidal ještě i čistící prostředek, jímž se mohl hříšník vůbec velmi snadno bez velké námahy své všední viny zbavit.

Že církev svémocně takové prostředky nařizovala a musel jich ve všech všedních případech viny používat každý kněz, za to mohu málo a zrovna tak každý mně podobný.

Zde máš nyní vše, co Ti mohu dát. Tvá moudrost posoudí věc jistě lépe, než všechen můj rozum.“

Nyní pravím: „Nuže, milý přáteli a bratře, vyslechl jsem tvou předmluvu a říkám ti, že se pro věc ušní zpovědi dobře hodí. Ale jak?, to je zcela jiná otázka. Tu ti chci hned oznámit.

Je-li zpovědník v pravém smyslu pln lásky ve svém srdci a používá zpovědi tak, že kajícímu ukazuje, kdy a jak mu jedině Bůh hříchy promine a ukazuje mu, že zpověď o sobě a v sobě je zcela neúčinná, nedodržují-li se prostředky, ke kterým se co nejpřátelštěji radí a hříšníka, který ve zpovědi věří, že se mu hříchy odpustí, dělá naopak ještě zatvrzelejším a nenapravitelnějším.

A když zpovědník kajícímu k dobru ještě co nejpřátelštěji a nejlaskavěji udělí radu, že má co nejpečlivěji a nejvážněji hledět se vyhýbat všem známým hříchům a dál se pohybovat po cestách, které vyznačuje evangelium – na těch lze jedině dosáhnout znovuzrození Ducha a kající na to zpovědníku co nejupřímněji slíbí (ujistí), že se přičiní a zachová co nejvíce podle rady a zpovědník kajícímu na tak zřejmě živé ujištění ve jménu Pána ve známost dané hříchy promine, tu je „pravým zpovědníkem“ a lze ho v tom případě považovat za „nespravedlivého správce.“

Zde se u sebe ovšem ještě asi ptáš, jak může být v tomto případě zpovědník ještě nespravedlivým správcem? - - To můžeš vidět částečně už z poměru, který jsem dal, že totiž nikdo nemá právo zahlazovat vinu mezi dvěma protikladnými dlužníky (viníky), než jedině tak, že třetí vstoupí mezi viníky a naukou lásky je spojí (sjednotí) a za chudého dlužníka ze své pokladny věřícímu dluh zaplatí, - ale poznamenáno – s podmínkou, když s takovým laskavým zahlazením dluhu jsou obě části úplně bratrsky přátelsky srozuměni.

A v druhém případě se nespravedlivé správcovství domu takového čestného zpovědníka vidí ještě zcela výborně z textu Písma, kde Pán svým apoštolům a učedníkům praví : „Ale když jste vše vykonali, řekněte a vyznejte : Jsme neužiteční sluhové.“

Myslím, že tě nemusím v tom případě poučovat ještě hlouběji. Máš-li v evangelium jen ještě jiskru živé víry, tu ti musí být úplně jasně věčně nezvratitelnou pravdou, co jsem ti právě řekl.

Ve své mysli Mi teď říkáš : To vše je mi nyní až příliš jasné. Ale co se má teď se mnou a námi všemi dít, poněvadž se veskrze nemůžeme jako nespravedliví správci domu považovat, neboť, jak tu jsme, nikdy jsme v tomto nejčistším smyslu ve zpovědnici neseděli.

Ale pravím ti : Cesta je už otevřena a brzy se ti má naskytnout příležitost – zde v říši neklamnosti dělat lépe uzpůsobeného nespravedlivého správce, než jsi ho dělal na Zemi, kde ti světlo a nejživější víra v nejúplnější míře chyběly.

Pohleď na celý podvedený zástup laiků za námi, viz množství laiků v tomto ráji. Pak pohleď dál na významné množství „duševních spáčů“ v tomto klášteře vašeho falešného založení. Jdi tam a kaž jim pravé evangelium. Přiveď je všechny sem a tím uděláš první krok, aby ses stal opravdovým „nespravedlivým správcem domu“ v říši Boha.“

Převor mluví : „Ó, Ty Boží příteli a bratře. Bylo by snad přece ještě možné, že bych mohl ujít peklu? - - Pravím : „Kdo tě odsoudil k peklu? Myslíš si, že to učiní poslové věčné lásky? Neodsoudíš-li se sám svým neohebným smýšlením a pociťuješ-li lásku k Pánu, jak vidím, kdopak je tu tím, který by měl přes všechno to moc – odsoudit tě do pekla ?

Myslíš, že Pán posílá své posly pro zatracení? Ó, tu jsi ještě ve velkém omylu.“

„Pán posílá posly jen k vykoupení, ale věčně nikdy k zatracení.

Proto se přestaň starat už o pošetilé, nýbrž dej své lásce k Pánu jasně plápolat a jdi v této lásce ke svým bratrům a veď je všechny z jejich vězení sem. A pak se teprve dozvíš, jak Pán Své děti soudí.

Věž Mi, Pán je v pekle jen čistou láskou a není v něm zlý duch, který by neměl právo vrátit se zpět jako ztracený syn k Otci, pokud jen chce.

Ale když je tohle nejjistější a nejneklamnější případ, tu budeš asi také moci ze své lásky k Pánu uvážit, že tě Jeho všemoc nestvořila pro peklo.

Jdi teď tedy a konej co jsem ti řekl, aby se ti dostalo brzy rozřešení.“

Kapitola 87 (160)

2.4.1843 od 17 do 18,30 hod.

Sebelítost působí osudně. Proč Pán trpí takové zvrácenosti v církvi? O zpovědi. U Pána není cesty omylu, nýbrž jen cesty přímé a křivé. Poněvadž se Pán smilovává i nad pohany, má se k nim proto mluvit předmluva? O rozdílu správného a falešného zpovídání.

Převor jde, aby přivedl ty, které jsme dříve opustili na oné planoucí úžlabině.

Ptáte se asi, zda je nad touto úžlabinou zbudován už nějaký most, jímž by se duševní spáči mohli sem k nám odebrat?

Pravím vám : V tomto ohledu se sice dosud nic nedělo, poněvadž naši duševní spáči se po našem vzdálení začali litovat a to je právě pro člověka vzhledem k duchovnímu vývoji krajně špatné. V sebe soucitu člověk sám sebe ospravedlňuje, všechnu vinu posouvá jinam a tím se staví jako nevinný a zároveň i jako hodný slitování. Ale poněvadž právě tohle je případ u našich duševních spáčů, tu nemůže být také ještě žádný most přes úžlabinu, po kterém by mohli sem k nám přijít.

Ale to slouží i našemu převorovi jako silná zkouška. A ukáže se, jak na něho zapůsobí tato spáčská společnost vzhledem k svému neblahému stavu.

Asi byste chtěli být svědky jeho jednání, ale pravím vám, zatím to není nutné. Zavčas ho ještě zase zde uvidíme, až sem přijde s nevyřízenou věcí.

Ale zatím se raději obrátíme k jinému mnichu a uvidíme, jak na něho zapůsobilo naše zpracování převora. Nemusím říkat : Pojď sem a odhal se nám, neboť jeho samého bota tlačí a přichází k nám právě v úmyslu s otázkou řka: „Dobrý příteli a bratře. Od začátku až do konce jsem co nejpozorněji naslouchal a s vnitřním hodnocením Tvému poučení o zpovídání a z toho si vzal, že žel tato hlavní činnost v katolické církvi je ponejvíce nejzvrácenějším zneužíváním Božího slova a na Tvou vyslovenou čistou pravdu nelze žádnou příhodnou mírou nic namítat. Ale bez ohledu k tomu, že to zde i nahlížíme, tato činnost v této církvi trvá a trvala po staletí a přece bude i nadále trvat.

Když ale podle toho je tato činnost na škodu zpovědníku i kajícímu vzhledem k věčnému životu Ducha, tu se dá od světa klást s nejlepším svědomím velmi důležitá otázka : Proč všespravedlivý nejlaskavější nejmoudřejší všemocný Pán a Bůh nebe a Země trpí takovou hanebnost zrovna ve své vinici. „K tomu Ti musím ještě otevřeně vyznat, že právě touto zpovědí vůbec tak mnozí lidé na Zemi byli viditelnou měrou velkými miláčky Pána a On Se jim i různě tělesně zjevil. A pokud si mohu vzpomenout, tu Pán k nikomu z těchto Svých miláčků nevyjádřil, že by se to zpovídání neslušelo.

Naopak vím o mnohých případech, kde právě tímto způsobem Pán Svými miláčky jiným lidem oznamoval : Máte co nejzkroušeněji svých spáchaných hříchů litovat, zpovídat se a konat pokání k odpuštění hříchů a vím i o více případech, kdy o této radě dokonale uvažovali a podle, ní si co nejvážněji předsevzali – zpovídat se v duchu a pravdě, že se úplně znovuzrodili. A od toho okamžiku zůstávali pravými vysoce váženými přáteli Pána.

Ale když to přece s touto činností stojí na této noze, jak jsi nás všechny před tím poučil, tu Ti musím otevřeně vyznat, že mi je vedení lidského pokolení na Zemi se strany Pána nerozluštitelnou hádankou.

Pokud si mohu dobře vzpomínat, je zpověď beztak postavena tak, že hříšník dostane touto kající činností odpuštění svých hříchů jen tehdy, když knězi s nejváženějším předsevzetím oznámí, že poznaných chybných kroků svého života co nejopravdověji lituje a má nejvážnější předsevzetí – vystříhat se jich v budoucnosti a už se jich nedopouštět.

Když tato podmínka se strany kajícího není splněna, tu se to, pokud možno s kazatelny často oznamuje, a to zejména ve všeobecných dobách pokání, že nikdo nemůže obdržet odpuštění svých hříchů, když úplně nesplnil podmínky.

Takto se co nejpečlivěji káže s kazatelen a poučuje ve zpovědnicích, že nikomu nelze odpustit hřích se strany Pána, když se napřed kající nevyrovnal se všemi svými dlužníky z nejvnitřnějšího základu svého srdce.

Provozuje-li se snad někde s touto činností větší zlořád, než, jak to chce všeobecné církevní pravidlo, že se tato činnost má v čistém smyslu tak konat, tu nelze přece takovou neplechu (zlořád) dávat všeobecnosti k tíži.

„Hle, v této věci se nechci dotýkat, zda se, se strany církve požadavek Pána podle známých textů vůbec pochopil správně nebo nesprávně. Ale je přece jisté, že Pán to aspoň na zemi nemusí považovat jako vůbec nespravedlivé, poněvadž dal za prvé této činnosti vzklíčit a za druhé tento vzklíčený strom vždy ještě ve Své vinici trpí a tento strom Mu i známou měrou stále dává hojnou žeň.

Je přece jisté: Je-li někdo nemocen má jít přece k lékaři, oznámit mu své potíže, aby je lékař v základu poznal a trpícímu podal účinný lék. Ale když toto nemůže nikdo podle tělesného měřítka nalézat nespravedlivým, poněvadž by se přece mohlo i říci: Jedině všemocnému Pánu přísluší léčit všechny nemoci a to On jistě i podle Svého řádu koná, když trpící v živé důvěře v Pána používá požehnané prostředky dobře zkušeného lékaře.

Když toto platí pro tělo, tu skutečně nenahlížím, proč by to nemohlo stejně platiti i pro nemocnou duši člověka.

Nepovažují-li se skuteční tělesní podlékaři se strany Boží lásky a všemoci jako zbyteční, z jakého důvodu se mají pak duchovní podlékaři se strany Boží lásky a slitování považovat za zbytečné? K tomu Pán lidi odkazuje ke vzájemné činnosti lásky.

Nelze-li vůbec nikdy považovat chybným, když se nazí odívají, hladovějící nasycují , žízniví napájejí, trápení utěšují, zajatí osvobozují atd. a Pán Sám v příkladu, kdo je pravým bližním, poslal ubitému v milosrdném samaritánu pomoc, jak mohou podle toho být duchovní díla milosrdenství a lásky Pána se strany jeho duchovních podlékařů způsobem, jak dosud trvá (stává), Pánu ohavností? A nejsou-li už zrovna taková; jaká být mají jako dokonale odpovídající této nejčístší říši pravdy, tu ale přece nemůžeme my, pozdně následující sluhové této církve opomíjet toto hlavní pravidlo, jaké je a stává k odpouštění hříchů a polepšování lidí.

„Ale myslím si, že by byl Pán už dávno na Zemi svrchovanou hanebnost vyloučil, ale poněvadž přece jistě netrvá v žádném špatném smyslu, tu bych chtěl v tomto ohledu dostat od Tebe trochu jasnější světlo, jak jsem se už s počátku zmínil."

Nyní pravím: „Milý příteli a bratře, tvá otázka je důležitější a významnější. Než si sám myslíš. Aby se náležitě osvětlila, k tomu patří více světla, než bys nyní mohl ještě snést. Ale předběžně ti chci říci jen tolik, že vedení duší se strany Pána je mnohem zázračnější a mimořádnější, než o tom budeš moci ve věčnostech pojímat (chápat) jen nejmenší část.

Hle vzhledem k Pánu není nikde mylná cesta. Pán každého zná a každý z Něho vychází jako úvazek života. Ale přece rozeznáš přímou i křivou cestu. Že se Pán vpravuje i do křivé cesty, je jistě i mimo veškerou pochybnost. Ale že člověk na křivé cestě nepřijde ihned k cíli jako na přímé cestě, o tom nelze také pochybovat Má-li cesta mnoho odboček, které odvádějí od cíle a nezřídka lze podle takové odbočky proměnit mnohokrát celou zemi, než se, přijde k pravému cíli, (to nebude jistě také tak těžko pochopit), tu je přece jasné, že Pánu nemůže být lhostejné zda se Mu někdo blíží takovými postranními cestami nebo. Zda se Mu oddává cestou co nejkratší.

Zde sice říkáš ve svém nitru : „To vše je správné, ale bez ohledu k tomu nenahlížíš, jak se zpověď hodí do tohoto příkladu, když ji rovněž uznáváš jako cestu co nejkratší.

Pravím ti: Nelze ovšem popírat, že tato činnost byla nezřídka pro tak mnohé lidi cestou nejkratší, ale jak? Poněvadž Pán takovému člověku, jenž to s polepšováním života bral vážně přišel vstříc a pak ho Sám vedl na přímou nejkratší cestu.

Ale to není ještě důvod, aby se tato činnost ospravedlňovala. Jsou i mnohé tisíce pohanů, jimž přichází Pán vstříc a Svým způsobem je vede na přímou cestu. To je prosté slitování Pána. Ale poněvadž se Pán nad takovými pohany smilovává, měla by se tu proto pohanství podávat předmluva?

V průběhu Svého poučení jsem beztak ukázal, jak má být zpověď uzpůsobena, má-li být Pánem považována za spravedlivou a dokonce doporučovanou.

Ukázal jsem nespravedlivého domácího správce, ve kterém jen a jedině Pán učinil opatření pro ospravedlnění stávající katolické zpovědi. Je-li podle toho zpovědník roven nespravedlivému správci domu a vykonává svou činnost v tomto jedině pravém a ospravedlňujícím pojetí, tu je zpověď i evangelická, tedy větví na pravém stromu života.

Ale je-li jen svémocným kněžským soudem, je větví. Od stromu oddělenou a ta nemůže nést žádné plody."Že ze strany katolické obce za vedení římského biskupa byly Pánu přineseny mnohé příjemné plody a že je tato činnost nezřídka pro lidi dobrým pokořením, to víme mnohem lépe, než ty, neboť, kdyby to tak nebylo, tu můžeš být dobře ujištěn, že Pán umí vždy čistému zlořádu velmi dobře zabránit, jak to i vždy v dobách církevních oprav (reformací) činil, kdy právě tato činnost dosáhla stupně co nejnesmyslnějšího. Ale ze všeho toho nevzchází pro tuto říši čisté pravdy žádné dokonalé schválení."

„Když zpovědník říká, že ne on, nýbrž jedině Pán může hříchy odpouštět a považuje se při tom jen lásky-plným nástrojem, jenž duchovně stísněnému právě ve zpovědi jakož i s kazatelny ukatuje čistou cestu k Pánu, tu je pravým zpovědníkem, je takovým láskou naplněný, opravdovým „přítelem lidí", kterému duchovní blaho svých bratrů leží nade vše v srdci. Ale říká-li: Mám moc – hříchy ti odpustit nebo zadržet a na mně záleží, zda tě pošlu do pekla nebo do nebe, tu si osobuje Boží moc, tím dělá bratru Boha postradatelným, tím roztrhává pouto mezi Bohem a člověkem a dělá z člověka buď opovrhovatele všeho Božího, často zoufalého zlosyna, který se časem povznáší nade všecko a neostýchá se konat všeliké hanebnosti, aniž si z toho dělá co nejnepatrnější výčitky svědomí nebo dělá z člověka pokrytce nebo spáče klidného svědomí, který není po zpovědi jinačí, než před ní, poněvadž věří, že ve zpovědi vyprázdnil svůj starý pytel hříchů a konečně si ještě i co nejnesmyslněji představuje, že se kvůli příští zpo-

vědi musí zase ještě něčím prohřešit, aby měl něco ke zpovídání a kněz mu zase obvyklou měrou měl co promíjet.“

„Když to je s touto činností zpovědi takové, řekni Mi : Je dobré – ji schvalovat? Ve svém nitru to popíráš. Tu ti pravím, že tvou otázku číslo jedna lze považovat za úplně zbytečnou, aspoň pro toto přítomné stanovisko a za druhé je právě tím zodpovězena.

Ale postup vám všem teprve v tomto ohledu zapálí mocnější světlo.“

Kapitola 88 (161)

3.4.1843 od 17,15 do 18,45 hod.

Převor jako služebník pontifexe maxima (hlavního budovatele mostu) v nouzi. Jediný pravý most vykoupení ze smrti k životu. Podobenství jako příklad k tomu.

Náš převor se vrací z kláštera se zcela zoufalým vzezřením pro nepořízenou věc a blíží se k nám, pln zoufalé úzkosti. Začne se také před námi hned o tom zmiňovat, toho se zprošťovat, tak si toho jen všímejte, neboť tím budete zasvěceni zase o krok hlouběji do Božích vedení.

Převor je zde a začíná mluvit: „Ó, příteli a bratře, jaké postavení to má především s Tvým a pak i s mým posláním, to bude nejlépe vědět Pán. Ale já z toho vůbec nejsem chytrý. Jak jsi sám řekl, šel jsem k našim duševním spáčům a chtěl jsem je také sem přivést podle Tvého přání. Ale jakou hrůzu jsem tu musel pozorovat? Mezi mnou a jimi, kteří tu kvíleli a naříkali, byla široká úžlabina, ze které šlehaly jasné plameny. Mí bratři se těmito plameny se všemožně snažili přijít je mně, ale bylo to marné. Hleděl jsem klást nad úžlabinu předměty, abych jim tím udělal nouzový most. Ale cokoli jsem nad rokli položil, plameny hned uchopily a náhle strávily. Ale poněvadž jsem při vší své snaze a nejlepší vůli nemohl vyhovět Tvému poslání, tu jsem si myslel : Poněvadž Bůh Sám nemůže od nikoho žádat nemožné, tu to může tím méně žádat jeho vyslanec. Udělat nad touto roklí most, aby vzdoroval hroznému živlu, mi bylo dočista nemožné.

A tak jsem se nucené potřeby vrátil s nevyřízenou věci zpět, jak jsem byl vyslán a myslel si: Buď jsem svému poslání nerozuměl nebo jsi mi tímto posláním dal hmatatelný důkaz – dát zakusit na sobě samém, jak jsem úplně neschopný a neohrabaný pro říši Boha, - to jsem měl nahlédnout. A dál jsem si pomyslel. Ať je to, jak chce, bude co nejvlastněji na místě dodatečné osvětlení od tebe. A tak tu zas jsem a oznámil jsem Ti, jak to s věcí je. Ale Ty můžeš dělat, co chceš. Ale jasně nahlížím, že Ti my všichni nemůžeme odporovat. A i kdybys nebyl poslem shora, musela by se přece naše nepatrná síla dát podrobit Tvé, poněvadž jí nikdy ani v nejnepatrnějším nemůže odporovat.

„K tomu To musím ještě dál vyznat, že jsem při velkém nářku svých bratrů začal skoro pochybovat o Tvém Božím poslání. Ale přece jsem si zase v sobě myslel : Musí se čekat na konec a pak teprve soudit. Proto nyní zde také čekám na Tvé slíbené řešení a chci podle něj teprve v sobě samém vynést rozsudek a z toho mi bude jasné, v jakých rukách jsem.“

Nyní pravím : „Pozorováno s tvé strany se Mi jeví skutečně trochu zvláštní, že jsi nemohl zřídit most přes svou ohnivou rokli, když má přece vrchu hlava církve tak velmi významu-plný titul : Pontifex Maximus (nejvyšší kněz) a podle toho jsou pak i všichni pod jeho žezlem stojící kněží„ pontifiky menšími“ a ty právě jako takový pontifex menší, který jsi ve svém pozemském životě četl tak vůbec mnohé mše a tím ses domníval, že jsi zesnulým duším stavěl mosty z očistce do ráje, nyní nemůžeš postavit malý most přes velmi úzkou rokli.

Převor říká : „Milý příteli a bratře, už mi vzchází malé světlo a nemýlím-li se, dal jsi Mi tímto povoláním přiběhnout blíže (k cíli), že bych měl z toho nahlédnout, jaké postavení to má s našimi „mšemi za duše a se všemi ostatními činnostmi smrtelnosti, za které se platí.“

Nyní pravím : Ba milý příteli a bratře, nyní jsi zatloukl hřebík správně. Víš-li, co je jediným výkupným prostředkem ze smrti k životu? A tím i jediným mostem?

Oznamuješ mi, že to plně neprohlédáš. Ale pravím ti : Pohleď jen na Pána. Co asi Pána pohnulo – „vykoupit“ padlé lidské pokolení Země a tím každému obyvateli Země budovat věčně pevný most ze smrti k životu?

Nebyla to jeho věčná Boží milosrdná otcovská lásky ? Potvrzuješ Mi to, dobrá. Ale k tomu ti říkám ještě něco: „Kdyby měl král na Zemi nějaké zajaté a někdo by chtěl těmto zajatým pomoci, - jsou opatrováni v silné pevnosti, ke které má klíč jen král.

Ale tento člověk, který se o zajaté strachuje, se dověděl, že král je přístupný jen a jen velkou pokorou a pak láskou, které vše jiné staví stranou.

„Když nyní toto víme, tu se tě táži : Jak to bude muset tento člověk učinit, aby zajatým připravil východ z jejich zajetí?

Hle, chci ti to oznámit.

Nejprve láskou k zajatým pohnut si bude co nejtoužebněji přát – vidět je svobodné. Hle, to je první mostní pilíř. Když jej zřídí, pomyslí si : Když je král jedině pokorou a láskou přístupný, musí být vůbec ušlechtilým, dobrým a spravedlivým knížetem. A když o tomto uvažoval, tu stáhne rovněž všechnu svou pokoru a lásku do jednoho bodu a přinese ji králi jako oběť. Když toto učinil, tu dokončil druhý mostní pilíř. Poněvadž ale pak vůbec ušlechtilý, dobrý a spravedlivý král jistě přijme takovou oběť se zalíbením co největším a k našemu staviteli mostů půjde vstříc s láskou ještě mnohem větší, než, jak ten k němu přišel, tu pak přece bude asi jasné, že se láska krále vůbec jistě sjednotí (spojí) s láskou budovatele mostu k jednomu účelu. A most nad pevnostním příkopem bude postaven. Sám král přijde zavřené dveře pevnosti otevřít a všechny zajaté osvobodí a vevede je z velké potupy do země nádhery.

Poněvadž jsme nyní k tomu připojili ještě tento obraz, tu ti bude přece asi jasné, z jaké látky a jak se musí most stavět, aby jej nemohl rozbořit oheň zištnosti, sebelásky, sobectví, závisti a svárů.

Teď říkáš: Ano, poznávám, že to je láska k bližnímu a k Bohu v jedno spojená.

Dobrá, říkám mu: Tak tam jdi a postav z této látky most a můžeš být jist, že se tento most stane opravdovou nezrušitelnou skálou, která bude vzdorovat každé pekelné moci. Takto bude i pravým klíčem, jimž ty jako i každý z vás budete moci otvírat všechna vězení a opravdové brány nebe.

„Na světě jsi sice četl mnohé mše a zařizoval jiné církevní činnosti pro blaho zesnulých lidí. Ale tím jsi všude stavěl na písku a tvůj stavební materiál byl také jen pískem, poněvadž jsi ve všech těchto činnostech neměl lásku jako základ, ale jen jako výdělek pro církev. Co prospěšného od toho a z toho pro sebe a tvé bratry vzešlo, o tom ses sám přesvědčil. Tvé hmotné mostní pokusy odpovídaly tvým církevním činnostem. Ale teď tam jdi a stav most z živé skály Petra-Tou je láska a její živé světlo a jistě zpozoruje jiný úspěch, než tomu bylo dříve.

„Ale věř, že zajaté nemůžeš osvobodit ty, nýbrž jen jedině král, tu se pak také bude dít, jak z živé lásky živě věříš. A tak jdi zase ve jménu Pána. Amen.

Kapitola 89) (162)

6.4.1843 od 17,15 do 18,45 hod.

Evangelická naučná řeč převora k duševním spáčům. Námitky: Po smrti nelze už nic konat(?) Živá modlitba převora a její účinek.

Náš převor už zase jde k duševním spáčům. Ale tentokrát musím i Já dodržet Svůj slib, který jsem dal duševním spáčům a také k nim jít. Pojďme tedy za převorem, abychom viděli, co se bude dít.

Už jsme všichni na pravém místě a tak skrytě pozorujme, co vše bude dělat náš převor se spáči.

Už je blízko rokle a právě začíná svou řeč.

Dávejte pozor, neboť říká: „Milí bratři, víte dobře, co nás stále dělilo v klášteře. Byl to jen jedině různý názor o stavu duše po smrti těla. Vy jste tvrdili : Až k poslednímu soudu musí duše prodlévat v nějakém nečinném, sotva vědomém stavu spánku a ve prospěch tohoto svého názoru jste se odvolávali k různým církevním naukám. Ale my, kteří jsme venku, jsme byli přímočaře proti vašemu mínění a ukazovali vám : V případě, že se duše po smrti těla nalézá v nečinném, sotva si vědomém stavu spánku, tu by byly všechny naše, k blahu duše řízené

činnosti církevní tak dobré jako zbytečný a prázdný klam (podvod), poněvadž se při takovém stavu duše po smrti nedá myslet na očistec ani na nějaký stupeň pekla."

„Vzdor tomuto našemu protidůkazu jste svůj názor zastávali a tak byla stále mezi vámi a námi tajná ohnivá rokle, ze které při každém pokusu – udělat vám most, šlehaly rozrušující plameny. Co se ve světě mezi námi potvrzovalo jen jako mravní mínění, to se potvrzuje zde ve zřejmé skutečnosti.

„Ale teď vám chci oznámit něco jiného. Víte tak dobře jako já o mocném poslu, který k nám přišel, aby nás všechny osvobodil z našeho starého omylu a scestí. Tento posel mi ukázal nad slunce jasněji, jak jsme ve všem pomýlení a zvyky pošetilí a ukázal mi novou cestu, kterou se má jít. Tato cesta je jedině láska k Pánu Ježíši Kristu, Který je jediným Bohem všech nebí a všech světů a Který ve Svém slovu o sobě Samém vypovídal, že On a Otec JEDNO jsou a kdo vidí Jeho, vidí i Otce. A dál ještě vypovídal : Kdo slyší Jeho slovo a podle něj žije, má věčný život v sobě a kdo rovněž v něho věří, že je jednorozeným Synem z Boha, ten věčně nikdy smrti neokusí.

Toto je cesta, ba, zcela nová cesta, kterou nám posel udal. Když podle toho tuto cestu následujeme, touto cestou jdeme a na této cestě se v jediném Pánu Ježíši Kristu jako praví bratři spojujeme (sjednocujeme), tu dostane tato neplatná rokle mezi vámi a námi ihned dobrý most, po kterém se budeme moci veskrze dobře dostat do říše Božího milosrdenství jediného Pána Ježíše Krista, dobře zaopatřeni. Ale plameny v hlubině jistě ihned zhasnou, jakmile se, se mnou a i se všemi ostatními našimi bratry ve víře a v lásce v jediného Pána Ježíše Krista stanete JEDNÍM. Poznejte se tedy. Odhoďte od sebe svůj starý klamný oděv spánku a obraťte se, se mnou k jedinému Pánu Ježíši Kristu, tu se podle Své nekonečné lásky smiluje nad vámi Ten, Kterému není neznáma žádná okolnost v celé nekonečnosti a věčnosti a ihned zřídí pevný most nad touto roklí, po kterém budete moci chodit dobře zaopatřeni.

Nyní převor domluvil a jeden na druhé straně rokle mu odpovídá : „Dobrý příteli a bratře. Tvá řeč je sice chvályhodná a plná dobrého úmyslu. Ale co vše nám to prospěje, poněvadž přece musíš vědět, že žádný člověk po smrti těla nemůže už nijak záslužně působit k věčnému životu a proto je zde i všechna víra a všechna láska tak dobrá jako marné myšlenky ducha. Můžeme tě tedy už napřed ujistit, že nám všem tvé o sobě a pro sebe sice dobré mínění prospěje zde jen velmi málo."

Nyní mluví zase převor: „Ó, milí přátelé a bratři. Ve vaší domnělé záslužnosti o věčný život leží právě zahrabán pro vaši a naši spásu zhoubný uzel. Jak mi posel zcela zřetelně ukázal, zda neřekl Pán Svým apoštolům a učedníkům?: „Ale když jste vše vykonali, pak řekněte: Byli jsme neužiteční pacholci.

Ale bez ohledu k tomuto textu, mí milí přátelé a bratři, řekněte, co záslužného může konat vůči všemocnému Bohu bezmocný tvor? Kdo z vás kdy stvořil stéblo trávy nebo i jen mšici svou silou, která chce záslužně působit? Kdo z vás všech byl při tvorbě všech světů a nebí Pánu k ruce jen jako co nejnepatrnější nádeník?

Jak jsme spolupůsobili při velkém díle vykoupení, abychom pak mohli říci, že jsme Bohu všemocnému ku pomoci něco záslužného vykonali?

Copak jsme dělali dříve, než jsme přijali první život od Pána? Co záslužného může dobře konat slabé dítě svým rodičům, aby jim pak mohlo říci: Dejte mi můj zasloužený podíl.

Hleďte, takto jsme nebyli jen úplně neužitečnými pacholky vždy před Pánem, ale ještě jsme se jako nejprostší pomýlení lenoši domnívali, že jsme vůči Pánu vykonali něco záslužného. Ó, přátelé, o lidé, o bratři . Jak daleko jsme se v takovém bludu vzdálili od cíle věčné pravdy. Kdybychom byli raději na světě věřili a to pro svět přijali, co jsme zde přijali, tu by to stálo pro nás lépe, než, jak tomu dosud je s přítomným stanoviskem.

Ale poněvadž se už nemůžeme přesunout do časného, tu je nyní ale v tomto našem duchovním stavu věru už nejvyšší čas, který se nazývá věčnost, nahlédnout tento velký omyl (blud) a ve svém nejvnitřnějším před Pánem tuto svou největší vinu co nejzkroušeněji vyznat, - podle této viny jsme byli tak dlouho v omylu, pokud jsme vykonali něco záslužného ke svému vlastnímu blahu duše.

Bratři, bijme se v prsa a říkejme živě: „Ó, Pane, to vše je naše jediná největší vina, podle které ti ó svatá lásko zůstáváme věčnými dlužníky.

Bratři, jsem přesvědčen, že když tohle v sobě živě pocítíte, jak to v sobě nyní sám co nejjasněji pociťuji, tu přejdete jistě do jiného stavu, a to po mostě, o kterém nemáme dosud tušení.

Ale nyní také mluvte ve svých srdcích se mnou a říkejte hlasitě: Ó, Ty všemocná svatá lásko, ty nejmilostivější Pane a Otče v Ježíši Kristu. Nyní vyznáváme svou starou velkou vinu před Tebou. Pravíme zde, že jsme vždy byli ne jen neužiteční, nýbrž nejhorší pacholci před tebou a vyznáváme, že všechna naše domnělá záslužnost s naší strany musela být vůči Tobě, o, svatý Otče, ohavností. Ale přece Tě zde ve své nejkrajnější a největší bídě prosíme, abys nám byl milostiv a milosrdný.

Dej nám zde – stát se opravdovými bratry, aby se povždy mohli Tvou milostí a milosrdenstvím milovat a tobě v každém stavu (příležitosti) vzdávali všechnu čest, všechnu chválu a slávu. A ze základu svého srdce Tě také prosíme, ó, svatý ó Otče, abys nám propůjčil jen tuto nejvyšší milost, že jsme před tebou největšími hříšníky, ale přece Tě, ó, svatá lásko, směli ze všech svých sil milovat.

„Ó, bratři, mluvte tohle živě v sobě a nakonec k tomu připojte : Ó, Otče, o co jsme prosili, se dělo sice z naší vůle, ale proto tě prosíme, že se nad námi nemáš snad slitovávat podle naší vůle, neboť jen jedině tvá vůle je svatá a děj se tedy jen Tvá nejsvětější vůle. „Hleďte, tato převorova řeč zcela přeladila naše duševní spáče. Proto svlékají i své šaty a stojí před námi nazí. Ale pohleďte nyní i k bráně jídelny. Přichází k ní zcela prostý muž. Víte kdo on je? Můžete to už vědět Je Tím, na Kterého se převor obrátil.

Ale teď teprve dojde ke všeobecnému hlavnímu výjevu a tak zde smíte právem čekat na něco ještě vůbec velkého.

Kapitola 90 (163)

7.4.1843 od 17,45 do 18,45 hod.

Prostý muž. Sebevyznání převora. Pokora pomýlených.

Prostý muž jde k našemu převorovi.Ten ho už také objeví a jde Mu vstříc a hned se Ho ptá: „Milý příteli a bratře, buď mi tisíckrát pozdraven a vítán. Jsi mi sice ještě jako cizinec a nemohu si vzpomenout, že bych tě kdy ve své společnosti viděl. Ale už na Zemi jsem byl dobrým znalcem lidí a z toho jsem si ovšem vzal jen neparnou část, to jest ovšem jen co nejméně zaslouženou milostí a slitováním Pána. Ale přesto stejně poznávám, že musíš být mužem velmi ušlechtilého smýšlení a tak Ti chci také hned oznámit svou potřebu. My jsme všichni na Zemi patřili ke kněžskému stavu. Ale, jak to už na světě je, v tváři Pána jsme byli spíš vším, než kněz.

Konali jsme sice jako stroje své předepsané obřady.které měly být bohoslužbou, ale jek mnoho nebo (málo) vážně bohoslužebného) na tom bylo, z toho nás nad sluncem jasněji usvědčil posel Pána.

Krátce a dobře, byli jsme a dosud ještě jsme z největší části ze sebe sami zajatci duchovně mylní, kteří si zakládali (ospravedlňovali) ve všeobecném falešném a ze sebe samých by se toho nikdy nebyli zbavili, kdyby se nekonečná láska neslitovala nad naší bezmeznou ubohostí. Nad touto roklí vidíš ještě nejnebezpečnější část mého bratrstva.

Posel Pána mě právě za tím účelem sem poslal, abych tyto ubohé bratry z tohoto zajetí vyvedl. K dosažení tohoto požehnaného účelu jsem už dělal všemožné, ale stále ještě se nechce ukázat přechod přes rokli. Ale vím, co mi posel Pána uložil a ve svém nejvnitřnějším pocitu jsem dokonale přesvědčen, že bych chtěl rád tento svým ubohým bratrům z celého srdce pomoci, kdyby mi to bylo jen nějak možné.

Posel Pána mě ovšem při této záležitosti odkázal na jedinou pomoc Pána. Ó, milý příteli a bratře. Jsem ovšem do svého nejvnitřnějšího vlákna života přesvědčen, že nikdo kromě Pána nemůže těmto bratrům i mně pomoci, ale také vím, že jsem v celé nekonečnosti takové pomoci se strany Pána co nejnehodnějším.

Kdybys mi tedy k záchraně těchto ubohých chtěl a mohl poněkud pomoci, tu jsem přesvědčen, že vykonáš jistě dobré dílo na těchto nejnuznějších. A podaří-li se nám ve jménu Pána tyto ubohé převést přes rokli, tu se chci i s tebou před Pánem po prvé v duchu a plné pravdě vrhnout do prachu své ničemnosti a říkat : - - Ó, Pane, Ty nejmilostivější a nejlepší Otče, děkuji Ti za tuto nezměřitelnou milost, kterou jsi mi prokázal tím, že nyní nahlížím a ze základu svého

srdce mohu říkat : Ó, Pane, nedělal jsem nic, nýbrž jen Ty jsi vše vykonal, ale jsem jen Tvůj nejšpatnější a nejneužitečnější pacholek.“

Prostý muž říká : „Nuže dobrá, Můj milý příteli a bratře, ze základu jsem ti rozuměl. Ale co mám zde dělat? Měli bychom snad pokládat trámy?

Převor říká : „Ó, milý příteli a bratře, takový pokus jsem už dělal, ale zuřivý oheň tam dole zničí ihned vše, co se tam položí. Pohleď jen dolů. Je přímo k zoufání – dívat se na to děsné, jak ohromný žár a plamenná hmota tam dole zuří. Sám se neodvažuji už přistoupit blíže.

Prostý muž říká : Nuže dobrá, Můj milý příteli a bratře. Tak tam chci jít Já a podívat se, jak to s ohněm vypadá. Hle jsem u rokle a musím ti otevřeně vyznat, že tam až na několik jiskřiček není vážně už nic ohnivého. „ Převor tam také jde a přesvědčuje se o tom. Ale když se podívá dolů do rokle, tu pozvedává vysoko své ruce a křičí na ostatní bratry : Ó bratři, přistupte blíže k této rokli a přesvědčte se sami, jak nekonečně milostivý a milosrdný je Pán. Jen stěží několik jiskřiček je ještě v hlubině. Vrhněte se na zem, děkujte za to jedinému Pánu. On jedině udusil tento mocný žár. Ale uduste i vy slzami své lítosti a svého co největšího díku jemu, svatému všemocnému Pomocníku z každé nouze (bídy) tyto jiskřičky a buďte dokonale přesvědčeni a jisti, že když nám dobrý, svatý, nejlaskavější Otec tak dalece pomohl, tu nám bude jistě pomáhat i dál.

Pohleďte jen sem. Přišel k nám dobrý, milý bratr. Nevím ještě odkud a kým je, ale tolik je jisté, že ho poslal co nejmilostivější Pán Ježíš Kristus, aby mi mohl být nápomocen k vaší záchraně, neboť to poznávám z jeho velké ochotnosti.“

Nazí bratři na druhé straně nyní už bez žárné rokle se na oslovení převora hluboce dojati, vrhají k zemi na své tváře a děkují Bohu za tak mnoho milosti a slitování.

A převor se nyní ptá prostého muže, zda by se měly položit trámy a prkna nad rokli? Prostý muž říká : „Když Pán už bez tvého přičinění žár takto uhasil, tu by se smělo i dobře stát, že by se mohla rovněž zase zúžit v pravý čas tato rokle, jako před tím každopádně vznikla, kdybys měl ovšem pravou důvěru.“

Kapitola 91 (164)

8.4.1843 od 16,15 do 18,15 hod.

Velká podmínka vykoupení s vysvětlujícími příklady. Jemná překážka při tom. Správná zralost. Přemostění rokle. Převedení pomýlených a jejich odění.

Převor říká : „Ó, milý a nejocenitelnější příteli a bratře tato neocenitelná nádherná myšlenka se stala také úplným mistrem mého citu. Nahlížím jistě dokonání v Pánu v základě jako hotové. Ale při tom vždy také vidím, jak jsme všichni dohromady takové mimořádné svaté pomoci nehodní.

Prostý muž říká : „Milý příteli a bratře, pravím ti : Je ale na tobě a tvých bratrech to nejlepší, že to živě nahlížíte, neboť pokud někdo věří, že může něco konat nebo, že je Boží milosti a slitování hoden ?, tak dlouho smí také počítat s tím, že mu Pán dá čekat, dokud se v něm nestráví všechen takový pošetilý omyl (blud).

Ale přichází-li k tvému současnému náhledu, že je nic a nic nemůže, nýbrž, že Pán je vše ve všem, První a Poslední, Alfa a Omega, pak se teprve dobrovolně Pánu oddává a Pán ho tu uchopí a vede správnou cestou.

A tak myslím nyní i v tomto tvém ohledu : Polož všechnu svou lásku k svým bratrům a všechnu svou starost o ně k nohám Pána, obejmi je svým srdcem nade vše žhavě milujícím a jistě se přesvědčíš, že Pán začíná být právě činný tam, kde člověk ze svého pokorného vnitřního poznání přenesl všechnu svou nepatrnou účinnost a nade-vše slabou moc vůle, neboť se Pánu s láskou i ve světě lidé podrobují vrchnosti.

Pokud chce někdo své jmění sám spravovat, potud se o něho vedoucí vrchní nebude starat a zkoumat, jak své jmění spravuje. Ale když někdo poznává svou slabost ve správě svého jmění, vezme pak všechen svůj majetek a jde s ním k čestnému vrchnímu, ukazuje Mu jej a zároveň Ho prosí ve vší upřímné lásce a poslušné pokoře svého srdce, aby vrchní jeho jmění

převzal a tím by se chtěl zcela o něho starat (pečovat), tu pak vrchní také jmění převezme a dá je do dvorní banky a čestný slabý prosebník bude co nejpřesněji a nejbohatěji dostávat své úroky. Takto se to mnohonásobně děje u lidí na světě, i když ovšem asi ve smyslu mnohem méně čistém a s menší láskou nebo i bez ní.

„Ale když už pošetilí lidé na světě umějí své jmění tak dobře zaopatřit a svěřit spolehlivému, aby se tím opatřili bezstarostný životní důchod, oč spíš má teprve nahlédnout mnohem moudřejší duchovní člověk, Kdo je Nejdokonalejším Správcem a Pečovatelem pro všechny životní potřeby duchovního člověka, když mu Tento napřed, předal všechny Své majetky života .

„Při tom se k tomu Pán úplně ještě otevřeně zřejmě vyjadřuje v evangeliu, ke Komu mají přicházet všichni stísnění (trápení) a obtížemi, aby našli pravé občerstvení a na Koho mají přenést všechny své starosti.

Když o tomhle tak správně popřemýšlíš, tu i zcela snadno a brzy najdeš, že tvá starost o všechny tyto tvé bratry při vší tvé čestnosti lásky je poněkud marnivá.

Úplným vykoupením těchto svých bratrů bys to chtěl přivést aspoň tak daleko, abys mohl před Pánem říci, že jsi byl nejneužitečnějším pacholkem. – Hle, jak dobře věc o sobě a pro sebe zní, tu ale v tom vězí ve vztahu k Pánu a tvé záslužnosti přece něco marnivého, neboť ty chceš Pánu svéčinně prokázat sice dobrou službu, ale přece po přikázané službě jako bys byl žádnou službu nekonal, aby sis tím u Pána připravil chválu.

Ale pravím ti, že v této říši jsou ještě mnozí, kteří tu říkají: Jsem poslední a nejmenší před Bohem. Ale kteří to o sobě říkají a vyznávají by se právě tím chtěli u Pána postavit do zvláštní přízně, aby se podle výroku Samého Pána v evangeliu stali prvními a největšími v říši Boha.

Ale Pán mluví i na jiném místě : Nebudete-li jako tyto dětičky, nevejdete do říše Boha. Jak a pročpak ne? Poněvadž dětičky jsou skutečně nejnepatrnější a nejmenší, poněvadž všechny své starosti přenášejí na jediného Otce. Kdo je dítě, které by nechtělo starostlivě říci svým bohatým rodičům: Co budeme jíst a pít a čím se odívat? Hle taková starost je dítěti cizí. Hladoví-li a žízní-li, běží k otci a prosí Ho o chléb a nápoj a Otec mu je dá. Ani Ho nikdy neprosí o oděv. Ale když mu je chladno, Otec to dobře pozoruje a dá mu ne jen teplý, nýbrž i krásný, skvostný oděv, poněvadž je Jeho milým dítětem.

Tak se oddej nyní, Můj milý příteli a bratře, zcela Pánu a buď si jist, že tě vždy zaopatří vším, čeho je ti třeba, a to jistě mnohem spíš a o mnohem nevýslovněji lépe, než zaopatřuje pozemský otec nejbohatšího stavu své děti a dává jim vše potřebné.

Převor praví : „Slyš milý příteli a bratře. Jakkoli jednoduše a prostě vypadáš, musím Ti ale přece vyznat, že tato Tvá slova zní ještě nesrovnatelně vznešeněji a podstatně opravdověji, než slova dříve zmíněného posla Pána. Ba, teď jsi mi ukázal nejen nejživější pravdu všech pravd, nýbrž Ti musím i zjevně přiznat: Tato Tvá slova mě naplnila tak živou útěchou, že si z toho ze samé nejpokornější vděčnosti a lásky vůči nevýslovně nejlaskavějšímu nebeskému Otci připadám jako zcela zničen.

Slova vznešeného posla Pána byla pro můj cit jako hrubý pilník, jímž (věčný dík Božímu milosrdenství) mi odpiloval mé mnohé a nejhrubší omyly. Ne zřídka byly jako ostrý meč, který jednoho skrz naskrz co nejbolestivěji zraňuje, ač se tím vypouští krev, která plodí mylný život.

„Ale Tvá slova příteli a bratře, jsou oproti tomu nejhojivějším nejlahodnějším balzámem. Ó, vůbec Ti nemohu popsat, jak nevýslovně blahým se mi stalo každé Tvé slovo.

Teď jsem přišel tak daleko, že Tě mohu co nejupřímněji a nejživěji ujistit, že mohu ze svého nejvnitřnějšího pocitu co nejživěji říkat:

O, Pane, Ty všemocný, přesvatý, přelaskavý Otče, ať se nyní pro mě a pro všechny tyto mé ubohé bratry děje jedině Tvá nejsvětější vůle. Všechnu svou starost a všechnu svou vůli Ti kladu k Tvým nejsvětějším nohám. A co mi chceš dělat, co mi chceš dát, ve všem tom ať se děje jedině Tvá svatá vůle.

O, Ty nebesky milý bratře. Jistě musíš být ještě větším přítelem Pána, než je tu dřívější vznešený posel. Ale musíš mi prominout. Tato Tvá řeč mě naplnila také takovou láskou k Tobě, že si nemohu odpustit, abych Tě neobjal a tím ti svou vděčnost za Tvou nebeskou nauku svou nejvřelejší bratrskou láskou neprokázal. Věru, jako budu věčně milovat nejlaskavějšího svatého Otce, tak budu také ve svém srdci nosit Tebe.

Prostý muž říká : „Ano, můj milý bratře a příteli pojď sem a miluj Mě, neboť to je Boží vůle, že se mají všichni bratři v Pánu milovat.“ - - Teď vidíte, jak se náš převor řítí k neznámému pro-

stému muži, objímá Ho a vší silou Ho tiskne na svou hruď a prostý muž to také, a ještě živěji oplácí převorovi.

Co si myslíte? Je tohle pro převora příznivé nebo nepříznivé znamení? Pravím vám : Toto znamení je odjakživa příznivým činem. Od věčnosti spočívá tak zcela zvláštně v povaze Pána a všech nás Jeho nebeských poslů, že má největší radost z navráceného ztraceného syna.

Ale jak vidíte, náš milující pár se zase oddělil a prostý muž říká teď převorovi:

„Můj milý příteli a bratře. Pohleď jen, připadá Mi, že se teď během naší rozmluvy a bratrského objímání ztratila celá rokle a myslím si, že teď už nebude těžké převést sem ubohé bratry. Proto tam pojďme a ukažme jim to.“

Nyní jdou oba k nahým duševním spáčům. Ti se zdvihají a udivenýma a co nejvděčněji radostnýma očima hledí na místo někdejší děsné rokle.

Prostý muž jim říká : „Vidíte, že rokle už není. Proto nás bez starosti následujte. Ale nazí říkají : „O, milý příteli a vznešený bratře, jsme nazí a sotva se odvažujeme na světlejší stranu této naší dřívější jídelny.

Prostý muž jim říká : „Nestarejte se o oděv, neboť Ten, Kdo se nad vámi smiloval a tuto rokli udělal ničím, Ten se už postaral i o přiměřený oděv. Hleďte, tam uprostřed tohoto pokoje na stole najdete, co potřebujete. Proto jděte a následujte nás.“

Nyní jdou napřed a převor, jat velkou láskou k tomuto svému bratru, říká : „Ne, milý nebeský příteli a bratře, za tuto Tvou službu lásky tě nemohu srovnávat s námi, abys šel po našem boku, nýbrž tě prosím, dej Se mnou nést.“

Prostý muž říká : „Dobrá, Můj milý bratře. Kdyby na to došlo, tu bych mohl spíš tebe se všemi tvými bratry nosit, jak daleko bys chtěl, než, abys ty mě nesl jen tam ke stolu. Ale, že Mě teď nosíš ve svém srdci, o bratře, to je Mi nevýslovně milejší, než kdybys mě chtěl nosit nebo jsi Mě snad i nosil na svých rukou.

Asi se ptáš, jak to myslím s tím „snad“? Pravím ti : teď se o to nestarej. Ve své době se ti už vše objasní. Pojďme tedy teď ke stolu, aby tam tito naši bratři přijali svůj spravedlivý (přiměřený) šat.“

A převor říká : „Ano, ano, milý bratře, jak je to u Tebe správné, tak je to i u mě v nejdokonalejší míře. To „snad“ mi ovšem ještě vrtá poněkud hlavou, ale buď i to položeno Pánu k Jeho nejsvětějším nohám a tím se děj Jeho a Tvá vůle.“

Nyní jdou všichni ke stolu a jak můžete i pozorovat, jsou všichni ubozí bratři i bez komorníka oděni. Jejich oděv nevypadá ještě ovšem zcela nebesky, ale je to šat spravedlnosti a odpovídá lásce k Pánu v nich.

Co bude další dál se ukáže.

Kapitola 92 (165)

10.4.1843 od 17,30 do 19,15 hod.

Spor o službě lásky a tři zkušení háčky.

Prostý muž se ptá našeho převora, co se má nyní stát s oděnými a zachráněnými bratry a převor říká: „Milý příteli a bratře. Můj úkol ze strany vznešeného posla Pána zní – vést všechny do zahrady, která dříve tvořila náš falešný a klášterní „ráj“ a tam pak jistě dostanou od posla další pokyn, jakou cestou mají začít razit dál. To stojí ještě před nimi a měl bych se starat o to, aby za tím účelem přišli do zahrady.

Prostý muž říká : „Tento úkol se nyní snadno vyřeší a při něm Mě nebudeš potřebovat.“ Ale převor říká: „O, milý příteli a bratře, konej vše, co chceš, ale o to tě prosím ?Neopouštěj mě. Musím Ti upřímně říci, že mám pocit, který mi říká, že kdybys mě opustil, bylo by mi, jako bych opustil vlastní život.

Proto mě neopustíš, byť by se úkol řešil i o polovinu snáze, než, jaký je, neboť Ty jsi dosud řídil vše tak příznivě a mně a těmto ubohým bratrům ve jménu Pána pomohl viditelně až k tomuto bodu, kde teď ještě stojíme.

Takto prosím, pomáhej ve jménu Pána mně a těmto ubohým bratrům nyní také úplně až k závěru. O to Tě, milý příteli a bratře, z vnitřního živého základu svého srdce prosím.“

Prostý muž říká : „Ano, Můj milý příteli a bratře, v tomto případe by bylo vše už správné. Ale při tom je třeba si všimnout zvláštní okolnosti, totiž: nebeský posel ti dal řešit tento úkol. Když ale nyní s tebou k němu přijdu a posel ihned nahlédne, že jsi úkol neřešil ty, nýbrž jen Já, řekni Mi : Jsi předem jist, že se k tobě postaví uspokojivě? Můžeš Mě ujistit, že ti neškodím, když půjdu s tebou, - vždyť chci přece rád konat co žádáš. Ale škodit bych ti v žádném případě nechtěl, ani bych tě nechtěl přivést do velkých rozpaků., před tváří nebeského posla. Co si nyní asi myslíš v tomto ohledu?

Převor říká : „O, milý příteli a bratře, jedná-li se jen o toto, tu jdi jen zcela směle se mnou ven. Kdybys totiž ani se mnou nešel, sám bych beztak okamžitě vznešenému poslu oznámil, jak jsi jen Ty zcela jedině vyřešil tuto podmínku, kterou jsi mi určil. A při tom se mohu sám považovat sotva za páté, ale spíš až desáté kolo u vozu. Takto nebudeš tohle přijímat jako protidůvod, abys se mnou nešel dál.

Co se týká mého prospěchu nebo snad škody, tu to má své vykázané cesty. Pokud jde o mě, věru půjdu, pro Tebe dokonce do pekla kdyby to bylo možné. Neřku-li, že bych z lásky k tobě neměl si dát líbit několik ostrých slov se strany nebeského posla.

Prostý muž říká: „Dobrá, milý příteli a bratře, v tomto ohledu by bylo mezi námi jasno. Ale teď přichází jiný, ještě důležitější bod. Znám přísnou důkladnost tvého nebeského posla a vím, že se Sebou nedá jednat ani o atom ve jménu Pána a z tohoto důvodu Mě teď právě něco důležitého napadlo.

Hle, mohlo by se snadno přihodit, že by nebeský posel chtěl všechny tyto osvobozené bratry prostřednictvím Své velké moci ihned zase hnát zpátky do jejich dřívějšího stavu, poněvadž jsi na nich nevyřešil nebeským poslem ti danou podmínku, nýbrž jsem to učinil Já. Ale mohu udělat už tolik, že se nebeský posel nemá dovědět o Mé pomoci těmto ubohým bratrům. Při takových okolnostech přicházíš pak před posla jako dokonale ospravedlněný muž, který tu svůj úkol podle jeho pokynů dokonale vyřešil

Převor říká: „O, milý příteli a bratře. Než bych si měl připsat něco, čeho bych nebyl ani co nejnepatrněji účasten, tu chci jít spíš raději do pekla, ale sám chci před poslem otevřeně vyznat že jen Pánu a Tobě náleží zdařilé dílo. A kdyby se posel neměl tím uspokojit a chtěl ubohé bratry zase v jejich nabyté svobodě zkracovat, tu se chci před Ním vrhnout ihned do prachu a co nejpokorněji Ho prosit, že má místo těchto bratrů ve jménu Pána trestat jedině mě, jak jen vždy chce. Vždyť chci rád vzít všechnu vinu na sebe.“

Prostý muž říká: „Milý příteli a bratře, vážně se Mi vůbec líbíš. Druhý bod bychom měli rozřešen a tak mě nemá nic zdržovat od cesty s tebou. - - Ale je tu ještě třetí úskalí. Můžeš-li přeskočit i to, pak Mě už nemá co zdržovat – povolit ti tvé přání. Hle, zde v říši duchů je už všeobecně neměnitelným pravidlem a zvykem, že dokonalejší duchové vyššího nebe, ke kterým patřím i Já, se v okamžiku živě dovědí vše, cokoli se kde ve vztahu k Pánu mluví a projednává. A tak jsem slyšel i dobré podobenství se strany posla, ve kterém Pána představil jako krále, Který je jedině přístupný mimořádnou láskou a pokorou.

„V tomto podobenství říkal posel, že má jen jedině Pán klíče k vězení a tím jen jedině On může vězení otvírat nebo může stavět most nad roklí a může budovat, poněvadž nikdo jiný nemá toto právo.

Ty jsi sice v plnosti svého života a pravdy Pána volal, aby tobě a ubohým bratrům pomohl. Ale když jsi v nejlepší důvěře od Pána pomoc očekával, přišel jsem jako náhodou do velkého pokoje a jak jsem k tobě přišel, začal sis Mi hned stěžovat na svou bídu. Bylo mi tě líto a poněvadž jsi Mě i velmi srdečně žádal o pomoc a proto jsem ti i podle Své síly pomohl, tu je zde otázka, zda takovou pomoc posel dobře přijme podle představeného podobenství? Neboť by byl měl, dobře rozuměj, přijít zřejmě Sám Král a pomoci ti. Jak se má ne věc pohlížet? Neřekne ti posel: Proč jsi při spatření tohoto přítele a bratra dal své důvěře v Pána odejít tak daleko, že jsi mohl tohoto přítele a bratra vyzvat ke konání pomoci, zatím co bys byl z podobenství musel poznat a vidět, že k takovému vysvobození z vězení nemá kromě Pána nikdo jiný pravé klíče?

Převor říká: O, milý příteli a bratře. To je ovšem poněkud jiná otázka. Při jejím zodpovídání mi bude jistě asi velmi horko. Ale víš co, zůstanu u pravdy. Nevolal jsem nikoho kromě Pána. Při mé co možno nejdokonalejší oddanosti k Pánu jsi sem přišel. Mohu si to nyní jinak myslet, jinak dělat a jinak věřit, než, že Pán Svým nekonečným milosrdenstvím způsobuje, že Tě dokonale ve Svém jménu mně poslal ku pomoci? Podle své příliš velké nehodnosti bych byl věčně

nikdy nemohl žádat, že by měl nejsvětější Pán nebe a Země přijít Sám a mně nejnehodnějšímu pomoci.

Ale proto přece buď Mu za to všechna čest chvála a sláva, poněvadž přece jen On Tvým posláním pomohl mně a těmto bratrům.

Takto chci také před poslem mluvit a on pak má ve jménu Pána se mnou dělat, co chce, neboť chci vzít vše na sebe.“

Prostý muž říká: Nuže dobrá. Vidím, že máš dokonale věrně čestnou vůli lásky a tak Mě už nyní nemá co zdržovat, abych nešel s tebou a těmito tvými bratry do zahrady. Ale kdyby tě pak případně za to chtěl posel nějak tvrdě odsuzovat, copak udělám Já?

Převor říká: „Milý příteli a bratře, v tomto ohledu mi není vůbec úzko. Nebudu Ti sice moci pomoci, ale toho nebude jistě ani třeba, neboť jsi JEDNÍM, Kdo jistě nepotřebuje pomoc žádného tvora, když je jako obyvatel nejvyššího nebe vyzbrojen plností Boží síly.

Ale naopak, ve jménu Pána Tě prosím, kdyby se mi mělo snad špatně dařit, abys mi ve jménu Pána pomohl jako teď.

Prostý muž říká : „Nuže dobře. Chci před Pánem myslet i na tuto tvou prosbu. A tak pojďme.“

Kapitola 93 (166)

11.4.1843 od 16,15 do 18 hod.

Dvojníci, troj – čtyř – pěti. Šesti a více chodníci jako slabé znamení dokonalého jmění na onom světě, zároveň možnost jeho mnohonásobného zjevení s vysvětlením. Příklady jako doklady toho. Způsob vzniku. Monologisté. Čistě duchovní zázrak – „kdybych mohl všude být zároveň.

Nyní ale pojďme, abychom byli na místě v pravý čas, neboť společnost nebude potřebovat zrovna mnoho času, aby se dostala do zahrady k jiným. Proto tam také do jednoho musíme být.

A už jsme tu, kde být musíme. Pán ví dobře, že jsme byli i svědky toho, co se s těmito spáči událo, ale jinak to neví nikdo.

Ptáte se sice a říkáte : „Tito zde, kteří mezi tím zůstali v zahradě, budou přece dobře vědět, že jsme byli nepřítomni.“

V tomto ohledu je to ovšem v říši duchů asi trochu jinak než ve světě. Ve světě je vaše zjevitelnost spojena co nejúžeji s vaší osobivostí a nemůžete se druhému ukázat jinak, než jen, stojíte-li osobně před ním, ale, jak řečeno, zde je to trochu jinak. Na světě někdy zřídka také dochází k podobným, ale velmi nedokonalým jevům. Tak zvaní dvoj, 3,4,5,6 a ještě více chodníci jsou něčím podobným. Jak člověk žije, buď se sám vidí ještě jednou nebo ho vidí někde jinde nebo dokonce zároveň na více místech, aniž se na některém z těchto míst skutečně nalézá. (Jakýsi magik – Filadelf, podle pověsti vyjel asi před 50 – 70 léty současně ze sedmi bran – vydavatel). To je podobný případ jako zde přítomný, ale duchovní je častější a obvyklejší, méně se pozoruje a i méně posuzuje, aby se mu ze základu rozumělo.

A takový případ je: Když se člověk ve své skutečnosti někde nalézá, tu se může stát, že na stu, ba i tisících různě vzdálených bodech jeho známí na něho myslí a nikdo z nich, kteří na něho myslí, si ho nepředstavuje jinak, než jaký je skutečně ve svém tvaru, podobě a uzpůsobení. Nyní se ptáte : Jak mohly všechny tyto tisíce takto na něho myslet a hned ve svém duchu zmnohonásobit, když tu je přece v základu jen jednou?

Důvod tkví v tom, že podle ducha nosí v sobě obrazně každý druhého nejen jednoduše, nýbrž nesčetně-násobně. Je to stejné jako u dvou proti sobě postavených zrcadel, která se mohou rovněž podle obrazu nesčetně-násobně zrcadlit, vzájemně se přijímat. První dvě vzájemná zrcadlení jsou nejživější a zároveň i největší, všechna následná další – menší a méně živá.

Když nyní toto předeslané trochu chápete, nepřijde vám za těžko – porozumět této zjevitelnosti zde v čisté říši duchů. Co u sebe nazýváte vzdělanými, zdokonalenými myšlenkami, jsou zde dokonale zevně vyobrazená zjevení. První vyobrazení je nejživější a co nejméně pomíjivé. Pozdější zobrazení nebo tak zvaná zamyšlení, které rovněž znáte jako prchavé vzpo-

mínky, nejsou už vytrvalá a bez pevné vůle individua nemohou vstoupit do zjevitelnosti. Ale my jsme nejdříve před těmito zahradními obyvateli stáli a projednávali s nimi nejdůležitější věci. Byli jsme tedy a ještě jsme hlavními myšlenkami nebo hlavním přemítáním v nich a z tohoto důvodu nás také stále viděli, aniž by bylo třeba naší hlavní osobivosti – stát trvale před nimi.

Ale hlavní vlastnost tohoto jevu tkví v tom, že ten, kdo tuto zjevitelnost ze svých hlavních myšlenek vyvolal, je schopen i mluvit a rozmlouvat. Ptáte se : Jak je to možné? I na světě se děje něco podobného. Tak například může někdo snít, že se svým známým o tom či onom mluvil a ten mu zase odpovídal. Ale přijde-li v bdělém stavu k příteli, ten neví nic z toho, co mluvil jako dokonale stejný ve snu, dokud to sám neuslyší.

Druhá podobná zjevitelnost je u dvojníků a více-chodců, kde se také dvojník dovídá teprve od hlavního individua, jak se mu zjevil, o čem s ním mluvil nebo jednal.

Ale u této příležitosti už vystupuje podobnost s tímto čistě duchovním zjevením poněkud určitěji. V této duchovní oblasti hlavní individuum sotva ví, co se někde třeba jen v temném tušení mluvilo v jeho svobodné, duchovně obrazné zjevitelnosti.

Zde ovšem říkáte: Tato zjevitelnost nezávisí na hlavních myšlenkách toho, komu se zjevila. To je ovšem pravda. Proto se také taková zjevení uvádějí jen jako podobná, ale ne jako totožná. Ve vlastní hloubi mají sice jeden a týž základ, ale vzdělání (zdokonalení) se zde musí přirozeně zjevovat mnohem zahaleněji, než zde, kde před námi stojí vše čistě duchovně otevřené a jasné.

Ale pro snazší porozumění si můžete pamatovat, že se zjevitelnosti, oddělené od hlavních individuí, mohou způsobovat dvojím způsobem: Za prvé : Jak bylo dříve uvedeno, ale za druhé i pevnou vůlí toho, kdo chce někde zjevitelně vystoupit svou hlavní individualitu. Tímto způsobem se dá věc hlouběji chápat a také blíže určovat podstata mnohonásobného zjevování. Ale na světě se to nedá nikdy přesně vyobrazovat, poněvadž samo duchovní stojí přece neměnitelně při nejlepších okolnostech ve sporu s hmotou.

Byl by ještě i třetí podobný způsob takové zjevitelnosti řeči u tak zvaných monologistů, kteří pevně mluvíce, staví před sebe nějaké individuum a pak s ním s láskou rozmlouvají. Tento případ se sem hodí skoro nejvíce. Rozdílný je jen v tom, že za prvé u monologistů zpevnělá (představovaná) osoba nevstupuje do skutečné zjevitelnosti a za druhé v základě mluví přece jen to, co jí monologist namluví. Ale zde mluví zjevitelnost zcela totožně s individuem. Důvod tkví v tom, že zjevitelnost není už blouznivou, nýbrž vyvolaným živým výrazem hlavního individua.

Ale v základě základů. Je tvarově jen láskou bratrskou nebo k bližnímu, která má základ jen v Pánu.

Nyní ale vidíte podle lásky Pána v každém duchu, že každý duch je v neustále zprávě spojení s Pánem Samým a tím i se vším, co je v každém duchu. Když nyní zde nevystupuji před jiným duchem v hlavní skutečnosti, nýbrž jen zdánlivě mluvě, tu je toto vystupování živě v Pánu zaznamenáno. Jak si potom něco myslím, tu přechází takové myšlení ihned do našeho druhého nebo i stého zdánlivého já a toto druhé zdánlivé já koná a mluví zrovna tak, jako kdybychom byli sami podstatně činni a mluvili. A podle toho můžeme i jako hlavní individuality vědět vše až do poslední kapky, co naše zdánlivé podoby mluvily a jak jednaly.

Vám to asi připadá trochu silně zázračné. Ale v dokonalé říši ducha, kde se mnohostranně požaduje živá účinnost každého ducha, je to takto živé.

Vždyť i u vás říkají tak mnozí starostlivě činní lidé : Kdybych jen mohl být všude sám přítomen, kdybych se jen mohl rozdělit.

Tato řeč, toto přání a tato často velmi silná myšlenka je víc, než zřejmým důkazem, že v říši ducha musí být možné rozdělit se způsobem, dříve uvedeným a tím působit, aniž tím ve své hlavní individualitě jako jednotě utrpí co nejnepatrnější dělení.

Cokoli jen duch může myslet, je v říši ducha také skutečně vzdělané, hotové- jen s rozdílem u nedokonalých duchů nedokonalé, u dokonalých ale dokonalé jako podobenství k Nejdokonalejšímu v Pánu.

Myslím, že už nebude třeba mluvit o tomto případu. Rozumný bude vědět, co se tím říká, ale nerozumnému by nestačilo ani tisíckrát více.

Nyní ale přichází už i naše společnost z kláštera a tak se připravme na její přijetí.

Kapitola 94 (167)

12.4.1843 od 16,45 do 18,45 hod.

Otázka nesnadná k zodpovězení. Světskost „vychytralého“ musí ven, aby byla láska zcela čistá. K tomu příklad, chytrá dívčí láska. Chytrost není částí pravé lásky. „Ale buďme chytří jako hadi a mírní jako holubi.“

Ale nyní se ke Mně zas už blíží dřívější řečník a když spatřuje vedle převora cizího muže, ptá se na něho a jaké postavení má k Němu? Tuto otázku byste na první pohled nepovažovali jako tak velmi významnou, ale když uvážíte, o co zde jedná, - totiž – o pravdu, tu vám bude tato otázka připadat jistě obsažnější, než se jeví při prvním zmínění. Má se nyní tazateli uvázat všestranně pravda do tváře? Má se mu odpovědět vytáčivě? Nemělo by se mu vůbec odpovídat nebo jen tak z polovice? Nebo se má odkázat, aby čekal a odpovědělo se mu podle řešení?

Hleďte, to jsou samé body, povšimnutí hodné. Ale chceme vidět, jak se dá tazatel odbýt a tak mu říkám : „Milý příteli a bratře, zde není místo – říkat ti, zda se svou otázkou vystupuješ na světlo předčasně nebo příliš pozdě. Ty sám ses slušně ptal. Ale podle Božího řádu by bylo ode mě neslušné – odpovídat ti dříve, než budeš podle svého nitra schopen takovou odpověď snést. Neboť hle, určité odpovědi jsou zde v říši duchů takové povahy, že by tazatele stály duchovní život, kdyby se mohly k němu dostat předčasně. Proto ti tentokrát mohu jen říci : Buď trpělivý v pokoře a lásce k Pánu a v pravý čas dostaneš pravé vysvětlení o cizinci. Avšak teď už dál nic o tom. Vidíš, že celá společnost, vedená tímto cizincem a převorem je nám blízko a skoro už zcela zde.“

Mnich poznamenává : Ba, milý vysoký příteli a bratře, Tvá odpověď je zcela jasně chytrá pro tebe. Ale co se mně týká, tu se musím ovšem dobře spokojit se svou vlastní temnotou. Ale bez ohledu k tomu jsi mi proti mému očekávání řekl mnoho. Jak jsem Ti už jednou, i když trochu zahaleně, poznamenal, že jsem byl při posuzování tak mnohých věcí dosti bystrého ducha a z Tvé odpovědi shledal, že za cizincem musí něco vězet ještě něco zvláštního. Kdyby to tak nebylo, neměl bych skutečně důvod hledat v Tobě, podle čehož bys Mi musel dávat vyhýbavou odpověď. Kdyby tento cizinec byl jen pouze posel z nebe Tobě rovný, tu by mi byla jeho známost zrovna tak málo životu nebezpečná jako Tvá. Musí proto jistě stát o mnoho významněji výš než Ty, poněvadž mu už dáváš takové svědectví.

„Při tom při přibližování se tohoto cizince pozoruji v sobě zvláštní dosud nikdy nepocítěný tah a ten mi říká jako v jemném tušení, že tento cizinec je Pánu veskrze blízko a nikdo by nesměl být pánu blíže, než On. Mám pravdu nebo ne?“

Pravím mu: „Milý příteli a bratře, zde ti mohu říci jen : Buď pokorný a drž se výslovně lásky Pána, tu nebudeš ztracen. Nebuď ukvapený, neboť každá věc potřebuje svůj čas. Kdo trhá příliš časně plody se stromu života a ještě dříve se stromu poznání, ten si škodí dvojnásobně, za prvé – dostává nezralý plod, který ho nenasytí, ale jeho zdraví jen uškodí a za druhé kazí tím i strom, poněvadž mu příliš předčasným odnětím plodů vzal příležitost – vložit do plodů požehnání – plnou zásobu svých šťáv a tím se sám udržoval řádným, schopným pro příští oplodňování.To také uznáš, poněvadž jsi na zemi byl dobrým sadařem.“

Mnich říká: Ano, to teď správně nahlížím. Proto chci teď být i tiše jako myš, která větří kočku.

Vidíte, že bychom měli svého mnicha uklidněného a to je dobré. Ale mohli byste si třeba i myslet, že tento mnich je jediným vychytralým této společnosti. O, těch je ještě víc. Ale to je také ještě zbytek kněžské světskosti a je nezřídka vlastní takovým knězům římsko-katolické církve a zcela zvláště tak mnohým klášterním sektám. Ale tato světskost musí také ven, neboť zde to vše nelze potřebovat, neboť láska musí být zcela čistá.

Láska, na které vězí ještě určitý stupeň chytrosti, není čistá. To můžete vidět už i na světě. Vezměte si za příklad dobře založenou a vychovanou dívku, o kterou se velmi zajímá a miluje ocenitelný muž. Ale ona, chtějíc se plně jeho láskou ujistit, začne tajně vyzvídat a přesvědčovat se, jak to s jeho láskou je. Pozorujete-li tento příklad přirozeně, řeknete : Dívka jedná čestně, neboť její jednání je přece nejjistějším důkazem, že svého mladého muž velmi silně miluje a že jí vůbec velmi na něm záleží.

Dobrá říkám. Ale chceme tuto lásku zkoušet trochu blíže a z toho poznat, zde ve zkoušce obstojí. Předpokládejme, že se mladík dozví o vychytralosti své vyvolené a myslí si : Jaká je tvá láska, že chceš o mně tajně vyzvídat? Tohle jsem já ještě nikdy nedělal, neboť jsem tvému srdci plně důvěřoval.

Z jakého důvodu jsi mě měla považovat za zpronevěřilejšího, než já tebe? - - Počkej chci se tvé lásce podívat na zub a dělat, jako bych měl ještě jinou a hned se ukáže, jaká tvá láska je. Miluješ-li mě jako já tebe, nezarazí tě mé jednání. Ale nemiluješ-li mě tak čistě jako já tebe, tu se pak budeš ode mne odvracet a tvé srdce se bude místo láskou ke mně naplňovat hněvem.

Tento muž učiní tuto zkoušku a co si lze snáze myslet, než, že se to chytrá dívka brzy dozví. Ale jaký je nyní účinek? Poslechněme si ji trochu, neboť, čeho je srdce plno, tím přetékají ústa a její slova by chtěla znít asi takto: „Tu to máme. Ó, mám velmi jemný čich. Je to, jak jsem si myslela. Tento podvodník mého srdce, tento bezectný muž mě považoval za hloupou husu a myslel si, že bude brzy docela snadno hotov s tak ubohou bytostí. Ale ubohá bytost není tak hloupá, jak si podvodný, nečestný muž myslí, nýbrž je milionkrát chytřejší a tímto způsobem si rozebrala celou hanebnou bytost muže, který se chtěl dělat tak chytrým a spravedlivým. Ať jen teď nevěrný nečestný obraz muže ke mně přijde. Chci ti ukázat protilásku, kterou si máš na dlouho zapamatovat."

Hleďte. K čemu mu byla dobrá její chytrost? Pravím : K ničemu, než, že se v dřívější úctě svého uchazeče o velmi mnoho shodila. Co se stane, až k ní mladík zase přijde? Poslouchejte sami. Má k ní přijít a přijetí s její strany ihned následovat.

Právě k ní přichází a jde jí vstříc s láskou co nejupřímnější. Ale jak jde ona jemu naproti? Vycítíte velký chlad a vedle toho celou velkou pec žhavé hořící žárlivosti. On je zcela mimořádně udiven tímto jejím chováním a říká ji : „Poslyš, toto tvé chování mě neobyčejně od tebe odcizuje, v čem je důvod toho ? Ona říká: Čestná panna není povinna odpovídat muži nejvýš nečestnému a může mu jen říci, že je s jeho strany hanebnější – odvažovat se odebrat se jako podvodník v lásce a pokradmý ctitel tam, kde už pro něho není místa, poněvadž se tam podle svého nejzpronevěřilejšího chování stal zcela nehodným přijetí."

On říká: „Copak to musím slyšet? Spočívala tvá láska na této noze? Byla nedůvěrou místo láskou? Věru, kdybys mě kdy upřímně milovala tak jako jsem já tebe miloval, tu bys mně důvěřovala jako jsem já důvěřoval tobě a nebyla bys vysílala tajné zvědy ke mně, poněvadž jsem tohle k tobě nikdy nečinil. Ale dověděl jsem se to a proto jsem tvou lásku k sobě vystavil zkoušce. A hle, ty jsi ve zkoušce neobstála. Nikdy jsi mě nemilovala a chtěla jsi být jen jedině samolibě mnou milována.Jen svůj obraz jsi chtěla ve mně uctívat, kdežto můj obraz v tobě byl jen předmětem tvé nevážnosti.

Hle, takovou láskou se mi opravdu nikdy neposlouží. Ale nyní ti dávám lhůtu. Zkoumej v ní své srdce, zda můžeš milovat jako jsem já tebe miloval a ještě miluji. Můžeš-li to, nechci tě ze svého srdce vypudit, nýbrž tě chci podržovat stejně jako dříve. Ale nemůžeš-li to, nemáš mě už po uplynulé lhůtě před svou tváří spatřit.

Co udělá naše dívka po této velmi významné řeči? Jsou tu otevřeny dvě cesty: Byla-li moudrostí muže její uražená pýcha přemožena a dívka svou vinu poznává, tu věc dobře proběhne. Ale roste-li uražená pýcha, tu se případ obrací je špatnému a žel – je to častější, než to dobré.

Poněvadž se nyní ženské srdce ne přílišnou láskou naplněné, cítí mužovou moudrostí bité, tu obvykle začíná svou hodnotu za prvé – výš a výše vždy oceňovat a za druhé – místo na smíření pomýšlet jen na řádnější pomstu.

Myslím, že vás tento příklad dostatečně přesvědčí, že určitá chytrost vůbec není částí pravé čisté lásky.

Zde sice říkáte a ptáte se, jak se pak má rozumět tomu, kde Pán apoštolům a učedníkům dal jedině přikázání lásky, ale přece k tomu dodal: „Buďte moudří nebo chytří jako hadi a přece prostí jako holubi?

Ó, Mí milí přátelé a bratři, tato moudrost nebo chytrost je zcela jiná a záleží v tom, že se člověk nemá dávat oslepovat žádným pokušením, že by ho láska a milost Pána opustily, nýbrž se má nad toto vše z nejvnitřnějšího základu svého srdce postavit a živě si v sobě samém říkat: Ó, Pane, dávej zde jen přicházet na mně tomu cokoli Tvá svaté vůle uznává pro mě dobré. A jakkoli zvláštní a odporující se mi vše toto jeví, tu ale přece vím, že jsi přesto přese všecko Mým nejlaskavějším a nejlepším Otcem a chci Tě milovat tím víc, čím víc Se přede mnou skrýváš.

Vím totiž, že jsi mi vždy jen tím blíž, čím vzdálenějším se mi jevíš. Proto Tě také chci stále milovat víc a víc ze všech svých životních sil.“

Hleďte, v tomto příkladu se mluví o prostotě a chytrosti lásky jako o jednom pohromadě. Ale to ještě velmi silně uniká našim chytrým a bystrozrakým a bude se muset ještě zcela zvláště osvětlit a vyzdvihnout v dalším pojednávání.

Kapitola 95 (168)

13.4.1843 od 16,30 do 19 hod.

Zpráva a zkouška. Začátek odměny. Další zkoušky.

Nyní ale je i náš převor se svým prostým mužem vysoce radostného vzezření u nás a upozorňuje Ho hned na Mně a říká Mu : „Hleď, milý příteli a bratře, tu mezi dvěma nevýznamně se zdajícími duchy je právě vznešený posel. „ Prostý muž říká: „Dobře, Můj příteli a bratře, tak k Němu jdi a ukaž Mu vše.“

Převor říká: „Ale Ty, milý příteli, půjdeš přece také se mnou? Prostý muž říká : „Jen jdi napřed a bude-li třeba, přijdu za tebou.

Převor to přijímá, jde nyní ke Mně a říká : „Milý vznešený posle nejvyššího Boha z nebí, hle, tu jsou všichni, kteří byli zajati. Nikdo nezůstal pozadu, naopak, přišel s nimi ještě JEDEN navíc. Ale Ten JEDEN není zajatcem, nýbrž tomuto jednomu mám vedle všemocného Pána Boha co děkovat za záchranu těchto zajatých ubohých bratrů.“

Nyní říkám: „Ano, Můj milý příteli a bratře, když tento cizinec vykonal dílo, tobě přikázané, jak to je pak s tvou zásluhou? Vždyť jsem ti dal podmínku, podle které bys měl zajaté osvobodit jen s pomocí Pána. Jak sis pak mohl za tím účelem posloužit cizincem, aniž jsi za prvé – pomyslel na to, jak bys měl působit a za druhé. Kdo je cizí muž, Který ti pomohl?

Budeš-li takto jednat, co se ti pak nadále bude moci svěřit? Zda nevíš, že ti Pán propůjčil sílu ne k lenošení, nýbrž daroval ti ji pro pravou činnost lásky ze Svého velkého slitování?

Ptej se nyní sám sebe, v jakém světle se tu přede Mnou zjevuješ? Ale pravím ti : Nyní se přede Mnou ospravedlni, jinak přijmu tvé jednání jako zcela nevyřízené a nakonec postavím tebe samého za rokli, dobře ti známou a tam máš jedině za všechny snášet pohled na plameny a při tom přemýšlet, jak se má na cestách Pána správně jednat.“

Převor říká: „Můj milý příteli a bratře, jedná-li se jen o tohle, tu mě jen rychle strč za hořící rokli a měl-li bych tam i pozemského času, míry zcela sám prahnout tisíc let, ale přece při tom vědět, že jsou tito ubozí bratři zachráněni, tu chci za těmito plameny přece Pána chválit a velebit nad veškerou míru za to, že byl mým ubohým zajatým bratrům tímto lásky – plným cizincem tak milostivý a milosrdný.

Jsem v sobě přesvědčen, že jsem se Tvou radou zcela přesně a nenuceně, nýbrž upřímně sebe sama řídil.

Obracel jsem se k Pánu společně s ubohými zajatými bratry. A když se naše důvěra v nás vznesla co nejvýš v lásku a milosrdenství Pána, tu přišel ke mně tento Zachránce a já jsem si pomyslel : Jsem si dobře jist, že jsem věčně nejnehodnější, než, abych snad očekával osobní pomoc Pána. Ale poněvadž Pán je nekonečně milosrdný, tu mi jistě ve Svém nejsvětějším jménu poslal tohoto muže jako Zachránce. Pánu všechna čest, chvála a sláva. Bratři jsou zachráněni, a to bez mého sebemenšího přičinění. Nyní se ale může se mnou dít cokoli. Mám jít za rokli? Jen mi to hned přikaž a chci tam jásavě a chvále Pána spěchat. A je-li možno, za každého jednotlivého desetkrát pykat.“

Nyní říkám : Dobrá, Můj příteli a bratře. Je to ale tvá dokonalá vážnost? „ Převor říká: „O, bratře a příteli, vždyť tu jde jen o zkoušku. Přikaž mi jen a máš se hned přesvědčit, že chci jednat tak, jak mluvím a jak to žádá nejsvětější vůle Pána.“

Nyní říkám : „Nuže dobrá. Hned se můžeš dát na cestu a tak tam jdi pro své bratry.“

Vidíte, jak Mi převor děkuje za tento příkaz, obrací se a jde přímočaře zase zpátky, aby zaujal své místo za roklí. Ale cestou jde kolem Svého prostého muže a říká Mu : „Milý příteli a bratře, měl jsi přece před tím pravdu. Jak vidíš, musím nyní jít sám za žhavou rokli přemýšlet za tyto své zachráněné bratry o tom, jak se má jednat na cestách Pána. Ale jdu rád, jen když vím,

že jsou mí bratři zachráněni. Na mně málo záleží. Mohu-li Pána pro Jeho velkou lásku a slitování jen chválit a velebit a nade vše Ho podle své síly milovat, tu mě mají plameny velmi málo mýlit a tak pak jdu ve jménu Pána. Ale až přijdeš k Pánu, pamatuj na mně."

Prostý muž říká : „Ano, můžeš být jist, že na tebe nezapomenu. Ale jdi tam a splň vůli posla." - -Nyní vidíte, jak tam vážně s jásotem jde, chvále Pána. Teď se asi ptáte, jak dlouho tam bude muset zůstávat? Ale říkám vám : Nestarejte se o něho, bude zase brzy zde. Místo rokle potká jen vysoké hosty nebe a ti mu obléknou nový oděv.

Vidíte, že už zase přichází – přímočaře ke Mně. Má bílý oděv a svítící korunu na hlavě. Ptám se ho : „Milý příteli a bratře, copak je to? Je to rokle? Místo, abys pykal za plamennou roklí, přicházíš v nebeském oděvu lásky?

Převor říká : „O, milý příteli a bratře, vůbec za to nemohu. Hle zrovna, když jsem chtěl jít do smutného pozadí naší jídelny, tu stáli místo ohnivé rokle tři třpytící se mládenci a říkali mi : „Bratře v Pánu, víme, kam chceš. Ale tam není tvé určení, nýbrž to byla jen poslední zkouška pro tvé srdce. Svlec proto svůj někdejší oděv omylnosti a za něj oblékni tento nový z lásky a pravdy.

Zdráhal jsem se a řekl: „O, přátelé Boha, takové milosti nejsem ve věčnosti hoden. Ale všechno mé zdráhání nic nepomáhalo, ať jsem chtěl nebo ne, starý šat byl svlečen a byl jsem bleskurychle novým oděn. Teď v něm jsem a stydím se, poněvadž jsem toho šatu nehoden.

Ale co mám dělat? Šaty mám na sobě, nemám jiné a tak je nemohu svléci, abych se nevystavil posměchu svých bratrů.

Ale myslím si, že to Pán dává na mně dopouštět, že se mám tím skrz naskrz pokořovat. Ale proto Mu buď věčně čest, chvála a sláva, neboť jen jedině On jediný On je dobrý, i v nebích jedině dobrý.

Nyní říkám : „Ano, milý příteli a bratře, když je to tak, musím se ovšem také s tím spokojit. Ale nyní ti chci dát otázku a tu Mi musíš zodpovědět. Pověz Mi: „Co bys udělal v případě, že by k nám Pán přišel? Převor říká: „O, příteli a bratře, to by bylo hrozné. Věru, kdyby tohle bylo možné, tu by mi bylo milionkrát milejší, buď vězet za plamennou roklí v nejšpinavějším koutě nebo, abych byl zde aspoň jen v nejnuznějším oděvu.

Kdyby mě totiž Pán potkal v tomto šatě a chtěl by se mne asi zeptat : „Jak přicházíš ty, jistě nejnehodnější, k tomuto šatu nebeské cti?, tu by bratře bylo asi s toho příliš málo, že by mě pak měly pokrýt, abych déle nesnášel před tváří Pána takovou největší a dobře zaslouženou hanbu. Ale i kdyby ti bylo možné opatřit mi jiný oděv, jistě bys mi prokázal největší službu lásky. Oděj všechny mé bratry takovými nebeskými šaty, jsou toho jistě hodnější, než já. Ale mně dej jen opravdové hadry a postav mě do nejzazšího pozadí, kdyby se měl Pán objevit. Tam se chci k Němu potajmu v největší pokoře modlit, ale jen v popředí mě nestav. Teď teprve v tomto šatu, zcela jasně nahlížím, že jsem nejposlednějším ze všech svých bratrů."

Nyní říkám: „Milý příteli a bratře, to Mi nepřísluší, ale jdi jen ke svému prostému muži. On je tím svémocným Pomocníkem ve jménu Pána dokonale. On tě jistě zase vyslyší a dá ti podle tvého přání. Převor říká : „Ano, milý bratře a příteli, Ten je mým pravým mužem. Musím Ti upřímně říci : Tebe mám sice velmi rád, ale tohoto muže mám aspoň o sto procent raději, než tebe, neboť je mnohem mírnější a jednoho také raději vyslechne. Proto se chci i podle Tvé rady hned vrhnout do jeho náruče." A převor jde také hned ke svému prostému muži, žalostně Mu sděluje svou bídu a ten mu říká: „Milý příteli a bratře, tahle tvá žádost je Mi nade vše milá, proto ať se děje i podle tvé opravdové pokorné žádosti. Jdi jen, tam v nejbližším zahradním loubí už najdeš jiný oděv."

Převor tam skočí, ale hned je zas s nepořízenou zpátky a říká prostému muži: „Ale, milý příteli a bratře, to by byla čistší výměna. Místo nejroztrhanějšího šatu, kterého jsem hoden, jsem našel zářivě modrý oděv, na okrajích lemovaný nejjasněji svítícími hvězdami a uprostřed opatřený jasně červeným pásem a k tomu ještě voněl co nejlíbezněji, že jsem se při pohledu na něj a při vnímání jeho vůně cítil najednou naplněn takovou rozkoší, že jsem ve všech nebích.

„Prosím tě, už mi to nedělej, neboť bych to nesnášel. Ale dej mi najít nejprostší selskou kazajku a i kdyby měla být rozervaná a spravovaná, budu v ní přece nepopsatelně šťastnější, než v tomto Tvém oděvu, který mě nyní už nade vše tísní."

Prostý muž říká : „Jdi na to do jiného loubí a tam máš najít správné šaty." - - Náš převor už zase spěchá, ale tentokrát se nevrací tak rychle zpátky, tak asi už našel správný oděv. A je to tak. Už ho vidíte v hrubě šedé cvilkové haleně a z tohoto nálezu se velmi těší. Jde zase

k prostému muži, děkuje před Ním Bohu za toto milosrdenství a prostý muž mu říká : „V tomto šatu pokory se teď u sebe cítíš ovšem pohodlněji, ale kdyby Pán chtěl přijít a pak by řekl: Příteli, jak sem přicházíš bez svatebního roucha? Převor praví: „Milý příteli a bratře, budu-li pak uvržen do nejzazší temnoty, nestane se mi už nic více, než, co je dokonale správné a slušné. Jen do nenuznějšího kouta se mnou. Tam je mé místo.

Ale myslet si, že jsem v nebi třeba jen jako nejmenší mezi těmi, kteří jsou v nejspodnějším nebo, má být věčně mou poslední myšlenkou (Na to nechci nikdy myslet).“

Prostý muž říká : „Nuže, dobře. Chci ti teď říci něco zcela tajně.

Hle, posel už zpracovává tvé bratry pro zcela blízké zjevení „Pána a Já ti říkám : Bude tu zcela brzy. Co budeš nyní dělat?

Převor říká : „Milý příteli a bratře, pro všemocného Pána, mě podle svého nejlepšího náhledu veď do nějakého posledního koutku této zahrady a kdyby Ti to nebylo příliš mnoho, tu zůstávej u mne aspoň tak dlouho, dokud všemocný Pán neurovná Svou svatou věc se všemi těmito bratry, A měl-li by mě pak nakonec chtít vyhledat, tu se chci zcela sám napřed před Ním vrhnout na svou tvář a co nejsnažněji Ho prosit o jeho Boží smilování.“

Prostý muž říká : „Jakpak to je pak s tvou láskou k Pánu, když se Ho tak velmi bojíš?“

Převor říká : „Co se mé lásky k Pánu týká, tu je tak mocná, že bych chtěl pro něho konat vše, kdybych jen co konat mohl. Ale jsem už spokojen, když vzdálen od něho mohu a smím Ho zcela tiše ve svém srdci milovat.

Ale být v Jeho blízkosti, toho jsem beztak ve vší věčnosti nehoden. Smím jen zpětně pohlížet a na svůj šosácký život na Zemi a co jsem tu ne zřídka na moc Boha k dobru konal, tu bych chtěl hanbou zajít. Tak mi dej co možno nejrychleji – chopit se spasitelného úprku.“

Prostý muž říká : „Milý příteli a bratře, nechci být vůbec v cestě tvé spravedlivé pokoře, pojď tedy jen rychle se Mnou do onoho koutku tam směrem k jitru (východu). Tam nás oba bude co nejméně slyšet, poněvadž tento koutek je obrostlý hustým loubím, kterým se tak. snadno a rychle neprohlédá.

Oko Pána sice ovšem vidí vše, ale to zatím věci nevadí. Tak tam jen rychle spějme a držme se tam svých pokorných pozorování, jak se Pán zjeví, když Se snad k nám nejprve neztratí.“

Převor říká: „Tím buď ujištěn, k nejnehodnějším nechodí Pán nejdříve. Proto budeme úplně jisti a tak jen pojďme.“

Kapitola 96 (169)

19.4.1843 od 16,30 do 18,30 hod

Zvědavé a bázlivé otázky. Všichni se musíme zjevit před soudnou stolicí Krista. Požehnaná nejlepší rada. Láska je lepší než bázeň. Tvá bázeň před Pánem pochází z mylné představy o Něm. Nejblaženější poznání.

Náš převor se svým cizím prostým mužem právě dosahuje dosti hustého loubí z fíkovníčků a vstupují za ně.

Ale teď si dávejte dobrý pozor. Náš dřívější mnich se zase skromně ke Mně blíží a hned se také ptá: „Milý příteli a bratře jako vznešený posle Pána, takového tě nyní my všichni nepochybně poznáváme, ale při tom neznáme. Kdo je tento prostý muž. Pověz nám tedy, Kdo On je. Pozoroval jsem Ho tak docela řádně a musím Ti otevřeně vyznat, že mi při Jeho pozorování od okamžiku k okamžiku bylo stále žhavěji u srdce a vůbec mnozí mí bratři cítili totéž. Proto si myslím, že za tímto mužem nemůže vězet nic nepatrného. Buď je Petrem nebo Pavlem nebo možná milovaným učedníkem Pána. Neminul-li jsem se příliš daleko cílem, dej mi to, prosím, bratrsky laskavě na srozuměnou. Nevím sice ještě, co se v dalším průběhu s námi všemi stane, zda přijdeme do pekla nebo snad do očistce? Ale je jisté – tohoto prostého cizího muže budu milovat, kdekoli se budu ve vší věčnosti nalézat, a to proto, že je tak prostý, jednoduchý a láskyplný, což jsem poznal zřejmě z toho, když jsem pozoroval, jak tak zcela blahosklonně a co nejlaskavěji bratrsky zacházel s převorem a v jeho slabosti mu tak dalece povoloval a za ním šel, že ho nakonec vzal dokonce v ochranu před nahodilým hrozným příchodem Pána.

Ano, to chci nazývat opravdovým přítelem lidí. Na světě je velmi snadné pomáhat pomocí potřebnému, poněvadž každý člověk je dokonale svobodný. Ale je něco docela jiného – najít zde v říši duchů, tak zcela skoro prosté vší lásky, milosti a slitování hrozné, neúprosné ušlechtilého člověka, za kterým je možno se skrývat a dávat se do jeho ochrany při strašlivém blížícím se nebezpečí. Proto Tě ve jménu všech těchto bratrů ještě jednou prosím o oznámení, kým tento muž je. Snad by byl vůči nám tak milostivý a milosrdný a nás pak chránil a kryl, až se Pán co nejstrašlivější zjeví se svou hněvivou soudcovskou tváří.

„O, příteli a bratře, jistě nemůžeš pojmout a pochopit, co pro ubohého hříšníka znamená objevit se před neúprosnou soudcovskou stolicí Krista.

Raději bych se dal pro věčnost zahrabat co nehlouběji do této půdy, než pohlédnout na okamžik v tvář věčně neúprosného vše spravedlivě nejpřísnějšího Soudce. Proto nám prokaž tuto poslední službu lásky, jsme-li vůbec hodni – být jí co nejméně účastni a pak se chceme pro věčnost spokojit s vysloveným Božím soudem. Ale jen někteří nás ušetří pohledu neúprosného soudce.“

Nyní říkám: „Milý příteli a bratře, žádáš zvláštní věci ode mne a neuvědomuješ si, že nejsem Pánem, nýbrž Jeho služebníkem. Jako takový nemohu konat, co chci, nýbrž jen, co je vůlí Pána. Ale tento prostý muž není Petrem ani Pavlem ani milovaným učedníkem Pána, nýbrž je JEDNÍM, Který není daleko od těch, které jsi jmenoval a zrovna tak není daleko mě ani tobě. To ať ti zatím postačí.

„Ale že by ses chtěl se všemi svými bratry před tváří Pána chránit, to je marná věc. Myslíš, že tě tvář Pána nepotká, ať jsi kdekoli? O, tu jsi ještě ve velkém omylu. Ale domníváš-li se plně, že se můžeš skrýt za zády onoho prostého muže, tu abys k vidění tváře Pána nepřišel, jdi jen stále se všemi svými bratry za převorem a na místě samém se ukáže, zda jsi jist před tváří Pána.

„Myslíš si, že Pán přijde sem na toto prázdné místo? To neudělá, nýbrž Se odebere přímočaře tam, kde jste nebo na vás už bude čekat za loubím.“

Nyní říká mnich : „O, vznešený příteli a bratře, teď jsi mi nasadil do ucha zcela hrozné věci. Je-li to tak, tu bych přece nechtěl jít k loubí, nýbrž se skryl v nějakém nejšpinavějším koutku zcela sám nebo nejvýš s jedním bratrem ještě kam by Pán pro špinavost sotva Svou tvář obrátil.

Nyní zas říkám : „Milý příteli a bratře i tohle ti málo prospěje, neboť Pán tě přece najde, i kdybys byl zahrabán v hlubině všech hlubin. Proto si myslím, že bys měl raději prodlévat u svých bratrů a být po vůli Pána. V tvé poslušnosti bude na tebe Pán pohlížet jistě milostivěji, než, kdyby ses chtěl svémocně pošetile před Pánem skrývat. Před Ním se přece nikdo věčně nikdy skrýt nemůže.“

Náš mnich říká: „Když je to tak, ať se pak děje ve všemocném jménu Pána Jeho svatá vůle, neboť jsme podle Tvé řeči nyní už na všechno připraveni“

Pravím nyní : „Nuže dobře. Poněvadž takto smýšlíte, tu pojďme za převorem s prostým cizím mužem a tam chceme jako na nejpříhodnějším místě na Pána čekat.“

Vidíte mnichy a laiky, jak se co nejpokorněji ubírají za námi do známého už loubí. Jsme už na místě samém. Dejme zatím této společnosti čekat trochu před loubím ale i ve vší bázni svého srdce. My se odebereme poněkud za loubí a chceme mít trochu na zřeteli poměr převora.

Už se silně rozpačitým hlasem ptá svého chránícího přítele: „Copak to pro Pána má znamenat, že teď, - hrozné pomyslet, - šli za mnou přímo do tohoto horského koutku všichni mí jinak milí bratři. Nakonec se to přece ještě stane tak, jak jsi Ty, milý příteli, před tím poznamenal, že Se Pán totiž nejprve co nejsnáze a nejspíše zjeví právě tam kde se budu skrývat.

Milý příteli a bratře, nebylo by možno zaměnit toto místo s jiným?

Prostý muž říká : „Ale co by to prospělo? Nevíš, co apoštol Pavel naznačil tím, když řekl : „Všichni se musíme zjevit před soudnou stolicí Pána.“

Převor říká : „O, milý příteli a bratře, tato strašlivá slova znám až příliš dobře. Ale jak se tu zachovat, když nehledě k tomu, se nemohu své hrozné bázně před Pánem zbavit?

Nyní říká prostý muž : „Slyš, Můj milý příteli a bratře, tu ti dám dobrou radu. Dříve jsi Mi poznamenal, že bys mohl Pána nade vše milovat a byl bys už pro věčnost spokojen, kdybys Ho jen mimochodem mohl v dálce vidět. Ale také víš, že Pán je vůbec velkým přítelem těch, kteří Ho milují a přichází jim neznámou měrou vždy už víc, než na poloviční cestě vstříc. Jak by to

pak bylo, podle toho kdybys chtěl místo své velké bázně uchopit tak správně lásku k Pánu a Pán ti pak také neznámou měrou přišel vstříc, potkávaje poněkud pošetilou bázeň? Myslím Si, že by tohle bylo jistě vhodnější a lepší, než se tak pošetile bát Toho. Kdo se má přece nade vše milovat.

Převor říká : „Ano, milý příteli a bratře, jako vždy a dříve, tak máš i teď dokonale pravdu. O, kdybys směl jen Pána Milovat, nejsem-li Mu svou láskou příliš špatný, tu Ho chci milovat nad veškerou míru za všech svých sil. Cítím v sobě co nejživěji, že mohu nyní jedině jen Pána nepopsatelně a nevyslovitelně milovat.“

Nyní říká prostý muž: „Hle, Můj milý příteli a bratře, tato řeč se Mi líbí nesrovnatelně lépe než dřívější, proto ti chci nyní odhalit i malé tajemství. Hle, ten, Kterého ses tak velmi bál a ještě bojíš, není daleko od tebe. Pověz mi, bál by ses tak velmi také Pána, kdyby Se chtěl objevit před tebou tak zcela mně podobný prostý, jednoduchý a pln lásky?“

Převor odpovídá: „O, nejmilejší příteli a bratře, v této podobě bych se Ho jistě nebál. Ale co se lásky týká, tu si myslím, že by mě mohla skoro usmrtit, kdybych hleděl na Pána v této prostotě.“

Prostý muž říká : „Tvá bázeň pochází z pozemsky základně mylné představy o Pánu, zatím co Pán tvé představě přece ani co nejnepatrněji neodpovídá. Tvá představa byla ale i důvodem, že jsi Pána nemohl nikdy tak zcela milujícího pochopit, pojímat.

Ale poněvadž přece jednou musí dojít ke konci omylu, tak pohleď sem. Nejprve si všimni Mých nohou, na kterých jsou ještě známky po hřebech. Pak pozoruj Mé ruce a jako Tomáš vlož svou ruku do Mého probodeného boku a z toho velmi brzy uvidíš, že se ani za nehustším loubím nemůže před Pánem nic skrývat.

Ve svém prostém muži poznává nyní převor Pána a nejmocněji láskou dojat – padá k Jeho nohám, nemůže vůbec mluvit, jen pláče a vzdychá, vzlyká. Ale Pán se hned k němu sklání, pozvedá ho a říká mu : „Nyní Mi řekni, ještě vždy Můj příteli a bratře, jsem snad tak strašlivý a hrozný, jak sis mě dříve představoval?

Převor říká: O, Ty Můj nejmocnější nejmilovanější Ježíši. Kdo z nás by se kdy mohl odvážit jen pomyslet, že jsi Ty i v říši duchů tak nekonečně nevýslovně dobrý?

O Pane, dej mi aspoň teď vyjít ven a volat ze všech sil tak, že to mají slyšet všechny konce Tvé nekonečné tvorby, že jsi nekonečně nejlepším, nejlaskavějším a nejsvětějším Otcem.

O, Pane, jak nekonečně blaženým jsem teď, že jsem Tě takto poznal. Ba, jsi nebem všech nebí a nejvyšší blažeností všech blažeností. Když jen Tebe mám a věčně Tě smím víc a více milovat, tu se neptám ani už na nebe ani na nějakou jinou blaženost. Dej mi zde zbudovat jen chýši dost velkou, aby pojala mě, mé bratry a Tebe a nikdy to už nevyměním za nic jinou blažeností. Ale Ty, o, nejlaskavější, svatý Ježíši, nás už nesmíš opustit, neboť bez tebe bych byl už věčně nejnešťastnější bytostí“. Pán říká : „Můj příteli a bratře, znám tvé srdce dej tedy – být dobrým tomu, co si přeješ, jdi ven k svým bratrům a oznam Mě, jak jsem Se ti oznámil Já. Ale brzy tě budu následovat abych vykoupil všechny tvé bratry jako tebe a povedu vás pak k vašemu pravému určení.

A tak jdi a konej podle Mé lásky. Amen.“

Kapitola 97 (170)

21.4.1843 od 16 do 18,30 hod.

Kazatelovo vyznání. Zohyzděný a pravý Kristus. A zcela Tentýž, pln lásky a pokory ve věčnosti. „Pojďte sem ke Mně, všichni.“

Náš převor, naplněn nejvyšší blažeností, jde ven k svým bratrům, jak mu Pán velel. Jdeme tedy i my za ním, abychom viděli, jak bude spravovat svůj úřad.

Už mu jde vstříc i náš známý hovorný mnich a zcela polekán se ho ptá : „Slyš bratře, jak je možné, že k nám můžeš přicházet s tak přeradostnou tváří ze svého dobrého úkrytu v této nestrašlivější době, kdy všichni i s tebou očekáváme neúprosného soudce? Způsobil to u tebe tvůj prostý vůdce nebo ses sám tak přemluvil?

Pověz mně a nám všem, jak jsi dosáhl této radostnosti? Pánu buď všechna chvála, všechna čest a všechen dík, že ti takovou radostnost přidělil. Ale my ubozí hříšníci, zde za to prožíváme tím větší úzkost a tesklivost. Kdyby mohlo být i nám trochu pomoženo, skutečně něco mimořádně prospěšného pro naši veskrze stísněnou mysl. Věru často jsem s kazatelny lidu kázal, jak hrozné je – zjevit se před tváří neúprosného soudce a jak je hrozné – padnout do rukou živého všemocného Boha.

Na taková kázání se asi chvěli tak mnozí posluchači až do nejhlubšího nitra, ale sám jsem při tom bázní o tom zcela jistě co nejméně uvažoval a po kázání si dobře pochutnával na dobrém soustu i dobrém víně. Ale zde přesně platí přísloví: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. A tak vězím až po uši v této jámě a nyní pociťuji co nejživěji, co jsem chtěl dávat pociťovat jiným ve svém pozemském životě.

Proto tě nyní tím víc prosím pro sebe a nás všechny o malé utěšující sdělení, jak být tak veselým při takových naších okolnostech.

Převor říká :Můj nejmilovanější bratře, slyš : Má někdejší bázeň před Pánem tkví v tom, že jsme nikdy nechtěli mít Pána takového, jakým On je, nýbrž my sami jsme Ho Samého dělali nejstrašlivější bytostí všech bytostí. Tím jsme ztratili pravého Krista – to znamená – onoho Krista, dobře rozuměj, Který ještě na kříži krváceje a umíraje, největším nepřátelům, trýznitelům a mučitelům žehnal a Sám je pro jejich vlastní nevědomost omlouval. S nejotevřenějším srdcem náhle přijal zločince, který se k němu obrátil a druhého, který Ho na kříži haněl, neodsoudil (nezatratil). A my jsme si místo tohoto pravého Krista stvořili Krista – tyrana, který stále kuje pomstu k určenému, to jest námi mylně určenému dnu odplaty, zatím co bychom byli přece mohli myslet, že kdyby se Pán chtěl Svým ubohým bytostem pomstít, nepotřeboval by tak dlouhé určité lhůty, nýbrž by byl mohl s nimi udělat totéž jako se Sodomou a Gomorou.“

Dále jsme si představovali Krista v takové nepřístupné vznešenosti, při které se ze Sebe starám o Své tvory jistým způsobem vůbec jen málo, nýbrž je ponechává svobodně až k soudnému dnu, poněvadž mají Jeho slovo a jeho zákon. Při tom jsme ale zcela hrozně málo pomysleli, co říká dobrý Pastýř, a zaslíbení : „Zůstávám u vás až do konce všech časů: - to šlo rovněž němě kolem našich srdcí a my jsme se spokojovali místo s živou přítomností Pána jen jedině s mrtvými obřady, kterými jsme pravého Krista jen stále víc a více ztráceli.

„Přesadili jsme všecko do hmoty, nakonec jsme se dokonce domnívali, že jsme každodenními tvůrci Krista a jak jen jsme mohli, hřešili jsme na toto do nebe volající moci- majetnictví na Boží lásku a milosrdenství, že to bylo hanbou hanebností. Poněvadž by nám laskavý Kristus jako co nejpřísněji nejspravedlivější a nejneúprosnější nevynášel tak mnoho, podstrčili jsme také vše Jeho nejpřísnější spravedlnosti místo jako slabé bytosti jeho věčné lásce a milosrdenství.

A jak Ho tak časně dělali obstojným a úroky povinným, takovým i zůstával až do tohoto našeho přítomného stanoviska pro naše smýšlení.

„Ale myslíte si, že se pravý Kristus tak změnil a způsobil, jak jsme si Ho v sobě pošetilým způsobem utvořili? O, ne, mí milí bratři. On je, jakým byl vždy a věčně, ještě až do tohoto přítomného okamžiku zůstal zcela Tímtéž předobrým svatým Otcem a také nadále bude takto věčně zůstávat.

„On je ještě stejně nekonečně laskavým přítelem, Který všem říká: Pojďte sem ke Mně, kteří jste trápeni a těžce obtíženi, chci vás všechny občerstvit. On je ještě stejným Kristem, Který na kříži v Sobě Samém omlouval Své trýznitele a jim vše v plnosti Své Boží lásky odpouštěl.

„O, přátelé a bratři, rád bych chtěl říci : Může-li někdy nějaký pozemšťan spáchat velký a těžký hřích, tu není většího hříchu, než, když někdo z hanebného pozemského zisku zneuznává nevyslovitelnou dobrotu a lásku Pána, jak jsme ji my – žel- zneuznávali.

„Zamyslete se jen nad příběhem ztraceného syna. Co důležitého (podstatného) udělal pro smíření se svým hluboce zarmouceným otcem? NIC, Jen nejděsnější nouzí a bídou hnán a nucen – se zase vrátil domů k svému otci, aby tam byl třeba posledním pacholkem. Ale co udělal otec? Šel tomuto vracejícímu se synu už na poloviční cestě vstříc. Když syn, k němu přicházeje, padl před ním a nouzí nucen, mu přednesl svou žádost, otec ho ihned pozvedl, přitiskl na svou svatou hruď, dal ho hned co nejnádherněji obléci a objednal ještě velkou hostinu.

„Milí bratři, řekněte mi, zda jsme někdy Krista s tohoto hlediska pozorovali? O ztraceném synu jsme sice kázali. Ale jak? Ztracený syn se musel obracet našimi zpověďmi, pak konat všeliká uložená pokání, která byla nezřídka horší než krmivo pro vepře, které měl ztracený syn

v cizině. A když se takový ztracený syn skutečně obrátil, tu místo jedině pravého dobrého Otce našel jen nás, kteří jsme ho k domnělému návratu pohnuli a při tom neuvážili, kdo Otec je a kde je a kam by se měl ztracený syn obracet. Tak jsme to dělali. Ale tím se dobrý svatý Otec nezměnil. Vy všichni jste i se mnou takovými ztracenými syny, kteří od Otce předčasně získaný majetek na Zemi v modloslužbě promrhali. Už dlouho jsme svou chudobu mimo otcovský dům pociťovali, a to velmi trpce. Vraťme se tedy a vrhněme se Mu k nohám. Ne snad, že by nám měl připravit lahodnou hostinu a přijmout nás ke cti, nýbrž, že smíme být jen nejposlednějšími v jeho otcovském domě a zde Ho milovat ze všech svých živých sil."

Mnich říká : „O bratře, jaká slova jsi nyní mluvil a jaký nebeský balzám jsi tím vlil do našich srdcí. Ba, mluvil jsi věčnou pravdu. Jak jsme se tak mohli bát předobrého svatého Otce? Měli jsme Ho přece očekávat s největší radostí a s největší láskou svého srdce.

Můj milý bratře, mohu tě ujistit, že jsi mi vzal všechnu bázeň před Pánem tak velice, že bych se už nemohl bát nejpřísnějšího soudu, neboť vím jen to, že Ho, nekonečně nejlaskavějšího Krista smím a mohu milovat.

Poněvadž On je v Sobě Samém tak nekonečně dobrý a nejlaskavější, tu cítím, že mohu být šťastný všude, kdy Ho, nejlaskavějšího mohu vždy milovat.

„Milý bratře, děkuji ti i ve jménu všech těchto svých bratrů, že jsi nám předal takovou nádhernou zprávu – tu ti jistě vlil onen láskyplný prostý muž a ať ti dá k tomu i co nejplnější ujištění, že já a my všichni věčně nikdy nepřestaneme pravého Krista nade vše milovat, poněvadž On je ze Sebe a v Sobě tak nekonečně dobrý a láskyplný. Ba, kdo by Ho takto nemohl milovat, ten by musel být věru horší, než nejhorší pekelný ďábel. Jak jsem se dříve bál objevit se jednou před Jeho tváří, tak má být od nynějška mým nejžhavějším přáním po věčnost – jen jednou nejsvětějšího Otce dostat podstatně před svou nehodnou tvář.

„O, Ty Můj Kriste, jak velmi Tě teď miluji, poněvadž jsem Tě poznal lépe, než na Zemi. Buď mně, ubohému hříšníku ale jen tak dalece milostivý a milosrdný a neber mi tu mou blaženost, která tkví v tom, že Tě mohu milovat ze všech svých sil všude, kamkoli mě jen Tvé milosrdenství a Tvá svatá vůle zaměří. O Pane, nežádám věčně nic od Tebe, neboť nejsem hoden Tvé nejnepatrnější milosti. Dej Se jen mnou milovat a kdyby to bylo možné – v téhle lásce k Tobě – zahynout."

Převor říká : „Můj milý bratře, když ses takto ve svém smýšlení změnil, řekni mi, jak se ti líbí můj prostý muž, Který za loubím právě sem přichází?

Mnich říká : „O, nejmilejší bratře, tento muž se mi velmi líbí už od svého prvního objevení. Za Ním bych mohl jít, kamkoli by jen chtěl a kdyby mě postavil zde nebo tam na čekatelství Pána, tu bych se mohl jako skála pevně držet na jednom bodě půl věčnosti, aniž bych své místo o vlas posunul. Byl by vůbec takovým mužem, Kterému bych mohl padnout kolem krku a vysypat na něho celou svou lásku."

Převor říká : „Milý bratře, copak bys dělal, kdyby se ti Pán všech nebí a všech světů v takové prostotě blížil?" Mnich říká: „O, bratře, o vyjádření takového pocitu si myslím: I sebevznešenějšímu nebeskému duchu by zůstávala slova v hrudi stát. I kdyby to byla, jen okamžitá blaženost, byla by nesnesitelně velká."

Převor říká : „Promluv si o tom s prostým mužem sám, právě se nám blíží. Ten ti bude moci dát nejlepší vysvětlení. Bratře věř mi, i mě všechna řeč právě opouští. Pravím ti : Jdi ty, jděte všichni vstříc tomuto prostému muži. Ten vám ukáže jako pravou cestu k Otci a také vám ukáže Otce Samého. Více ti nemohu říci".

Ale nyní otvírá prostý muž své paže a říká: „Dětičky, pojďte sem do náruče svého dobrého Otce, neboť jsem Tím, Kterého jste se tak velmi báli.

Všeobecně všichni křičí a padají před Ním na tváře a pláčí z velké lásky k němu. A vše, co se od nich slyší, je : „O, Ty dobrý, svatý Otče. Tak nekonečně dobrý jsi? Chtěli bychom Tě milovat jen v nejnepatrnější míře, jak Ty jsi vší lásky hoden."

A Pán se k nim sklání, pozvedá je všechny a říká jim: „Dětičky, nyní poslouchejte Můj soudcovský přísný rozsudek: Následujte Mne, neboť Já, vás jedině pravý, dobrý Otec ve vás Sám chci vést na prospěšné místo vašeho stále rostoucího určení v Mé říši. Ale ne na tomto místě, kde se ještě vidí tak mnohé z vašeho smyslového klamu, nýbrž teprve na živě čistém místě vám chci ukázat, co máte dál dělat a jak Mě máte dokonale v duchu a v pravdě milovat a takto v takové lásce jako jedině věčně pravého Boha vzývat. A tak zde všechno opusťte a následujte Mne."

Nyní vidíte, jak milý Otec vede zase kupu ztracených dětí domu a jak ho následují, Jeho svaté jméno velebíce a chválíce.

Pojďme i my za nimi, abychom mohli vidět úplné řešení.

Kapitola 98 (171)

24.4.1843 od 16,45 do 18,45 hod.

Dobrý Pastýř táhne domů s novým stádem. Co je Pánu příjemnou chválou a díkem. Láska věčně všemocné svaté pouto mezi Bohem a lidmi, tím Se mám stává Otcem. Pravé oko – vidět Boha. Tajemství pravého pokroku. Jedno slovo z úst Pána je hodnotnější, než všechna slova nekonečnosti. S Pánem můžeme vše, bez něho nic. Ještě významná zkouška – pro celibátníky.

Hleďte, už jsme na břehu vám už dost dobře známé velké vody. Jak přes ni tentokráte přejdeme? Pravím vám : - s takovým Vůdcem nám nesmí být nikdy úzko, neboť On umí přeměnit náhle vodu v pevnou zemi, že jste něco takového ještě nikdy nezakusili. Proto jen pohleďte na převora co nejblíže u Něho, jak se Ho ptá: „Ó, Ty věčná lásko, můj nejmilovanější Ježíši Kriste, co budeme dělat u tohoto nekonečně širého moře?

Pán říká : „Milý příteli a bratře v Mé lásce, půjdeme po něm.“

Převor říká: „O, Ty má lásko, bude nás voda také dobře nosit? Pán říká : „Jak se po Mém boku můžeš na to ptát? Což nevíš, že Mi jsou všechny věci možné a že jsem i Pánem všech vod?

Hle chci, aby z této velké vody byla hned pevná země a takovou zůstávala, až po ní přejdeme. Jakmile dojdeme k určité ploše oné pevné půdy, má se zase rozpustit ve svůj vlnící se živel. Tak se staň. Vidíš nyní ještě vodu?“

Převor říká: „Ó všemocná, svatá lásko, Ty dobrý, svatý Otče. Hle jak je to možné? Jak se tak rychle vše proměnilo? Hrozně se vlnící rozsáhlá plocha stála se suchou zemí a můžeme bez bázně a váhání po ní jít. Jak Ti máme děkovat za to, že Ses tak zázračně všemocně před námi vyznamenal?

Pán říká : „Můj milý příteli a bratře. Jen vždy nade vše milující srdce je Mi jedině jen drahý a hmotně příjemný dík. Pravím ti : Žádná děkovná oběť, děkovná modlitba, děkovný slib, děkovné procesí, žádné Te Deum laudamus (tebe Bože chválíme), žádná jásavá slavnost a žádný velký děkovný obřad Mi nejsou příjemné, ale oškliví se Mi jako páchnoucí mršina v hrobech, plné zápachu a moru. Ale pokorné, Mne nade vše milující srdce je neocenitelně skvostný drahokam v nekonečné koruně Mé věčné Boží moci a nádhery a je Mi i jako kapka balzámu vlitá do lásky – žhavého otcovského srdce, kterém Mě nadměrně občerstvuje a nevýslovně zvyšuje – což si ty nedovedeš vůbec pomyslet ani představit, - radost Mého celého nekonečného Božství.

Proto jen zůstávej ve své lásce ke Mně a nehledej věčně nic jiného, tak jsi Mi vším, čím máš být a Já ti budu také vším čím ti jen vždy mohu být jako tvůj Bůh, Tvůrce a věčně nejlaskavější Otec.

Láska je jediným poutem mezi Mnou a tebou, ona je jedině zázračně všemocným mostem mezi Mnou, věčně všemocným, nekonečným tvůrcem a tebou, Mým konečným tvorem.

Na tomto mostě mohu přicházet k tobě a ty ke mně jako přichází milý otec ke svým dětem a děti k milému otci.

„Láska je i tvým pravým okem jako je ve Mně věčně svému jedině pravým okem. Tímto okem je ti jen jedině možno hledět na Mne, Svého Boha a Tvůrce jak hledí bratr na jiného. Pro každé jiné oko jsem v této Své podstatě pro věčnost nenahraditelný. Dále je láska pravou paží, tvé bytosti. Jí Mě můžeš objímat jako bratra. Tak je láska i pravým uchem, které jedině získává (dostává) Můj otcovský hlas. A řádnému jinému uchu se toto věčně nikdy nemůže dostat.

Láska je nekonečně daleko vytčený cíl, kterého nemůže nikdy dosáhnout rozum a moudrost. Bez lásky jako cíli marně napíná své plachty rozumný a moudrý. Ba, láska je nejvnitřnější a nejostřejší zbraní zření ducha, jedině tou můžeš pohlížet do mých Božích zázračných hlubin, kdežto rozum a moudrost se mohou sotva dotýkat lemu Mého nejzevnějšího oděvu. Jsi blažený

ty i tví bratři, že jste do sebe vedli lásku a ta vám nyní přetvořila tuto vodu v pevný most, po kterém vás chci nyní vést jako jedině pravý vůdce a jako vás jedině pravý Otec a bratr ve vaší lásce ke Mně, jako v Mé lásce k vám.

A tak věčně nikdy nemysli na jiné díků činění, neboť tvá láska je vše ve všem jako Já ve Své lásce k tobě a vám všem jsem vše ve všem. A tak se teď chceme pohybovat vpřed přes tento most. Nuže, následujte Mne.

Nyní vidíte, jak jde průvod hbitě vpřed. Vám připadá, že jdete jen krok za krokem, ale mohu vás ujistit, že pokračujeme nepopsatelně rychle – toho si nejste vědomi. Jeden krok po boku Pána – duchovně a hmotně vzato – je vydatnější, než kdybyste v odpovídajícím pozemském tvaru dělali kroky od slunce ke slunci.

Ale museli byste věci dobře rozumět, jaký je rozdíl mezi světskými a takovými čistě duchovními pokroky.

Tento pohyb zde neukazuje jen hmotně viděné pokračování, nýbrž je mu rozumět spíše tak, jak se ten, kdo se dává vést láskou Pána, dostává rychle vpřed i ve své vnitřní oblasti poznání. Okamžik nebo odpovídající krok tu představuje nekonečně nevyslovitelně větší zkušenost a v pravdě mnohem rozsáhlejší a co nejjasnější náhled, než je možné rozumovému badateli za mnoho tisíc pozemských let.

Ještě srozumitelněji vám řečeno; Jeden krok za vedení Pána je mnohem hodnotnější než miliony při vedení, byť i osvíceného ducha. Nebo ještě lépe vysloveno: Jedno slovo z úst Pána je cennější, než všechna slova, která byla na všech světových tělesech vlastními ústy bytostí mluvena a napsána.

V tomto ohledu vám už snad nepotřebuji říkat něco dalšího. Ale my jsme už zatím přešli přes svou vodu. Jen se trochu ohlédněte a ihned zase spatříte místo dříve pevné půdy naše nepřehlédnutelné moře.

Pán na to upozorňuje i další kteří jdou za ním s říká převorovi: „Pohleď, už jsme dosáhli svého místečka. Jak se ti líbí?“

Převor říká: „Ó, Pane a Otče, Ty Má věčná lásko. Kde jsi Ty, tu se mi všude líbí nevyslovitelně dobře. Ale bez Tebe by zde bylo jako jistě všude věčně k zoufání.“

Pán říká: „Dobře jsi pravil, tak to je a ne jinak. Ba Mnou můžete všechno, ale beze Mne nic. Takto je vždy dobré – u Mne být. - - Ale mimo Mne by nikde nebylo trvalého bytí, neboť jedině Já jsem cesta, pravda a život. Kdo ve Mně zůstává láskou a Já v něm, ten má světlo, pravdu a život. Proto Mě dál následujte a ukáži vám jiné místo a uvidím, jak se vám tam bude líbit. Najdete-li tam pohodlí, radost, můžete si tam zvolit obydlí. Ale nebude-li se vám tam líbit, budeme si zase hledat jiné. A tak mě následujte.

Hleďte, průvod se pohybuje mezi jitrem a polednem (východem a jihem) a tam za oním svítícím pohořím se zase zastavíme. Tam budou mít naši hosté co vykonávat dosti silnou zkoušku, neboť je v nich ještě skrytý uzel, - totiž – láska k ženám. Kvůli ní se stali buď ze sebe celibátníky, nebo k tomu museli být aspoň nuceni. Jako takoví konali sice svou povinnost a ani jeden z nich se na zemi tělesně ženě neoddal v ohledu lásky.

Ale v tom netkví zrovna nic záslužného, neboť místo na Zemi, kde měli svůj klášterní život, byl v ohledu tak mnohých ženských krás zařízen velmi macešsky, to jest vzhledem k tělesnému tvaru, oděvu, řeči a ještě tak mnohým světským zvykům po stránce krásy. Při tom se k těmto našim klášterníkům odebíraly ke zpovědi vždy jen staré ženy, neboť pro mladší ženy byla tato klášterní sekta známa jako příliš přísná. Při takových výhledech se nemohlo snadno docházet k proti celibátnímu dráždění a vítězství nad ním se přece nemohlo se strany těchto celibátníků počítat k těm, o kterých by měly pozdější generace ještě vésti řeč. Proto se musí také ještě před Pánem podrobit této zkoušce.

Pravím vám: V této příští zastávce uvidíme tedy i blažené ženské duchy. Při jejich pozorování začnete dostávat až závrať. Ale přitom bude i místo nebesky krásné, jaké jste s výjimkou svatého města dosud ještě neviděli. A pak se vůbec brzy na váhu postaví, jaká láska k Pánu je nyní ustanovena u těchto zachráněných. Ale to má být až příště předmětem našeho pozorování.

Kapitola 99 (172)

25.4.1843 od 16,15 do 18,15 hod.

Nebesky krásná krajina. Pravý nebeský průvod pochybný návrh pomáhající anděl.

Už jsme na výšině pohoří, které jsme před tím viděli v dálce svítící. Tak jen pohleďte vpřed na tuto nepopsatelně krásnou krajinu, která je s tohoto pohoří poněkud níže položena, jak ji lze spatřit v nekonečném rozsahu v největší nádheře a zázračné rozmanitosti. Nádherná široká údolí se křižují s kopcovitými řadami ve všech směrech a nejkrásnější potoky mají vodu jako průhledné nejčistší zlato a tato voda se pohybuje v dobře vzájemně uspořádané živosti a kde jeden potok proudí do druhého, tvoří vždy okrouhlé malé jezero, které ze své malé vlnící se plochy vyvíjí nejnádhernější hru paprsků. A na břehu takového jezera vidíte nejnádhernější paláce a načervenalými nejskvostnějšími střechami. Ty však nejsou určeny jako ochrana před deštěm, nýbrž aby podle své průhlednosti dávaly proudit světlu ve zbarveních co nejrozmanitějších. Pak si všímejte i samé budovy paláce : Jak co nejzázračnější vznešeně nejkrásnější stavební umění každý palác prazvláštně zdobí a jak z mnohých oken, a to z každého zvláště proudí jiné barevné světlo. Kolem těchto nejnádhernějších paláců vidíte zázračně krásné zahradní sady, v nichž něžné stromečky s nejnádhernějšími plody uspořádané v nejkrásnějších řadách. Pak zase vidíte svítící květiny nikdy netušené nádhery. Mezi tím jsou všeliké nejnádhernější zahradní salony, částečně jako malé visící zahrady, částečně jako věže s nejnádhernějšími kopulemi, částečně převislé jako chrámy se sloupy, různě zářícími – někde zaoblenými, jindy do pyramidy zašpičatělými střechami se vyznačujícími. A pohleďte dál i na nádherné ohrady zahrad, sestávající z nejkrásnějších arkád a loubí a jimi lze křížem krážem všude pro potěšení procházet.

Dál si všimněte ještě co nejroztomilejších jezerních vozítek a jak se v nich mnozí blažení duchové této krajiny na hladině nádherného jezera sem tam houpají a veslují od jednoho břehu ke druhému. Ale naslouchejte i nádherným zpěvům, které z dálky doléhají k našim uším. A vidíte, všude na kopcích stojí chrámy s velmi vysokou věží opatřené nejnádhernějším zvonovým zařízením. Můžete se ihned přesvědčit o tom, jak takové zvony zní, poněvadž se právě za účelem našeho zjevení všemi zvony zvoní.

Tyto zvony nezní jako pozemské, jejich zvuk se rovná jemnému zvuku vašich tak zvaných větrných lyr (kolovrátků). Jen je tento zvuk nevýslovně čistší a přes svou zvláštní jemnost a něžnost proniká až do nejvzdálenějších míst a můžete v nejčistších harmonických poměrech dobře měřit nejhlubší tóny k vyšším a obráceně.

Ale teď pohleďte na přímou cestu před sebou. Nevypadá sice jako hlavní silnice u vás na Zemi, nýbrž spíš jako mnoho sáhů široký, co nejnádhernější, zlatem a hladkými drahokamy protkaný sametový pás, oboustranně osázený stromy, které jsou stále plny nejvonnějších květů a zároveň i nejchutnějších zralých plodů. Na této cestě spatříte, jak nám jde vstříc průvod, ovšem bez vlajky a kříže, ale za to se zářícími palmami v rukou a jak ženské bytosti, opatřeny vedle toho i košíky se všelikými nebeskými plody v nich jdou ihned hostit co nejlaskavěji a nejpřátelštěji přicházející hosty.

Vidíte, jak se nám průvod blíží stále víc a ženští andělští duchové už napřed spěchají se svými košíky, aby byli u nás dříve. Dva jsou už zde. Pozorujte nekonečnou něžnost a co nejzázračněji co nejnádherněji nejkrásnější tvar (podobu). Na nich spatřujete vše ve svítícím světelně – éterickém zaoblení. Z jejich tváří září nejopravdovější nebesky nejblaženěji veselá radostnost. A jejich vůbec jemný oděv potvrzuje velký stav nevinnosti těchto bytostí. Ale vidíte, že se stále víc a víc přibližují a stále nádherněji a nádherněji se potvrzují jejich utváření.

Ale poslouchejte i jejich jemnou a co nejlahodněji znící řeč a jak naši společnost zdraví, říkajíce : „O, pojďte, pojďte, vy přenádherní přátelé našeho nejsvětějšího a nejlaskavějšího Otce a občerstvěte se našimi plody, které jsme vám sem s láskou tlukoucím srdcem přinesly. O, jak jsme šťastny, že jsme se jednou staly zase účastny nekonečného, nejblaženějšího štěstí, že vidíme na vaší špičce (vašem vedení) Svého nade vše dobrého a nejlaskavějšího Pána, Boha a Otce.

Ale nyní pohleďte i na naši společnost, jak začíná dělat vůbec velké oči a převor se hned obrací k Pánu, řka : „O, Pane, Ty předobrotivý, nejmilostivější Tvůrce a Otče všech bytostí

v nebi a na Zemi. Pro Tvou vůli copak je to? Jsou také andělští duchové, kteří jednou žili na Zemi nebo to jsou nejryzejší andělé nejvyššího nebe? Něco tak nekonečně zázračně nádherně nejkrásnějšího nepřišli ještě nikdy ani do mého nejvnitřnějšího tušení. Na Zemi jsem byl pevným celibátníkem. Ale kdyby se mi v mé horlivosti celibátu přihodilo jen něco tak vzdálené a přibližujícího se, tu by mě to věru bylo mohlo přesadit dokonce do nejhanebnějšího mohamedanismu. Pane a Otče, zde doslovně platí : Stůj při nás, jinak jsme ztraceni, za předpokladu, že se také ještě zde může bytost ztracenou?“

„Pán říká : „Nuže, Můj milý příteli a bratře, našli jsme pravé místečko? Jak pozoruji, zdá se, že bys nebyl odkloněn – zbudovat si zde sídliště s milou nebeskou nevěstou, neboť o ztracení zde už nemůže být řeči a ty a všichni tví bratři si mohou podle své libosti v Mé přítomnosti zde volit. Jsi-li podle toho spokojen, můžeš si zde hned vyhledat nebeskou nevěstu a tím ale i palácek a budu žehnat tobě a každému a k tomu dám tobě a každému ještě jeho nebeský úřad. Hle, to je v krátkosti Můj návrh, avšak jen s podmínkou tvé svobodné volby.

Převor i jeho bratři pohlížejí tu na krajinu, tu zase na Pána a ponejvíce však na krásné nebeské nevěsty a převor nemůže proto ani hned odpovědět a rozmlouvá sám se sebou : Zde by bylo ovšem dobré být po boku nebeské nevěsty a v takovém nejnádhernějším majetku, kde jednomu k tomu ještě víc, než v doslovném smyslu, létají pečení ptáci do huby.

Věru – představovat si nebe nebeštěji, by bylo přece nejčistší nemožností, jakou si nesmrtelný duch může ve věčnosti představit.

Věru a ještě třikrát věru, nebude-li zde vlastně dobrá rada drahá, tak ji nebude ve věčnosti. Když si tak pomyslím, jak by se jednomu vedlo, kdyby objímal takovou nebeskou nevěstu a nekonečně ji tiskl na svou nekonečnou hruď, která je plna nebesky žhavé lásky, tu mi z toho jde hlava kolem a vůbec rád bych chtěl, ba chtěl bych dokonce nekonečně rád před Pánem vyslovit své silné „ano“ za předpokladu, že tato nekonečná nádhera má po všech stránkách i svůj rozhodný pevný základ.

„Ale co kdyby byl celý tento příběh jen snad zkouškou? Kdyby se do tohoto jablka kouslo jako Eva v ráji a ubohému Adamovi k tomu se ale hned po kousnutí z této zázračné krajiny utvořila snad jiná, - kéž nás před tím Bůh ochrání. Tu by jednomu přišlo přece tak nebeské zázračné kousnutí mnohem více a dráže, než stálo nejlepší rada v příběhu dějinném.

Ba kdybych se mohl tak určitě dozvědět, že se to má s tím tak věčně trvale, tu bych chtěl, - sotva se na to odvažuji pomyslet, - přece tak zcela tajně „ano“ pro tento nebeský návrh se strany nejsvětějšího nejlaskavějšího vyslovit.

Nyní ale přichází k převorovi jiný, nám už známý mnich a říká : „Ale bratře, poslyš, jak dlouho chceš ještě nechat Pána čekat na odpověď? Kdyby přišlo na mně, abych odpovídal, byl bych už s mnoha jinými dávno s odpovědí hotov. Pravím ti : Jen to, co mi sděluje můj nejvnitřnější cit a to zní: O, Pane a Otče ve vší Své nekonečné lásce a slitování. S Tebou a u Tebe je všude, tak i zde v této nebeské zázračné nádheře vůbec blahé a dobré být. Zůstaneš-li zde, budu se cítit co nejblaženěji.

Ale nezůstaneš-li zde jako Prazdroj všech těchto nádher a není-li to ještě trvalé sídlo pro nejsvětější ani já tu nechci zůstat, nýbrž, je-li to Tvá svatá vůle, jít s Tebou dál tam, kde řekneš : Zde jsem doma.

Co myslíš, bratře, nebyla by to správná odpověď?“

Převor říká : „Ano, bratře, probudil jsi mě ze snu. Máš pravdu. Takto to zní v mém základu a tak chci i mluvit před Pánem, neboť On je víc, než všechny tyto nebeské nádhery.“

Kapitola 100 (173)

27.4.1843 do 16 do 18,30 hod.

Nebeské určení. Nebeské manželství zůstalých. Nebeská obydlí. Horlivost v lásce a pokoře a nejvyšší odměna.

Nyní se převor obrací k Pánu, řka: „O, Ty všemocný, nejlaskavější svatý Otče, slyš mě. Ač na vlas vidíš a víš, jak to nyní ve mně vypadá, tak přece chci před tebou mluvit, poněvadž si to tak přeješ.

Co se týká Tvého dřívějšího nejlaskavějšího svatého návrhu, o tom už teď nejsem v pochybnostech, že bys nechtěl mně a mým bratrům dopřát splnění Svého návrhu. Vždyť jsi všude věčnou láskou, věrností, pravdou a moudrostí. Když pozorují tyto čistě nebeské andělské bytosti, kde je jedna nádhernější a krásnější, než druhá a každá svým způsobem nepřekonatelná a táži se svého srdce, zda by bylo spokojeno s takovou nekonečnou milostí od Tebe, tu se ovšem musím uhodit do své hrudi a říci : O, Pane, takové nekonečné milosti jsem co nejméně hoden. Příliš přenádherná by byla odměna pro chudokrevného, scvrklého celibátního pozemského lenocha neboť věru, mít Tebou tak požehnanou čistě nebeskou manželku nebo věčnou družku života, tu by musely pozemské roky, kdyby zde byly běžné, poskakovat zrovna tak jako čilé kobylky v horkém letním dnu. A o nějaké dlouhé chvíli pro všechny věčnosti věčností by nemohlo být při takových nebeských okolnostech ani řeči.

„Ale, o, Pane a Otče, říkám Ti velké „ale“. Je těžké mluvit před Tebou, a to zvláště v takovém případě kdy se člověk domnívá, že je ve dvojité tísni (že je dvojitě svírán). Stavě se nespokojen takovou odměnou vůči Tobě a odmítá ji snad jen kvůli vyšší blaženosti, to mi připadá tak, že by se muselo zřejmě přihrouble hřešit vůči Tvé nekonečné dobrotě.

A přijímat ji (odměnu) co nejžádostivěji a nejochotněji – by znamenalo – cítit se jí hoden, avšak takový případ u našince nemůže věčně nikdy být. Ale vedle toho mi přichází na mysl i vnitřní tajná otázka, která aspoň u mne zní : „Hle, dvojí jmění (majetky) stojí nyní zde před tebou – jedno nebesky nádherné – totiž – toto nebe a druhé nekonečné, - totiž Ty, o, Pane Sám.

Kdyby ti, ty ubohý hříšníku, tak to zní ve mně stálo před tebou – svobodně volit mezi těmito dvěma majetky, tu musím otevřeně vyznat, ať je to teď zištnost nebo cokoli jiného, tu musím říci : Pane, zůstávám u Tebe a z lásky k Tobě upouštím od tohoto veskrze nádherného nebe se vším a byť bylo ještě i mnohem nádhernější, než je, ovšem za předpokladu, že Ti je volba s mé hříšné strany příjemná.Tím bych, o, Pane a Otče, nechtěl být postaven na světlo, že bych byl snad s takovým nebem nespokojen.O, jistě zcela mimořádné ne, nýbrž podle všech svých sil bych Tě za to věčně chválil, miloval a velebil jako nejnehodnější takové nekonečné milosti.

„Ale, o Pane, zas už je tu to „ale“. Chci tím říci jen tolik: Kdybys Ty, o nejlaskavější Otče, nechtěl snad zde povždy zůstávat jako teď, kdyby Tě tu bylo vidět nejvýš jen velmi zřídka, tu bych chtěl s Tebou přece nekonečněkrát radši v nejodlehlejším koutu celého nekonečného nebe trávit všechnu věčnost, než zde jen hodinu bez Tebe, o Ty svatý, nejlaskavější Otče.“

Nyní říká Pán : „Nuže dobře. Ze základu tvého života jsem slyšel a vyrozuměl, že tvá láska je zaměřena ke Mně a že jsi Mně ty i tví bratři přinesli tuto velkou nebeskou nádheru jako příjemnou oběť a podle toho vám říkám, že jste se právě touto obětí udělali hodnými tohoto nádherného nebe.

Pro tebe a tvé bratry je zde Mnou ustanovení určení. A tudíž můžete také nyní bezstarostně volit podle své svobodné chuti (záliby), potěšení srdce.

Každý z vás má k převzetí takový nádherný palác a sobě dokonale příjemnou nebeskou ženu a nemá pak jako pán takového majetku jiný závazek nad sebou, než za prvé – Mě jako Pána a Otce věčně uznávat a milovat a pak ale sem ne zřídka přicházející přijímat, hostit, odívat a láskyplným určením je přivádět blíž ke Mně, Otci.

„Netaž se, zda zde zůstanu viditelný jako teď nebo neviditelný, neboť ať zda jsem viditelný trvale nebo ne, jsem ale přece vždy dokonale přítomný. A když budeš hledět na toto slunce zde, tu si pomysli, že v něm sídlí Tvůj Otec. A toto slunce, které tak mírně tuto krajinu zahřívá a tak nádherně osvěcuje, zde nikdy nezapadá a budeš je vždy vidět a tvář své lásky nikdy od Něho odvracet.

„Ale kdykoli Mě ve své lásce nejvyšší činně uchopíš, tu budu takto ihned také jako teď u tebe jakož i u tvých bratrů osobně podstatně viditelný.

Ale ve svém novém domě v tomto nebi najdeš bílou tabuli. Na ni se čas od času dívej podle okolnosti své činnosti lásky, na ní shlédneš oznámenou Mou vůlí.

„Ale ženu, kterou ti zde dám, miluj sebe sama. Buď JEDNO s ní, abys představoval dokonalého člověka, který je v dokonalém pravém a lásky- činně- dobrém.

V této ženě budeš cítit moc své lásky ke mně a žena moc Mé moudrosti v tobě. A tak budete jako JEDNO v Mé věčné lásce a moudrosti. Nejvyšší stupeň vaší slasti bude, kdykoli se v lásce ke Mně stanete úplně JEDNÍM.

„Zde se nemáš starat o potravu ani o řádnou jinou potřebu, neboť pro vše to je zde Mnou už pro všechny věčnosti postaráno. Je to říše, kterou jsem od počátku připravil těm, kteří Mě

milují. A je to velké svaté dědictví všem Mým dětem, které jsem jim připravil na kříži. Proto je přijmi ode Mne jako jediného Dárce všech dobrých darů a požívejte jeho převelikých nádher a pokladů dál a dál věčně.

„V této říši nemáte stárnout, nýbrž stávat se stále blaženějšími a blaženějšími, stále silnějšími a mladistvějšími a nádhernějšími. Tohle je takto váš dobře vyměřený blažený osud. Tudíž tam jděte, zvolte si věčné družky života, abych vám požehnal k věčné nekonečné blaženosti.“

Náš převor dostává skoro závrať při této nejslastnější blaženosti. Ze samé ostýchavosti se neodvažuje se svými bratry udělat ani krok s místa, aby šel vstříc čekajícím nebeským pannám. Ale Pán kyne pannám a ony tam spěchají a každá podává svému určenému palmovou ratolest. Ale s přijetím palmové ratolesti se proměňují také ještě poněkud obyčejné šaty mnichů v odpovídající nebeské a Pán jim nyní žehná a všichni padají na své tváře a chválí a velebí Ho za tuto nezměrnou milost.

Ale hleďte, tam v pozadí mnichů a laických bratrů, kteří jsou zde mnichům zcela rovni, stojí ještě bratr-laik bez ženy a ratolesti trochu smutně se dívá, jak tu jeho bratři byli veskrze vším zaopatřeni. Jen na něj se s pannou nemyslelo a ani jeho oděv se ještě nezměnil. Proto se tu zjevuje ještě ve své cvikové haleně. Copak se teď s ním stane? Počkáme si na něho, neboť, neboť Pán na něho jistě zapomněl.

Nyní vidíte, jak Pán mluví k nebesky oddaným : „Milí bratři, dejte se vést svými nebeskými manželskými družkami domů a každý převezmi na místě samém Mnou mu připravený majetek věčného dobra (jmění).“

Nyní se naši dokonalí nebeští manželé zvedají a převor pozoruje s útrpností našeho chudého bratra-laika, jak při této příležitosti vyšel naprázdno a proto se ihned obrací k Pánovi, řka: „O, Pane, Ty nejlaskavější, nejlepší Otče. Nemohu Tě dost chválit a velebit za Tvou milost, kterou jsi nám všem prokázal. Ale hleď, tam v pozadí je ještě chudý bratr bez ženy a oděvu a mně je ho líto O, Pane, kdyby Ti to bylo příjemné, tu bych mu chtěl raději odstoupit svou ženu a svůj šat, než, abych ho musel vidět zde tak osiřelého. Vím sice dobře, že se Tvá nekonečná otcovská dobrota o něho co nejlépe postarala. Ale poněvadž mám i já z Tebe milující a soucitné srdce, tu Ti musím otevřeně vyznat : Kdybych nevěděl, že ten chudý bratr je se mnou stejně blažený, tu bych se chtěl v Tvém nejsvětějším jménu raději sám po více tisíců let zříkat vší této blaženosti, než vidět ho jen několik dní méně blaženého, než jsem sám.“

Pán praví: „Chtěl bys skutečně svou ženu, oděv a nebeské jmění tomuto bratru postoupit?“

Převor praví: „Ano, Pane, na místě a i kdybych musel sám zpátky do svého dřívějšího slepého kláštera.“ Pán povolává chudého bratra k Sobě a praví mu: „Při této příležitosti jsi ve své společnosti přišel trochu zkrátka. Tvůj bratr tě zde viděl takto osiřelého a slitoval se nad tebou tak, že ti chce odstoupit svůj díl z lásky ke Mně a k tobě. Jsi s tím spokojen?“

Chudý bratr-laik říká: „O, Pane, co se mně týká, tak jsem už co nejblaženěji spokojen, když jen mohu zde na tomto místě věčně zůstávat a Tebe chvále a velebě, pohlížet na tyto nebeské nádhery a tomto případě jsem už co nejblaženěji spokojen, kdybys mi chtěl Ty, o Pane, dovolit, abych ve vší této nuznosti byl jen nejmenším služebníkem v domě jednoho z nejnepatrnějších bratrů, které jsi Ty, o, Pane a Otče, věčně požehnal jako Své nebeské občany.

Byl jsem totiž i na Zemi posledním v klášteře a klášteru jen málo prospíval. Všechna má činnost byla jen almužnou se strany tvých vyšších sluhů tohoto kláštera, aby se na to nehledělo zcela jen tak, že by mě měli šatit a živit jen jako nejprostšího lenocha ve svém klášteře. Tak jsem vůbec nikdy nepůsobil nějak záslužně, aby se to mohlo i jen co nejnepatrnější odměňovat. Jak bych podle toho měl zde čekat na stejnou odměnu jako mají mí mnohem lepší bratři?“

Pán praví převorovi: „Nuže, Můj milý příteli a bratře, co se tu má dělat? Tento tvůj bratr nepřijímá v žádném případě tvůj návrh. Co chceš nyní konat?“

Převor praví: „O, Pane a Otče, dej mi – učit se na něm v nebi první bratrské povinnosti. Chci ho přijmout do svého domu, který jsi mi daroval, považovat ho tam za sobě rovného a ustanovit ho pánem nade vším majetkem, jímž mě nyní obdařila Tvá láska, milost a slitování.“ Pán praví: „Víš co? Mám zase zcela jiný plán. Poněvadž ses ty a tento tvůj bratr dali vzájemně z lásky ke Mně zajmout zcela úplně, tak vás chci i Já ve Své lásce zcela zajmout. Žehnám zde těmto bratrům, kteří se už se svými nebeskými manželkami začínají odebírat do svých obydlí.

Ale ty, tvá žena a tento bratr, pojďte se Mnou tam, kde věčně bydlívám ve Svém nejvyšším nebi mezi Svými dětmi“.

Převor, jeho žena a bratr padají před Pánem z velkého nadšení. Ale Pán je posiluje, zvedá a praví : „Nuže, Mé dětičky, následujte mě do Mého domu.“

Nepozorováni ostatními bratry jdou k věčnému svatému jitru. Nekonečně daleko rozsáhlé řady blažených bratrů je ze všech stran pozdravují a velebí tento malý průvod a velebí Pána za Jeho nekonečnou dobrotu, lásku a slitování. Ale pojďme i my za nimi, abychom mohli vidět uvedení v úřad těchto tří nových nebešťanů.“

Kapitola 101 (174)

28.4.1843 od 17 do 18,45 hod.

Uzel v převratu převora a nebeské mezi-vysvětlení. Vedení, tažení, chození a nošení v duchovním významu.

Pozoruji, že ve vás tkví tajná otázka: Vzhledem k nejvýš potěšitelnému obratu převora vládne malá nejasnost, kde se jedná o to – pojmout a správně pochopit věc převora z vlastního dobře osvětleného středu.

Bez jakékoli dříve určující podmínky připověděl napřed Pán převorovi ženu a nebeské jmění a také mu jako jiným za tím účelem žehnal dokonale, při tom mu i bez podmiňujícího zadržení předznamenal Svým určením jeho nebeský úřední osud (úkol) jako to předznamenal i u všech ostatních. Jako jiným mu dal určitý božsky nebeský pokyn a jako jiným mu rovněž ukázal, že Se vždy osobně podstatně zjeví ihned každému, když Ho ten či onen uchopí vší mocí síly své lásky. Ve všech těchto nebeských ustanoveních nedává Pán převorovi ani nejmenší pokyn, že by s ním měl nadále nějaký vyšší úmysl.

Jakpak to nyní přijde, že to najednou s jasně ustanoveným určením pro převora skončilo? A on a jeho žena ani nedostali k nahlédnutí v tomto nebi Pánem jim určené jmění, nýbrž byli Pánem ihned vedeni do nejvyššího nebe.

Tohle je asi těžké pochopit, poněvadž Pán napřed podle ochotného přijetí odměny všem i s převorem požehnal a tak tímto požehnáním dokonale souhlasně vyslovil Svou božsky pevnou vůli s oblaženými, to jest svobodnou vůlí oblaženými.

Když lidé tak rychle změní plán, snadno se to vysvětluje z nedokonalosti jejich poznání, ale s božsky nejmoudřejší stránky je to něco těžko pochopitelného, poněvadž Pán přece zcela jistě určitě ví, o co se jedná, kde Se s nejurčitější vůlí vyslovuje.

Milí přátelé a bratři, vaše tajná otázka je postavena na významně dvojitých šroubech, ale přece se dá věc dobře vysvětlit, neboť právě proto se tato událost tak vede, že si na ní máte brát malé plodonosné pohoršení.

Ale když se zpětně zamyslíte nad onou událostí ještě v klášteře, tu po vykoupení duševně spících za roklí chtěl náš převor jako žádný jiný vedle něho svého ještě neznámého muže z převeliké lásky a vděčnosti objímat a nést Ho ke stolu, ale prostý muž to odmítal a v průběhu řeči odmítání vyslovil určité tajemství-plné „možná“ a tím dal převorovi jistým způsobem na srozuměnou jako, že by Ho už jednou ve svých rukách nosil, tu nebude při určitém bližším pozorování tohoto jevu tak příliš těžké – tuto nynější událost pochopit.

Věc vás může snad s počátku trochu zarazit, ale u nás v nebeské duchovní říši není vždy jedna, dvě, tři jako u vás na zemi, ale směli byste pak na Zemi tu a tam počítat sedmdesát, tři sta, patnáct a to bude u nás pak jedna, dvě tři.

Ještě více osvětleno: Jeden člověk žije na Zemi v jihoamerické krajině, jiný v nějakém koutě Sibiře. V přirozeném ohledu jsou přece tito dva od sebe velmi vzdáleni, ale ne tak v duchovním, neboť tu mohou stát spojitě pevně vedle sebe jako jedna a dvě.

Ale všimněme si nyní, co chtěl Pán převorovi říci tímto předzvěstným „možná“ vzhledem k Jeho řešení v základě základů a naše věc se nám bude hned jevit souvislejší a jasnější. Co tím chtěl Pán vlastně převorovi říci. Slyšte. Co bude nyní následovat :

Na Zemi ses domníval, že jsi mě nosil ve svých rukách v podobě chleba. Tu jsi mě však nenosil, ale vícekrát jsi mě nesl zcela tajně ve svém srdci a myslel sis, že jsi Mě tu zcela plně nenesl. Ale říkám ti, že jsi mě právě zde nesl zcela správně.

Při takových okolnostech Pán položil ještě nevyjasněné „možná“, poněvadž v převorovi nebyla ještě dokonalá určitost ve vztahu k nekonečné lásce, milosrdenství a mírnosti Pána, proto mu dal také na srozuměnou, že pokud by přišlo na nesení, snáze a dříve by nesl převora, než převor jeho.

Ale teď dejte dobrý pozor. Mezi třemi výrazy – „vedení“, „tažení“ (chození) a „nesení“ je v říši duchovního významný rozdíl a ten je v tom : Kde jsou lidé Pánem vedeni, dostávají tím světlo víry a jdou tím do nejspodnějšího nebe. Když jsou lidé Pánem, tažení (jdou-li za Ním), to značí tolik jako : Láska Pána se rozlila nad těmito lidmi a budou přijati do lásky Otce nebo přijdou do druhého nebe, které sestává z pravé víry skrze světlo činné lásky k Pánu a z toho k bližnímu.

Ale když jsou lidé Pánem neseni, to vyjadřuje už dokonalý dětský stav lidí, kteří vešli tak zcela do lásky k Pánu, že Mu přinesli i poslední kapku své beztak už pokořené sebelásky v největším sebezapírání jako oběť. Tím pak jsou také vlastně nejopravdovějšími dětmi Boha a On je jako věčně jedině pravý Otec proto také přijímá do nejvyššího čistého nebe lásky.

Když nyní pozorujete trochu tyto rozdíly a ještě k tomu přiložíte Pánem tak poloprchavě vyslovené zaslíbené nošení, tu se vám vaše výtka ohledně změněného určení převora nebude už jistě jevit tak, že by bylo nepřipraveno, jak se vám zdálo na první pohled. K tomu ale chtěl Pán do mnoho říkajícího a mnoho obsahujícího „možná“ vložit také už toto zjevení, když tím chtěl zahaleně říci: Dám ti dokonalé určení podle tvé svobodné volby, ale mysli při tom na své někdejší Mé nošení ve svém srdci. V tomto ohledu ti zcela nepřipravenou měrou opatřím malou příležitost na úplném úseku tvého věcného určení a tou máš zcela svobodně ze sebe ukázat, jak daleko jsi mě nosil a ještě nosíš ve svém srdci a jak daleko tebe pak Já za to budu nosit. Ale v tomto údobí trochu zavru Své oko před tebou, abys mohl a měl zcela ze sebe dokonale svobodně jednat. Ale teprve po jednání se na tebe podívám a tvému nebeskému určení buď požehnám nebo tě vezmu do Své náruče a ponesu tě jako dokonalé dítě jako tvůj nejsvětější nejlaskavější Otec do Svého sídelního města. Nyní bychom už měli tak dost vše pohromadě a potřebujeme jen celé vysvětlení přizpůsobit zcela povrchně na tuto událost a vaše celá otázka je zodpovězena.

Náš převor nejprve dosáhl jako všichni jeho bratři dokonalého určení, které bylo i Pánem dokonale jasně vysloveno. Pročpak? Že měl a aby měl ve své oblasti činnosti lásky dostat tím svobodnější prostor hry (jednání), když neměl vůbec ani nejmenší tušení, jaký plán s ním Pán ještě zamýšlí.

Ale proto se musel pak i najít jako náhodně chudý bratr-laik, k tomu účelu Páně už dávno vyvolený a se kterým se v pozadí zacházelo tak zcela macešsky, ale u sebe a pro sebe byl už dávno určen beztak pro nejvyšší nebe, ale zde se musel přece ještě dát nevědomě upotřebit jako zcela řádný zkušební kámen pravé lásky k Pánu a z ní k bližnímu pro převora. Při tomto ději Pán odvracel Své vševědoucí a vševidoucí oko a přenechal převorovi dokonale nejsvobodnější vlastní jednání činnosti lásky. Převor, který kdysi nosil Pána ve svém srdci, byl teprve nyní z toho v sobě posílen, našel se v dokonalé lásce k Pánu a nejúplnějším zapírání sebe sama.

Tu na něho hledí Pán, mění Svůj věčně nejmoudřejší plán podle svobodného jednání lidského ducha a úspěch leží před našima očima. Bližší o tom se dozvíme společně na místě nejvznešenějším a nejsvětějším.

***

Kapitola	Obsah	strana
	Předmluva	2
1.	Kde jest Duchovní slunce. Co jest duchovno. Příklady	4
2.	Celá příroda může být evangelium božího řádu atd.	6
3.	Přáteli písaře byl za příklad zvolen obraz hodiny a jejich obdoba ke slunci	8
4.	Pochodeň k osvětlování nekonečných niv Duchovního slunce jest Pán Sám	9
5.	Cesta na hory, různost dojmů účastníků podle jejich stavu	11
6.	Duchovní kosmo-dioráma jak nejpohodlnějším způsobem vidět mnohé	13
7.	Druhá sféra duchů, aby z ní bylo možno zříti sluneční duchovní svět	14
8.	Třetí sféra, obraz nekonečnosti. Důvodem zrcadlení je pouto Božské lásky	16
9.	Čtvrtý duch. Tajemství syna člověka. Trpělivost lásky a její plod	18
10.	Pátý duch. Největším divem srdce člověka jako příbytek Ducha svatého	20
11.	Krajina sféry šestého ducha na úskalí	23
12.	Sedmý duch. Záhadné obrazy pro ty jimž se nedostává duchovního zraku	24
13.	Houpačka v podobenství. Obřadný náboženský kult	26
14.	Kruhový val v podobenství. Odhalení podob různých křesťanských církví	29
15.	Nádrž s ležícím lopatovým kolem. Zde moudrost	31
16.	Osmý duch a jeho sféra pravdy a lásky	34
17.	Devátý duch a jeho sféra	36
18.	Úvaha o tom co se vidělo. Záhrobní utváření lichvářů.	39
19.	Vládychtivá politika, jak se tam vytváří s vysvětlením.	41
20.	Pokračování této cesty objevů a návratů. Cesty k peklu pohled tam.	43
21.	Návštěva v západní krajině, krásná romantická krajina.	45
22.	Předběžná hranice dětského království.	49
23.	Stísněná nuzná krajina odpovídající úsloví „kdo skrovně seje“.	50
24.	Záhrobní místo stoiků, jejich stav. Jejich logika atd..	53
25.	Postup při obracení stoiků k lepšímu. Disputace.	55
26.	Pokračování návštěvy u stoiků.	57
27.	Trpělivost k pokračování disputace.	59
28.	Ještě jedno údolí boháčů, učenců a rozumových lidí.	61
29.	Druhé setkání v říši temnoty. Rozmluva mezi knězem a světákem.	63
30.	Třetí setkání oklamaná dvojice. Rozbor mezi duch. filozofem a pobožnůstkářkou	65
31.	Čtvrté setkání v tomto smutném místě.Společnost vystrčených do nejkrajnější temnoty	68
32.	Tato až na kříž hodném Kristu příznivěji nakloněna obdrží návštěvu 2 poslů z východu	71
33.	Pátý výstup v temné pískové poušti. Mrak prachu.	73
34.	Žena v této společnosti. Zrcadlo ženám. Muži zkoušejte svou lásku k kvůli spáse	75
35.	Nový výstup zde. Manželská dvojice.	77
36.	Další vývoj jevu s touto dvojicí. Lživí duchové (jak se často vyskytují v obyčejném .spiritismu	80
37.	další věci výjevu. On pronáší slova Páně…avšak žena následuj mně.	82
38.	Záležitost této dvojice se stává povážlivou.	84
39.	vysvětlení jevů zde. Pokyny. Nebe a peklo kde?	87
40.	Kde jsou na onom světě pohané? Proč jsou od křesťanů odloučeni..	90
41.	Krásné krajiny jihu. Tito obyvatelé nevidí vyšší bytosti atd..	92
42.	Rozdílně rychlé cestování na onom světě. Vysvětlení a příklady.	94
43.	Krásná krajina. Zvláštní příbytky blažených duchů. Vcházení do vlastní pravdy.	96
44.	Přehlídka nejkrásnějších věcí této cesty atd.	98

45. Nebeská rodina mužských a ženských andělských bytostí – důvod a podobenství 100
46. Příchod do věčné východní pahorkatiny. Příbytky podobné ladným švýcarským .domkům . . . 103
47. Návrat k jihu. Východ činná láska, jih bádající moudrost. Atd. . 106
48. Pořádá se procesí s knězi atd. Trpělivost s touto komickou túrou. . 108
49. Přicházíme spolu branou a ke stolu Abrahamovu atd. . . 110
50. Naše společnost se odváží opustit stůl tohoto hmotného nebe. . 112
51. Pokračování v léčení poctivých snaživců o nebe od jejich omylů atd. 114
52. Pokračování. Tato společnost bude ponechána sama sobě k strávení této pravé atd. 116
53. Naše společnost kráčí na cestách za objevy směrem k paláci. Překvapení atd. 118
54. Pokračování v líčení. Ke zvýšení v myslích.Vzájemné rokování atd. . 120
55. Úžas nad náhlou neviditelností tohoto stolního sluhy. . . . 122
56. Další vysvětlující se trojí přiznání stolnímu sluhovi. . . . 124
57. Životní palác této společnosti atd. 127
58. Touha po Pánu vzrůstá a ulevuje si ve výkladech. Ještě malá zkouška lásky 129
59. Dobrá vlastnost lepších římských katolíků, že přichází do záhrobí velmi žízniví atd. 131
60. Vysvětlení osobní podstatné všudypřítomnosti Pána . . 133
61. Hostina u Otcova stolu, smažené jehně, chléb a víno. Po hostině přijde práce. 135
62. Vysvětlení neviditelnosti andělských duchů 137
63. Kající se jeptiška a opravdový zpovědník 138
64. Osvobození ubohé zajaté 140
65. Mužský klášter augustiánů 142
66. Nauka o otvírání a zavírání dveří 144
67. Založil Petr římskou církev? 146
68. Odpověď na zaříkání. Fanatikova obrana 148
69. Porada mnichů. Stroj krve. 150
70. nebeská logika nádhery, mravů 152
71. Hosté jsou vedeni k pevné věži 154
72. Zmizení věže, k zajetí nedochází 155
73. Otázky převorovi. 157
74. O převorově lásce ke Kristu. 159
75. Chůze do klášterního nebe, přijetí tam. 161
76. Nadouvání nebe, vysvětlení. 163
77. Pokračování komedie. Zraní světů. 164
78. 2. jednání – zoologické na klášterním podiu. 165
79. Pohled na opravdovou cestu k vlastnímu nebi. . . . 166
80. Další vysvětlení nadouvané komedie. Nevědomec. . . . 168
81. 3. jednání. Bílý (nebeský) protioheň 170
82. Příchod nově získaných do rajské zahrady 171
83. Účel sebepoznání. Věčné slovo Boha 173
84. Poznání a vyznání omylu zpovědi. 174
85. Křesťansky solené pohanství. Pontifikát. 176
86. O nespravedlivém domácím. Pán je i v pekle čistou láskou. . . 178
87. Sebelítost působí osudně. O zpovědi. 180
88. Jediný pravý most vykoupení ze smrti k životu. . . . 182
89. Převorova moudrá řeč k duševním spáčům. 183
90. Prostý muž. Sebevyznání převora. 185
91. Velká podmínka vykoupení 186
92. Spor o službě lásky a tři zkušební háčky 188
93. Dvojníci a více-chodníci 190

94. Světskost vychytralého musí, ven aby láska byla zcela čistá. . . 192
95. Zpráva a zkouška. Začátek odměny 194
96. Všichni se musíme zjevit před soudnou stolicí Pána. . . . 196
97. Zohyzděný a pravý Kristus 198
98. Co je Pánu příjemnou chválou a díkem? 201
99. Nebesky krásná krajina. Pochybný návrh 203
100 Nebeské určení. Nebeské manželství zůstalých. . . . 204
101 Vedení, tažení, nošení v duchovním významu. . . . 207

* * *